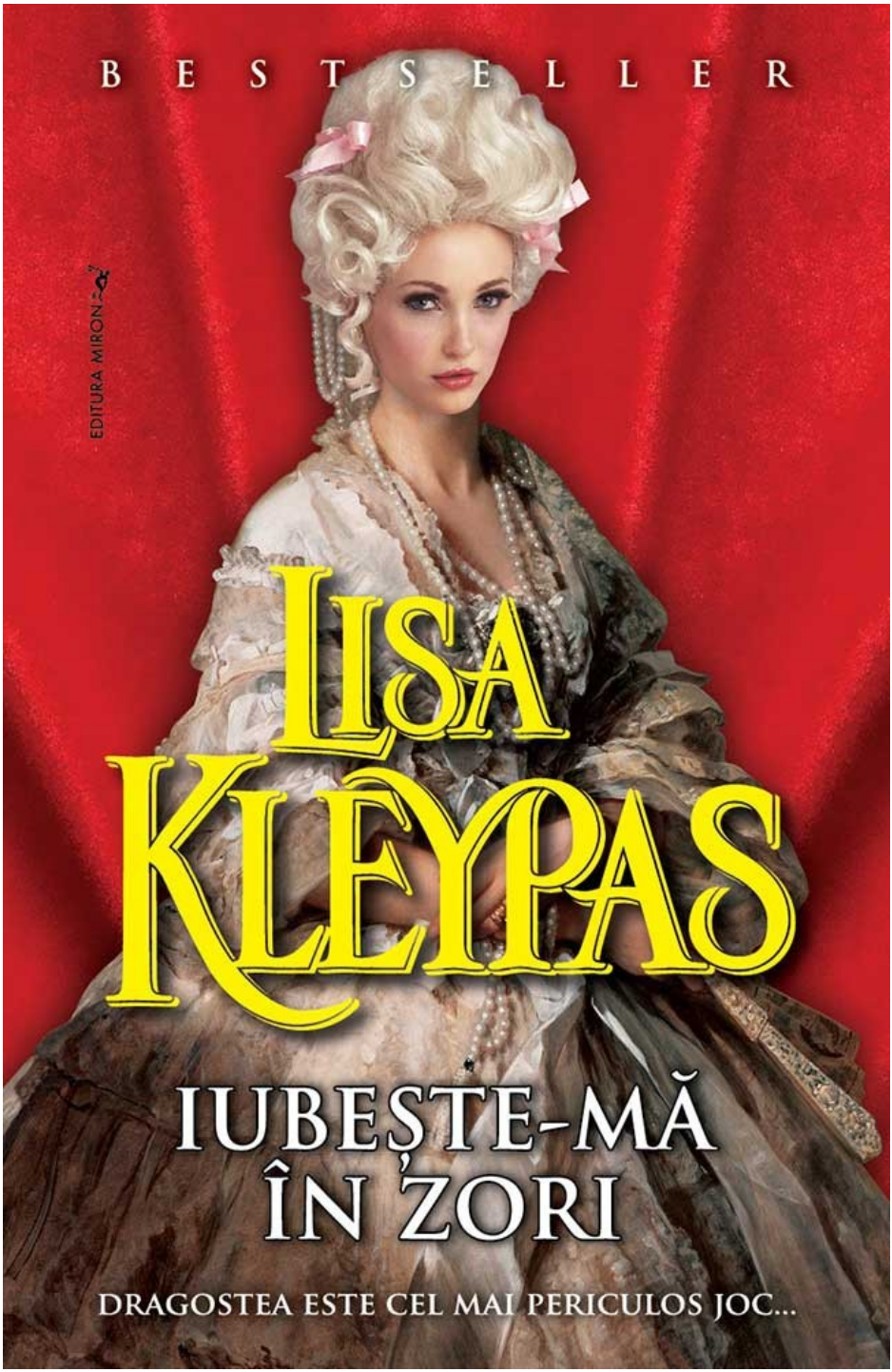
BESTSELLER
EDITURA MIRON
LISA KLEYPAS
IUBEȘTE-MĂ ÎN ZORI
DRAGOSTEA ESTE CEL MAI PERICULOS JOC...

Lisa Kleypas

Iubește-mă în zori

Seduce me at sunrise
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii Miron

Lisa Kleypas

Iubește-mă în zori

Traducere: Lucia Ostafi-Iliescu
Editura Miron

Cuprins

Capitolul 1.....7
Capitolul 2.....25
Capitolul 3.....40
Capitolul 4.....58
Capitolul 5.....63
Capitolul 6.....82
Capitolul 7.....96
Capitolul 8.....110
Capitolul 9.....117
Capitolul 10.....129
Capitolul 11.....142
Capitolul 12.....165
Capitolul 13.....182
Capitolul 14.....205
Capitolul 15.....217
Capitolul 16.....234
Capitolul 17.....257
Capitolul 18.....269
Capitolul 19.....286
Capitolul 20.....303
Capitolul 21.....323
Capitolul 22.....341
Capitolul 23.....361

Epilog.....372

Capitolul 1

Londra, 1848
Iarna

Întotdeauna Win considerase că Kev Merripen e frumos, în felul în care poate fi frumos un peisaj auster, sau o zi de iarnă. Era un bărbat voinic, frapant, intransigent din toate punctele de vedere. Caracteristica exotică a trăsăturilor lui se potrivea perfect cu ochii, atât de negri încât irisul de abia se deosebea de pupilă. Avea părul des şi negru ca pana corbului, sprâncenele puternice şi drepte. Şi gura mare era dotată cu o curbă gânditoare permanentă, pe care Win o găsea irezistibilă.

Merripen! Dragostea ei, dar niciodată amant. Se cunoşteau unul pe altul din copilărie, când el a fost adoptat de familia ei. Deşi familia Hathaway îl tratase întotdeauna ca pe unul de-al lor, Merripen se purtase ca un slujitor. Un protector. Un străin.

Intră în dormitorul lui Win şi rămase pe prag privind-o, în timp ce ea împacheta o valiză cu câteva articole personale, aflate pe măsuţa de toaletă. O perie de cap, un stativ pentru ace, un teanc de batiste, pe care sora ei Poppy le brodase pentru ea. În timp ce Win înghesuia obiectele în geamantanul de piele, era perfect conştientă de silueta nemişcată a lui Merripen. Ştia ce stătea ascuns sub liniştea lui, pentru că şi ea simţea aceeaşi dorinţă mistuitoare.

Gândul că-l părăseşte îi sfărâma inima. Totuşi, nu avea de ales. Era suferindă de când avusese scarlatină, cu doi ani în urmă. Era subţire, fragilă şi dotată cu un glas slab şi obosit. Plămâni slăbiţi, au spus toţi medicii. Nimic de făcut, doar sfârșitul. O viaţă întreagă de odihnă la pat, urmată de o moarte timpurie.

Win nu accepta un astfel de destin.

Tânjea să se simtă bine, să se bucure de lucrurile pe care cea mai mare parte dintre oameni le considerau bune. Să danseze, să râdă, să se plimbe pe la ţară. Voia libertatea de a iubi… De a se mărita… De a avea cândva propria ei familie.

Cu sănătatea într-o stare atât de precară, nu exista posibilitatea să facă niciunul din aceste lucruri. Dar totul era pe cale să se schimbe. Astăzi pleca la o clinică din Franţa, unde un tânăr doctor plin de dinamism, Julian Harrow, căpătase rezultate remarcabile de la pacienţii asemănători ei. Tratamentele lui erau neortodoxe, controversate, dar lui Win nu-i păsa. Ar fi făcut orice, ca să se vindece. Pentru că, până atunci, nu va putea să-l aibă pe Merripen.

— Nu pleca, rosti el, aşa încet că aproape nu-l auzi.

Win făcu efortul să rămână aparent calmă, chiar dacă un fior cald-rece îi trecu pe spinare.

— Te rog, închide uşa, reuşi ea să spună. Aveau nevoie de intimitate, pentru discuţia pe care erau pe cale să o aibă.

Merripen nu se mişcă. Faţa lui oacheşă i se coloră şi ochii negri sclipiră cu o ferocitate ce nu-i

era deloc proprie. În acest moment era cu adevărat ţigan, emoţiile copleşindu-l mai mult decât le permitea de obicei.

Se duse să închidă uşa ea însăşi, în timp ce el se depărtă de ea, ca şi cum orice contact între ei le-ar fi dăunat de moarte.

— De ce nu vrei să plec, Kev? întrebă ea amabilă.

— Acolo n-ai să fii în siguranţă.

— O să fiu în perfectă siguranţă, afirmă ea. Am încredere în doctorul Harrow. Tratamentele lui mi se par de apreciat. Are foarte mare succes…

— A avut tot atâtea insuccese, cât şi succese. Există medici mai buni, aici la Londra. Ar trebui să apelezi mai întâi la ei.

— Eu cred că şansa mea este doctorul Harrow. Win zâmbi spre ochii profunzi şi negri ai lui Merripen, înţelegând ce nu putea spune. Am să vin înapoi la tine, promit.

El ignoră afirmaţia. Orice încercare făcea ea, pentru a scoate sentimentele lor la lumină, întâlnea întotdeauna o rezistenţă de fier. El n-ar fi admis niciodată că e îngrijorat pentru ea, sau că o trata altfel decât considerând-o suferinda fragilă, care avea nevoie de protecţia lui. Un fluture sub sticlă.

În timp ce-şi continua preocupările lui particulare.

În ciuda discreţiei lui Merripen faţă de problemele lui personale, Win era sigură că au existat mai mult decât câteva femei, care îi dăruiseră trupul lor şi îl folosiseră pentru propria

lor plăcere. Ceva sumbru şi plin de furie se ridică din adâncul sufletului ei, la gândul lui Merripen alături de altcineva. Ar fi şocat pe oricine o cunoştea, dacă ar fi înţeles ce mult îl dorea. Şi, mai mult decât pe oricine, probabil că l-ar fi şocat pe el.

Văzându-i figura inexpresivă, Win reflectă: *Foarte bine, Kev. Dacă asta e ceea ce vrei tu, voi fi şi eu stoică. Ne vom lua un rămas bun plăcut, nesângeros.*

Mai târziu, va suferi în sinea ei ştiind că va trece o eternitate, până când îl va vedea din nou. Dar era mai bine, decât să trăiască aşa, mereu împreună şi totuşi despărţiţi, cu boala ei ca o permanentă stavilă între ei.

— Ei bine, rosti ea brusc. Am să plec curând. Şi nu e nevoie să te preocupe, Kev. Leo va avea grijă de mine, în timpul călătoriei până în Franţa şi…

— Fratele tău nu poate să aibă grijă nici de el însuşi, rosti dur Merripen. Nu pleca. Stai aici, unde eu pot…

Îşi muşcă buzele.

Dar Win sesizase o notă de ceva ce semăna cu furia, sau suferinţa, îngropat în vocea lui profundă.

Asta devenea interesant.

Inima ei începu să bubuie.

— Există… Trebui să se oprească pentru a-şi trage sufletul. Există doar un lucru ce ar putea să mă împiedice să plec.

El îi aruncă o privire alertă.

— Care e acela?

Îi luă un lung moment, pentru a-şi aduna curajul să vorbească.

— Spune-mi că mă iubeşti. Spune-mi şi voi rămâne.

Ochii negri se deschiseră mari. Zgomotul inspiraţiei lui străbătu aerul ca arcul descendent al unei lovituri de secure. Rămase tăcut, înţepenit.

Un amestec curios de amuzament şi disperare o străbătu pe Win, în timp ce îi aştepta răspunsul.

— Mie… mie îmi pasă de toţi din familia ta…

— Nu. Ştii că nu asta am vrut. Win se apropie de el şi îşi ridică mâinile palide la pieptul lui, lăsându-şi palmele să se odihnească pe muşchii tari şi neclintiţi. Simţi răspunsul care îl străbătea. Te rog, rosti, urând unda disperată din propria ei voce, nu mi-ar păsa să mor mâine, dacă aş putea să aud măcar o dată…

— *Nu,* mârâi el, retrăgându-se.

Lăsând la o parte orice prudenţă, Win continuă. Întinse mâna şi apucă marginile libere ale cămăşii lui:

— Spune-mi. Scoate în sfârşit adevărul la lumină.

— Şşşt, ai să-ţi faci rău.

O înfurie faptul că el avea dreptate. Începuse chiar să simtă slăbiciunea obişnuită, ameţeala care-i cuprindea inima zdrobită, plămânii trudiţi. Îşi înjură trupul şubred.

— Te iubesc, rosti ea simţindu-se mizerabil. Şi dacă aş fi bine, nicio putere de pe pământ n-ar putea să mă ţină departe de tine. Dacă aş fi bine, te-aş duce în patul meu şi ţi-aş arăta o pasiune atât de mare, cum nu ar putea fi în stare să-ţi arate nicio altă femeie.

— Nu. Îi puse mâna pe gură pentru a-i înăbuşi cuvintele, apoi se trase brusc înapoi, când îi simţi fierbinţeala buzelor.

— Dacă mie nu mi-e teamă să admit, ţie de ce ţi-ar fi? Plăcerea de a fi aproape de el, de a-l atinge, era ca o nebunie. Fără să se mai gândească, se lipi de el. Încercă să o împingă deoparte, fără să-i facă rău, dar ea se agăţă cu toată puterea ce-i mai rămăsese. Ce ar fi, dacă aceasta ar fi ultima clipă alături de mine? Nu ţi-ar părea rău că nu mi-ai spus ce simţi? Nu ai vrea…

Merripen îi acoperi gura cu a lui, disperat să găsească un mod de a o face să tacă. Amândoi oftară şi rămaseră tăcuţi, absorbind în ei ceea ce simţeau. Fiecare adiere a răsuflării lui pe obrazul ei era ca un şoc de fierbinţeală. Braţele lui o înconjurară, înfăşurând-o în puterea lor uriaşă, ţinând-o lipită de trupul lui dur. Şi atunci, totul se aprinse şi amândoi se pierdură într-un torent de dorinţe.

Putea să guste dulceaţa ca de fruct a respiraţiei lui, urma amară de cafea, dar mai mult decât orice, fiinţa lui perfectă. Dorind şi mai mult, însetată de el, se înălţă lipindu-se mai strâns. El îi primi oferta inocentă scoţând un sunet gutural, sălbatic.

Simţi atingerea limbii lui. Deschizându-i-se, îl atrase şi mai în profunzime, folosindu-şi ezitantă propria ei limbă într-o alunecare mătase-pe-mătase, iar el se înfioră. I se oprise respiraţia şi o strânse şi mai tare. O nouă slăbiciune îi învălui simţurile flămânde după mâinile lui, după gura lui,

după trup… să-i simtă greutatea lui peste, între şi în ea… O, cât îl dorea, voia…

Merripen o sărută cu o foame sălbatică, gura lui plimbându-se peste a ei cu mişcări dure, lascive. Nervii ei luară foc de plăcere, o agitară şi se apucă de el, dorindu-l şi mai aproape.

Chiar prin straturile de fuste, simţi felul în care el îşi lipise şoldurile de ale ei, ritmul subtil şi încordat. Instinctiv încercă să-l simtă, să-l calmeze şi degetele ei tremurătoare întâlniră forma tare a erecţiei.

El îşi înăbuşi un geamăt agonizant în gura ei. Pentru o clipă fierbinte, îşi coborî mâna apucându-i mâna şi strângând-o peste podoaba lui. Ochii ei se deschiseră mari, când simţi încărcătura pulsantă, căldura şi tensiunea care păreau gata să explodeze.

— Kev… patul… şopti ea devenind stacojie, din cap până în picioare. Îl dorise cu atâta disperare, de atât de mult timp, şi acum era în sfârşit gata să se întâmple. Ia-mă… Merripen înjură şi o împinse departe de el, întorcându-se cu spatele. Gâfâia necontrolat. Win se apropie iar de el. Kev…

— *Stai departe,* rosti el cu o asemenea forţă, încât ea tresări înspăimântată.

Timp de cel puţin un minut, nu se auzi niciun sunet, nu se simţi nicio mişcare în stare să amelioreze suflul furios al respiraţiei lor.

Merripen fu primul care vorbi. Vocea lui era grea de furie şi dezgust, deşi – dacă aceste sentimente erau orientate împotriva ei sau a lui însuşi – era imposibil să-ţi dai seama.

— Asta nu se va mai întâmpla niciodată.

— Pentru că ţi-e teamă, că ai putea să mă răneşti?

— Pentru că nu te vreau în felul acesta.

Ea înţepeni de indignare şi scoase un hohot neîncrezător.

— Dar ai răspuns chiar acum. Am simţit.

Culoarea lui se aprofundă.

— Aşa s-ar fi întâmplat cu oricare femeie.

— Tu... încerci să mă faci să cred că nu ai niciun sentiment deosebit faţă de mine?

— Nimic altceva, decât dorinţa de a proteja pe cineva din familia voastră.

Ştia că e o minciună, ştia. Dar respingerea lui crudă fusese făcută cam cu prea mare uşurinţă.

— Eu... Era dificil de vorbit. Ce nobil din partea ta! Încercarea de a-şi lua un ton ironic fu dejucată de gâfâiala ei. Plămâni slabi şi proşti!

— Eşti extenuată, rosti Merripen îndreptându-se spre ea. Ai nevoie să te odihneşti.

— Sunt bine, afirmă cu violenţă Win îndreptându-se spre lavoar, şi apucându-se de el pentru a se stabiliza. Când echilibrul fu dobândit, turnă apă pe o pânză şi şi-o puse pe obrajii îmbujoraţi. Privindu-se în oglindă, îşi compuse pe figură obişnuita ei mască senină. Şi într-un fel îşi calmă şi vocea.

— Te voi avea în întregime, sau deloc, afirmă ea. Cunoşti cuvintele care m-ar determina să rămân. Dacă nu vrei să le spui, plec.

Aerul din cameră era greu de emoţii. Nervii lui Win ţipau protestând, în timp ce liniştea continua.

Se uită din nou în oglindă, şi nu reuşi să vadă decât forma masivă a umerilor şi braţelor lui. Apoi el s-a mişcat, uşa s-a deschis şi s-a închis la loc.

Win continua să-şi tamponeze faţa cu pânza răcoroasă, folosind-o totodată să şteargă şi câteva urme de lacrimi. Punând cârpa deoparte, observă că palma ei, cea pe care o folosise pentru a-i apuca forma lui intimă, încă reţinea memoria cărnii lui. Şi buzele ei încă o mai furnicau, de la sărutările dulci şi puternice, iar pieptul îi era plin de durerea disperată a iubirii.

— Ei bine, rosti către imaginea ei îmbujorată, acum ai motiv. Şi râse clătinându-se, până când trebui să-şi şteargă şi alte lacrimi.

*

În timp ce Cam Rohan supraveghea încărcarea trăsurii, ce în curând va pleca spre docurile londoneze, nu se putu opri să nu se întrebe dacă nu făcea o greşeală. Îi promisese noii sale soţii că va avea grijă de familia ei. Dar, în mai puţin de două luni de la căsătoria cu Amelia, tocmai o trimitea pe una dintre surori în Franţa.

— Putem să mai aşteptăm, îi spusese el Ameliei chiar noaptea trecută, ţinând-o pe umărul lui şi mângâindu-i părul bogat castaniu, ce se revărsa ca un râu pe pieptul lui. Dacă doreşti să o ţii pe Win cu tine încă puţin, putem să o trimitem la o clinică de aici, până la primăvară.

— Nu, trebuie să plece cât mai repede posibil. Doctorul Harrow a spus clar că s-a pierdut deja

prea mult timp. Pentru Win, cea mai mare speranţă de însănătoşire este să înceapă imediat tratamentul. Cam zâmbise la tonul pragmatic al Ameliei. Soţia lui era maestră în disimularea emoţiilor, menţinând o asemenea aparenţă fermă, încât puţini oameni îşi dădeau seama cât de vulnerabilă era fiinţa ei. Cam era singurul, în faţa căruia coborâse garda. Trebuie să fim raţionali, adăugă ea.

Cam o răsturnă pe spate şi se uită la faţa ei mică şi drăguţă, în lumina lămpii. Nişte ochi aşa de rotunzi şi albaştri, întunecaţi ca miezul nopţii!

— Da, admise el blând. Dar nu e întotdeauna uşor să fii raţional, nu-i aşa?

Ea clătină din cap, ochii ei devenind umezi.

El îi mângâie obrazul cu vârful degetelor.

— Biată colibri, şopti el. Ai trecut prin atât de multe evenimente în ultimele luni – nu cea din urmă fiind căsătoria cu mine. Şi acum, îţi trimit sora departe.

— La o clinică, să se facă bine, rosti Amelia. Ştiu că e cel mai bine pentru ea. Doar că… o să-mi lipsească. Win este cea mai dragă, cea mai blândă din familie. Pacifista. Noi probabil că ne vom ucide unul pe altul, în absenţa ei. Îl privi uşor încruntată. Să nu spui nimănui că am plâns, ori voi fi foarte supărată pe tine.

— Nu, *monişa,* o linişti el legănând-o mai aproape de el, în timp ce ea zâmbea. Toate secretele tale sunt în siguranţă la mine. Ştii asta. Şi îi înlătură lacrimile cu un sărut, îi scoase încet cămaşa de noapte şi făcu dragoste cu ea. Iubită

mică, şoptise el în timp ce ea tremura sub el. Lasă-mă să te fac să te simţi bine... Şi în timp ce îi poseda cu grijă trupul, îi spunea într-o limbă veche că îi plăcea de ea în toate felurile, că îi plăcea să fie în ea, că nu o va părăsi niciodată. Cu toate că Amelia nu înţelegea cuvintele străine, sunetul lor o emoţionă, mâinile ei lucrau pe spatele lui ca nişte lăbuţe de pisică, şoldurile ei se ridicau presate de greutatea lui. Îi făcu ei plăcere, dar îşi făcu şi plăcerea lui, până când soţia lui căzu într-un somn dulce.

Mult după aceea, Cam o ţinu cuibărită lângă el, cu greutatea încrezătoare a capului ei pe umărul lui. Acum era responsabil faţă de Amelia şi de întreaga ei familie.

Familia Hathaway era un grup de neadaptaţi, care includea patru surori, un frate şi pe Merripen, ţigan ca şi el. Se pare că nimeni nu ştia prea multe despre Merripen, în afară de faptul că fusese luat de familia Hathaway pe când era copil, după ce a fost rănit şi lăsat să moară, când ţiganii au fost vânaţi. Era ceva mai mult decât un slujitor, totuşi nu făcea parte din familie.

Nu se ştie cum se va simţi Merripen în lipsa lui Win, dar Cam avea sentimentul că nu va fi prea plăcut. Nu puteau să existe două fiinţe mai deosebite, palida blondă suferindă şi ţiganul cel solid. Unul atât de rafinat şi altul atât de lumesc, atât de brunet, cioplit din piatră dură şi de-abia civilizat. Dar legătura exista, ca şi drumurile unui şoim ce întotdeauna se întorcea la aceeaşi pădure, urmând harta invizibilă gravată în fiinţa lui.

Când trăsura fu încărcată cum trebuie şi bagajele asigurate cu funii din piele, Cam intră în apartamentul hotelului unde locuia familia. Se adunaseră în camera de primire să-şi ia rămas bun.

În mod vădit, Merripen era absent.

Umpluseră camera, surorile şi fratele lor, Leo, care pleca şi el în Franţa, ca însoţitor şi escortă a lui Win.

— Aşa, rosti Leo aspru, bătând-o pe spate pe cea mai tânără, Beatrix, care tocmai împlinise şaisprezece ani. Nu e cazul să faci o scenă.

Îl îmbrăţişă strâns.

— O să fii singur, aşa departe de casă. Nu vrei să iei unul din animalele mele să-ţi ţină companie?

— Nu, iubito. Va trebui să mă mulţumesc cu compania umană, pe care voi putea să o găsesc acolo. Se întoarse spre Poppy, o frumuseţe cu părul acaju, de optsprezece ani. La revedere, surioară. Bucură-te de primul tău Sezon la Londra. Încearcă să nu-l accepţi pe primul venit, care te cere în căsătorie.

Poppy înaintă, pentru a-l îmbrăţişa.

— Dragă Leo, rosti ea cu vocea înăbuşită pe umărul lui, încearcă să te porţi frumos în Franţa.

— Nimeni nu se poartă frumos în Franţa, afirmă Leo. De aceea toţi o iubesc aşa de mult. Se întoarse spre Amelia. De abia atunci, faţada pe care şi-o compusese începu să se dezagrege. Trase şovăielnic aer în piept. Dintre toate rudele Hathaway, Leo şi Amelia s-au certat cel mai des şi cel mai tare. Şi totuşi, fără îndoială, ea era favorita lui. Fuseseră împreună o mare perioadă de timp,

îngrijindu-se de rudele mai tinere, după ce părinţii lor au decedat. Amelia îl văzuse pe Leo transformându-se dintr-un tânăr arhitect promiţător într-o epavă de bărbat. Moştenirea unui titlu de viconte nu l-a ajutat deloc. De fapt, noul titlu şi statusul primit n-au făcut decât să grăbească descompunerea lui Leo. Asta nu a oprit-o pe Amelia să lupte pentru el, să încerce să-l salveze, cu fiecare pas din drumul său. Ceea ce pe el îl plictisea considerabil.

Amelia se îndreptă spre el şi-şi puse mâna pe pieptul lui.

— Leo, rosti ea trăgându-şi nasul. Dacă permiţi să i se întâmple ceva lui Win, indiferent ce, am să te ucid.

El o mângâie blând pe păr.

— De ani întregi mă tot ameninţi cu moartea şi nu s-a întâmplat nimic.

— Am a… aşteptat un prilej bun.

Zâmbind, Leo îi luă capul de pe pieptul lui şi o sărută pe frunte.

— Am să o aduc înapoi, în siguranţă şi bine.

— Şi pe tine?

— Şi pe mine.

Cu buzele tremurând, Amelia îi netezi haina.

— Atunci ar fi mai bine să încetezi să mai duci o viaţă de pierde-vară beţivan, zise ea.

Leo rânji.

— Dar întotdeauna am crezut în cultivarea aprofundată a talentelor naturale ale cuiva. Îşi înclină capul, astfel încât ea să poată să-l sărute pe obraz. Eşti cea mai indicată să vorbeşti despre cum

trebuie să te porţi, rosti el. Tu, care tocmai te-ai măritat cu un bărbat, pe care de-abia îl cunoşti.

— A fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată, rosti Amelia.

— Pentru că îmi plăteşte călătoria în Franţa, presupun că nu pot fi împotrivă. Leo se întinse pentru a-i strânge lui Cam mâna. După un început furtunos, cei doi bărbaţi ajunseseră să se placă unul pe altul, într-un timp foarte scurt. La revedere *fral,* rosti el folosind cuvântul ţigănesc, despre care Cam îl învăţase că înseamnă „frate”. Nu mă îndoiesc că vei face o treabă excelentă având grijă de familie. Deja te-ai descotorosit de mine, ceea ce e un început promiţător.

— Ai să te întorci la o casă reconstruită şi la o proprietate prosperă, my lord.

Leo scoase un mic hohot.

— De abia aştept să văd ce vei realiza. Ştii, niciun alt nobil nu şi-ar încredinţa toate treburile unei perechi de ţigani.

— Aş putea să spun cu siguranţă, că tu eşti singurul, răspunse Cam.

*

După ce Win şi-a luat la revedere de la surorile ei, Leo o urcă în trăsură şi se aşează lângă ea. Se clătinară uşor, când echipajul porni, şi se îndreptară spre docurile londoneze.

Leo studie profilul lui Win. Ca de obicei, arăta puţină emoţie, faţa ei cu osatura fină fiind senină şi calmă. Dar el văzu urmele de culoare ce-i ardeau

pe pomeţii palizi şi felul în care degetele se încleştau mototolind batista brodată din poala ei. Nu îi scăpase faptul că Merripen nu fusese alături de ceilalţi, pentru rămas bun. Leo se întreba dacă el şi Win nu schimbaseră vorbe grele.

Oftând, se întinse şi-şi puse braţul în jurul siluetei subţiri şi gata să se frângă a surorii lui. Ea înţepeni, dar nu se retrase. După o clipă, ridică batista şi el văzu că-şi tampona ochii. Îi era frică, era bolnavă şi se simţea mizerabil.

Şi el era tot ce avea ea.

Dumnezeu să o ajute.

Încercă să glumească.

— N-ai lăsat-o pe Beatrix să-ţi dea unul din animalele ei de companie, nu-i aşa? Te-am avertizat, dacă iei cu tine un arici sau un şoarece, va ajunge peste bord, imediat ce vom fi pe vas.

Win clătină din cap şi-şi suflă nasul. Ştii, adăugă Leo cu un ton de conversaţie şi continuând să o ţină în braţe, eşti cea mai puţin amuzantă dintre toate surorile. Nu pot să-mi închipui cum am ajuns să mă duc în Franţa cu tine.

— Crede-mă, sosi răspunsul ei înlăcrimat. N-aş fi aşa plictisitoare, dacă aş avea ceva de spus în această situaţie. Când am să mă fac bine, intenţionez să mă comport cu adevărat rău.

— Ei bine, asta e ceva ce merită să aştept. Îşi odihni obrazul pe părul ei blond şi moale.

— Leo, întrebă ea după o clipă, de ce te-ai oferit să mergi cu mine la clinică? Pentru că vrei să te faci şi tu bine?

Leo fu atât mişcat, cât şi plictisit de întrebarea

ei inocentă. Win, ca toţi ceilalţi din familie, considera beţiile lui drept o boală ce putea fi tratată printr-o perioadă de abstinenţă în împrejurări sănătoase. Dar băutul lui era mai curând simptomul unei boli reale – o tristeţe atât de persistentă, încât uneori ameninţa să-i oprească inima să mai bată.

Nu exista niciun tratament pentru pierderea Laurei.

— Nu, îi răspunse lui Win. Nu aspir să mă fac bine. Mai curând vreau să-mi continui debusolarea, într-un decor nou. Fu răsplătit cu un chicotit uşor. Win… te-ai certat cu Merripen? De aceea nu era acolo, să te vadă plecând? La tăcerea ei prelungită, el îşi roti ochii. Dacă insişti să rămâi mută, surioară, va fi cu adevărat o călătorie lungă.

— Da, ne-am certat.

— În legătură cu ce? Cu clinica lui Harrow?

— Nu chiar. Asta a fost o parte, dar… Win ridică din umeri stingherită. E prea complicat. Mi-ar lua o veşnicie să-ţi explic.

— Suntem pe cale să traversăm un ocean şi jumătate din Franţa. Crede-mă, avem timp suficient.

*

După ce plecă trăsura, Cam se duse la grajdurile din spatele hotelului, o clădire îngrijită, cu boxe pentru cai şi o încăpere pentru trăsuri la parter, cu locuinţele servitorilor deasupra. Aşa cum se aşteptase, Merripen se îngrijea de cai. Grajdurile

hotelului erau conduse după un sistem de proprietate-parţială, ceea ce însemna că o parte din munca grăjdarilor trebuia îndeplinită de proprietarii cailor. În acel moment, Merripen avea grijă de armăsarul negru al lui Cam, în vârstă de trei ani, cu numele Pooka.

Mişcările lui Merripen erau uşoare, rapide şi metodice, în timp ce-şi trecea peria peste flancurile lucioase ale calului.

Cam îl privi o clipă, apreciind îndemânarea ţiganului. Legenda că ţiganii erau excepţional de buni la cai nu era un mit. Un ţigan îşi consideră calul un camarad, un animal de basm cu instincte eroice. Iar Pooka accepta prezenţa lui Merripen cu consideraţia calmă, pe care o avea faţă de puţini oameni.

— Ce vrei? întrebă Merripen fără să-l privească.

Cam se apropie tacticos de boxa deschisă, zâmbind când Pooka îşi întoarse capul şi îi adulmecă pieptul.

— Nu, băiete... N-am cuburi de zahăr. Îl bătu pe gâtul musculos. Mânecile cămăşii îi erau suflecate până la coate, expunând tatuajul de pe antebraţ, ce înfăţişa un cal negru înaripat. Cam nu-şi aducea aminte când căpătase tatuajul... era acolo dintotdeauna, din motive pe care bunica lui nu i le-a explicat niciodată.

Simbolul reprezenta un armăsar irlandez de basm cu numele *pooka,* un cal când binevoitor, când răuvoitor, care vorbea cu voce omenească şi zbura noaptea cu aripile larg deschise. Conform

legendei, *pooka* venea la miezul nopţii pe neaşteptate la uşa unui om şi-l lua într-o cavalcadă, ce îl schimba pentru totdeauna.

Cam nu văzuse niciodată un simbol asemănător, la nimeni altcineva.

Până la Merripen.

Printr-un capriciu al sorţii, Merripen fusese recent rănit într-o casă ce luase foc. Şi când i s-a tratat rana, familia Hathaway a descoperit tatuajul pe umărul lui.

Aceasta a ridicat mai multe întrebări, în mintea lui Cam.

Văzu privirea lui Merripen aruncată spre tatuajul de pe braţul lui.

— Ce îl face pe un ţigan să poarte un desen irlandez? întrebase Cam.

— Există ţigani şi în Irlanda. Nimic deosebit.

— Este ceva neobişnuit în legătură cu acest tatuaj, rosti cu ton egal. N-am văzut niciodată altul asemănător, până la tine. Şi, de când a fost o surpriză şi pentru familia Hathaway, în mod clar ai avut mare grijă să-l ţii ascuns. De ce faci asta, *fral?*

— Nu-mi mai spune aşa.

— Ai făcut parte din familia Hathaway din copilărie, afirmă Cam. Iar eu am intrat în ea prin căsătorie. Asta ne face fraţi, nu-i aşa?

O privire dispreţuitoare a fost singurul răspuns.

Cam găsea un amuzament pervers, să fie prieten cu un ţigan care îl dispreţuia atât de evident. Înţelegea exact ce generase ostilitatea lui Merripen. Adăugarea unui nou bărbat la tribul sau *vitsa* familiei, n-a fost niciodată o situaţie uşoară şi

de obicei locul lui era cel mai jos în ierarhie. Cam, un străin, să intre şi să acţioneze drept capul familiei era ceva insuportabil. Nu ajuta cu nimic faptul că el era *poşram,* născut dintr-o mamă ţigancă şi un tată *gagio* irlandez. Şi mai era ceva ce făcea lucrurile şi mai rele. Cam era bogat, ceea ce era o ruşine în ochii unui ţigan.

— De ce ai ţinut ascuns întotdeauna asta? insistă Cam.

Merripen se opri din periat şi îi aruncă lui Cam o privire rece şi întunecată.

— Mi s-a spus că e semnul unui blestem. Că în ziua în care voi descoperi ce înseamnă şi pentru ce a fost făcut, eu sau cineva apropiat mie va fi condamnat să moară.

Cam nu arătă nicio reacţie vizibilă, dar simţi câţiva fiori de nelinişte la ceafă.

— Cine eşti tu, Merripen? întrebă el încet.

Ţiganul cel mare se întoarse la treabă.

— Nimeni.

— Ai făcut parte cândva dintr-un trib. Trebuie că ai avut o familie.

— Nu-mi amintesc de tatăl meu. Iar mama a murit când m-am născut.

— Şi a mea la fel. Am fost crescut de bunica.

Peria se opri la jumătatea drumului. Niciunul dintre ei nu se mişcă. Grajdul deveni de o tăcere mormântală, cu excepţia sforăitului şi a mişcărilor cailor.

— Eu am fost crescut de unchiul meu. Ca să fiu unul dintre *aşaribi.*

— Ah. Cam nu arătă nicio urmă de milă în

expresie, dar în sinea lui gândi: *biet ticălos.*

Nicio mirare că Merripen se bătea aşa bine. Unele triburi de ţigani îi luau pe cei mai puternici băieţi şi îi transformau în luptători cu mâinile goale, punându-i să se bată unul împotriva celuilalt la iarmaroace, în cârciumi şi alte adunări, pentru ca privitorii să facă pariuri. Unii dintre băieţi fuseseră desfiguraţi, sau chiar ucişi. Şi cei care supravieţuiseră erau bătăuşi duri, până în vârful degetelor, şi desemnaţi ca luptătorii tribului.

— Ei bine, asta explică temperamentul tău dulce, rosti Cam. De asta ai ales să stai cu familia Hathaway, după ce te-au luat la ei? Pentru că nu mai voiai să trăieşti ca un *aşarib?*

— Da.

— Minţi, *fral,* afirmă Cam privindu-l îndeaproape. Ai stat pentru alt motiv. Şi ştiu din îmbujorarea vizibilă a ţiganului că tocmai intuise adevărul. Calm, Cam adăugă: ai rămas pentru ea.

Capitolul 2

Cu doisprezece ani în urmă

Nu exista bunătate în el. Nici blândeţe. Fusese crescut să doarmă pe pământul tare, să mănânce te miri ce, să bea apă rece şi să se bată cu alţi băieţi, la comandă. Dacă refuza vreodată să se bată, era bătut de unchiul lui, *ţiganul baro,* marele bărbat al tribului. N-avea mamă să se roage pentru el, nici tată să intervină în pedepsele aspre ale *ţiganului baro.* Nimeni nu l-a atins vreodată altfel,

decât cu violenţă. S-a născut doar pentru a lupta, a fura şi a face tot felul de lucruri împotriva *gagiilor.*

Cei mai mulţi ţigani nu-i urau pe englezii cei palizi, care trăiau în case îngrijite, purtau ceasuri de buzunar şi citeau cărţi lângă şemineu. Doar că nu aveau încredere în ei. Însă tribul lui Kev îi dispreţuia pe *gagii,* mai ales pentru că aşa voia *ţiganul baro.* Şi orice toană, credinţă şi înclinaţie avea conducătorul, tu le urmai.

Până la urmă, din cauză că tribul *ţiganului baro* cauza daune şi mizerie, pe oriunde îşi stabilea şatra, *gagii* au hotărât să-i alunge cu forţa de pe pământurile lor.

Englezii au sosit pe cai, purtând arme. Aveau puşti, bâte, şi ţiganii care dormeau fură atacaţi în pat, femeile şi copiii ţipând şi plângând. Şatra a fost risipită şi toată lumea a fost alungată, caravanelor *vardo* li s-a dat foc şi mulţi dintre cai au fost furaţi de *gagii.*

Kev a încercat să se lupte cu ei, să-şi apere *vitsa,* dar a fost lovit în cap cu patul greu al unei puşti. Altul l-a înjunghiat în spate cu o baionetă. Tribul l-a părăsit să moară. Singur în noapte, a zăcut lângă râu pe jumătate conştient, ascultând clipocitul apei întunecate, simţind răceala pământului ud de sub el, vag conştient de propriul sânge ce se scurgea din trupul lui în râuleţe calde. A aşteptat curajos ca roata mare să se rostogolească în întuneric. Nu avea nici motivul, nici dorinţa să trăiască.

Dar exact când Noaptea a cedat în faţa apariţiei surorii ei, Dimineaţa, Kev s-a trezit luat şi

dus de acolo într-o mică cotigă rustică. Un *gagio* îl găsise şi l-a rugat pe un băiat din partea locului să-l ajute să-l ducă pe ţiganul muribund acasă la el.

A fost prima oară când Kev se afla sub un acoperiş, altul decât al unui *vardo.* Descoperi că e sfâşiat între curiozitatea provocată de locurile străine din jur şi furia şi indignarea de a trebui să moară înăuntru, sub îngrijirea unui *gagio.* Dar era prea slăbit, prea plin de durere, pentru a ridica un deget în apărarea sa.

Camera pe care o ocupa nu era mult mai mare decât boxa unui cal, conţinând doar un pat şi un scaun. Existau perniţe, perne, lucruri de mână înrămate pe pereţi, o lampă cu ciucuri de mărgele. Dacă n-ar fi fost aşa bolnav, ar fi înnebunit în cămăruţa înghesuită.

Gagio care îl adusese acolo... Hathaway... era un bărbat înalt şi subţire, cu părul blond deschis. Comportamentul lui amabil şi modestia îl făcură pe Kev şi mai ostil. De ce l-a salvat Hathaway? Ce putea să dorească de la un băiat de ţigan? Kev refuză să vorbească cu *gagio* şi nu luă medicamentele. Respinse orice apropiere amabilă. Nu-i datora nimic acestui Hathaway. Nu dorise să fie salvat, nu voise să trăiască. Aşa că zăcea acolo în tăcere tresărind de durere, de câte ori omul schimba bandajul de pe spatele lui.

Kev a vorbit doar o singură dată, atunci când Hathaway l-a întrebat de tatuaj.

— Pentru ce e semnul acesta?

— E un blestem, răspunse el cu dinţii încleştaţi. Nu vorbi despre el cu nimeni, altfel blestemul va

cădea şi asupra ta.

— Aha! Vocea omului era amabilă. Am să-ţi păstrez secretul. Dar totodată îţi spun că, în calitate de om raţional, nu cred în astfel de superstiţii. Un blestem are doar atâta putere, câtă îi atribuie subiectul.

Gagio prost, se gândi Kev. Oricine ştia că a nega un blestem însemna să atragi tot nenorocul asupra ta.

Era o gospodărie zgomotoasă, plină de copii. Kev putea să-i audă în spatele uşii închise a camerei unde fusese adus. Dar mai era… ceva o prezenţă apropiată, slabă şi dulce. O simţi dominând în afara camerei, în afara posibilităţii de a o atinge. Şi tânjea după ea, flămând de nevoia de a-i uşura bezna, febra şi durerea.

Dincolo de larma copiilor, care se certau, râdeau, cântau, auzi un murmur ce-i înfioră fiecare fir de păr de pe trup. Vocea unei fete. Frumoasă, mângâietoare. Ar fi vrut să vină la el. O voia cu putere, aşa cum zăcea acolo, cu rănile vindecându-i-se cu o încetineală ce-l tortura. *Vino la mine…*

Dar nu apăru niciodată. Singurii care intrau în cameră erau Hathaway şi soţia lui, o femeie plăcută, dar prudentă, care-l privea pe Kev ca pe un animal sălbatic ce-şi găsise drumul în căminul ei civilizat. Şi el se purta chiar aşa, muşcând şi mârâind, de câte ori se apropiau de el. Imediat ce putu să se mişte prin propriile sale puteri, se spălă în ligheanul cu apă caldă lăsat în camera lui. Nu mâncă în faţa lor, ci aşteptă până i-au lăsat o tavă lângă pat. Întreaga lui voinţă era îndreptată spre

vindecare, suficientă pentru a putea să scape de acolo.

Cu una sau două ocazii, copiii veniră să se uite la el, băgându-şi capul pe uşa întredeschisă. Existau două fetiţe, Poppy şi Beatrix, care chicotiră şi ţipară cu o spaimă veselă, când mârâi la ele. Mai exista şi o fată mai mare, Amelia, care îl privi cu aceiaşi apreciere rece, ca mama ei. Şi exista şi un băiat, înalt şi cu ochi albaştri, Leo, care nu arăta mult mai mare decât Kev însuşi.

— Vreau să-ţi fie clar, rosti băiatul din uşă cu voce calmă, că nimeni nu intenţionează să-ţi facă rău. Imediat ce vei putea să pleci, eşti liber să o faci. Se uitase o clipă la faţa posacă şi febrilă a lui Kev, înainte de a adăuga: tatăl meu e un om amabil. Un samaritean. Dar eu nu sunt. Aşa că, nici să nu-ţi treacă prin minte să răneşti sau să insulţi pe cineva din familia Hathaway, dacă nu vrei să răspunzi în faţa mea.

Kev respectă asta. Fu suficient să dea din cap uşor spre Leo. Desigur, dacă ar fi fost bine, ar fi putut să-l învingă cu uşurinţă pe băiat, să-l trimită la pământ însângerat şi zdrobit. Dar începuse să accepte, că această mică şi ciudată familie nu intenţiona cu adevărat să-i facă rău. Şi nici nu voiau nimic de la el. Îi ofereau îngrijire şi adăpost, ca unui câine rătăcit. Se pare că nu aşteptau nimic în schimb.

Asta nu-i micşoră dispreţul faţă de ei şi de lumea lor, ridicol de blândă şi confortabilă. Îi ura pe toţi, aproape la fel de mult cât se ura pe sine însuşi. Era un luptător, un hoţ, scăldat în violenţă şi

minciună. Nu puteau să vadă asta? Păreau că nu înţeleg pericolul pe care îl aduseseră în propria lor casă.

După o săptămână, febra lui Kev scăzu şi rana i se vindecă destul, pentru a-i permite să se mişte. Trebuia să plece înainte de a se întâmpla ceva teribil, înainte de a face ceva. Aşa că se trezi într-o dimineaţă devreme şi se îmbrăcă încet din cauza durerii, cu hainele pe care i le dăduseră ei şi care îi aparţinuseră lui Leo.

Îl durea când se mişca, dar Kev ignoră ciocănitul insuportabil din capul lui şi arsura rănii din spate. Îşi umplu buzunarele hainei cu un cuţit şi o furculiţă, de pe tava cu mâncare, un ciot de lumânare, o bucăţică de săpun. Prima rază de lumină a dimineţii pătrunse prin ferestruica de deasupra patului. În curând familia se va trezi. Se îndreptă spre uşă, se simţi ameţit şi aproape căzu înapoi pe saltea. Cu răsuflarea tăiată, încercă să-şi adune toate puterile.

Se auzi o bătaie în uşă, care se deschise. Buzele i se depărtară, pentru a-şi arăta colţii la vizitator.

— Pot să intru? auzi o fată întrebând cu blândeţe.

Înjurătura muri pe buzele lui Kev. Simţurile îi erau copleşite. Închise ochii, gâfâind, aşteptând.

Tu eşti. Eşti aici.

În sfârşit.

— Ai fost atât de mult timp singur, rosti ea apropiindu-se. M-am gândit că s-ar putea să doreşti puţină companie. Eu sunt Winnifred.

Kev inspiră mireasma şi sunetul vocii ei, cu inima bubuind. Cu grijă se lăsă pe spate, ignorând durerea care îl străbătu. Deschise ochi.

Nu crezuse niciodată că o *gagio* ar putea să se compare cu ţigăncile. Dar aceasta era deosebită, o creatură de pe alt tărâm, la fel de palidă ca lumina lunii, cu părul blond-argintiu şi cu trăsături de o gravitate tandră. Arăta caldă, inocentă şi blândă. Tot ce nu era el. Întreaga lui fiinţă îi răspundea atât de acut, încât se întinse şi o apucă cu un mormăit calm.

Ei i se opri o clipă răsuflarea, dar rămase liniştită. Kev ştia că nu era corect să o atingă. Nu ştia cum să fie gentil. Ar fi rănit-o, chiar şi fără să încerce. Şi totuşi ea se relaxă sub mâna lui şi se uita la el cu ochii aceia albaştri perfecţi.

De ce nu-i era frică de el? De fapt lui îi era frică *pentru* ea, pentru că ştia de ce e el în stare.

Nici măcar nu-şi dădu seama, când o trase mai aproape. Tot ce ştia era că acum, o parte din greutatea ei se odihnea pe el, aşa cum stătea întins pe pat, că degetele lui erau încleştate în carnea moale a braţelor ei.

— Dă-mi drumul, i se adresă ea calmă.

El nu voia. Niciodată. Voia să o ţină lângă el şi să-i desfacă părul şi să-şi treacă degetele prin mătasea lui palidă. Voia să o ducă departe, la capătul pământului.

— Dacă îţi dau drumul, rosti brutal, mai rămâi?

Buzele delicate se curbară. Dulce, delicios zâmbet!

— Prostuţule. Sigur că rămân. Am venit să-ţi

fac o vizită.

Încet degetele lui slăbiră strânsoarea. Credea că va fugi, dar rămase.

— Întinde-te din nou, îi spuse ea. De ce eşti deja îmbrăcat, aşa devreme? Ochii ei se deschiseră mari. O! Nu trebuie să pleci. Nu, până când nu te faci bine.

N-ar fi trebuit să fie îngrijorată. Planurile lui Kev de a scăpa dispăruseră, în secunda în care o văzuse. Se lăsă înapoi pe perne, privind concentrat, când ea se aşeză pe un scaun. Purta o rochie roz. La poale, la gât şi la încheieturile mâinilor, era garnisită cu mici pliseuri.

— Cum te cheamă? întrebă ea.

Lui Kev îi era urât să vorbească. *Ura* să converseze cu oricine. Dar voia să facă orice, pentru a o reţine lângă el.

— Merripen.

— Acesta e prenumele tău?

El clătină din cap negând.

Winnifred îşi aplecă capul într-o parte.

— Şi nu vrei să mi-l spui?

Nu putea. Un ţigan putea să-şi dezvăluie numele lui adevărat numai altor ţigani.

— Cel puţin, spune-mi prima literă, încercă ea să-l convingă. Kev o privi perplex. Nu cunosc multe nume de ţigani, continuă ea. E cumva Luca? Marko? Stefan?

Lui Kev îi trecu prin minte, că încerca să joace cu el un joc. Să-l necăjească. Nu ştia cum să răspundă. De obicei, dacă cineva încerca să-l necăjească, răspundea izbind faţa îndrăzneţului cu

pumnul.

— Într-o zi ai să mi-l spui, mai zise ea cu un mic zâmbet. Făcu o mişcare, ca şi cum ar fi vrut să se ridice de pe scaun şi mâna lui Kev se repezi, pentru a o prinde de braţ. Surpriza îi pâlpâi pe figură.

— Ai spus că mai rămâi, rosti el dur.

Mâna ei liberă ajunse la cea care-i încleşta încheietura.

— Şi am să rămân. Fii liniştit, Merripen. Mă duc doar să aduc nişte pâine şi ceai pentru noi. Lasă-mă să plec. Vin înapoi. Palma ei era uşoară şi caldă, când se lipi de mâna lui. Voi sta aici toată ziua, dacă vrei.

— N-au să te lase.

— O, ba da, mă vor lăsa. Îi convinse mâna să-şi slăbească strânsoarea, încercând să-i desfacă cu blândeţe degetele. Nu fi aşa neliniştit. Doamne! Am crezut că ţiganii se presupune că sunt veseli.

Aproape îl făcu să zâmbească.

— Am avut o săptămână proastă, spuse el grav.

Era încă ocupată cu încercarea de a-i desface degetele de pe braţ.

— Da, îmi dau seama. Cum ai reuşit să fii rănit?

— *Gagii* mi-au atacat tribul. S-ar putea să vină după mine şi aici. Se uită la ea flămând, dar se forţă să o lase să plece. Nu sunt în siguranţă. Trebuie să plec.

— Nimeni nu va îndrăzni să te ia de la noi. Tatăl meu e un om foarte respectat în sat. Un cărturar. Văzându-i expresia îndoielnică, adăugă:

condeiul e mai puternic decât spada, să ştii.

Asta suna a ceva ce ar putea spune doar un *gagio.* Pentru el nu avea niciun sens.

— Oamenii care mi-au atacat *vitsa* săptămâna trecută nu erau înarmaţi cu condeie.

— Bietul de tine, rosti ea cu compasiune. Regret. Rănile trebuie că te-au durut când ai fost mutat. Am să-ţi aduc nişte tonic.

Kev nu fusese niciodată obiectul unei simpatii. Nu-i plăcea. Mândria i se revoltă.

— N-am să-l iau. Medicamentele *gagio* nu fac bine. Dacă mi-l aduci, am să-l arunc la…

— În regulă. Nu te enerva. Sunt sigură că nu e bine pentru tine. Se îndreptă spre uşă şi un fior de disperare zgudui făptura lui Kev. Era sigur că nu o să se mai întoarcă. Şi o voia aşa de mult lângă el. Dacă ar fi avut putere, ar fi sărit din pat şi ar fi prins-o. Dar nu era posibil.

Aşa că o fixă cu o privire ursuză şi mormăi:

— Atunci, du-te. Dracu’ să te ia.

Winnifred se opri la uşă şi se uită peste umăr, cu un zâmbet ironic.

— Ce contradictoriu şi certăreţ eşti. Am să mă întorc cu pâine, ceai şi o carte, şi am să rămân, cât va fi nevoie pentru a-ţi smulge un zâmbet.

— Nu zâmbesc niciodată, afirmă el.

Spre surpriza lui, Win a revenit. A petrecut cea mai mare parte a zilei citindu-i, o poveste stupidă şi prolixă, care îl moleşi de satisfacţie. Nici muzică, nici foşnetul copacilor din pădure, nici cântecul păsărilor nu-i plăcuseră aşa de mult ca vocea ei blândă. Din când în când alt membru al familiei

venea la uşă, dar Kev nu se putu opri să nu se repeadă la fiecare. Se simţea plin de pace, pentru prima oară de când putea să-şi aducă aminte. Părea că nu putea să mai urască pe nimeni, când era aşa aproape de fericire.

A doua zi familia Hathaway l-au dus în camera principală a reşedinţei, un salon plin de mobilă uzată. Fiecare suprafaţă disponibilă era acoperită de desene, lucruri de mână şi teancuri de cărţi. Nu te puteai mişca fără să dai ceva pe jos.

În timp ce Kev stătea lungit pe jumătate pe sofa, fetele mai mici se jucau alături pe covor, încercând să o înveţe diverse trucuri pe veveriţa domesticită a lui Beatrix. Leo şi tatăl lui jucau şah într-un colţ. Amelia şi mama ei coceau ceva la bucătărie. Iar Win stătea lângă Kev şi îi pieptăna părul.

— Ai o coamă de animal sălbatic, îi spuse ea folosindu-şi degetele pentru a desface nişte noduri, apoi pieptănând cu mare grijă şuviţele negre încâlcite. Stai liniştit. Încerc să te fac să arăţi mai civi… oh, încetează să te mai foieşti. E imposibil să ai un cap aşa sensibil.

Kev nu se foia din cauza încâlcelilor, sau a pieptenului. Ci pentru că niciodată nu fusese atins de cineva timp atât de îndelungat, în viaţa lui. Era mortificat, alarmat în sinea lui… dar când îşi aruncă ochii prudent prin cameră, părea că nimănui nu-i păsa de ceea ce făcea Win.

Se lăsă pe spate cu ochii îngustaţi. Pieptenul trase puţin cam prea tare, Win murmură o scuză şi masă locul dureros cu vârful degetelor. Aşa de

blând! Asta îl făcu să i se strângă gâtul şi să-l înţepe ochii. Profund neliniştit, tulburat, Kev îşi înăbuşi senzaţiile. Rămase tensionat dar pasiv sub atingerea ei. De abia putea să respire de plăcerea pe care i-o provoca.

Apoi apăru o pânză în jurul gâtului şi foarfecele.

— Sunt foarte bună la aşa ceva, rosti Win împingându-i capul înainte şi pieptănându-i buclele spre ceafă. Şi părul tău are nevoie să fie tăiat. Ai pe cap atât de multă lână, că ai putea să umpli o saltea.

— Fii atent, băiete, interveni vesel domnul Hathaway. Aminteşte-ţi ce i s-a întâmplat lui Samson.

Kev ridică capul.

— Ce?!?

Win îl împinse la loc.

— Părul era sursa de putere a lui Samson, explică ea. După ce Dalila i l-a tăiat, a devenit neputincios şi a fost capturat de filisteni.

— N-ai citit Biblia? întrebă Poppy.

— Nu, răspunse Kev. Rămase liniştit, în timp ce foarfecele tăiau cu grijă prin valurile dese de păr de pe ceafa lui.

— Deci, eşti păgân?

— Da.

— Eşti genul care mănâncă oameni? întrebă Beatrix plină de interes.

Win răspunse, înainte ca acesta să poată spune ceva.

— Nu, Beatrix. Cineva poate fi păgân, fără să

fie canibal.

— Dar ţiganii mănâncă arici, rosti Beatrix. Şi asta e tot atât de rău, ca şi cum ai mânca oameni. Pentru că aricii au sentimente, să ştii. Făcu o pauză, când o buclă grea de păr negru căzu pe podea. Ohooo, ce frumoasă e, exclamă fetiţa. Pot să o iau eu, Win?

— Nu, rosti Merripen morocănos, cu capul tot plecat.

— De ce nu? întrebă Beatrix.

— Cineva ar putea să-l folosească pentru a face farmece de nenoroc. Ori un descântec de dragoste.

— Oh, eu n-aş face asta, afirmă Beatrix serioasă. Am vrut doar să fac din ea un cuib.

— Nu are importanţă, dragă, rosti senină Win. Dacă asta îl supără pe prietenul nostru, animalele tale de companie vor trebui să se mulţumească cu alte materiale pentru cuiburi. Foarfecele muşcară din alte şuviţe negre şi grele. Toţi ţiganii sunt aşa superstiţioşi ca tine? îl întrebă ea pe Kev.

— Nu. Cei mai mulţi sunt şi mai rău.

Râsul ei uşor îi gâdilă urechea, respiraţia ei fierbinte făcându-i pielea de găină.

— Ce ai urî mai mult, Merripen… nenorocul, sau descântecul de dragoste…

— Descântecul de dragoste, rosti el fără ezitare.

Dintr-un motiv oarecare întreaga familie râse. Merripen se uită la toţi, dar nu găsi nimic ironic în privirile lor, doar amuzament prietenesc.

Kev rămase tăcut, ascultându-i pălăvrăgind, în

timp ce Win tăia şuviţe-şuviţe din părul lui. Era cea mai ciudată conversaţie la care fusese martor vreodată, fetele intervenind liber, în discuţia dintre fratele şi tatăl lor. Treceau de la un subiect la altul, dezbătând idei ce nu li se adresau, situaţii ce nu-i afectau. Nu ajungeau la nicio concluzie, dar se pare că se distrau grozav.

Habar n-a avut că există astfel de oameni. Nu avea idee cum au supravieţuit atâta vreme.

*

Familia Hathaway era un grup naiv, excentric, vesel şi preocupat de cărţi, artă şi muzică. Locuiau într-o reşedinţă dărăpănată, dar în loc să repare tocurile uşilor, sau găurile din tavan, creşteau trandafiri şi scriau poezii. Dacă piciorul unui scaun se rupea, pentru a-l sprijini puneau sub el un teanc de cărţi. Priorităţile lor erau un mister pentru Kev. Şi fu confruntat cu şi mai mult mister când, după ce rănile i s-au vindecat aproape complet, l-au invitat să-şi amenajeze o cameră pentru el, în podul grajdului.

— Poţi să stai cât pofteşti, îi spusese domnul Hathaway, deşi mă aştept ca într-o zi să pleci în vagabondaj, în căutarea tribului tău.

Dar Kev nu mai avea trib. Îl părăsiseră lăsându-l să moară. Aici era locul lui.

Începu să aibă grijă de lucrurile cărora ei nu le dădeau atenţie, cum ar fi repararea găurilor din tavan şi rosturile putrede de sub stiva coşului. În ciuda fricii lui de înălţimi, refăcu armătura

acoperişului de paie. Avu grijă de cal şi de vacă, tunse grădina păsărilor şi chiar lustrui pantofii familiei. În curând, doamna Hathaway avu destulă încredere în el, pentru a-i da bani să se ducă în sat şi să cumpere alimente şi cele necesare.

O singură dată, prezenţa lui la reşedinţa Hathaway a părut să fie în pericol, şi asta când a fost prins bătându-se cu unii din huliganii satului.

Doamna Hathaway fu alarmată la vederea lui, învineţit şi cu nasul plin de sânge şi i-a cerut să-i spună cum s-a întâmplat.

— Te-am trimis să aduci o roată de caş de la brânzar şi tu ai venit acasă cu mâinile goale şi în halul acesta, ţipă ea. Ce ai făcut atât de violent şi de ce? Kev nu explică, stătea doar în uşă cu o figură încruntată, în timp ce ea îl mustra. N-am să tolerez brutalităţi în gospodăria asta. Dacă nu reuşeşti să-mi explici ce s-a întâmplat, adună-ţi lucrurile şi pleacă.

Dar, înainte ca el să poată să se mişte sau să vorbească, Win intră în casă.

— Nu, mamă, rosti ea calmă. Ştiu ce s-a întâmplat – prietena mea Laura tocmai mi-a spus. Fratele ei a fost acolo. Merripen ne-a apărat familia. Doi băieţi au strigat insulte la adresa familiei Hathaway şi Merripen i-a luat la bătaie.

— Insulte, de ce natură? întrebă doamna Hathaway uimită.

Kev se uita dârz în pământ, cu pumnii încleştaţi.

Win nu evită adevărul.

— Ne criticau familia, rosti ea, pentru că

găzduim un ţigan. Unora dintre săteni nu le place. Se tem că Merripen s-ar putea să-i jefuiască, sau să-i blesteme pe oameni, sau alte nonsensuri de felul acesta. Ne acuză că l-am luat la noi.

În liniştea ce urmă, Kev tremura de o furie îngrozitoare. Şi totodată, era copleşit din cauza înfrângerii. Avea o obligaţie faţă de familie. Nu va putea niciodată să trăiască printre *gagii,* fără să aibă conflicte.

— Am să plec, spuse el. Era cel mai bun lucru, pe care putea să-l facă pentru ei.

— Unde? întrebă Win cu un accent surprinzător în voce, ca şi cum noţiunea de a pleca o supăra. Aparţii acestui loc. Nu ai unde să mergi, nicăieri în altă parte.

— Sunt ţigan, rosti el simplu. Făcea parte de nicăieri şi de peste tot.

— N-ai să pleci, îl emoţionă doamna Hathaway când afirmă: În mod cert, nu din cauza unor ticăloşi din sat. Ce vor învăţa copiii mei, dacă lăsăm să triumfe o astfel de ignoranţă şi comportament condamnabil? Nu, ai să rămâi. E cel mai drept. Dar nu trebuie să te mai baţi, Merripen. Ignoră-i, şi până la urmă îşi vor pierde interesul să-şi mai bată joc de noi.

Sentimentalism stupid de *gagio!* Ignorarea n-a funcţionat niciodată. Cel mai rapid mod de a-l face pe un bătăuş să tacă, era să-l baţi tu, până la sânge.

O nouă voce intră în conversaţie.

— Dacă rămâne, remarcă Leo intrând în bucătărie, în mod sigur va trebui să se bată,

mamă. Ca şi Kev, Leo arăta foarte rău la faţă, cu un ochi învineţit şi o buză spartă. Schiţă un rânjet strâmb în faţa exclamaţiilor mamei şi surorii lui. Încă zâmbind, îl privi pe Kev: i-am bătut pe unul sau doi dintre tipii care ţi-au scăpat ţie, rosti el.

— Oh, dragule, rosti doamna Hathaway mâhnită. Luă mâna fiului ei, zgâriată şi plină de sânge, de la rana provocată de dinţii cuiva, pe care îi spărsese cu încheieturile degetelor. Acestea sunt mâini făcute să ţină cărţile. Nu să se bată.

— Îmi place să cred că pot să mă descurc în amândouă situaţiile, rosti Leo sec. Expresia lui deveni serioasă când îl privi pe Kev. Blestemat să fiu, dacă cineva îmi va porunci cine poate trăi în casa mea şi cine nu. Atâta timp cât vrei să stai, Merripen, am să te apăr ca pe un frate.

— Nu vreau să vă produc neplăceri, murmură Kev.

— Nicio neplăcere, răspunsă Leo flexându-şi cu blândeţe mâna. La urma urmei, merită să te ridici la luptă pentru unele principii.

Capitolul 3

Principii, idealuri. Realităţile dure ale precedentei vieţi a lui Kev nu permiseseră niciodată astfel de lucruri. Dar contactul permanent cu familia Hathaway l-a schimbat, îndreptându-i gândurile şi spre alte considerente, în afară de supravieţuire. În mod cert nu va fi niciodată un erudit sau un domn. Totuşi, petrecu ani de zile ascultând discuţiile animate ale familiei

despre Shakespeare, Galileo, arta flamandă comparată cu cea veneţiană, democraţie şi monarhie, teocraţie şi toate subiectele imaginabile. Învăţă să citească şi chiar acumulă puţină latină şi câteva cuvinte în franceză. Se transformase în cineva, pe care fostul lui trib nu l-ar fi recunoscut niciodată.

Kev nu ajunse niciodată să se gândească la domnul şi doamna Hathaway ca la părinţii lui, totuşi ar fi făcut totul pentru ei. Nu avea dorinţa de a se ataşa de oameni. Aceasta ar fi cerut mai multă încredere şi intimitate, decât putea el să ofere. Totuşi, avu grijă de toate neamurile Hathaway, inclusiv de Leo. Şi apoi exista Win, pentru care şi-ar fi dat viaţa de mii de ori.

N-ar fi umilit-o niciodată cu atingerea lui, sau să fi îndrăznit să ocupe un loc în viaţa ei, altul decât de protector. Era aşa de fină, aşa de rară. Când deveni femeie, toţi bărbaţii din district fură subjugaţi de frumuseţea ei.

Străinii tindeau să o vadă pe Win ca pe o fecioară de gheaţă, plăcută, liniştită şi cerebrală. Dar străinii nu ştiau nimic despre spiritul hâtru şi cald, care zăcea sub aparenţa ei desăvârşită. Străinii nu o văzuseră pe Win învăţând-o pe Poppy paşi de cadril, până când amândouă au căzut pe duşumea chicotind. Sau mergând la vânătoare de broaşte împreună cu Beatrix, cu şorţul plin de batraciene săltăreţe. Sau modul amuzant în care citea un roman de Dickens, cu o varietate de voci şi de sunete, până când întreaga familie fu uluită de ingeniozitatea ei.

Kev o iubea. Nu în felul în care romancierii şi poeţii descriu iubirea. Nimic atât de banal. O iubea mai presus de pământ, de rai, sau de iad. Fiecare clipă lipsită de compania ei era o agonie, fiecare moment cu ea era singura pace pe care o cunoscuse vreodată. Fiecare atingere a mâinilor ei lăsa o amprentă, pe care o devora cu tot sufletul. S-ar fi sinucis, înainte de a admite asta faţă de cineva. Adevărul era îngropat adânc în inima lui.

Kev nu ştia dacă şi Win îl iubea. Tot ce ştia era că el nu voia asta.

— Aici, rosti Win într-o zi, după ce urcară prin fâneaţa uscată şi se aşezară să se odihnească, în locul lor favorit. Aproape ai reuşit.

— Ce să reuşesc? întrebă Kev lenos. Stăteau întinşi lângă un pâlc de pomi de pe marginea unui pârâu, o apă care seca în lunile de vară. Iarba era năpădită de lucernă şi de creţuşcă, cea din urmă răspândind o aromă de migdale în aerul cald şi înmiresmat.

— Să zâmbeşti! Se ridică pe coate şi îi atinse buzele cu degetele.

Respiraţia lui Kev se opri.

O pasăre se ridică în zbor dintr-un copac apropiat şi scoase o notă lungă, în timp ce cobora.

Absorbită de acţiunea ei, Win îşi ridică colţurile gurii şi încercă să le ţină aşa.

Stârnit şi amuzat, Kev scoase un hohot înăbuşit şi îi dădu mâna la o parte.

— Trebuie să zâmbeşti mai des, rosti Win privindu-l în continuare. Eşti foarte frumos când faci asta.

Era mai strălucitoare ca soarele, cu părul ca o mătase crem, şi cu buzele colorate de o umbră uşoară de roz. La început privirea ei nu era nimic altceva decât o cercetare prietenească, dar pe măsură ce stăruia să-l privească, el realiză că de fapt încerca să-i descopere secretele.

Ar fi vrut să o tragă lângă de el şi să-i acopere trupul cu al lui. Trecuseră patru ani de când venise să trăiască alături de familia Hathaway. Acum îi era din ce în ce mai greu să-şi controleze sentimentele pentru Win.

— La ce te gândeşti când te uiţi aşa la mine? întrebă ea blând.

— Nu pot să spun.

— De ce nu poţi?

Kev simţi zâmbetul atacându-i din nou buzele, de data aceasta acompaniat de o strâmbătură.

— Te-aş speria.

— Merripen, rosti ea hotărâtă, nimic ce ai putea să faci sau să spui tu vreodată nu m-ar speria. Se încruntă. O să-mi spui vreodată primul tău nume?

— Nu.

— Ai să mi-l spui. Te voi forţa. Se prefăcu că îl izbeşte cu pumnii în piept.

Kev îi prinse încheieturile subţiri ale mâinilor, stăpânind-o cu uşurinţă. Trupul lui continuă mişcarea, rostogolindu-se şi prinzând-o sub el. Era o greşeală, dar nu se putea opri. Şi în timp ce o imobiliza cu greutatea lui, o simţi mişcându-se instinctiv, pentru a-l face să se simtă mai comod şi fu aproape paralizat de plăcerea primară oferită de

situaţie. Se aşteptase să se zbată, să se lupte cu el, dar în loc de asta, a rămas pasivă în îmbrăţişarea lui zâmbindu-i.

Kev îşi aduse vag aminte de una din legendele mitologice, de care familia Hathaway era aşa de îndrăgostită…

Una grecească despre Hades, zeul subpământean, care a răpit-o pe fecioara Persefona, de pe un câmp cu flori, şi a tras-o jos printr-o gaură din pământ. Acolo, în lumea lui întunecată şi intimă, a posedat-o. Deşi fetele Hathaway fuseseră toate indignate de soarta Persefonei, simpatiile lui Kev se îndreptaseră spre Hades. Cultura ţigănească tindea să romanţeze ideea răpirii unei femei, pentru a ţi-o face mireasă, minimalizând ritualul de curtare.

— Nu văd de ce mâncarea unei jumătăţi de duzină de seminţe de rodie să o condamne pe Persefona să stea cu Hades o perioadă de timp în fiecare an, rostise Poppy grav jignită. Nimeni nu i-a comunicat regulile. N-a fost corect. Sunt sigură că nu s-ar fi atins niciodată de nimic, dacă ar fi ştiut ce se va întâmpla.

— Şi nici n-a fost o gustare completă, adăugă Beatrix tulburată. Dacă aş fi fost acolo, aş mai fi cerut budincă, sau o tartă cu gem, cel puţin.

— Poate că, una peste alta, nu a fost chiar aşa nefericită, fiind nevoită să stea acolo, sugerase Win cu ochii strălucind. La urma urmei, Hades a făcut-o regina lui. Şi legenda spune că poseda toate „bogăţiile pământului”.

— Un soţ bogat, interveni Amelia, nu schimbă

faptul că principala reşedinţă a Persefonei era într-un loc nedorit, cu nicio perspectivă în jur. Ia gândiiţi-vă la greutatea de a o închiria, în lunile când lipsea.

Toţi fură de acord că Hades a fost un adevărat nemernic.

Dar Kev înţelese exact de ce zeul adâncurilor o furase pe Persefona, ca să-i devină mireasă. Dorise să aibă o rază de soare, puţină căldură, în bezna lipsită de veselie a palatului lui subpământean.

— Deci membrilor tribului tău, care te-au lăsat să mori… rosti Win, readucându-i gândurile în prezent… lor le este permis să-ţi cunoască numele, dar mie nu?

— Aşa e. Kev privea pe faţa ei mişcarea razelor de soare şi a umbrelor frunzelor. Se întreba cum s-ar fi simţit să-şi apese buzele pe pielea aceea fină şi uşor înşelătoare.

O cută încântătoare apăru între sprâncenele roşcate ale lui Win.

— De ce? De ce nu pot să-l ştiu şi eu?

— Pentru că eşti o *gagio.* Tonul vocii lui era mai tandru decât intenţionase. O *gagio!*

La această incursiune pe un teritoriu periculos, Kev simţi cum i se contractă inima dureros. Ea nu era a lui şi nu va putea fi niciodată. Va fi doar în inima lui.

Se rostogoli departe de ea şi se ridică în picioare.

— E timpul să ne întoarcem, rosti el scurt. Se întinse după ea, îi apucă mâna mică, pe care i-o întindea, şi o ridică. Fără să controleze clipa, ea se

lăsă în mod natural să-i cadă în braţe. Fustele ei fluturară în jurul picioarelor lui şi silueta subţire şi feminină a trupului ei se lipi de partea din faţă a lui. Disperat îşi adună toată puterea şi voinţa pentru a o împinge deoparte.

— O să încerci vreodată să-i găseşti, Merripen? întrebă ea. O să pleci vreodată de la mine?

Niciodată, gândi el într-o străfulgerare de nevoie arzătoare. Dar în loc de asta afirmă:

— Nu ştiu.

— Dacă o să faci asta, am să te urmez. Şi am să te aduc înapoi, acasă.

— Mă îndoiesc că bărbatul cu care te vei mărita va fi de acord cu asta.

Win zâmbi, ca şi cum declaraţia era de-a dreptul ridicolă. Se depărtă de el şi îi dădu drumul la mână. Începură să meargă înapoi spre Casa Hampshire, în tăcere.

— Tobar? sugeră ea după o clipă. Garridan? Palo?

— Nu.

— Rye?

— Nu.

— Cooper?... Stanley?...

— Nu.

*

Spre mândria întregii familii Hathaway, Leo fu admis la *Şcoala Superioară de Arte Frumoase* din Paris, unde studie arta şi arhitectura timp de doi ani. Atât de promiţător era talentul lui, încât o

parte din cheltuielile educaţiei îi fu suportată de renumitul arhitect londonez, Rowland Temple, care spunea că Leo va putea să-l răsplătească lucrând la înapoiere ca proiectantul său.

Puţini ar fi contestat faptul că Leo se maturizase, transformându-se într-un tânăr sigur pe el şi bun la suflet, cu o inteligenţă ascuţită şi gata să râdă. Şi având în vedere talentul şi ambiţia lui, exista perspectiva să ajungă departe. La întoarcerea în Anglia, Leo îşi luă o casă la Londra, pentru a-şi îndeplini obligaţiile faţă de Temple, dar venea adesea în Primrose Place, să-şi viziteze familia. Şi ca să-i facă curte unei fete din sat, frumoasă şi cu părul negru, cu numele Laura Dillard.

În timpul absenţei lui Leo, Kev făcuse tot ce putuse, pentru a avea grijă de familia Hathaway. Iar domnul Hathaway a încercat de mai multe ori să-l ajute să-şi plănuiască un viitor şi pentru el însuşi. Genul acesta de conversaţii se dovedise a fi un exerciţiu frustrant pentru amândoi.

— Te risipeşti, îi spunea domnul Hathaway lui Kev arătând destul de tulburat. La aceasta, Kev asculta neîncrezător, dar Hathaway insista: trebuie să te gândeşti şi la viitorul tău. Şi înainte de a spune o vorbă, lasă-mă să declar că sunt conştient de preferinţa ţiganilor de a trăi în prezent. Dar tu te-ai schimbat, Merripen. Ai progresat destul de mult, pentru a nu mai ţine seama de ceea ce era înrădăcinat în tine.

— Vrei să plec? întrebă calm Kev.

— Ceruri, nu! Deloc. Aşa cum ţi-am spus şi mai

de mult, poţi să stai cu noi cât doreşti. Dar eu simt că e de datoria mea să-ţi aduc la cunoştinţă că stând aici, sacrifici o mulţime de ocazii de a te autorealiza. Trebuie să mergi în lume, aşa ca Leo. Să faci o ucenicie, să înveţi comerţ, poate să te înrolezi în armată…

— Ce aş realiza cu asta? mai întrebă Kev.

— Pentru început, posibilitatea de a câştiga mai mult decât bănuţii pe care pot să ţi-i dau eu…

— Nu am nevoie de bani.

— Dar, aşa cum stau lucrurile, nu ai mijloace pentru a te însura, a-ţi cumpăra o bucată de pământ, a…

— Nu vreau să mă însor. Şi nu pot să am pământ. Nimeni nu poate.

— În ochii guvernului britanic, Merripen, în mod cert orice om poate fi proprietar de pământ şi proprietarul casei de pe el.

— Cortul va rămâne în picioare, când palatul se va dărâma, răspunsese Kev prozaic.

Hathaway lăsă să-i scape un chicotit exasperat.

— Aş putea să argumentez împotriva a o sută de erudiţi, îi spuse lui Kev, dar nu a unui ţigan. Foarte bine, vom lăsa problema asta să se odihnească. Dar să ţii minte, Merripen… Viaţa este ceva mai mult decât urmărirea impulsurilor sentimentelor elementare. Un bărbat trebuie să-şi marcheze trecerea prin lume.

— De ce? întrebă Kev naiv consternat, dar Hathaway plecase deja să se alăture soţiei lui în grădina de trandafiri.

*

La aproximativ un an după întoarcerea lui Leo de la Paris, tragedia lovi familia Hathaway. Până atunci niciunul dintre ei nu cunoscuse adevărata durere, frică, sau tristeţe. Trăiseră în ceea ce părea să fie un cerc familial protejat magic. Dar într-o seară domnul Hathaway se plânse de o durere ciudată şi ascuţită în piept, făcând-o pe soţia lui să tragă concluzia că suferă de indigestie, după un supeu deosebit de bogat. Se duse la culcare devreme, tăcut şi cu faţa cenuşie. Nu s-a mai auzit niciun zgomot din camera lui până în zori, când doamna Hathaway ieşi plângând şi anunţă familia buimăcită că tatăl lor a murit.

Şi acesta a fost doar începutul nenorocirilor familiei Hathaway. Parcă ar fi căzut sub influenţa unui blestem, în care întreaga capacitate a fostei lor fericiri se transformase în durere.

— Necazul loveşte de trei ori, era unul din proverbele pe care Merripen şi le amintea din copilărie şi, spre regretul lui amar, se dovedi a fi adevărat.

Doamna Hathaway fu aşa distrusă de supărare, încât după funeraliile soţului ei se urcă în pat şi suferi de o atare melancolie, că de abia putea să fie convinsă să mănânce, sau să bea ceva. Niciuna din încercările copiilor ei de a o readuce la forma ei obişnuită n-a avut succes. Şi într-un timp surprinzător de scurt, se topi văzând cu ochii.

— E posibil să mori de inimă rea? întrebă Leo

sumbru, într-o seară, după ce medicul plecase afirmând că n-a putut să descopere nicio cauză fizică a prăbuşirii mamei lor.

— Cel puţin ar trebui să dorească să trăiască pentru Poppy şi Beatrix, rosti Amelia cu voce scăzută. În acel moment, în altă cameră, Poppy tocmai o culca pe Beatrix. Sunt încă atât de tinere pentru a rămâne fără mamă. Nu contează cât de mult ar trebui să trăiesc cu inima zdrobită, dar m-aş forţa să suport, măcar pentru a avea grijă de ele.

— Tu ai o inimă de oţel, afirmă Win bătând-o pe spate pe sora ei mai mare. Ai propriile tale resurse de putere. Mi-e teamă că mama şi-o extrăgea pe a ei de la tata. Se uită la Merripen cu ochi albaştri disperaţi. Merripen, ce remediu au ţiganii pentru melancolie? Orice, indiferent cât de neobişnuit, care ar putea să o ajute? Cum priveşte asta poporul tău?

Kev clătină din cap, îndreptându-şi ochii spre pământ.

— Ei ar lăsa-o singură. Ţiganilor le e teamă de durerea excesivă.

— De ce?

— Pentru că aceasta îl face pe mort să se întoarcă şi să-i urmărească pe cei vii.

Toţi patru rămaseră tăcuţi ascultând şuieratul şi pocnetul micului foc din cămin.

— Vrea să fie cu tata, rosti până la urmă Win. Tonul ei era meditativ. Indiferent unde s-a dus el. Inima ei e distrusă. Aş vrea să nu fie aşa. Mi-aş schimba viaţa şi inima cu a ei, dacă o astfel de

tranzacţie ar fi posibilă. Vreau... Se opri brusc cu respiraţia alertă, când mâna lui Kev o prinse de braţ.

Nici nu-şi dăduse seama că întinsese mâna după ea, dar cuvintele ei îl provocaseră iraţional.

— Să nu spui asta, murmură el. Nu se depărtase destul de mult de trecutul lui ţigănesc, pentru a uita puterea cuvintelor de a provoca destinul.

— De ce? şopti ea.

Inima ta e a mea, gândi el sălbatic. *Îmi aparţine.*

Şi, cu toate că nu exprimase cuvintele cu voce tare, se pare că într-un anumit fel Win le-a auzit. Ochii ei se deschiseră mari, se întunecară şi un val de emoţie puternică i se ridică în obraji. Şi chiar acolo, în prezenţa fratelui şi surorilor ei, îşi înclină capul şi-şi apăsă obrazul pe dosul mâinii lui.

Kev tânjea să o consoleze, să o acopere de sărutări, să o învăluie în propria lui putere. Dar în loc de asta, dădu drumul cu grijă braţului ei şi aruncă o privire prudentă spre Amelia şi Leo. Prima tocmai luase câteva bucăţi de vreascuri din coşul de lângă vatră şi le punea pe foc. Cel de al doilea o privea intens pe Win.

*

La mai puţin de şase luni de la moartea soţului ei, doamna Hathaway se duse să se odihnească alături de el. Şi, înainte ca familia să reuşească să accepte că au rămas orfani cu o grabă atât de

crudă, s-a întâmplat şi cea de a treia tragedie.

*

— Merripen! Win stătea pe pragul uşii de intrare în casă, ezitând să intre. Exista o asemenea privire bizară pe figura ei, încât Kev se sculă imediat în picioare.

Era epuizat până în măduva oaselor şi murdar, tocmai revenit de la o treabă ce durase toată ziua, la casa unui vecin, unde a ridicat o poartă şi un gard în jurul curţii. Pentru a pune stâlpii gardului, săpase gropi în pământul deja atins de îngheţul iernii ce se apropia. Kev tocmai se aşezase la masă, alături de Amelia, care încerca să scoată petele de pe una din rochiile lui Poppy, cu un tampon înmuiat în terebentină. Mirosul de chimicale îi ardea lui Kev nările şi trase adânc aer în piept. Din expresia lui Win, ştiu că ceva era cât se poate de rău.

— Am fost astăzi cu Laura şi Leo, rosti Win. Laura era de câtva timp bolnavă… spunea că o dor gâtul şi capul, aşa că am dus-o acasă imediat şi familia ei a trimis după medic. Acesta a afirmat că are scarlatină.

— Dumnezeule! gâfâi Amelia cu faţa golită de sânge. Toţi trei rămaseră tăcuţi realizând oroarea.

Nu exista nicio altă boală, care să atace aşa violent, sau să se răspândească aşa repede. Provoca pe piele o erupţie roşie strălucitoare, făcând-o nisipoasă şi fină ca glaspapirul folosit la lustruirea pieselor din lemn. Şi, în evoluţia ei, ardea

şi distrugea totul în trup, până când organele cedau. Boala se răspândea prin aerul expirat, prin şuviţele de păr, prin pielea însăşi. Singurul mod de a-i proteja pe ceilalţi, era izolarea bolnavului.

— E sigur? întrebă Kev cu voce controlată.

— Da, a spus că semnele sunt de neconfundat. Şi a mai spus…

Win se opri brusc, când Kev se îndreptă spre ea.

— *Nu,* Merripen! Ridică o mână subţire şi albă, cu o astfel de autoritate disperată, încât el se opri. Nimeni nu trebuie să se apropie de mine. Leo e acasă la Laura. Nu o va părăsi. Au spus că e în regulă ca el să stea cu ea, şi… trebuie să le iei pe Poppy şi pe Beatrix, ca şi pe Amelia, şi să le duci la verii noştri din Hedgerley. N-o să le placă, dar o să le primească şi…

— Nu mă duc nicăieri, rosti Amelia, şi, cu tot calmul şi duritatea ei, tremura uşor. Dacă ai luat boala, vei avea nevoie de mine, pentru a te îngriji.

— Dar dacă o să o iei şi tu…

— Când eram mică, am avut o formă foarte uşoară de scarlatină. Asta înseamnă că probabil acum sunt în siguranţă.

— Dar ce spui de Leo?

— Mi-e teamă că el n-a avut. Ceea ce îl pune în pericol. Amelia îl privi pe Kev. Merripen, tu ai avut vreodată…

— Nu ştiu.

— Atunci trebuie să stai deoparte, împreună cu fetele, până ce totul se termină. Eşti bun să le chemi? Au plecat să se joace la pârâu. Eu le

împachetez lucrurile.

Kev descoperi că-i e aproape imposibil să o lase pe Win, când era în pericol să se îmbolnăvească. Dar nu avea de ales. Cineva trebuia să-i ducă surorile într-un loc sigur.

Nici nu trecu o oră, şi Kev le găsi pe Beatrix şi pe Poppy, le urcă uluite în trăsura familiei şi le duse la Hedgerley, într-o călătorie de a jumătate de zi. După ce le lăsă la verii lor şi se înapoie acasă, trecuse de miezul nopţii.

Amelia era în salon, îmbrăcată în cămaşă de noapte şi halat, cu părul lăsat pe spate împletit într-o coadă lungă. Stătea în faţa focului, cu umerii căzuţi.

Ridică ochii surprinsă, când Kev intră în casă.

— N-ar trebui să fii aici. Pericolul…

— Ea cum se simte? o întrerupse Kev. A apărut vreun semn de boală?

— Friguri. Dureri. Dar, după cât îmi dau eu seama, temperatura n-a crescut. Probabil că e un semn bun. Probabil că aceasta înseamnă că va avea o formă uşoară.

— Vreo veste de la familia Dillard? De la Leo?

Amelia dădu din cap.

— Win spune că el intenţionează să doarmă în salon şi să se ducă la Laura, de câte ori îi vor permite. Nu prea e în ordine, dar dacă Laura… Ei bine, dacă nu supravieţuieşte… Vocea i se diminuă şi făcu o pauză, pentru a-şi înghiţi lacrimile. Presupun că dacă se va ajunge la asta, nu vor voi să o lipsească pe Laura de ultimele ei clipe împreună cu omul pe care-l iubeşte.

Kev se aşează alături şi în tăcere se gândi la platitudinile pe care *gagii* şi le spuneau unii altora. Treburi despre răbdare şi acceptarea voinţei Atotputernicului, şi despre lumi mult mai bune decât aceasta. Nu se putu determina să repete niciuna din ele în faţa Ameliei. Supărarea ei era prea cinstită, dragostea pentru familia ei prea reală.

— E prea mult, o auzi pe Amelia şoptind după o vreme. Nu pot să suport să mai pierd pe cineva. Îmi e aşa de frică pentru Win. Şi pentru Leo. Îşi masă fruntea. Par de o laşitate crasă, nu-i aşa?

Kev scutură din cap.

— Ai fi nebună, să nu-ţi fie teamă.

Asta îi smulse un mic chicotit sec.

— Atunci, în mod clar, nu sunt nebună.

*

Dimineaţă Win era îmbujorată şi avea febră, picioarele mişcându-i-se fără încetare sub cuvertură. Kev se duse la o fereastră şi trase deoparte perdeaua, lăsând să pătrundă lumina slabă a zorilor.

Când se apropie de pat, ea se trezi, cu ochii albaştri larg deschişi pe faţa roşie.

— Nu, rosti ea dogit încercând să se retragă departe de el. N-ar trebui să fii aici. Nu te apropia de mine, ai să te îmbolnăveşti şi tu. *Te rog,* pleacă…

— Linişte, rosti Kev aşezându-se pe marginea patului. Şi când Win încercă să se rostogolească

mai departe de el, o prinse şi îşi puse mâna pe fruntea ei. Simţi pulsul febril sub pielea fragilă, cu venele aprinse de o fierbinţeală îngrozitoare.

În timp ce Win lupta să-l împingă departe, Kev fu alarmat, cât de slabă ajunsese. Deja.

— Nu, suspină ea crispându-se. Lacrimi de slăbiciune îi izvorau din ochi. Te rog, nu mă atinge. Nu te vreau aici. Nu vreau să te îmbolnăveşti. O, *te rog,* pleacă…

Kev o trase lângă el, cu flacăra vie a trupului ei sub pânza subţire a cămăşii de noapte şi cu mătasea palidă a părului revărsându-se peste amândoi. Şi îi legănă capul în una din mâinile lui, mâna puternică şi bătucită a luptătorului cu mâinile goale.

— Eşti nebună, rosti el cu voce gravă, dacă-ţi închipui că am să te părăsesc tocmai acum. Am să te văd în siguranţă şi bine, indiferent cât va dura.

— N-am să mai trăiesc, după boala asta, şopti ea. Kev fu şocat de aceste cuvinte şi, mai mult, de reacţia lui auzindu-le. Am să mor, continuă ea şi nu vreau să te iau cu mine. O trase şi mai aproape de el, lăsând respiraţia ei să-i mângâie faţa. Nu contă cât se zbătu ea, nu-i dădu drumul. Îi inspiră răsuflarea, trăgând-o adânc în proprii lui plămâni. Opreşte-te, ţipă ea încercând disperată să se depărteze de el. Efortul făcu ca roşeaţa să i se amplifice. E o nebunie… o, mizerabil încăpăţânat, dă-mi drumul!

— Niciodată. Kev îi mângâie părul fin dar sălbăticit, cu şuviţele închise la culoare udate de lacrimi. Uşurel, murmură el. Nu te epuiza.

Odihneşte-te.

Lupta lui Win se domoli, când recunoscu inutilitatea încercării de a-i rezista.

— Eşti aşa puternic, rosti ea slab, dar nu erau cuvinte de apreciere, ci de condamnare. Eşti aşa puternic…

— Da, rosti Kev folosind cu blândeţe un colţ al aşternutului pentru a-i şterge faţa. Sunt o brută, dar tu ai ştiut asta dintotdeauna, nu-i aşa?

— Da, şopti ea.

— Şi ai să faci ceea ce spun eu. O legănă la pieptul lui şi îi dădu puţină apă.

Ea luă câteva sorbituri dureroase.

— Nu pot, reuşi să rostească întorcând faţa.

— Mai mult, insistă el ducându-i din nou cana la buze.

— Lasă-mă să dorm, te rog.

— După ce ai să mai bei puţin.

Kev nu renunţă, până ea nu se supuse gemând. Aşezând-o apoi pe perne, o lăsă să aţipească câteva minute, apoi reveni cu nişte pâine prăjită înmuiată în supă. O sili să ia câteva linguri.

Când Amelia se trezi, intră în camera lui Win. O zbatere rapidă a pleoapelor a fost singura ei reacţie, la vederea lui Win sprijinită de braţul lui Kev, în timp ce acesta o hrănea.

— Scapă-mă de el, i se adresă Win răguşită surorii ei, cu capul odihnindu-se pe umărul lui Kev. Mă chinuie.

— Ei bine, am ştiut dintotdeauna că e un diavol, rosti Amelia rezonabilă, venind să stea

lângă pat. Cum îndrăzneşti, Merripen... să intri în camera unei fete inocente şi să o hrăneşti cu pâine prăjită?

— S-a declanşat erupţia, afirmă Kev arătând roşeaţa ce se ivise pe gâtul şi obrajii lui Win. Pielea ei mătăsoasă devenise nisipoasă şi roşie. Simţi mâna Ameliei atingându-i spatele, apucând un fald al cămăşii lui, ca şi cum avea nevoie să se ţină de el, pentru a-şi păstra echilibrul.

Dar vocea îi era uşoară şi sigură.

— Am să fac o băutură cu sifon. Asta ar trebui să potolească situaţia, dragă.

Kev simţi pentru ea un sentiment de admiraţie. Indiferent ce dezastre i se iveau în cale, Amelia le făcea față.

Dintre toţi membrii familiei Hathaway, ea avea temperamentul cel mai tenace. Dar acum şi Win va trebui să fie mai puternică, chiar mai încăpăţânată, dacă trebuia să supravieţuiască în zilele ce vor urma.

— În timp ce tu o speli, îi spuse Ameliei, eu voi aduce doctorul.

Nu că ar fi avut mare încredere într-un doctor *gagio,* dar trebuia să le liniştească pe surori. De asemenea, voia să vadă cum se simţeau Leo şi Laura Dillard.

Aşa că, după ce o lăsă pe Win în grija Ameliei, Kev se duse acasă la familia Dillard. Dar fata în casă, care răspunse la uşă, îi spuse că Leo nu e disponibil.

— E înăuntru cu domnişoara Laura, rosti fata cu inima frântă, ştergându-şi faţa cu o pânză. Ea

nu mai cunoaşte pe nimeni, e aproape insensibilă. Se sfârşeşte repede, sir.

Kev simţi urma unghiilor lui scurte pătrunzându-i în pielea dură a palmelor. Win era mai puţin robustă decât Laura Dillard, mai puţin puternică. Dacă Laura cădea aşa de repede, cu greu ar fi fost posibil ca Win să se poată sustrage aceleiaşi febre.

Următoarele lui gânduri se îndreptară spre Leo, care nu îi era frate de sânge, dar în mod cert aparţinea tribului. Leo o iubea pe Laura Dillard cu o intensitate, care nu-i va permite să accepte moartea ei, în mod raţional. Kev era mai mult decât îngrijorat din cauza lui.

— Care e situaţia cu domnul Hathaway? întrebă Kev. Arată vreun semn de boală?

— Nu, sir. Nu cred. Nu ştiu.

Dar după felul în care privirea ei înlăcrimată o evită pe a lui, Kev înţelese că nici Leo nu era bine. Ar fi vrut să-l ia pe Leo de lângă bolnavă, *acum,* şi să-l bage în pat, pentru a-şi păstra puterile, pentru zilele care vor urma. Dar ar fi fost o cruzime să-l priveze de ultimele ore, alături de femeia pe care o iubise.

— După ce ea va muri, rosti Kev fără menajamente, trimite-l acasă. Dar nu-l lăsa să vină singur. Să-l însoţească cineva, tot drumul până la uşa casei Hathaway. Înţelegi?

— Da, sir.

Două zile mai târziu, Leo veni acasă.

— Laura a murit, rosti el şi căzu în delirul provocat de temperatură şi de durere.

Capitolul 4

Scarlatina care mătură satul fu deosebit de virulentă, cele mai rele efecte manifestându-se asupra celor foarte tineri şi a celor bătrâni. Nu existau destui doctori pentru a avea grijă de suferinzi şi nimeni din afara satului Primrose Place nu îndrăzni să vină la ei. După ce a vizitat reşedinţa Hathaway, pentru a-i examina pe cei doi pacienţi, medicul epuizat prescrise cataplasme fierbinţi cu oţet pentru gât. De asemenea, le-a lăsat şi un tonic conţinând tinctură de aconit. Se pare că n-a avut niciun efect, nici asupra lui Win, nici a lui Leo.

— Nu facem destul, rosti Amelia în cea de a patra zi. Nici ea, nici Kev nu dormiseră suficient, amândoi participând pe rând la îngrijirea fratelui şi surorii suferinzi. Intră în bucătărie, unde Kev fierbea apă pentru ceai. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să le facem boala cât mai suportabilă. Totuşi trebuie că există ceva care să oprească febra. N-am să las să se întâmple asta. Stătea rigidă şi tremurând, pronunţând cuvânt după cuvânt, ca şi cum ar fi încercat să-şi susţină argumentaţia.

Şi arăta aşa de vulnerabilă, încât Kev fu mişcat până la compasiune. El nu se simţea bine atingându-i pe alţii, sau când era atins, dar un sentiment frăţesc îl făcu să păşească spre ea.

— Nu, rosti repede Amelia, când îşi dădu seama că era gata să ajungă la ea. Făcând un pas

înapoi, clătină cu putere din cap. Eu... nu sunt genul de femeie care poate să se sprijine pe cineva. M-aş face bucăţi-bucăţele. Kev înţelese. Pentru oameni ca ea, şi ca el însuşi, apropierea însemna prea mult. Ce trebuie făcut? continuă în şoaptă Amelia, înconjurându-şi trupul cu braţele.

Kev se frecă la ochii trudiţi.

— Am auzit de o plantă, care se numeşte buruiană letală de dalac.

— Eu nu. Amelia era obişnuită doar cu ierburile folosite la gătit.

— Înfloreşte doar noaptea. Când răsare soarele, florile mor. În tribul meu exista un *Drabengro,* un „om al otrăvii”. Uneori mă trimitea să-i aduc plante foarte greu de găsit. El mi-a spus că dalacul letal e cea mai puternică iarbă pe care o cunoaşte. Putea să ucidă un om, dar putea şi să întoarcă pe cineva de la un pas de moarte.

— Ai văzut-o vreodată acţionând?

Kev dădu din cap aruncându-i o privire, în timp ce-şi masa muşchii încordaţi ai cefei.

— Am văzut-o vindecând febra, murmură el. Apoi aşteptă.

— Adu-o, rosti Amelia până la urmă, cu voce nesigură. S-ar putea să fie fatală. Dar fără ea, amândoi vor muri în mod sigur.

*

Kev fierse plantele pe care le găsise într-un colţ al cimitirului sătesc, făcând un sirop gros şi negru. Amelia stătea lângă el, în timp ce strecura

şi turna fiertura mortală într-o cupă mică pentru ou.

— Întâi Leo, rosti Amelia fermă, deşi expresia ei era plină de nesiguranţă. E mai rău decât Win.

Se duseră la patul lui Leo. Era uimitor cât de repede putea un bărbat să se deterioreze din cauza febrei scarlatinei, cât de vlăguit devenise fratele lor cel solid. Faţa frumoasă a lui Leo era de nerecunoscut, tumefiată, umflată şi lipsită de culoare. Ultimele sale vorbe inteligibile fuseseră rostite cu o zi înainte, când îl implorase pe Kev să-l lase să moară. Dorinţa lui s-ar putea să fie realizată în curând. După toate aparenţele, coma se afla la o depărtare de doar câteva ore, dacă nu minute.

Amelia se duse direct la fereastră şi o deschise, lăsând aerul rece să risipească mirosul de oţet.

Leo gemu şi se mişcă uşor, incapabil să reziste când Kev îl forţă să deschidă gura, apoi luă lingura şi turnă patru sau cinci picături de tinctură pe limba lui uscată şi crăpată.

Amelia se duse şi se aşeză lângă fratele ei, mângâindu-i părul lipsit de luciu, sărutându-i sprânceana.

— Dacă va avea… un efect contrar, zise ea, iar Kev ştiu că înseamnă *dacă îl va ucide,* cât timp va dura?

— De la cinci minute până la o oră. Văzu felul în care tremură mâna Ameliei, în timp ce continua să mângâie părul lui Leo.

Fu cea mai lungă oră din viaţa lui Kev, aşa cum

stăteau privindu-l pe Leo, care se mişca şi bolborosea, ca şi cum ar fi fost pradă unui coşmar.

— Bietul băiat, murmură Amelia ştergându-i faţa cu o pânză răcoroasă.

Când fură siguri că nu va mai urma nicio convulsie, Kev recuperă cupa de ouă şi se ridică.

— Acum intenţionezi să-i dai şi lui Win? întrebă Amelia continuând să-şi privească fratele.

— Da.

— Ai nevoie de ajutor?

Kev clătină din cap.

— Rămâi cu Leo.

Apoi intră în camera lui Win. Era în pat, liniştită şi tăcută. Nu-l mai recunoştea, mintea şi trupul ei fiind consumate de fierbinţeala roşie a febrei. Când el o ridică şi îi lăsă capul să-i cadă înapoi, pe braţul lui, ea se crispă în semn de protest.

— Win, rosti el blând. Stai liniştită, iubito. La sunetul vocii lui, ochii ei se întredeschiseră. Sunt aici, şopti el. Luă lingura şi o cufundă în cană. Deschide gura, mică *gadjo.* Fă asta pentru mine. Dar ea refuză. El îi întoarse faţa şi buzele ei se mişcară într-o şoaptă tăcută. Ce e? murmură el lăsându-i capul pe spate. Win. Trebuie să iei medicamentul ăsta! Ea şopti din nou. Înţelegându-i cuvintele scrâşnite, Kev o privi neîncrezător. Ai să-l iei, dacă îţi spun numele meu mic?

Ea făcu efortul de a produce suficientă salivă pentru a rosti:

— Da.

Lui i se strânse gâtul din ce în ce mai mult, iar colţurile ochilor îl ardeau.

— Mă cheamă Kev, reuşi el să spună. Numele meu e Kev.

Ea îl lăsă să-i bage lingura între buze şi otrava neagră îi alunecă pe gât.

Trupul i se relaxă lângă al lui. Şi, în timp ce el continua să o ţină în braţe, corpul fragil se simţea în braţele lui mai uşor şi mai fierbinte ca o flacără.

Am să te urmez, gândi el, *indiferent care îţi va fi destinul.*

Win era singurul lucru de pe pământ, pe care îl dorise vreodată. Nu va pleca fără el.

Kev se aplecă peste ea şi îi atinse buzele uscate şi fierbinţi cu ale lui.

Un sărut pe care ea nu putea să-l simtă şi nu şi-l va aminti niciodată.

Şi când gura lui o atinse pe a ei, gustă otrava. Ridicându-şi capul, se uită la măsuţa de lângă pat, unde pusese dalacul letal rămas. Era mai mult decât suficient, pentru a ucide un om sănătos.

Părea că singurul lucru care făcea ca sufletul lui Win să nu-i părăsească trupul, era strânsoarea braţelor lui. Aşa că o ţinu aşa şi o legănă. Deodată, se gândi să se roage. Dar nu recunoştea nicio fiinţă, supranaturală sau muritoare, care ameninţa să i-o ia.

Pentru el lumea însemna această cameră liniştită şi umbroasă, trupul subţire din braţele lui, respiraţia care intra şi ieşea blând din plămânii ei. Însoţi acest ritm cu propria lui respiraţie, cu propriile lui bătăi de inimă. Întinzându-se pe pat, căzu într-o transă întunecată, în timp ce aştepta hotărârea destinului lor.

Fără să realizeze cât de mult timp trecuse, rămase cu ea până fu trezit de o mişcare la uşă şi o rază de lumină.

— Merripen! Era vocea aspră a Ameliei. Stătea pe prag cu o lumânare în mână. Kev căută orbeşte obrazul lui Win, puse mâna pe o parte a feţei ei şi simţi un fior de panică, când degetele lui întâlniră pielea rece. Îi căută pulsul de la gât. Febra lui Leo a cedat, continuă Amelia. Kev de abia putea să o audă, dincolo de zgomotul făcut de sângele lui în urechi. O să se facă bine.

Sub degetele cercetătoare ale lui Kev, se simţi o bătaie slabă, dar fermă. Bătăile inimii lui Win... Pulsul care îi susţinea universul.

Capitolul 5

Londra, 1849

Alăturarea lui Cam Rohan la familia Hathaway a pus bazele unei noi situaţii. Era ciudat cum o persoană putea să schimbe totul. Să nu mai vorbim cât putea să te înfurie, însă pe Kev totul îl înfuria. Win plecase în Franţa, şi nu avea niciun motiv să se facă plăcut celorlalţi, şi nici să se poarte civilizat. Absenţa ei îi stârnea o furie de sălbăticiune căreia îi lipsea partenerul. Era în permanenţă conştient de câtă nevoie avea de ea şi cât de intolerantă era certitudinea, că se afla undeva departe, unde el nu putea să o ajungă.

Kev uitase cum simţea ura aceasta neagră pentru toată omenirea şi pentru toţi ocupanţii ei.

Era ca o amintire nedorită din copilărie, când nu cunoştea nimic altceva decât violenţă şi mizerie. Şi totuşi, familia Hathaway se aşteaptă să se comporte ca de obicei, să ia parte la rutina familiei, să se prefacă zilnic că pământul continuă să se rotească. Singurul lucru care îl făcea să nu înnebunească era faptul că ştia ce ar fi vrut *ea* să facă el. Ar fi vrut să aibă grijă de surorile ei. Şi să se abţină, să nu-l ucidă pe noul lui cumnat.

Cu greu putea să-l suporte pe ticălos.

Toţi ceilalţi îl adorau. Cam Rohan apăruse şi o cucerise pe Amelia, celibatară convinsă. De fapt, a sedus-o, ceea ce Kev nu-i iertase încă. Dar Amelia era cu desăvârşire fericită alături de soţul ei, deşi era doar pe jumătate ţigan.

Niciunul dintre ei nu întâlnise pe cineva asemănător lui Rohan, a cărui origine era tot aşa de misterioasă ca a lui Kev. Cea mai mare parte a vieţii lui, Rohan lucrase într-un club de jocuri de noroc, *Jenner's,* devenind până la urmă factotum, după care fu proprietarul unei afaceri, într-un domeniu lucrativ superior. Împovărat de o avere în creştere, investise cât mai rău posibil, pentru a ajunge să renunţe la suprema jenă de a fi un ţigan bogat. Dar n-a funcţionat. Banii continuau să curgă, fiecare investiţie nebunească returnând dividende miraculoase. Cu timiditate, Rohan numea asta blestemul lui norocos.

Dar aşa cum s-a dovedit, blestemul lui Rohan fu folositor, deoarece să aibă grijă de familia Hathaway era o treabă costisitoare. Conacul din Hampshire, pe care Leo îl moştenise anul trecut

odată cu titlul, arsese recent şi trebuia reconstruit. Poppy avea nevoie de toalete pentru Sezonul londonez, iar Beatrix voia să-şi termine şcoala. Şi mai presus de toate, erau cheltuielile cu clinica lui Win. Aşa cum îi declarase Rohan lui Kev, era în situaţia de a face o mulţime de treburi pentru familia Hathaway şi asta ar fi trebuit să fie un motiv suficient, pentru ca Kev să-l tolereze.

Deci, Kev îl tolera.

Cu greu.

*

— Bună dimineaţa, rosti Rohan vesel intrând în sufrageria apartamentului familiei de la hotelul *Rutledge.* Se aflau aproape la jumătatea micului dejun. Spre deosebire de restul familiei, Rohan nu era un tip matinal, petrecând cea mai mare parte a viaţă lui într-un club de jocuri de noroc, unde activitatea se desfăşura în timpul nopţii. Un *ţigan de oraş*, se gândi Kev cu dispreţ.

Proaspăt spălat şi îmbrăcat în haine *gadjo,* Rohan era o frumuseţe exotică, cu părul negru un pic prea lung şi un buton de diamant într-o ureche. Era înalt şi suplu şi avea un fel de a se mişca cu uşurinţă. Înainte de a lua loc pe scaun lângă Amelia, se aplecă şi o sărută pe cap, o demonstraţie deschisă a afecţiunii lui, care o făcu pe ea să roşească. Existase o vreme, într-un trecut-nu-prea-îndepărtat, când Amelia ar fi dezaprobat astfel de demonstraţii. Dar acuma roşea părând ameţită.

Kev privi încruntat în farfuria pe jumătate goală.

— Încă mai dormi pe tine? o auzi el pe Amelia întrebându-l pe Rohan.

— În orice caz, n-am să fiu cu desăvârşire treaz până la prânz.

— Ar trebui să încerci nişte cafea.

— Nu, mulţumesc. Nu suport cafeaua.

Atunci interveni Beatrix:

— Merripen bea o mulţime de cafea. Îi place.

— Sigur că da, rosti Rohan. Doar e neagră şi amară. Rânji, în timp ce Kev îi aruncă o privire de avertisment. Cum te simţi în dimineaţa asta, *fral?*

— Nu-mi mai spune aşa. Deşi Kev nu ridicase vocea, era o notă sălbatică în ea, care îi făcu pe toţi să se oprească.

După o clipă, Amelia i se adresă lui Rohan, cu un ton intenţionat lejer:

— Astăzi mergem la croitoreasă, Poppy, Beatrix şi cu mine. Probabil vom fi plecate până la cină. În timp ce Amelia continua să descrie rochiile, pălăriile şi zorzoanele de care aveau nevoie, Kev simţi mica mâna a lui Beatrix apăsând-o pe a lui.

— E în regulă, şopti ea. Şi mie mi-e dor de ei.

La şaisprezece ani, cea mai tânără Hathaway era la vârsta vulnerabilă dintre copilărie şi maturitate. Mica ticăloasă, cu o fire dulce, era la fel de iscoditoare ca una din nenumăratele animale de companie pe care le adunase. De la căsătoria Ameliei cu Rohan, Beatrix se tot rugase să meargă să-şi termine şcoala. Kev o suspecta că citise despre prea multe eroine din romane, de la care

preluase aerele şi graţia, ce se căpătau la „academia tinerelor doamne”. Se îndoia însă că terminarea şcolii se va dovedi o treabă bună pentru Beatrix, cea cu spiritul atât de liber. Dându-i drumul la mână, Beatrix îşi îndreptă din nou atenţia spre conversaţia, care atacase subiectul ultimei investiţii a lui Rohan.

Pentru acesta, devenise un fel de joc găsirea unei investiţii, care să nu-i reuşească. Ultima încercare a fost cumpărarea unei fabrici de cauciuc din Londra, care era gata să dea faliment. Totuşi, imediat ce o cumpără Cam, compania achiziţionă dreptul de patent pentru vulcanizare şi inventase ceva denumit curea de transmisie din cauciuc. Şi acuma oamenii cumpărau cu milioanele.

— … aceasta e sigur că va fi un dezastru, tocmai spunea Cam. Sunt doi fraţi, amândoi fierari, care au inventat un vehicul de un om-putere. Îi spun velociclu. Două roţi, fixate pe o ramă tubulară din oţel, propulsate de pedale, pe care le pui în funcţie cu picioarele.

— Doar două roţi? întrebă Poppy perplexă. Cum poate cineva să meargă pe două roţi, fără să cadă?

— Conducătorul va trebui să-şi echilibreze centrul de greutate pe roţi.

— Cum poate cineva să întoarcă vehiculul?

— Mai important, rosti Amelia pe un ton sec, cum poate cineva să-l *oprească*?

— Aruncându-se la pământ? sugeră Poppy.

Cam râse.

— Probabil. O să o băgăm în producţie,

desigur. Westcliff spune că n-a văzut niciodată o investiţie mai dezastruoasă. Velociclul arată lipsit drăceşte de confort şi necesită echilibru, cu mult sub posibilităţile unui om obişnuit. Nu va fi posibilă şi nici practică. La urma urmei, niciun om sănătos nu va alege să pedaleze de-a lungul străzii, pe o drăcie cu două roti, în loc să călărească un cal.

— Totuşi, sună destul de nostim, rosti Beatrix gânditoare.

— Nu e o invenţie ce poate fi încercată de o fată, sublinie Poppy.

— De ce nu?

— Fustele ne-ar împiedica.

— De ce trebuie să purtăm fuste? mai întrebă Beatrix. Cred că nişte pantaloni ar fi mult mai confortabili.

Amelia păru îngrozită şi amuzată.

— Acestea sunt observaţii care ar fi mai bine să fie făcute doar în familie, draga mea. Luând un pahar cu apă, îl ridică în direcţia lui Rohan. Ei bine, atunci acesta va fi primul tău eşec. Ridică o sprânceană. Sper că nu rişti întreaga avere a familiei, înainte de a ajunge noi la croitoreasă?

El îi zâmbi.

— Nu întreaga avere. Faceţi-vă cu încredere cumpărăturile, *monişa.*

Când micul dejun se termină, femeile părăsiră masa, în timp ce Rohan şi Kev se ridicară politicoşi în picioare.

Întinzându-se înapoi în scaun, Rohan se uită la Kev, care era gata de plecare.

— Unde te duci? întrebă el lenevos. Să te

întâlneşti cu croitorul tău? Să discuţi ultimele evenimente politice la cafeneaua locală?

— Dacă scopul tău e să mă superi, îl informă Kev, nu e nevoie să faci niciun efort. Mă superi doar pentru că respiri.

— Iartă-mă. Am să încerc să mă abţin de la acest obicei, dar tocmai m-am îndrăgostit de el. Rohan făcu un gest spre un scaun. Alătură-te mie, Merripen. Avem nevoie să discutăm câteva lucruri.

Kev se supuse încruntându-se.

— Eşti un om al vorbelor puţine, nu-i aşa? observă Rohan.

— Mai bine, decât să saturez aerul cu pălăvrăgeli inutile.

— De acord. Atunci, am să merg direct la ţintă. În timp ce Leo… Lord Ramsay… e în Europa, întreaga lui proprietate, problemele lui financiare şi trei dintre surorile lui au fost lăsate în grija unei perechi de ţigani. Nu este ceea ce aş numi eu o situaţie ideală. Dacă Leo ar fi fost în stare să rămână, l-aş fi reţinut pe el aici şi aş fi trimis-o pe Poppy în Franţa cu Win.

— Dar Leo nu a fost într-o situaţie bună, după cum ştim amândoi. Este un om distrus, un pierde-vară, mai ales de la moartea Laurei Dillard. Şi cu toate că a ajuns la capătul supărărilor, drumul spre vindecare, atât a trupului cât şi a sufletului, nu va fi scurt.

— Crezi cu adevărat, întrebă Kev cu vocea încărcată de dispreţ, că Leo se va interna într-o clinică de sănătate?

— Nu. Dar va sta pe aproape, pentru a o

supraveghea pe Win. Şi ăsta e aranjamentul minim, în care ocaziile de a da de necaz sunt limitate. S-a descurcat bine în Franţa înainte, când a studiat arhitectura. Poate că locuind din nou acolo, îl va ajuta să se regăsească.

— Sau, rosti Kev întunecat, va dispărea în Paris, unde se va îneca în băutură şi prostituate.

Rohan ridică din umeri.

— Viitorul lui Leo se află în propriile lui mâini. Sunt mult mai interesat de problemele cu care ne confruntăm aici. Amelia e hotărâtă ca Poppy să participe la Sezonul londonez şi Beatrix să se ducă să-şi termine şcoala. În acelaşi timp, reconstrucţia conacului din Hampshire trebuie să continue. Ruinele trebuie curăţate şi pământul…

— Ştiu ce trebuie făcut.

— Atunci te vei ocupa de proiect? Vei colabora cu arhitectul, constructorii, zidarii, tâmplarii şi aşa mai departe?

Kev se uită la el cu o duşmănie extremă.

— N-ai să scapi de mine. Şi blestemat să fiu dacă am să muncesc pentru tine, sau dacă voi răspunde în faţa ta…

— Aşteaptă. Mâinile lui Rohan se ridicară într-un gest de stopare, sclipirea inelelor de aur lucind bogat pe degetele lui bronzate. Aşteaptă, pentru numele lui Dumnezeu! Nu încerc să scap de tine. Îţi propun un parteneriat. Sincer, nu sunt mai puţin îngrozit de perspectiva asta decât tine. Dar sunt multe de realizat. Şi avem mai mult de câştigat dacă lucrăm împreună, decât dacă acţionăm unul împotriva celuilalt.

Luând alene un cuţit de pe masă, Kev îşi trecu degetele peste tăişul bont şi peste mânerul complicat şi poleit.

— Vrei să mă duc în Hampshire să supraveghez echipele de muncitori, în timp ce tu rămâi la Londra cu femeile?

— Vino şi pleacă aşa cum îţi place. Eu voi merge până în Hampshire, de câte ori voi putea, pentru a vedea ce se întâmplă. Rohan îi aruncă o privire vicleană. Tu nu ai nimic care să te reţină în Londra, nu-i aşa? Kev dădu din cap. Atunci e stabilit? îl presă Rohan.

Deşi Kev ura să admită, planul nu era lipsit de atracţie. Ura Londra. Funinginea, zgomotul şi clădirile înghesuite, smogul şi gălăgia. Tânjea să se înapoieze la ţară. Şi gândul de a reconstrui conacul, epuizându-se din cauza muncii grele... Îi va face bine. În afară de asta, ştia că moşia Ramsay avea nevoie mai mult de el, decât de oricine altcineva. Rohan putea să cunoască fiecare stradă, piaţă şi cocioabă din Londra, dar nu era deloc obişnuit cu viaţa de la ţară. Pentru Kev era de bun augur să-şi ia în sarcină moşia Ramsay.

— O să vreau să aduc îmbunătăţiri şi pământului, afirmă Kev punând jos cuţitul. Pe câmp sunt garduri şi porţi, ce au nevoie de reparaţii. Şanţuri şi canale de drenaj, ce trebuie săpate. Arendaşii încă mai folosesc îmblăciul şi secera, pentru că nu există maşini de recoltat. Moşia trebuie să aibă propria ei brutărie, pentru a-i scuti pe arendaşi să mai meargă în sat, după pâine. De asemenea...

— Orice hotărăşti tu, rosti Rohan grăbit, cu lipsa tipică de interes a londonezilor pentru munca la ţară. Să atragi mai mulţi fermieri, va fi în beneficiul moşiei, desigur.

— Ştiu că deja ai contractat un arhitect şi un constructor. Dar, de acum încolo eu voi fi cel la care vor trebui să apeleze cu întrebări. Voi avea nevoie de acces la conturile Ramsay. Şi intenţionez să iau echipe de lucru şi pentru pământ şi să le conduc, fără alte interferenţe.

Sprâncenele lui Rohan se ridicară în faţa comportamentului lui autoritar.

— Ei bine. Aceasta e o latură a ta, pe care n-am cunoscut-o, *şal.*

— Eşti de acord cu condiţiile mele?

— Da. Rohan întinse mâna. Să ne strângem mâinile!

Kev se ridică ignorând oferta.

— Nu e nevoie.

Dinţii albi ai lui Rohan sclipiră într-un rânjet.

— Merripen, ar fi chiar aşa de îngrozitor, să încerci să fii prieten cu mine?

— Nu o să fim niciodată prieteni. Mai bine inamici, dar cu un tel comun.

Rohan continuă să zâmbească.

— Presupun că rezultatul final este acelaşi. Aşteptă până când Kev ajunse la uşă, înainte de a rosti ca din întâmplare: apropo, intenţionez să urmăresc problema tatuajelor. Dacă există vreo legătură între noi doi, vreau să aflu care e.

— O s-o faci, fără cooperarea mea, afirmă cu asprime Kev.

— De ce nu? Nu eşti curios?

— Până la urmă, nu.

Ochii migdalaţi ai lui Rohan erau plini de speculaţii.

— Nu ai legături cu trecutul, nici cu ţiganii, şi nici nu ştii de ce ţi-a fost imprimat pe braţ un desen unic, când erai copil. Atunci, de ce ţi-e frică să afli?

— Ai acelaşi tatuaj de destul de mult timp, răspunse Kev. Şi totuşi, n-ai mai multe idei decât mine, de ce a fost făcut. De ce acest interes, acum?

— Eu… Absent, Rohan îşi scărpină braţul prin mâneca cămăşii, acolo unde se afla tatuajul. Întotdeauna am crezut că a fost făcut dintr-un capriciu al bunicii mele. Dar nu mi-a explicat niciodată de ce am semnul, sau ce înseamnă.

— Ea ştia?

— Aşa cred. Gura lui Rohan se strâmbă. Părea că ştie tot. Era o mare specialistă în plante şi credea în *Biti Foki.*

— Oamenii basmelor? întrebă Kev cu un rictus batjocoritor al buzelor.

Rohan zâmbi.

— O, da. Mă asigura că se afla în relaţii personale cu mulţi dintre ei. Urma de amuzament se şterse. Când eram de aproximativ zece ani, bunica m-a trimis departe de trib. Mi-a spus că eram în pericol. Vărul meu Noah m-a adus la Londra şi m-a ajutat să-mi găsesc de lucru la clubul de jocuri de noroc, ca pontator pe liste. De atunci, n-am mai văzut pe nimeni din tribul meu. Rohan

făcu o pauză, faţa lui umbrindu-se. Am fost alungat dintre ţigani, fără să ştiu de ce. Şi n-am avut niciun motiv să-mi închipui că tatuajul avea ceva de a face cu asta. Până te-am întâlnit pe tine. Avem două lucruri în comun, *fral*: suntem proscrişi şi purtăm semnul unui cal irlandez înaripat. Şi cred că aflând de unde vine, ar putea să ne fie de folos la amândoi.

*

În următoarele luni, Kev a pregătit moşia Ramsay pentru reconstrucţie. O iarnă nu prea grea şi nehotărâtă se aşternuse asupra satului Stony Cross şi a împrejurimilor sale, unde se afla şi moşia Ramsay. Ierburile de culoare bej erau întărite de îngheţ şi pietrele se odihneau pe jumătate prinse în gheaţa de pe malurile râurilor Avon şi Itchen. Mâţişorii apăruseră pe sălcii, moi şi gingaşi ca o codiţă de miel, în timp ce cornul arunca lujere roşii iernatice, care brăzdau peisajul gri-pal.

Echipele angajate de John Dashiell, constructorul care se ocupa cu reconstrucţia conacului Ramsay, erau conştiincioase şi eficiente. Primele două luni trecură cu curăţarea rămăşiţelor casei, evacuând lemnul carbonizat, pietrele sparte şi molozul. O căsuţă pentru portar de lângă drumul de acces fu reparată şi renovată, pentru nevoile familiei Hathaway.

Când în martie pământul începu să se înmoaie, reconstruirea conacului începu în grabă. Kev era sigur că echipele fuseseră atenţionate anticipat că

proiectul va fi supervizat de un ţigan, pentru că nu ridicară nicio obiecţie, în legătură cu prezenţa sau autoritatea sa. Lui Dashiell, om pragmatic, ridicat prin propriile puteri, părea că nu-i pasă dacă clienţii lui erau englezi, ţigani, sau orice altă naţionalitate, atâta timp cât pretenţiile lui de retribuţie erau respectate.

Aproape de sfârşitul lui februarie, Kev făcuse o călătorie de douăsprezece ore, de la Stony Cross la Londra. Primise vorbă de la Amelia că Beatrix a abandonat şcoala. Deşi Amelia adăugase că totul e în ordine, Kev voia să se asigure personal. Despărţirea de două luni fusese cel mai lung interval petrecut departe de surorile Hathaway şi fu surprins cât de intens îi lipsiseră.

Se pare că sentimentul era reciproc. Imediat ce sosi la apartamentul lor din hotelul *Rutledge,* Amelia, Poppy şi Beatrix se năpustiră asupra lui, cu un entuziasm zgomotos. Le toleră ţipetele şi sărutările, cu o indulgenţă morocănoasă, în secret plăcându-i totuşi căldura cu care l-au întâmpinat.

Urmându-le în salonaşul familiei, Kev se aşează pe un divan împreună cu Amelia, în timp ce Cam Rohan şi Poppy ocupau scaunele din apropiere. Beatrix se cocoţă pe un scaun de sprijinit picioarele, de lângă Kev. Femeile arată bine, reflectă el... toate trei elegant îmbrăcate şi dichisite, cu părul închis la culoare aranjat în bucle prinse cu ace, cu excepţia lui Beatrix, care avea plete.

Amelia îndeosebi părea fericită, râzând cu uşurinţă, radiind o mulţumire care putea să

provină doar dintr-o căsnicie reuşită. Poppy creştea ca o frumuseţe, cu trăsăturile ei fine şi părul bogat cu nuanţe roşcate… O versiune mai caldă, mai accesibilă a perfecţiunii de blondă delicată a lui Win. Beatrix părea preocupată şi era foarte subţire. Pentru oricine n-ar fi cunoscut-o, părea o fată normală, veselă. Dar Kev vedea semnele subtile ale tensiunii şi încordării de pe faţa ei.

— Ce s-a întâmplat la şcoală? întrebă Kev cu asprimea lui obişnuită.

Beatrix se descărcă nerăbdătoare.

— Oh, Merripen, a fost doar vina mea. Şcoala e oribilă. O *detest.* Mi-am făcut o prietenă-două şi mi-a părut rău să le părăsesc. Dar nu am putut să mai continui cu profesorii – în clasă spuneam întotdeauna lucruri greşite, puneam întrebări greşite…

— Se pare, rosti Amelia confuză, că metoda de predare şi discuţiile Hathaway nu au fost agreate în şcoală.

— Şi am intrat în nişte conflicte, continuă Beatrix, pentru că unele dintre fete ziceau că părinţii lor le-au spus să nu se împrietenească cu mine, pentru că avem ţigani în familie şi, după câte ştiau ei, se putea să fiu şi eu parţial ţigancă. Eu le-am spus că nu sunt, dar chiar dacă aş fi fost, asta nu era o ruşine. Aşa că le-am numit snoabe, după care s-au iscat o mulţime de zgârieturi şi păruieli.

Kev înjură în barbă. Schimbă priviri cu Rohan, care arăta feroce. Prezenţa lor în familie era o responsabilitate faţă de surorile Hathaway… şi nu exista remediu pentru asta.

— Apoi, continuă Beatrix, a apărut iar problema mea.

Toată lumea rămase tăcută. Kev întinse mâna şi şi-o puse pe capul ei, cu degetele curbate după forma craniului.

— *Şavi,* murmură el dezmierdând-o pe ţigăneşte. Şi pentru că arareori folosea acest limbaj arhaic, Beatrix îi aruncă o privire surprinsă, cu ochii mari.

Problema lui Beatrix apăruse prima oară după moartea domnului Hathaway. Şi revenea din când în când, cu stări de anxietate sau nefericire. Viciul ei era de a fura obiecte, de obicei lucruri mici, cum ar fi capete de creioane, semne de carte, sau piese mici de tacâmuri. Uneori nici măcar nu-şi amintea că a luat un obiect. După aceea suferea, bântuită de regrete intense şi era gata să facă orice pentru a înapoia obiectele şterpelite.

Kev îşi luă mâna de pe creştetul ei şi o privi.

— Ce ai luat, copoi mic ce eşti? întrebă el blând.

Ea arăta întristată.

— Funde pentru păr, piepteni, cărţi… Obiecte mici. Apoi am încercat să pun totul la loc, dar n-am putut să-mi aduc aminte de unde le-am luat. Aşa că s-a stârnit un tărăboi grozav şi a trebuit să mărturisesc totul. Şi am fost rugată să părăsesc şcoala. Prin urmare, n-am să fiu niciodată o doamnă.

— Ba da, ai să fii, rosti imediat Amelia. O să angajăm o guvernantă, ceea ce ar fi trebuit să facem de la început.

Beatrix o privi cu îndoială.

— Nu cred că vreau o guvernantă, care să muncească pentru familia noastră.

— Oh, nu suntem aşa de răi ca toate aceste… începu Amelia.

— Ba da, suntem, o informă Poppy. Suntem ciudaţi, Amelia. Întotdeauna ţi-am spus asta. Am fost ciudaţi, chiar înainte de a-l aduce pe domnul Rohan în familie. Aruncându-i o privire rapidă lui Cam, rosti: fără supărare, domnule Rohan.

Ochii lui sclipiră amuzaţi.

— Nici n-am luat-o în acest sens.

Poppy se întoarse spre Kev.

— Nu contează cât de greu este să găseşti o guvernantă adecvată, eu *trebuie* să am aşa ceva. Am nevoie de ajutor. Sezonul acesta nu a fost nimic altceva decât un dezastru, Merripen.

— Au fost doar două luni, rosti Kev. Cum s-ar putea să fie un dezastru?

— Sunt o fată neinvitată la dans.

— Nu poţi să fii aşa.

— Sunt *mai puţin* decât o fată nedansată, îi spuse ea. Niciun bărbat nu vrea să aibă de a face cu mine.

Kev se uită neîncrezător la Rohan şi ia Amelia. O fată frumoasă şi inteligentă ca Poppy ar fi trebuit să fie asaltată de pretendenţi.

— Ce se întâmplă cu *gagii* ăştia? întrebă el uimit.

— Toţi sunt nişte idioţi, rosti Rohan. Şi niciodată nu pierd ocazia să o dovedească.

Uitându-se din nou la Poppy, Kev puse punctul

pe i:

— Asta din cauză că există ţigani în familie? Acesta e motivul pentru care nu eşti apreciată?

— Adevărul e că nici nu prea ajută, admise Poppy. Dar cea mai mare problemă este că nu am talent în societate, în permanenţă fac *faux pas.* Şi sunt groaznică în discuţiile fără importanţă. Se presupune că trebuie să treci cu uşurinţă de la un subiect la altul, ca un fluture. Nu e uşor şi nu e nicio rezolvare. Iar tinerii care se hotărăsc să mă contacteze, găsesc o scuză şi-şi iau zborul după cinci minute. Pentru că flirtează şi spun cele mai tâmpite lucruri, iar eu nu am idee cum să le răspund.

— Oricum, nu mi l-aş dori pentru ea pe niciunul dintre ei, rosti Amelia rece. Ar trebui să-i vezi, Merripen. Un stol mai nefolositor de păuni spilcuiţi nu poţi găsi.

— Cred că ar putea să fie numiţi o adunătură de păuni, rosti Poppy. Nu un stol.

— În loc de asta, zi-le un mănunchi de canalii, zise Beatrix.

— O colonie de pinguini, i se alătură Amelia.

— O şleahtă de babuini, rosti şi Poppy râzând.

Kev zâmbi uşor, totuşi era preocupat. Poppy visase întotdeauna la Sezonul londonez. Să se transforme în felul acesta, trebuie că era o dezamăgire copleşitoare.

— Ai fost invitată la evenimentele corespunzătoare? întrebă el. Dans… dineuri…

— Baluri şi serate, adăugă Poppy. Da, mulţumită patronajului lordului Westcliff şi al

lordului St. Vincent, am primit invitaţii. Dar trecerea de uşi nu face pe cineva dezirabil, Merripen. Îţi oferă doar ocazia de a propti pereţii, în timp ce toţi ceilalţi dansează.

Kev se încruntă la Amelia şi la Rohan.

— Ce intenţionaţi să faceţi în legătură cu asta?

— Intenţionăm să o retragem pe Poppy din Sezon, afirmă Amelia, şi să le spunem tuturor că ne-am dat seama că e prea tânără pentru a fi scoasă în societate.

— Nimeni nu va crede aşa ceva, rosti Beatrix. La urma urmei, Poppy are aproape douăzeci de ani.

— Nu e cazul să mă faci să par o babă plină de negi, Bea, rosti indignată Poppy.

— Şi între timp, continuă Amelia răbdătoare, vom găsi o guvernantă, care le va învăţa atât pe Poppy cât şi pe Beatrix cum să se poarte.

— Va trebui să fie bună, rosti Beatrix scoţând dintr-un buzunar un porcuşor de Guineea grohăitor alb-cu-negru şi lipindu-l de bărbie. Avem multe de câştigat. Nu-i aşa domnule Rozător?

*

Mai târziu, Amelia îl luă deoparte pe Kev. Căută în buzunarul rochiei şi scoase un pătrat mic şi alb pe care i-l dădu cercetându-i iscoditoare faţa.

— Win a scris scrisori familiei, pe care desigur le vei citi. Dar aceasta e adresată în mod special ţie.

Incapabil să scoată un cuvânt, Kev îşi strânse

degetele peste bucata de hârtie sigilată cu ceară.

Apoi intră în camera lui de hotel, separată de restul apartamentului familiei, la cererea sa. Stând la o măsuţă, rupse sigiliul cu o grijă deosebită.

Era scrisul familiar al lui Win, cu trăsături de peniţă mici şi precise.

Dragă Kev,

Sper ca scrisoarea aceasta să te găsească bine sănătos şi plin de energie. De fapt, nu pot să mi te imaginez altfel, decât aşa. În fiecare dimineaţă mă trezesc în acest loc, care pare o cu totul altă lume şi sunt surprinsă iar să descopăr că sunt aşa departe de familia mea. Şi de tine.

Călătoria peste Canal a fost solicitantă, iar drumul pe uscat până la clinică şi mai mult. După cum ştii, nu sunt o mare amatoare de călătorii, dar Leo m-a adus aici în siguranţă. El locuieşte acum la o mică depărtare, ca oaspete-plătitor într-un mic castel şi vine să mă viziteze în fiecare zi...

Scrisoarea lui Win continua descriind clinica liniştită şi austeră. Pacienţii sufereau de o varietate de boli, dar în special de cele de plămânii şi ale aparatului respirator.

În loc să îi îndoape cu medicamente şi narcotice şi să-i ţină înăuntru, aşa cum prescriu majoritatea doctorilor, doctorul Harrow i-a introdus într-un program de exerciţii, băi reci tonice pentru sănătate şi o dietă simplă de abstinenţă. Să-şi constrângă pacienţii la exerciţii era un tratament controversat, dar conform doctorului Harrow,

mişcarea era instinctul care prevala în existenţa animală.

Pacienţii începeau fiecare zi cu o plimbare pe afară, indiferent dacă ploua sau era soare, urmată de o oră de gimnastică, cu exerciţii cum ar fi urcarea pe scări, sau ridicarea halterelor. Win putea cu greu să reuşească vreun exerciţiu, fără să-şi piardă respiraţia în mod sever, dar avea impresia că poate deja detecta o mică îmbunătăţire a abilităţilor ei. Tuturor de la clinică li se cerea să respire printr-un aparat nou numit spirometru, un aparat de măsurarea volumului de aer inspirat şi expirat din plămâni.

Erau şi altele despre clinică şi pacienţi, peste care Kev trecu rapid. Apoi ajunse la ultimul paragraf:

De când m-am îmbolnăvit, am avut putere să fac foarte puţine lucruri, în afară de a iubi, scrisese Win, *dar asta am făcut-o şi încă o fac, cu toată puterea. Îmi pare rău pentru felul în care te-am şocat în dimineaţa când am plecat, dar nu regret sentimentele pe care le-am exprimat atunci.*

Alerg după tine şi după viaţă, într-o urmărire disperată. Visul meu este ca într-o zi să ne oprim amândoi, şi să mă laşi să te prind. Acest vis mă preocupă în fiecare zi. Mi-e dor să-ţi spun aşa multe, dar încă nu sunt liberă.

Sper să fiu destul de bine cândva, pentru a te şoca din nou, cu rezultate mult mai plăcute.

Adaug la această scrisoare o sută de sărutări. Trebuie să le numeri cu grijă şi să nu ratezi

niciuna.

A ta,

Winnifred

Netezind coala de hârtie pe masă, Kev o mângâie şi îşi trecu vârful degetelor de-a lungul scriiturii delicate. O mai citi încă de două ori.

Apoi o strânse în mână mototolind-o uşor, după care o aruncă în şemineu, unde ardea un foc mic.

Şi o privi aprinzându-se şi chircindu-se, până când albul se întunecă devenind cenuşiu şi fiecare cuvânt de la Win dispăru.

Capitolul 6

Londra, 1851
Primăvara

După o vreme, Win reveni acasă.

Cliperul de Calais acostase, cala lui era plină de bunuri de lux şi saci de scrisori şi pachete, ce trebuiau livrate de Poşta Regală. Era un vas de mărime mijlocie, cu şapte cabine de lux pentru pasageri, fiecare lambrisată cu paneluri în arcuri gotice şi vopsite cu o nuanţă lucioasă de alb florentin.

Win stătea pe punte şi privea echipajul ocupându-se de ancoră, pentru amarare. Numai după aceea li se va permite pasagerilor să coboare.

Cândva emoţia care o cuprindea făcea să-i fie imposibil să respire. Dar acum se întorcea la

Londra altă femeie. Se întreba cum va reacţiona familia la schimbările petrecute în ea. Desigur, şi ei s-au schimbat: Amelia şi Cam se căsătoriseră de doi ani, iar Poppy şi Beatrix ieşiseră în societate.

Şi Merripen... Dar mintea ei se ferea să se gândească la el. Era prea tulburător să stăruie asupra acestor lucruri, în afara unui cadru privat.

Privi împrejurimile, pădurea de catarge şi acri nesfârşiţi de cheiuri şi diguri, imensele depozite pentru tutun, lână, vin şi alte articole comerciale. Peste tot era mişcare, marinari, pasageri, agenţi de asigurări, hamali, vehicule şi animale. O abundenţă de mirosuri îngroşa aerul; capre şi cai, mirodenii, sare oceanică, gudron, putregai. Şi peste toate plana duhoarea fumului coşurilor şi vaporii de cărbune, întunecând totul, de parcă coborâse noaptea peste oraş.

Lui Win îi era dor să fie în Hampshire, unde pajiştile primăverii erau verzi şi pline de primule şi de flori sălbatice, iar arbuştii erau în floare. Conform Ameliei, restaurarea moşiei Ramsay încă nu era completă, dar conacul era locuibil. Se pare că treaba s-a desfăşurat cu o viteză miraculoasă, sub conducerea lui Merripen.

De pe vas fu lăsată pasarela şi asigurată. În timp ce Win îi privea pe primii câţiva pasageri coborând de pe punte, văzu şi silueta înaltă şi aproape deşirată a fratelui ei în fruntea lor.

Franţa fusese benefică pentru amândoi. În timp ce Win câştigase în greutate, lucru de care avea mare nevoie, Leo pierduse din rotunjimi. Petrecuse aşa de mult timp pe afară, plimbându-se, pictând,

înotând, încât părul lui castaniu închis prinsese nuanţe mai deschise, iar pielea absorbise tot soarele. Ochii, o nuanţă frapantă de albastru palid, străluceau pe faţa lui bronzată.

Win ştia că fratele ei nu va mai fi niciodată băiatul galant şi surâzător, care fusese înainte de moartea Laurei Dillard. Totuşi, nu mai era o epavă predispusă la sinucidere, lucru ce fără îndoială va fi o uşurare pentru restul familiei.

Într-un timp relativ scurt, Leo urcă din nou înapoi pe pasarelă. Veni la Win cu un zâmbet silit, îndesându-şi mai ferm pe cap pălăria înaltă.

— Ne aşteaptă cineva? întrebă Win cu nerăbdare.

— Nu.

Îngrijorarea îi brăzdă fruntea.

— Înseamnă că n-au primit scrisoarea mea. Trimisese vorbă că vor sosi cu câteva zile mai devreme decât se aşteptau, datorită schimbărilor din orarul de navigaţie.

— Scrisoarea ta probabil că s-a împotmolit undeva pe fundul sacului Poştei Regale, rosti Leo. N-ai grijă, Win. Vom merge la *Rutledge* cu birja. Nu e departe.

— Va fi un şoc pentru familie, să sosim înainte ca ei să ne aştepte.

— Familiei noastre îi place să fie şocată, rosti el. Sau cel puţin sunt obişnuiţi cu asta.

— De asemenea, vor fi surprinşi că s-a întors şi doctorul Harrow, împreună cu noi.

— Sunt sigur că nu le pasă deloc de prezenţa lui, răspunse Leo. Un colţ al gurii lui se ridică de un

amuzament personal. Ei bine... celor mai mulţi dintre ei.

*

Se lăsase seara, când au ajuns la hotelul *Rutledge.* Leo aranjă problema camerelor şi a bagajelor, în timp ce Win şi doctorul Harrow aşteptau într-un colţ al spaţiosului hol.

— Am să vă las să vă întâlniţi cu familia în particular, rosti Harrow. Valetul meu şi cu mine vom merge în camerele noastre să despachetăm.

— Eşti binevenit să vii cu noi, rosti Win, dar în secret a fost uşurată, când el scutură din cap.

— Nu vreau să mă insinuez între voi. Întâlnirea voastră trebuie să fie privată.

— Dar o să te vedem dimineaţă? întrebă Win.

— Da. Stătea uitându-se la ea cu un zâmbet uşor pe buze.

Julian Harrow era un bărbat elegant, foarte calm, încântător, fără a face efort. Avea părul negru şi ochii cenuşii, cu un maxilar pătrat atractiv, ce le făcuse pe aproape toate pacientele lui să se îndrăgostească puţin de el. Una din femeile de la clinică remarcase sec că magnetismul personal al lui Harrow nu-i afecta doar pe bărbaţi, femei şi copii, se extindea şi asupra dulapurilor, scaunelor asortate şi aproape şi asupra peştişorului de aur din acvariu.

Aşa cum subliniase Leo:

— Harrow nu arată deloc ca un medic. Arată ca fantezia unei femei despre un doctor. Suspectez că

jumătate din succesul lui se datorează femeilor îndrăgostite, care îşi prelungesc boala, în special pentru a continua să fie tratate de el.

— Te asigur, rostise Win râzând, că eu nu sunt nici îndrăgostită şi nici nu am nici cea mai mică înclinaţie să-mi prelungesc boala.

Dar trebuia să admită, că era dificil să nu simtă ceva pentru un bărbat, care era aşa de atractiv, atent şi o vindecase de o boală aşa de epuizantă. Şi Win credea că şi Julian era posibil să aibă unele sentimente pentru ea. În ultimul an mai ales, când starea ei revenise la o deplină vitalitate, Julian începuse să o trateze ca pe ceva mai mult decât o pacientă. Merseseră în plimbări lungi, prin peisajul imposibil de romantic din Provence, flirtase cu ea şi o făcuse să râdă. Atenţiile lui îi potoliseră sufletul rănit de Merripen, care o ignorase cu atâta duritate.

Până la urmă Win acceptase că sentimentele faţă de Merripen nu erau reciproce... Chiar plânsese pe umărul lui Leo. Fratele ei subliniase că ea a văzut prea puţine lucruri pe lume şi nu ştia aproape nimic despre bărbaţi.

— Nu crezi că e posibil ca ataşamentul tău pentru Merripen să fie rezultatul apropierii în care aţi crescut, mai curând decât orice altceva? întrebase amabil Leo. Hai să privim situaţia cinstit, Win. Nu ai nimic în comun cu el. Eşti o femeie drăguţă, sensibilă, educată şi el e... Merripen. Pentru a se distra, îi face plăcere să spargă lemne. Şi am ajuns să observ adevărul lipsit de delicateţe, că unele perechi se potrivesc mai bine în dormitor,

decât în altă parte.

Win fusese şocată până la lacrimi de grosolănia lui.

— Leo Hathaway, sugerezi că…

— Acum Lord Ramsay, mulţumesc, o tachină el.

— *Lord Ramsay,* sugerezi că sentimentele mele pentru Merripen sunt de natură trupească?

— În mod cert nu sunt de natură intelectuală, rosti Leo şi zâmbi, în timp ce ea îi trăgea un pumn în umăr.

Totuşi, după ce reflectase puţin, Win trebui să admită că Leo avea dreptate. Desigur, Merripen era mult mai inteligent şi educat decât îl credita fratele ei. După câte îşi aducea aminte, Merripen îl provocase pe Leo la multe discuţii filosofice şi învăţase mai multă greacă şi latină decât oricine altcineva din familie, cu excepţia tatălui ei. Dar învăţase toate aceste lucruri doar pentru a corespunde familiei Hathaway, nu din cauză că avea vreun interes real să se educe.

Merripen era omul naturii, râvnea după pământ şi cer. Nu va fi niciodată decât pe jumătate domesticit. El şi Win erau tot atât de diferiţi unul de altul, ca peştele de pasăre.

Julian îi luă mâna în mâna lui prelungă şi elegantă. Degetele îi erau moi şi îngrijite, ascuţite la vârf.

— Winnifred, rosti el blând, acum că suntem departe de clinică, viaţa nu va mai fi la fel de bine organizată. Trebuie să-ţi îngrijeşti sănătatea. Asigură-te că te odihneşti noaptea, indiferent cât

de tentant ar fi să rămâi trează.

— Da, doctore, rosti Win zâmbindu-i. Simţi o undă de afecţiune pentru el, amintindu-şi prima dată când reuşise să urce scara pentru exerciţii de la clinică. Julian stătuse în spatele ei la fiecare treaptă, încurajările lui şoptindu-i-le la ureche, pieptul lui fiind ferm lipit de spatele ei! *Puţin mai sus, Winnifred. Nu te las să cazi.* Nu făcuse nimic în locul ei. Doar o ţinea în siguranţă, în timp ce ea urca.

— Sunt puţin nervoasă, admise Win, în timp ce Leo o escorta spre apartamentul familiei Hathaway de la etajul doi al hotelului.

— De ce?

— Nu sunt sigură. Poate din cauză că toţi ne-am schimbat.

— Lucrurile esenţiale nu s-au schimbat. Leo o apucă ferm de cot. Tu eşti tot fata încântătoare care ai fost. Şi eu sunt tot ticălosul de nimic, cu înclinaţie spre băuturi spirtoase şi femei uşoare.

— Leo, rosti ea încruntându-se. Nu intenţionezi să revii la vechile tale obiceiuri, nu-i aşa?

— Am să ocolesc tentaţia, răspunse el, doar dacă nu se întâmplă să-mi stea exact în cale. O opri la mijlocul palierului. Vrei să faci o mică pauză?

— Nu, deloc, continuă Win să urce cu entuziasm. Îmi place să urc scări. Îmi place să fac tot ce nu puteam face înainte. Şi de acum intenţionez să trăiesc conform motoului: „Viaţa trebuie trăită din plin”.

Leo zâmbi.

— Trebuie să ştii că eu am spus asta de multe ori înainte şi întotdeauna am fost târât în necazuri.

Win privi în jurul ei cu plăcere. După ce a trăit atât de mult timp în ambianţa austeră a clinicii Harrow, acum se bucură de gustul luxului.

Elegant, modern şi extrem de confortabil, *Rutledge* aparţinea misteriosului Harry Rutledge, despre care erau atât de multe zvonuri, că nimeni nici măcar nu putea să spună în mod cert dacă era englez sau american. Tot ce se ştia sigur era că trăise o vreme în America şi venise în Anglia, pentru a pune pe picioare un hotel, ce combina opulenţa Europei cu cele mai bune dotări americane.

Rutledge era primul hotel, care dotase fiecare dormitor din apartament cu propria lui baie privată. Şi mai erau şi alte plăceri, cum erau lifturile de serviciu pentru mâncare, dulapuri în perete în dormitoare, camere de întâlnire private cu tavanul de sticlă şi grădini desemnate ca nişte camere exterioare. Hotelul avea ca semn distinctiv un salon de recepţii, care se spunea că ar fi fost cel mai frumos din Anglia, cu aşa de multe candelabre, încât tavanul necesitase ranforsări suplimentare în timpul construcţiei.

Ajunseră la uşa apartamentului familiei Hathaway şi Leo bătu uşor.

Se auzi puţină mişcare înăuntru. Apoi uşa se deschise şi apăru o subretă cu părul deschis la culoare. Privirea fetei alunecă peste amândoi.

— Pot să vă fiu de folos, sir? îl întrebă pe Leo.

— Am venit să-i vedem pe domnul şi doamna

Rohan.

— Scuzaţi-mă, sir, dar tocmai s-au retras, pentru noapte.

Ora e destul de târzie, de gândi Win dezumflată.

— Ar trebui să ne ducem în camerele noastre şi să-i lăsăm să se odihnească, i se adresă ea lui Leo. Ne întoarcem dimineaţă.

Leo o privi pe slujnică cu un zâmbet uşor şi o întrebă cu o voce caldă şi joasă:

— Cum te cheamă, copilă?

Ochii ei căprui se măriră şi roşeaţa îi împurpură obrajii.

— Abigail, sir.

— Abigail, repetă el. Spune-i doamnei Rohan că sora ei se află aici şi doreşte să o vadă.

— Da, sir. Subreta chicoti şi îi lăsă la uşă.

Win îi aruncă fratelui ei o privire crispată, în timp ce o ajută să-şi scoată mantoul.

— Felul tău de a te purta cu femeile nu încetează să mă uimească.

— Cele mai multe femei au o atracţie tragică pentru desfrânaţi, rosti el cu regret. Pur şi simplu, n-ar trebui să mă folosesc aşa de ele.

Cineva intră în camera de primire. El văzu silueta familiară a Ameliei, îmbrăcată într-un halat albastru, însoţită de Cam Rohan, îmbrăcat neglijent într-o cămaşă cu gulerul descheiat şi cu pantaloni.

La vederea fratelui şi surorii ei, Amelia se opri, cu ochii ei albaştri, rotunzi şi uimiţi. Îşi duse o mână albă la gât.

— Oare chiar voi sunteţi? întrebă ea nesigură.

Win încercă să zâmbească, dar îi era imposibil, deoarece buzele îi tremurau de emoţie. Încercă să-şi imagineze cum apărea ea în ochii Ameliei, care o văzuse ultima oară când era fragilă şi bolnavă.

— Sunt acasă, rosti ea cu o poticnire uşoară în voce.

— O, Win! Am visat, am sperat... Amelia se opri şi se aruncă spre ea înconjurând-o cu braţele, repede şi strâns. Win închise ochii şi oftă, simţind că în sfârşit sosise acasă. *Sora mea.* Se cuibări în confortul cald al braţelor Ameliei. Eşti aşa frumoasă, adăugă aceasta retrăgându-se pentru a prinde obrajii umezi ai lui Win în palme. Aşa de sănătoasă, de puternică. O, priviţi-o pe zeiţa asta! Cam, uită-te la ea!

— Arăţi bine, i se adresă Rohan lui Win, cu ochi strălucitori. Mai bine decât te-am văzut eu vreodată, surioară. Cu grijă o îmbrăţişă şi o sărută pe frunte. Bun venit acasă.

— Unde sunt Poppy şi Beatrix? întrebă Win agăţată de mâna Ameliei.

— Sunt în pat, dar mă duc să le trezesc.

— Nu, lasă-le să doarmă, rosti repede Win. Nu stăm prea mult – amândoi suntem istoviţi, dar am simţit nevoia să te văd, înainte de a mă retrage pentru noapte.

Privirea Ameliei se îndreptă spre Leo, care rămăsese lângă uşă. Win auzi cum se opreşte respiraţia surorii ei, când văzu schimbările petrecute în el.

— Iată-l pe bătrânul meu Leo, rosti blând Amelia.

Win fu surprinsă să vadă o pâlpâire de ceva, în expresia sardonică a lui Leo, un fel de vulnerabilitate infantilă, ca şi cum se simţea stânjenit de propria lui plăcere a revederii.

— Acum o să ai şi alte motive de plâns, i se adresă Ameliei. Pentru că, după cum vezi, m-am întors şi eu.

Ea zbură spre el şi îl înăbuşi într-o îmbrăţişare puternică.

— Nu te-au vrut franţuzoaicele? întrebă ea, cu vocea sugrumată la pieptul lui.

— Din contră, m-au adorat. Dar nu e nicio distracţie să rămâi undeva, unde eşti dorit.

— Destul de rău, rosti Amelia ridicându-se în vârful picioarelor pentru a-l săruta pe obraz. Pentru că şi aici eşti foarte dorit.

Zâmbind, Leo se întinse pentru a-i strânge lui Rohan mâna.

— Abia aştept să văd îmbunătăţirile despre care mi-ai scris. Se pare că moşia prosperă.

— Poţi să-l întrebi mâine pe Merripen, comentă Rohan cu uşurinţă. El cunoaşte fiecare centimetru de loc şi numele fiecărui servitor şi arendaş. Şi are multe de spus despre acest subiect, aşa că vă avertizez că orice discuţie despre moşie va fi de lungă durată.

— Mâine, repetă Leo aruncându-i lui Win o privire rapidă. Deci e la Londra?

— E chiar aici, la *Rutledge.* E în oraş pentru a vizita o agenţie de plasament, în vederea angajării altor servitori.

— Am multe pentru care trebuie să-i

mulţumesc lui Merripen, rosti Leo cu o sinceritate deloc caracteristică lui, şi ţie, Rohan. Dracu' ştie de ce te-ai însărcinat cu aşa multe, de dragul meu.

— A fost şi de dragul familiei.

În timp ce cei doi bărbaţi stăteau de vorbă, Amelia o trase pe Win pe un divan de lângă şemineu.

— Faţa ta e împlinită, rosti Amelia comentând deschis schimbarea surorii ei. Ochii sunt mai strălucitori şi întreaga ta figură e splendidă.

— Şi fără corsete, rosti Win cu un zâmbet. Doctorul Harrow spune că apasă pe plămâni şi forţează spinarea şi capul să aibă o poziţie nenaturală, slăbind muşchii spatelui.

— Scandalos, exclamă Amelia cu ochii sclipind. Fără corset, chiar şi în ocazii speciale?

— Mi-a permis să port unul foarte rar, dar numai din dantelă subţire.

— Ce altceva mai spune doctorul Harrow? Amelia era în mod clar amuzată. Vreo părere privind ciorapii şi jartierele?

— Ai putea să auzi asta chiar de la sursă, afirmă Win. Leo şi cu mine l-am adus cu noi.

— Ce drăguţ! Are vreo treabă pe aici?

— Nu, după câte ştiu eu.

— Presupun că din cauză că e din Londra, are relaţii şi prieteni cu care se întâlneşte?

— Da, asta e o latură, dar… Win simţi că roşeşte uşor. Julian şi-a exprimat interesul personal să-şi petreacă mai mult timp cu mine, în afară de internarea la clinică.

Buzele Ameliei se deschiseră de surpriză.

— Julian, repetă ea. Îţi face curte, Win?

— Nu sunt sigură. Nu sunt de loc experimentată în astfel de probleme. Dar, aşa cred.

— Îţi place de el?

Win dădu din cap fără să ezite.

— Destul.

— Atunci sunt sigură că am să-l plac şi eu. Şi voi fi încântată să am ocazia să-i mulţumesc personal, pentru ceea ce a făcut.

Îşi zâmbiră una alteia, încălzindu-se la bucuria de a fi împreună. Dar după o clipă Win se gândi la Merripen şi pulsul ei începu să se accelereze, cu o forţă lipsită de confort, iar nervii i se zbătură în tot trupul.

— El ce face, Amelia? reuşi ea până la urmă să şoptească.

Aceasta n-avea nevoie să întrebe cine e „el”.

— Merripen s-a schimbat, rosti ea prudentă, aproape tot atât de mult ca tine şi ca Leo. Cam spune că ceea ce a realizat Merripen la moşie e uluitor. Este nevoie de o vastă listă de abilităţi, pentru a-i conduce pe constructori, meseriaşi şi grădinari şi pentru a repara şi fermele arendaşilor. Iar Merripen le-a făcut pe toate. Când a fost necesar, şi-a scos haina şi şi-a pus propria spinare la treabă. A câştigat respectul muncitorilor – n-au îndrăznit niciodată să îi nege autoritatea.

— Nu sunt surprinsă, desigur, rosti Win în timp ce un sentiment amar-dulce o năpădi. A fost întotdeauna un bărbat foarte capabil. Dar, când zici că s-a schimbat, ce anume înţelegi prin asta?

— A devenit… şi mai dur.

— Cu inima dură? Încăpăţânat?

— Da, şi mai singuratic. Se pare că nu are nicio satisfacţie de pe urma succesului, şi nu arată nicio plăcere reală pentru viaţă. O, a învăţat mult, îşi exercită efectiv autoritatea şi se îmbracă mai bine, pentru a corespunde noii sale poziţii. Dar, ciudat, pare mai puţin civilizat decât oricând. Eu cred… făcu o pauză lipsită de confort. Poate că îi va fi de ajutor să te vadă din nou. Ai avut întotdeauna o influenţă benefică asupra lui.

Win îşi aşează mâinile în poală.

— Mă îndoiesc. Mă îndoiesc să am vreo influenţă asuprea lui Merripen. Şi-a demonstrat foarte clar lipsa de interes.

— Lipsa de interes? repetă Amelia şi scoase un mic şi ciudat hohot de râs. Nu, Win, n-aş spune deloc asta. Orice menţionare a ta trezeşte în el cel mai mare interes.

— Poţi să judeci sentimentele unui bărbat după acţiunile sale. Win oftă şi îşi frecă ochii obosiţi. La început am fost rănită de felul în care mi-a ignorat scrisorile. Apoi am fost furioasă. Acum mă simt ca o proastă.

— De ce, iubito? întrebă Amelia, cu ochii ei albaştri plini de îngrijorare.

Pentru că l-a iubit şi dragostea i-a fost azvârlită în faţă. Pentru că a risipit un ocean de lacrimi pe o brută mare şi cu inima dură.

Şi pentru că încă voia să-l vadă, în ciuda tuturor celor întâmplate.

Win clătină din cap. Discuţia despre Merripen o

tulburase şi o făcuse melancolică.

— Sunt epuizată după călătoria asta lungă, Amelia, rosti ea cu o jumătate de zâmbet. Nu te superi dacă…

— Nu, nu, pleacă imediat, îi spuse sora ei ridicându-se de pe divan şi cuprinzând-o protector cu braţul. Leo, o duci tu pe Win în camera ei? Amândoi sunteţi epuizaţi. Vom avea timp să stăm de vorbă mâine.

— O, acest simpatic ton de comandă, îşi aminti Leo. Rohan, am sperat că până acum ai reuşit să o dezbari de obiceiul de a lătra ordine, ca un sergent la instrucţie.

— Îmi fac plăcere toate obiceiurile ei, replică Rohan zâmbindu-i soţiei lui.

— În ce cameră e cazat Merripen? îi şopti Win Ameliei.

— La etajul trei, numărul douăzeci şi unu, şopti la rândul ei Amelia. Dar nu trebuie să te duci în noaptea asta, dragă.

— Desigur, Win îi zâmbi. Singurul lucru pe care intenţionez să-l fac în această noapte este să mă urc în pat, fără întârziere.

Capitolul 7

Etajul trei, camera douăzeci şi unu. Win îşi trase mai bine pe cap gluga mantoului, ascunzându-şi faţa în timp ce mergea de-a lungul holului tăcut.

Trebuia să-l găsească pe Merripen, desigur. Ajunsese prea departe. Traversase kilometri de

uscat şi un ocean gândindu-se la asta, urcase echivalentul a mii de scări în sala de gimnastică a clinicii, totul pentru a ajunge la el. Acum că se aflau în aceeaşi *clădire,* era hotărâtă să pună capăt călătoriei ei, cât mai curând.

Culoarele hotelului erau prevăzute la fiecare capăt cu luminatoare susţinute de colonade, pentru a permite ca în timpul zilei să pătrundă lumina soarelui. Win putea să audă muzica de jos, din interiorul hotelului. Trebuie că era o petrecere privată în sala de bal, sau un eveniment în faimoasa sală de recepţii. Harry Rutledge era supranumit hotelier regal, deoarece găzduise în stabilimentul său personalităţi faimoase, puternice şi mondene.

Uitându-se la numerele aurite de pe uşi, Win găsi în sfârşit nr. 21. I se strânse stomacul şi fiecare muşchi i se încordă, din cauza anxietăţii. Simţea o peliculă de transpiraţie ce-i năpădise fruntea. Ocupându-se cu stângăcie de mănuşi, reuşi să le scoată şi să le bage în buzunarele mantoului.

O bătaie şovăitoare în uşă cu încheieturile degetelor. Şi aşteptă într-o linişte rigidă, cu capul aplecat, de-abia putând să respire de nervi. Pe sub mantoul care o ascundea, îşi înconjură trupul cu braţele.

Nu era sigură cât timp a trecut, dar i se păru o eternitate, până când uşa a fost descuiată şi apoi deschisă.

Înainte de a face efortul de a ridica privirea, auzi vocea lui Merripen. Uitase cât de profundă şi

sumbră era, cum părea că îi străbate întreaga fiinţă.

— În seara asta n-am trimis după nicio femeie.

Cuvintele o făcută pe Win să nu răspundă.

În seara asta? Deci existaseră şi alte seri, când într-adevăr trimisese după o femeie. Şi cu toate că era naivă, în mod categoric înţelegea ce se întâmplă, când o femeie e primită de un bărbat într-un hotel.

Creierul ei mişuna de gânduri. Nu avea dreptul să protesteze, dacă Merripen voia o femeie să-l servească. Nu era proprietatea ei. Nu-şi făcuseră nici promisiuni, nici vreo înţelegere. El nu-i datora fidelitate.

Dar nu putea să se oprească să se întrebe… Câte femei? Câte nopţi?

— Dar nu contează, rosti el deodată. Pot să te folosesc şi pe tine. Intră. O mână mare se întinse şi o apucă pe Win de umăr, trăgând-o dincolo de prag, fără să-i dea posibilitatea să obiecteze.

Pot să te folosesc?

Furia şi consternarea o sufocau. Nu avea idee ce să facă, sau să spună. Într-un fel, nu i se părea adecvat să-şi dea pur şi simplu gluga jos şi să strige: „Surpriză!”

Merripen o confunda cu o prostituată şi deci, întâlnirea la care visase de atâta amar de vreme se transformase într-o farsă.

— Presupun că ţi s-a spus că sunt ţigan, rosti el. Cu faţa acoperită în continuare de glugă, Win dădu afirmativ din cap. Deci nu contează pentru tine? Win reuşi să scuture din cap o dată. Se auzi

un hohot înăbuşit şi lipsit de umor, ce nu semăna deloc cu Merripen. Sigur că nu, adăugă el. Atâta timp cât ies banii buni.

Pentru o clipă o părăsi, îndreptându-se spre fereastră, pentru a trage draperiile grele de catifea, peste luminile estompate de fum ale Londrei. O singură lampă rămase să lumineze obscuritatea camerei.

Win îl privi repede. Era Merripen... dar, aşa cum spusese Amelia, era schimbat. Pierduse mult din greutate, poate cam 6 kg. Era înalt, subţire, aproape costeliv. Gulerul cămăşii era desfăcut, dând la iveală pieptul cafeniu fără păr, curba lucioasă a muşchilor puternici. La început crezu că e o iluzie provocată de lumină, valul imens de muşchi ai umerilor pe antebraţe. Dumnezeule mare, cât de puternic devenise!

Dar nimic nu o intrigă şi nu o uimi mai mult, ca faţa lui. Era tot diabolic de frumos, cu ochii aceia negri şi gura crudă, cu unghiurile austere ale nasului şi maxilarului, cu netezimea înaltă a pometţilor. Apăruseră totuşi riduri noi, adânci, cute amare de la nas până la gură şi semnul unei încruntări permanente între sprâncenele groase. Şi ce era mai greu de suportat dintre toate, o urmă de cruzime în expresia lui. Arăta capabil de lucruri pe care Merripen *al ei* nu le-ar fi putut face niciodată.

Kev, se gândi ea uimită şi disperată, *ce ţi s-a întâmplat?*

Veni spre ea. Win uitase mişcarea fluidă a mersului lui, vitalitatea lui ce-ţi tăia respiraţia şi

care părea că umple aerul. Repede, lăsă capul în jos.

Merripen întinse mâna după ea simţind-o cum tresare. Trebuie că a detectat şi fiorul care-i bântuia fiinţa, pentru că spuse cu un ton lipsit de milă:

— Eşti nouă în treaba asta.

Ea reuşi să scoată o şoaptă răguşită:

— Da.

— N-am să te rănesc. O conduse până la o masă din apropiere. În timp ce ea stătea cu capul întors, el întinse mâna să-i desfacă mantoul. Îmbrăcămintea grea căzu de pe ea, dând la iveală părul blond şi drept, care se desprinsese din piepteni. Auzi cum i se opreşte respiraţia. Un moment de nemişcare. Win închise ochii, în timp ce mâinile lui Merripen o îndepărtau de el. Avea un trup plin, puternic şi cu multe curbe, în locurile unde odată fusese fragilă. Nu purta corset, în ciuda faptului că o femeie decentă purta întotdeauna corset. Şi nu exista decât o singură concluzie, pe care putea să o tragă un bărbat, din acest fapt.

În timp ce el se apleca pentru a-i pune mantoul într-o parte a mesei, Win simţi trupul lui ferm atingându-l pe al ei. Mireasma lui, curată, bogată şi masculină, dezlănţui în ea un fluviu de amintiri. Mirosea ca afară, a frunze uscate şi a pământ reavăn, udat de ploaie. Mirosea a Merripen.

Nu voia să fie agresată de el. Şi totuşi nu putea să-i apară ca o surpriză. Ceva în legătură cu el se infiltrase în calmul ei obişnuit, până în mijlocul celor mai pure sentimente. Euforia aceasta

primitivă era teribilă şi dulce şi niciun bărbat, nimeni nu-i provocase aşa ceva, cu excepția lui.

— Nu vrei să-mi vezi faţa? întrebă răguşită.

Un răspuns rece, plat.

— Nu mă interesează dacă eşti urâtă sau frumoasă. Dar respiraţia i se acceleră, când îşi puse mâinile pe ea, una alunecându-i pe spate şi silind-o să se aplece în faţă. Iar următoarele cuvinte îi atinseră urechea, ca o catifea neagră. Pune-ţi mâinile pe masă.

Win se supuse orbeşte, încercând să înţeleagă înţepătura bruscă a lacrimilor, emoţia care îi cuprinsese tot trupul. Se afla în spatele ei. Cu mâna continuând să-i mângâie spatele încet, cu mişcări unduitoare, făcând-o să-şi dorească să se arcuiască în sus, ca o pisică. Atingerea lui îi trezi senzaţii, ce zăceau dormitând de atât de mult timp. Mâinile acestea o mângâiaseră şi o dezmierdaseră tot timpul cât fusese bolnavă, o smulseseră din ghearele morţii.

Şi totuşi atingerea de acum nu era dragoste, ci o îndemânare impersonală. Aşa că înţelese că el intenţiona să o ia, să o folosească, exact cum spusese. Şi după un act intim cu o străină, intenţiona să o trimită de acolo, tot ca pe o străină. Era ceva sub nivelul lui, laşul! Niciodată nu-şi va permite să se implice, să fie alături de cineva?

Cu o mână îi apucă fusta ridicând-o. Win simţi adierea rece de pe glezne şi nu putu să se oprească să nu-şi imagineze ce ar fi însemnat dacă l-ar fi lăsat să continue.

Deodată trează şi panicată, se uită la pumnii ei

şi rosti sugrumată:

— Acum, aşa le tratezi tu pe femei, Kev?

Totul înţepeni. Pământul încetă să se rotească în jurul axei sale.

Tivul fustei îi căzu din mână şi o apucă într-o strânsoare sălbatică şi dureroasă, apoi o răsuci. Astfel imobilizată şi lipsită de ajutor, ridică ochii la faţa lui întunecată.

Era inexpresivă, în afară de ochii larg deschişi. În timp ce o privea, îmbujorarea îi coloră obrajii şi şaua nasului.

— Win. Numele îi fu rostit cu o respiraţie ezitantă.

Încercă să-i zâmbească, să spună ceva, dar îi tremurau buzele şi era orbită de lacrimi de fericire. Să fie iar cu el… era copleşită, în toate sensurile.

El ridică una din mâini. Vârful aspru al degetului mare mângâie umezeala lucioasă de sub ochii ei. Îi cuprinse un obraz, aşa de blând încât ea îşi coborî genele şi nu opuse rezistenţă, când îl simţi trăgând-o mai aproape. Buzele lui deschise atinseră izvorul sărat al lacrimii, pe care o urmări apoi de-a lungul obrazului. După care blândeţea dispăru. Cu o mişcare grăbită şi lacomă, îi apucă spatele şi şoldurile, lipind-o cu putere de el.

Gura lui o găsi pe a ei cu o apăsare fierbinte, urgentă. O gusta… ea întinse mâna spre obrazul lui şi îşi curbă degetele peste firele ţepoase ale bărbii nerase. Un sunet izvorî din adâncul gâtului lui, un mârâit de mascul plin de plăcere şi dorinţă. Braţele lui se uniră în jurul ei, într-o încleştare de nedesfăcut, pentru care ea îi fu recunoscătoare.

Genunchii ameninţau să-i cedeze cu desăvârşire.

Ridicând capul, Merripen o privi cu ochii lui negri şi uluiţi.

— Cum de te afli aici?

— M-am întors mai devreme. Un fior o străbătu, în timp ce respiraţia lui fierbinte îi mângâia buzele. Am vrut să te văd. Am vrut...

El îi prinse din nou gura, de data aceasta nu prea blând. Îşi strecură limba în ea, cercetând-o agresiv. Ambele mâini i se ridicară spre capul ei, îndreptându-l în aşa fel încât gura ei să-i fie pe deplin accesibilă. Ea îl înconjură cu braţele, apucându-se de spatele lui puternic, de muşchii tari ce se întindeau acolo, mai departe şi mai departe.

Merripen gemu când îi simţi mâinile. Bâjbâi după pieptenii din părul ei, îi scoase şi îşi trecu degetele printre şuviţele lungi şi mătăsoase. Împingându-i capul pe spate, îi căută pielea fragilă a gâtului şi îşi trecu gura peste ea, de parcă ar fi vrut să o devoreze. Foamea lui se adânci şi făcu ca respiraţia să-i fie mai rapidă şi pulsul mai puternic, până când Win realiză că era pe punctul de a-şi pierde controlul.

O ridică cu o uşurinţă şocantă. O duse spre pat şi o întinse grăbit pe saltea. Buzele lui le găsiră pe ale ei, răvăşind-o profund şi dulce, secătuind-o cu sărutări cercetătoare şi fierbinţi.

Se lăsase peste ea, imobilizând-o cu greutatea lui robustă. Win simţi cum partea din faţă a fustei de călătorie îi fu apucată şi trasă, aşa de tare încât crezu că materialul se va rupe. Dar stofa groasă

rezistă eforturilor lui, doar câţiva nasturi din spate pocniră.

— Aşteaptă… aşteaptă… şopti ea îngrozită că îi va rupe fusta în fâşii. Dar el era prea acaparat de dorinţa lui sălbatică, pentru a mai auzi ceva.

Când Merripen prinse în palmă, prin rochie, forma dulce a sânului ei, vârful o duru şi se întări. Capul lui se aplecă. Spre surpriza ei, îl simţi muşcând prin material, până când sfârcul îi fu prins uşor între dinţi. Ei îi scăpă un scâncet şi şoldurile i se ridicară, ca un reflex.

Merripen se târî deasupra ei. Faţa îi era aburită de sudoare, nările îi palpitau de forţa respiraţiei. Partea din faţă a fustei ei, aflată între ei, se ridicase. El o trase mai sus şi se împinse între coapsele ei, până când îi simţi muchia dură, chiar prin chiloţii ei şi prin pantalonii lui. Ochii i se deschiseră mari. Se uită în focul negru al ochilor lui. El se mişcă mai aproape de ea, făcând-o să simtă fiecare centimetru, din ceea ce voia el să pătrundă în ea, iar ea gemu şi-şi desfăcu picioarele.

El scoase un sunet primitiv, când se frecă iar de ea, mângâind-o cu o intimitate de nedescris. Ea ar fi vrut să se oprească, dar în acelaşi timp ar fi vrut să nu se mai oprească niciodată.

— Kev. Vocea ei tremura. Kev…

Dar gura lui o acoperi pe a ei, pătrunzând-o adânc, în timp ce şoldurile i se mişcau cu lovituri uşoare. Zguduită, dar plină de pasiune, se ridică spre tăria aceea impetuoasă. Fiecare mişcare îi stârni senzaţii, ajungând să-i răspândească prin

trup fierbinţeala.

Win se zvârcoli neajutorată, incapabilă să vorbească, din cauza gurii lui ce o strivea pe a ei. Şi mai multă fierbinţeală, şi mai multă frecare delicioasă. Ceva se întâmpla, muşchii ei se încordau, simţurile i se deschideau, gata pentru... pentru ce? O să leşine dacă n-o să se oprească. Mâinile i se îngropară în umerii lui, împingându-l, dar el ignoră brânciul uşor. Apoi lungindu-se sub ea, îi prinse în palme dosul agitat şi o trase mai sus, exact peste duritatea care pompa şi se mişca. Un moment de tensiune insuportabilă, aşa de puternică, încât ea scoase un scâncet înfrigurat.

Deodată el se retrase, ducându-se în partea opusă a camerei. Punându-şi mâinile pe perete, îşi lăsă capul să atârne gâfâind şi tremurând, ca un câine plouat.

Uluită şi vibrând, Win se mişcă încet, aranjându-şi hainele. Se simţea disperată şi dureros de goală, având nevoie de ceva ce nu avea nume. Când fu din nou acoperită, părăsi patul pe nişte picioare nesigure.

Se apropie de Merripen prudentă. Era evident că el era stârnit. Dureros. Ar fi vrut să-l atingă iar. Cel mai mult ar fi vrut să o ia în braţe şi să-i spună cât de bucuros era că e din nou cu el.

Dar, înainte de a ajunge la el, vorbi. Şi tonul lui nu era încurajator.

— Dacă mă atingi, roşi el cu voce guturală, am să te duc înapoi, în patul acela. Şi n-am să fiu răspunzător de ceea ce se va întâmpla în continuare.

Win se opri şi încleştă pumnii.

Până la urmă, Merripen îşi recăpătă respiraţia. Şi îi aruncă o privire, care ar fi putut să o nimicească.

— Data viitoare, rosti el lipsit de expresie, anunţarea anticipată a sosirii tale s-ar putea să fie o idee bună.

— Am trimis o notă. Win era uluită că era în stare să vorbească. Trebuie că s-a pierdut. Făcu o pauză. A fost un bun sosit mult mai călduros decât m-am aşteptat, având în vedere modul cum m-ai ignorat, în ultimii doi ani.

— Nu te-am ignorat.

Win găsi un refugiu rapid în sarcasm.

— Mi-ai scris doar o dată în doi ani.

Merripen se întoarse şi se sprijini cu spatele de perete.

— N-aveai nevoie de scrisori de la mine.

— Am avut nevoie chiar şi de cel mai mic semn de afecţiune! Şi nu mi-ai dat niciunul. Îl privi neîncrezătoare, în timp ce el rămase tăcut. Pentru numele cerului, Kev, nu intenţionezi să spui că eşti încântat că m-am făcut bine?

— Sunt încântat că te-ai făcut bine.

— Atunci de ce te comporţi în felul acesta?

— Pentru că nimic nu s-a schimbat.

— *Tu* te-ai schimbat, îi aruncă ea replica. Nu te mai recunosc.

— Asta e aşa cum trebuie să fie.

— Kev, rosti ea consternată. De ce te porţi aşa? Am plecat ca să mă vindec. În mod cert, nu poţi să mă acuzi de asta.

— Nu te acuz de nimic. Dar dracu’ ştie ce vrei de la mine, acum.

Vreau să mă iubeşti, ar fi dorit să strige. Călătorise atât de departe, însă acum exista între ei o distanţă mai mare ca întotdeauna.

— Pot să-ţi spun ce *nu* vreau, Kev: Nu vreau să ne înstrăinăm unul de altul.

Expresia lui Merripen era lipsită de sensibilitate, ca de piatră.

— Nu ne-am înstrăinat. Îi luă mantoul şi i-l dădu. Pune ăsta pe tine. Te duc în camera ta.

Win îşi puse haina aruncându-i priviri discrete. Emana energie şi putere stăpânită, în timp ce-şi băga cămaşa în pantaloni. X-ul bretelelor de pe spatele îi scotea în evidenţă şi mai mult constituţia magnifică.

— Nu trebuie să vii cu mine în cameră, îi spuse ea cu vocea slăbită. Pot să-mi găsesc drumul înapoi şi fără…

— N-ai să mergi nicăieri singură, în acest hotel. Nu eşti în siguranţă.

— Ai dreptate, rosti ursuză. Mi-ar displăcea să fiu acostată de cineva.

Afirmaţia îşi atinse scopul. Gura lui Merripen deveni mai dură şi îi aruncă o privire periculoasă, în timp ce-şi îmbrăca la rându-i haina.

Cât mai rămăsese la ora actuală din băiatul aspru şi furios, care fusese când venise pentru prima oară la familia Hathaway?

— Kev, rosti ea cu blândeţe, nu putem să ne reluăm prietenia?

— Mai sunt încă prietenul tău.

— Dar nimic mai mult?

— Nimic.

Win nu se putu abţine să nu se uite la pat, la cuvertura mototolită ce îl acoperea şi să nu simtă un nou fior fierbinte.

Merripen rămase nemişcat, când urmări direcţia privirii ei.

— Asta nu trebuie să se mai întâmple, rosti el aspru. N-ar fi trebuit... Se opri şi înghiţi sonor. N-am avut... de mult o femeie. Ai fost într-un loc greşit, la un moment greşit.

Win nu mai fusese niciodată atât de mortificată.

— Vrei să spui că ai fi reacţionat la fel, cu orice femeie?

— Da.

— Nu te cred!

— Crede ce doreşti. Merripen se duse la uşă şi o deschise, pentru a se uita pe culoar, în ambele direcţii. Vino!

— Vreau să rămân. Am nevoie să vorbesc cu tine.

— Nu singuri. Nu la această oră. Făcu o pauză. Ţi-am spus să vii.

Cuvintele din urmă fuseseră spuse cu autoritate liniştită, care o făcu să se zbârlească. Totuşi se supuse.

Când ajunse lângă el, Merripen îi ridică gluga mantoului, pentru a-i acoperi faţa. Convins că holul era în continuare pustiu, o îndrumă să iasă şi închise uşa.

Tăcură, în timp ce se îndreptau spre scara de

la capătul holului. Win era teribil de conştientă de mâna lui, ce se odihnea uşor pe spatele ei. Ajungând la prima treaptă, fu surprinsă când el o opri.

— Ia-mă de braţ.

Ea realiză că intenţiona să o ajute să coboare scările, aşa cum făcuse întotdeauna, când era bolnavă. Pentru ea, scările fuseseră o adevărată probă de rezistenţă. Întreaga familie era îngrozită, că ar putea să leşine în timp ce urca sau cobora treptele şi să-şi rupă gâtul. Adesea, Merripen o cărase în braţe, în loc să o lase să rişte.

— Nu, mulţumesc, rosti ea. Acum pot să cobor singură.

— Ia-l, repetă prinzând-o de mână.

Win se smuci, în timp ce pieptul i se strânse de iritare.

— N-am nevoie de ajutorul tău. Nu mai sunt o bolnavă neputincioasă. Deşi se pare că m-ai prefera aşa.

Cu toate că nu-i putea vedea faţa, auzi cum inspiră zgomotos. Se simţea ruşinată de acuzaţia ei meschină, chiar dacă se întreba dacă nu există în ea un grăunte de adevăr.

Totuşi, Merripen nu răspunse. Dacă îl rănise, suporta cu stoicism. Coborâră scările separat, în tăcere.

Win era cu desăvârşire confuză. Îşi imaginase această noapte în sute de feluri. Fiecare mod era posibil, dar nu cum se desfăşurase de fapt. Se îndreptă spre uşa ei şi-şi căută cheia în buzunar.

Merripen îi luă cheia şi descuie uşa.

— Du-te şi aprinde lumina.

Conştientă de silueta lui mare şi întunecată, care aştepta în prag, Win se duse la noptiera de lângă pat. Cu grijă ridică globul de sticlă al lămpii, aprinse fitilul şi puse sticla la loc.

După ce băgă cheia pe partea din interior a uşii, Merripen rosti:

— Încui-o după mine.

Întorcându-se să se uite la el, Win simţi că i se urcă în gât un nestăpânit hohot de râs.

— Aici rămăseserăm, nu-i aşa? Eu, aruncându-mă la tine. Tu, întorcându-te de la mine. Înainte, am crezut că am înţeles. Nu eram suficient de bine, pentru felul de relaţie pe care îl doream cu tine. Dar acum, nu înţeleg. Pentru că nu există nimic, care să ne împiedice să aflăm dacă... dacă suntem făcuţi să... Epuizată şi mortificată, nu putu să găsească cuvintele care să ilustreze ce dorea. Doar dacă nu am greşit, în privinţa celor ce simţeai pentru mine? M-ai dorit vreodată, Kev?

— Nu. Vocea lui de-abia se auzi. A fost doar prietenie. Şi milă.

Win îşi simţi faţa golindu-se de sânge. Ochii şi nasul o înţepau. O lacrimă fierbinte îi alunecă pe obraz.

— Mincinosule, rosti ea şi se răsuci.

Uşa se închise încet.

*

Kev nu-şi aminti niciodată cum a ajuns înapoi în camera lui, doar că până la urmă se trezi stând

lângă pat. Murmură o înjurătură, căzu în genunchi şi se apucă cu mâinile de cuvertură îngropându-şi faţa în ea.

Era un infern.

Cristoase Sfânt, cum l-a devastat Win! Îi era foame de ea de atâta vreme, visase la ea aşa multe nopţi şi se trezise în aşa multe dimineţi amare fără ea, încât la început nu-i venise să creadă că e reală.

Se gândi la faţa ei frumoasă şi la moliciunea gurii ei lipită de a lui şi la felul în care se arcuise sub mâinile lui. O simţise cu totul altfel. Trupul ei era suplu şi puternic. Dar sufletul îi era aceiaşi, iradiind o dulceaţă nesfârşită şi o cinste ce i-a mers întotdeauna direct la inimă. A avut nevoie de toată puterea, să nu cadă în genunchi în faţa ei.

Win îi ceruse prietenie. Imposibil. Cum poate el să desprindă o parte din încâlceala stângace a sentimentelor lui şi să-i dea o bucăţică aşa mică? Şi ea ştia că nici nu trebuia să-i ceară. Chiar şi în lumea excentrică a familiei Hathaway, unele lucruri erau interzise.

Kev nu avea ce să-i ofere lui Win, în afară de înjosire. Chiar şi Cam Rohan fusese capabil să-i ofere Ameliei considerabila lui bogăţie. Dar Kev nu avea nimic pe lume, nici fineţea caracterului, nici educaţie, nici relaţii avantajoase, nimic care să fie valoros în ochii *gagiilor.* Fusese izolat şi rău tratat, chiar de membrii propriului lui trib, din motive pe care nu le-a înţeles niciodată. Dar în sinea lui, ştia că probabil a meritat-o. Ceva din trecutul lui l-a destinat unei lumi a violenţei. Şi nicio fiinţă

raţională n-ar putea spune că exista vreun beneficiu pentru Win Hathaway să-l iubească pe bărbatul care era el, în fond o brută.

Dacă ea era suficient de bine pentru a se căsători cândva, va trebuie să se mărite cu un domn.

Cu un bărbat bun.

Capitolul 8

Dimineaţă, Leo se întâlni cu guvernanta.

Cu un an în urmă, Poppy şi Beatrix îi scriseseră că au angajat o guvernantă. O chema domnişoara Marks şi amândouă o plăceau, deşi descrierile lor nu justificau exact, *de ce* ar fi trebuit să le placă o astfel de creatură. Ca aspect era subţire, calmă şi severă. Le ajuta nu doar pe surori, ci pe întreaga familie, să înveţe cum să se poarte în societate.

Leo considera că această instruire socială era probabil o treabă bună. Pentru toată lumea, dar nu şi pentru el.

Când era vorba de un comportament corespunzător, societatea avea tendinţa să se intereseze mai mult de femei, decât de bărbaţi. Dacă un bărbat avea un titlu şi îşi menţinea pofta de băutură la un nivel rezonabil, putea să facă sau să spună aproape orice voia şi totuşi era invitat peste tot.

Printr-un capriciu al sorţii, Leo moştenise titlul de viconte, ceea ce corespundea primei părţi a ecuaţiei. Iar acuma, după o lungă şedere în Franţa, îşi limitase şi băutura la un pahar sau două de vin,

la cină. Ceea ce însemna că era relativ sigur că va fi primit la orice eveniment plictisitor şi respectabil din Londra, la care ar fi dorit să participe.

Singura lui speranţă era ca formidabila domnişoară Marks să încerce să-l corecteze şi pe el. Trebuie că era amuzant să o pună la punct.

Leo nu ştia aproape nimic despre guvernante, cu excepţia creaturilor cenuşii din romane, care tindeau să se îndrăgostească de stăpânul domeniului, întotdeauna cu rezultate proaste. Totuşi, domnişoara Marks era cu desăvârşire în siguranţă în ce-l privea. Ca variaţie, nu era interesat să seducă pe nimeni. Vechile lui preocupări dezmăţate îşi pierduseră puterea de a-l captiva.

Într-una din plimbările lui prin Provence, pentru a vizita nişte ruine arhitecturale galo-romane, l-a întâlnit pe unul din foştii lui profesori de la *Şcoala de Arte Frumoase. Î*ntâlnirea întâmplătoare a avut ca rezultat cunoştinţe reînnoite. În lunile care urmară, Leo petrecu multe după-amiezi schiţând, citind şi studiind în *atelierul* sau cercul de studii al profesorului. Şi ajunsese la concluzia că intenţionează să se pună pe treabă, acum că se înapoiase în Anglia.

În timp ce mergea nonşalant de-a lungul holului ce ducea la apartamentul Hathaway, auzi nişte paşi repezi. Cineva alerga spre el, din direcţie opusă. Dându-se la o parte, Leo aşteptă cu mâinile băgate în buzunarele pantalonilor.

— Vino încoace, diavol mic! auzi el mârâitul cuiva. Guzgan supradimensionat! Când am să pun

mâna pe tine, am să-ţi scot maţele!

Tonul însetat de sânge nu semăna deloc cu al unei doamne. Înfricoşător. Leo era foarte amuzat. Paşii se apropiau… dar nu erau decât ai unei singure persoane. Pe cine naiba putea să urmărească?

Deveni repede clar că nu urmărea pe „cineva”, ci „ceva”. Trupul îmblănit şi alunecos al unui sconcs sosea ţopăind de-a lungul coridorului, cu un obiect cu volănaşe în dinţii încleştaţi. Cea mai mare parte a oaspeţilor hotelului ar fi fost fără îndoială tulburaţi, la vederea unui mic mamifer carnivor îndreptându-se în goană spre ei. Leo însă convieţuise ani de zile alături de creaturile lui Beatrix: şoricei ieşindu-i din buzunare, pui de iepuri în pantofi, arici plimbându-se ca din întâmplare pe masă, la cină. Zâmbind, îl văzu pe sconcs trecând grăbit pe lângă el.

În curând, după el apăru şi femeia, o adunătură de fuste cenuşii foşnitoare alergând enervată după animal. Dar dacă exista un lucru, pe care îmbrăcămintea femeilor nu era desemnată să-l facă, era să faciliteze mişcarea uşoară. Îngreunată de rândurile de materiale, se împiedică şi căzu, la câţiva metri depărtare de Leo. O pereche de ochelari zburară într-o parte.

Într-o clipă, Leo fu lângă ea ghemuit pe podea şi încercând să facă ordine în încâlceala foşnitoare de membre şi fuste.

— Te-ai lovit? Sunt sigur că există o femeie, undeva, pe aici… a, aici erai? Acuma, uşor. Lasă-mă…

— *Nu mă atinge,* se repezi ea izbindu-l cu pumnii.

— Nu te ating. Asta… te ating doar cu… oh, la naiba… doar cu intenţia de a te ajuta. Pălăria ei, o bucăţică de tricot tivit cu o garnitură din şnur ieftin, îi căzuse pe faţă. Leo reuşi să o împingă la loc, pe vârful capului ei, evitând totodată o lovitură puternică în bărbie. *Cristoase!* Eşti bună să încetezi o clipă să mă mai loveşti?

Luptând să ajungă într-o poziţie şezând, îl privi.

Leo se târî să recupereze ochelarii, după care se întoarse pentru a i-i înmâna. Îi smulse de la el fără un cuvânt de mulţumire.

Era o femeie slabă, ce părea încordată. O tânără cu ochii îngustaţi, din care izvora un temperament afurisit. Părul ei castaniu deschis era tras la spate şi strâns cu o sfoară, ceea ce îl făcu pe Leo să se dea înapoi, pentru a o privi. Cineva ar fi sperat să vadă câteva trăsături compensatorii – poate o pereche de buze moi, sau un fund drăguţ. Dar nu, avea o gură severă, un piept plat şi obraji sfrijiţi. Dacă Leo ar fi fost obligat să petreacă o vreme cu ea – ceea ce, slavă Domnului, nu se va întâmpla – ar fi început prin a o hrăni.

— Dacă vrei să ajuţi, rosti ea rece, agăţându-şi ochelarii după urechi, prinde sconcsul ăla blestemat. Poate că l-am obosit destul, ca să-l poţi doborî.

Încă ghemuit pe podea, Leo se uită la sconcs, care se oprise cam la zece metri depărtare şi îi privea pe amândoi cu ochi strălucitori ca mărgelele.

— Cum îl cheamă?

— Dodger.

Leo scoase un fluierat slab şi plescăi de câteva ori din limbă.

— Vino aici, Dodger. Ai provocat suficient necaz pentru o dimineaţă. Deşi nu pot să-ţi neg gustul pentru… jartierele de damă? Asta e ceea ce ai tu acolo?

Femeia privea stupefiată trupul lung şi subţire al sconcsului îndreptându-se spre Leo. Mârâind aferat, Dodger se târî până lângă coapsa lui Leo.

— Bun băiat, zise acesta mângâind blana lucioasă.

— Cum ai reuşit asta? întrebă femeia iritată.

— Am ceva în comun cu animalele. Tind să mă recunoască de parcă aş fi unul de-al lor. Leo scoase cu blândeţe din incisivii lungi o bucată de dantelă cu volănaşe şi panglici. Era în mod clar o jartieră, delicios de feminină şi nepractică. Îi aruncă femeii un zâmbet ironic, când i-o dădu. Nu mă îndoiesc că e a ta.

În realitate nu credea asta, desigur. Presupunea că jartiera aparţine altcuiva. Era imposibil să-şi închipuie că femeia aceasta severă purta ceva atât de frivol. Dar când văzu roşeaţa răspândindu-se pe obrajii tinerei, realiză că de fapt a ei *era.* Şocant.

Făcu un gest spre sconcsul care stătea relaxat în braţele lui şi rosti:

— Cred că animalul nu-ţi aparţine?

— Nu, e al uneia dintre copilele din sarcina mea.

— Întâmplător, eşti guvernanta?

— Asta nu te priveşte pe tine.

— Pentru că dacă eşti, atunci una din sarcinile tale este în mod cert domnişoara Beatrix Hathaway.

Ea se încruntă.

— De unde ştii?

— Sora mea e singura persoană pe care o cunosc, în stare să aducă un sconcs-hoţ de jartiere în hotelul *Rutledge.*

— *Sora* ta?

El zâmbi la figura ei surprinsă.

— Lord Ramsay, la dispoziţia ta. Iar tu eşti domnişoara Marks, guvernanta?

— Da, bolborosi ea ignorând mâna întinsă. Se ridică în picioare fără ajutor.

Leo simţi o nevoie irezistibilă de a o provoca.

— Ce plăcut! Întotdeauna mi-am dorit o guvernantă în familie, pe care să o necăjesc.

Comentariul păru că o aţâţă, dincolo de aşteptări.

— Sunt conştientă de reputaţia ta ca vânător de fuste, my lord. Nu găsesc motiv de distracţie în asta.

Leo nu credea că ea ar putea găsi motiv de distracţie, aproape în nimic.

— Reputaţia mea a supravieţuit, în ciuda celor aproape trei ani de absenţă? întrebă el afectând un ton de plăcută surpriză.

— Eşti mândru de asta?

— Ei, sigur că da. E uşor să ai o reputaţie bună – nu e nevoie să faci nimic. Dar să capeţi o

reputaţie proastă... Ei bine, asta necesită ceva efort.

O privire plină de dispreţ se aprinse în spatele lentilelor.

— Te dispreţuiesc, anunţă ea. Întorcându-se pe călcâie, plecă de lângă el.

Leo o urmă, ducând sconcsul.

— De abia ne-am întâlnit. Nu poţi să mă dispreţuieşti, până n-ai să mă cunoşti cu adevărat.

Îl ignoră, în timp ce o urma spre apartamentul Hathaway. Îl ignoră şi când bătu la uşă şi când fata din casă le dădu drumul înăuntru.

În apartament avea loc un fel de agitaţie, ceea ce nu putea fi o surpriză, având în vedere că era apartamentul familiei lui. Atmosfera era plină de înjurături, exclamaţii şi mormăieli ilustrând ceva ca o luptă fizică.

— Leo? Beatrix apăru din salonul principal de primire şi se grăbi spre ei.

— Beatrix, iubito! Leo era uimit de schimbările pe care ultimii doi ani şi jumătate le provocaseră în sora lui mai mică. Ce mult ai crescut...

— Da, dar asta nu contează acum, rosti ea nerăbdătoare smulgând sconcsul de la el. Du-te înăuntru şi ajută-l pe domnul Rohan!

— Să-l ajut, cu ce?

— Încearcă să-l oprească pe Merripen, să nu-l ucidă pe doctorul Harrow.

— Deja? întrebă Leo indiferent şi se grăbi spre salonul de primire.

Capitolul 9

După încercarea de a dormi într-un pat, ce până la urmă se transformase într-un instrument de tortură, Kev se trezi cu inima grea. Şi cu alte disconforturi şi mai urgente.

Fusese chinuit de vise stimulatoare, în care trupul gol al lui Win se zvârcolea lângă el, sub el. Toate dorinţele pe care le ţinuse în frâu în timpul zilei se dezvăluiră în aceste vise… O ţinea în braţe pe Win, o pătrundea şi îi înăbuşea ţipetele cu gura lui… sărutând-o din cap până în picioare şi invers. Şi în aceleaşi vise, ea se comporta într-un fel ce nu semăna cu Win, desfătându-l delicat cu o gură nebunatică, cercetându-l cu mâini mici şi indiscrete.

Spălatul cu apă rece îl ajută oarecum, dar era încă foarte conştient de focul ce-l ardea, foarte aproape de suprafaţă.

Astăzi, trebuia să-i facă faţă lui Win şi să vorbească cu ea în faţa tuturor, ca şi cum era ceva normal. Va trebui să se uite la ea şi să nu se gândească la moliciunea dintre coapsele ei şi cum îl legănase când ajunsese să pătrundă până la ea şi cum îi simţise căldura, chiar şi prin straturile de îmbrăcăminte. Şi cum o minţise şi cum o făcuse să plângă.

Simţindu-se nenorocit şi gata să explodeze, Kev se îmbrăcă în haine de oraş, pe care familia insista să le îmbrace când se aflau la Londra.

— Ştii ce importanţă acordă *gagii* aparenţelor, îi spusese Rohan trăgându-l spre Savile Row.

Trebuie să arăţi respectabil, sau asta se va reflecta urât asupra surorilor tale, când vor fi văzute cu tine.

Fostul patron al lui Rohan, lordul St. Vincent, îi recomandase un atelier specializat în croitorie de comandă.

— N-o să găsiţi nimic decent printre hainele de gata, le spuse St. Vincent, aruncându-i lui Kev o privire apreciativă. Nimic nu ţi se va potrivi.

Kev se supuse ofensei de a i se lua măsurile, de a fi drapat cu nenumărate materiale şi de a face ajustări la nesfârşit. Rohan şi surorile Hathaway păreau toţi încântaţi de rezultat, dar Kev nu putea să vadă nicio diferenţă între noul lui aspect şi cel vechi. Hainele sunt haine, ceva care acoperă trupul, pentru a-l proteja de elementele naturii.

Încruntându-se, Kev îmbrăcă o cămaşă albă cu pliuri şi o cravată neagră, o jiletcă fără guler şi pantaloni negri strânşi pe picior. Îşi puse apoi o haină de oraş din stofă de lână cu buzunare cu clape în faţă şi o crăpătură la spate, (în ciuda lipsei lui de consideraţie pentru îmbrăcămintea de *gagio,* trebuia să admită că era o haină frumoasă şi confortabilă).

Şi conform obiceiului, Kev se îndreptă spre apartamentul Hathaway pentru micul dejun. Îşi păstră o figură lipsită de expresie, cu toate că stomacul i se strânse şi pulsul o luă razna. Toate, la gândul că o va vedea pe Win. Dar are să stăpânească situaţia, aşa cum trebuie. Va fi calm şi liniştit şi Win va fi netulburată că de obicei şi astfel vor trece peste prima lor întâlnire nefericit de

periculoasă.

Totuşi, toate intenţiile i se evaporară, când intră în apartament şi se duse în camera de primire, unde o văzu pe Win pe duşumea. În lenjerie de corp.

Era întinsă pe burtă şi încerca să se ridice, în timp ce un bărbat era aplecat asupra ei. Atingând-o.

Imaginea făcu explozie în Kev.

Cu un urlet însetat de sânge, ajunse la Win ca fulgerul şi o apucă ridicând-o în braţele lui posesive.

— Stai, i se tăie ei răsuflarea. Ce faci – o, nu! Lasă-mă să-ţi exp… Nu!

O depuse neceremonios pe o sofa în spatele lui şi se întoarse spre bărbat. Singurul gând din mintea lui Kev fu o ciopârţire rapidă şi eficientă, începând cu smulgerea capului ticălosului.

Prudent bărbatul se strecură în spatele unui scaun greu, pe care-l plasă între ei.

— Tu trebuie că eşti Merripen, rosti el. Eu sunt…

— Un om mort, mârâi Kev îndreptându-se spre el.

— E medicul meu! strigă Win. E doctorul Harrow şi… Merripen, să nu îndrăzneşti să-i faci rău!

Ignorând-o, Kev făcu doi paşi mari, înainte de a simţi cum un picior îi e agăţat, apoi fu trântit dureros la podea. Era Cam Rohan, care îl izbi, îi îngenunche pe braţe şi îl apucă de ceafă.

— Merripen, *idiotule,* rosti Rohan luptând să-l

ţină ţintuit la pământ, e afurisitul de doctor. Ce crezi că faci?

— Îl... omor..., mormăi Kev, ridicându-se şovăitor, în ciuda greutăţii lui Rohan care-l reţinea.

— Iad însângerat! exclamă Rohan. Leo, ajută-mă să-l ţin! Acum.

Leo se grăbi să-l ajute. Fu nevoie de amândoi pentru a-l imobiliza.

— Îmi plac întâlnirile din familia noastră, îl auzi pe Leo spunând. Merripen, care dracului e problema ta?

— Win e în lenjerie şi bărbatul acela...

— Asta nu e lenjerie, se auzi glasul exasperat al lui Win. E un costum de gimnastică!

Merripen se răsuci pentru a se uita în direcţia ei. Pentru că Rohan şi Leo încă îl mai ţintuiau la pământ, nu putu să vadă chiar tot. O văzu doar pe Win îmbrăcată cu nişte pantaloni largi şi un corsaj cu braţele goale.

— Recunosc lenjeria când o văd, se repezi el.

— Aceştia sunt pantaloni turceşti, şalvari, şi un corsaj respectabil. Toate femeile din clinică sunt îmbrăcate cu astfel de costume. Exerciţiile de gimnastică sunt necesare pentru sănătatea mea şi nu intenţionez să le fac în rochie şi corset...

— Te atingea! o întrerupse Kev răguşit.

— Se asigura că execut exerciţiul corect.

Doctorul se apropie cu prudenţă. Exista o strălucire de umor în ochii lui cenuşii şi alerţi.

— E un exerciţiu hindus, de fapt. E o parte dintr-un complex de antrenamente, pe care le prescriu pentru recuperarea energiei. Toţi pacienţii

mei l-au introdus în programul lor zilnic. Te rog, crede-mă că atenţia pe care o acord domnişoarei Hathaway e cu totul respectabilă. Făcu o pauză şi întrebă confuz: acum sunt în siguranţă?

Leo şi Cam, luptându-se încă cu Kev, răspunseră simultan:

— Nu.

În acest moment, Poppy, Beatrix şi domnişoara Marks intrară grăbite în cameră.

— Merripen, rosti Poppy, doctorul Harrow nu îi face absolut nimic rău lui Win şi…

— E foarte drăguţ, Merripen, se amestecă în vorbă Beatrix. Chiar şi animalele mele îl plac.

— Uşurel, i se adresă Rohan lui Kev vorbind cu blândeţe pe ţigăneşte, astfel încât nimeni să nu poată înţelege. Asta nu face bine nimănui.

Kev rămase liniştit.

— O atingea, afirmă el în aceeaşi limbă veche, deşi nu-i plăcea să o folosească.

Şi era sigur că Rohan înţelegea că unui ţigan îi e foarte greu, dacă nu imposibil, să suporte ca un alt bărbat să pună mâna pe femeia lui, sub niciun motiv.

— Nu e a ta, *fral,* sublinie Rohan tot pe ţigăneşte, dar nu lipsit de simpatie.

Încet Kev făcea eforturi să se liniştească.

— Acum pot să-i dau drumul? întrebă Leo. Nu există decât un singur gen de efort, care îmi face plăcere, înainte de micul dejun. Şi nu despre acesta e vorba.

Rohan îl lăsă pe Kev să se ridice, dar îi răsuci un braţ la spate.

Win se duse şi se aşeză alături de Harrow. Imaginea ei purtând aşa puţină îmbrăcăminte şi stând aşa aproape de alt bărbat, făcu ca muşchii lui Kev să se încordeze, pe tot trupul. Putea să-i distingă forma şoldurilor şi a picioarelor. Toată familia a înnebunit, dacă o lasă să umble îmbrăcată în felul acesta în faţa unui străin şi să se poarte ca şi cum îşi închipuiau că aşa trebuie. *Pantaloni turceşti, şalvari...* ca şi cum spunându-le aşa făceau din ei altceva decât lenjerie de corp.

— Insist să-ţi ceri scuze, rosti Win. Ai fost extrem de necuviincios cu oaspetele meu, Merripen.

Oaspetele *ei?* Kev o privi grav jignit.

— Nu e nevoie, rosti repede Harrow. Îmi dau seama cum trebuie că a părut.

Win îl privi pe Kev.

— El m-a făcut bine şi *acesta* e felul în care îl răsplăteşti tu? întrebă ea.

— Tu însăţi te-ai făcut bine, rosti Harrow. A fost rezultatul propriilor tale eforturi, domnişoară Hathaway.

Expresia lui Win se îmblânzi, în timp ce-l privea pe medic.

— Mulţumesc. Dar când se uită din nou la Kev, încruntarea îi reveni. Intenţionezi să-ţi ceri scuze, Merripen?

Rohan îi răsuci braţul puţin mai tare.

— Fă-o, dracu’ să te ia, murmură el. De dragul familiei.

Uitându-se la doctor, Kev vorbi pe ţigăneşte:

— Fac pe tine.

— Ceea ce înseamnă, rosti repede Rohan: te rog iartă-mă că am înţeles greşit; să ne despărţim prieteni.

Kev mormăi pentru siguranţă un torent de alte cuvinte.

— În traducere aproximativă, interveni Rohan, înseamnă: „Fie ca grădina ta să fie plină cu arici frumoşi şi graşi”. Ceea ce, aş putea adăuga eu, e considerată o binecuvântare printre ţigani.

Harrow părea sceptic. Dar murmură:

— Accept scuzele. Nu s-a întâmplat nimic rău.

— Scuzaţi-ne, rosti Rohan amabil, dar continuând să răsucească braţul lui Kev. Continuaţi-vă micul dejun, vă rog... avem unele comisioane de făcut. Rog spuneţi-i Ameliei, când se scoală, că mă întorc cam pe la prânz. Şi-l conduse pe Kev afară din cameră, cu Leo pe urmele lor.

Imediat ce fură afară din apartament, pe culoar, Rohan dădu drumul braţului lui Kev şi se întoarse cu faţa la el. Trecându-şi mâna prin păr, întrebă cu o exasperare prietenoasă:

— Ce ai sperat să obţii ucigându-l pe doctorul lui Win?

— Distracţie.

— Fără îndoială că ai fi căpătat-o. Totuşi, Win nu pare că s-ar fi distrat.

— De ce se află Harrow aici? întrebă Kev fioros.

— La asta pot să răspund eu, rosti Leo sprijinindu-se cu nepăsare cu umărul de perete. Harrow vrea să cunoască mai bine familia Hathaway. Pentru că el şi sora mea sunt... apropiaţi.

Brusc, Kev simţi o greutate ucigătoare în stomac, ca şi cum ar fi înghiţit un pumn de pietre.

— Ce înţelegi prin asta? întrebă el, cu toate că ştia. Niciun bărbat, care o cunoştea pe Win, nu putea să nu se îndrăgostească de ea.

— Harrow e văduv, rosti Leo. Şi un tip destul de decent. Mai ataşat de clinică şi de pacienţii săi, ca nimeni altul. Totuşi, e un bărbat sofisticat, foarte umblat şi bogat ca dracu'. Şi e colecţionar de obiecte frumoase. Un cunoscător al lucrurilor fine.

Nici unui alt bărbat nu i-ar fi scăpat implicarea. Win ar fi într-adevăr un adaos minunat la colecţia lui de lucruri fine.

A fost dificil să pună următoarea întrebare, dar Kev făcu efortul:

— Lui Win îi pasă de el?

— Din ceea ce simte pentru el, nu cred că ştie cât e gratitudine şi cât e afecţiune adevărată. Leo îi aruncă lui Kev o privire ascuţită. Şi mai există încă câteva chestiuni nerezolvate, la care trebuie să răspundă ea însăşi.

— Am să vorbesc cu ea.

— În locul tău, eu n-aş face-o. Nu, înainte de a-şi reveni puţin. E înfuriată pe tine.

— De ce? se miră Kev întrebându-se dacă îi spusese fratelui ei de întâmplările din noaptea trecută.

— *De ce?* se strâmbă Leo. Există un atât de uriaş sortiment de răspunsuri, încât mă găsesc în dificultate, neştiind cu care să încep. Lăsând la o parte problema din dimineaţa aceasta, ce spui de

faptul că nu i-ai scris niciodată?

— I-am scris, rosti Kev indignat.

— O scrisoare, admise Leo. Raport privind ferma. De fapt, mi-a arătat-o. Şi cum ar putea să uite cineva proza înălţătoare, pe care ai folosit-o în legătură cu fertilizarea terenului de lângă poarta de est? Să ştii, partea cu bălegarul de oi aproape că m-a făcut să lăcrimez, a fost aşa plină de sentimente şi…

— Despre ce se aştepta să-i scriu? întrebă Kev.

— Nu-ţi bate capul să-i explici, my lord, interveni Cam, când Leo deschise gura să răspundă. Nu e felul de a fi al unui ţigan, să-şi pună gândurile personale pe hârtie.

— Nu e felul de a fi al unui ţigan nici să administreze o moşie şi să stăpânească echipele de muncitori şi pe arendaşi, replică Leo. Dar a făcut-o, nu-i aşa? Zâmbi sardonic la expresia posacă a lui Kev. Foarte probabil, Merripen, că ai fi un stăpân de moşie mult mai bun decât aş fi eu. Uită-te la tine… Eşti îmbrăcat ca un ţigan? Îţi petreci zilele tolănit lângă focul din şatră, sau te concentrezi asupra registrelor de contabilitate ale proprietăţii? Dormi afară pe pământul gol, sau înăuntru pe un pat frumos de puf? Mai vorbeşti ca un ţigan? Nu, ţi-ai pierdut accentul. Sună ca…

— Unde vrei să ajungi? îl întrerupse scurt Kev.

— Doar la faptul că, de când ai sosit în familia aceasta, ai făcut compromisuri în dreapta şi în stânga. Ai făcut tot ce trebuia să faci, pentru a fi aproape de Win. Deci nu fi aşa un ipocrit sângeros şi abandonează toate ţigănismele, acum că, în

sfârşit, ai şansa să… Leo se opri şi îşi ridică ochii spre cer. Dumnezeule mare! Asta e prea mult chiar şi pentru mine. Şi cred că m-am obişnuit să dramatizez. Îi aruncă lu' Rohan o privire acră. Vorbeşte tu cu el. Eu mă duc să beau un ceai.

Se întoarse în apartament, lăsându-i pe culoar.

— N-am scris despre gunoiul de oi, bombăni Kev. Era un alt fel de fertilizator.

Rohan încercă fără succes să-şi înăbuşe un rânjet.

— Fac pariu că ar fi trebuit ca vorba „fertilizator" să nu fie cuprinsă într-o scrisoare adresată unei doamne, *fral.*

— Nu-mi mai spune aşa.

Rohan se uită de-a lungul coridorului.

— Vino cu mine. Am într-adevăr o sarcină, pe care vreau să ţi-o dau.

— Nu mă interesează.

— E ceva periculos, încercă să-l convingă Rohan. S-ar putea să trebuiască să dai în cineva. Poate chiar să provoci o încăierare. A… ştiu că asta te va convinge.

*

Una dintre preocupările, pe care Kev le găsea cele mai neplăcute la Cam, era insistenţa cu care încerca să afle totul despre tatuaje. Urmărea misterul de aproape trei ani.

În ciuda nenumăratelor responsabilităţi de pe umerii lui, Rohan nu rata nicio ocazie de a studia şi mai profund problema. Îşi căutase sârguincios

propriul trib, solicitând informaţii de la fiecare *vardo* în trecere, ducându-se la fiecare şatră de ţigani. Dar se pare că tribul lui Rohan dispăruse de pe faţa pământului, sau plecase în altă parte a acestuia. Probabil că nu-i va găsi niciodată – nu existau limite despre cât de departe poate călători o şatră şi nici garanţia că se va mai întoarce vreodată în Anglia.

Rohan cercetase registrele de căsătorii, de naşteri şi de decese, pentru a o găsi menţionată pe mama lui, Sonya, sau pe el însuşi. Până acum nimic. De asemenea, îi consultase pe experţii în heraldică şi pe istoricii irlandezi, pentru a găsi posibila semnificaţie a simbolului *pooka.* Tot ce au putut aceştia să facă a fost să scormonească legendele obişnuite despre un cal vrăjit; care vorbea cu voce umană, care apărea la miezul nopţii şi te chema să mergi cu el, iar tu nu puteai să refuzi niciodată. Şi când te duceai cu el, dacă supravieţuiai cavalcadei, când te întorceai erai schimbat pentru vecie.

De asemenea, Cam nu putu să găsească nicio legătură semnificativă între numele Rohan şi Merripen, care erau comune printre ţigani. În consecinţă, ultima abordare a lui Rohan era căutarea tribului lui Kev, sau a oricui care ştia ceva despre el.

Pe bună dreptate, Kev era ostil acestui plan, pe care Rohan i-l revelase când se îndreptau spre grajdurile hotelului.

— M-au lăsat să mor, îi spuse Kev. Şi tu vrei să te ajut să-i găseşti? Dacă văd pe vreunul dintre ei,

mai ales pe *ţiganul baro,* îl ucid cu mâinile goale.

— Grozav, îi replică Rohan calm. *După* ce ne vor spune de tatuaj.

— Tot ce vor spune este ceea ce deja ţi-am spus eu – e semnul unui blestem. Şi dacă vreodată ai să afli ce înseamnă…

— Da, da, ştiu. Vom fi condamnaţi. Dar dacă port un blestem pe braţ, Merripen, vreau să ştiu totul despre el.

Kev îi aruncă o privire, ce ar fi putut să-l doboare pe loc. Se opri la colţul grajdului, unde caietele, foarfecele şi pilele erau aranjate în ordine pe rafturi.

— Nu mă duc. Va trebui să-mi cauţi tribul fără mine.

— Am nevoie de tine, contracară Rohan. Pentru un singur motiv, locul spre care ne îndreptăm este *kekkeno muşes puv.*

Kev îl privi nevenindu-i să creadă. *Kekkeno muşes puv,* în traducere însemna „ţara nimănui”, o câmpie din Surrey, lăsată în paragină, aflat pe malul Tamisei. Terenul deschis şi noroios era ticsit de corturi ţigăneşti zdrenţuite, câteva *vardos* jerpelite, câini sălbăticiţi şi ţigani aproape la fel de sălbăticiţi. Dar nu acesta era adevăratul pericolul. Era altul, grupul de albi denumiţi *Ciorodii,* urmaşi ai bandiţilor şi proscrişilor, în principal de origine saxonă. Ciorodii erau cu adevărat răi, murdari şi feroci, fără tradiţii sau maniere. Să mergi oriunde în apropierea lor, însemna virtual să ceri să fii atacat sau jefuit. Era greu de imaginat un loc mai periculos la Londra, cu excepţia câtorva vizuini de

pungaşi din estul Londrei.

— De ce crezi că cineva din tribul meu ar putea să fie într-un astfel de loc? întrebă Kev, puţin mai mult decât şocat de idee. În mod cert, chiar şi sub conducerea *ţiganului baro,* n-ar fi căzut atât de jos.

— Nu cu mult timp în urmă, am întâlnit un *şal* din tribul Bosvil. Mi-a spus că sora lui mai mică, Şuri, s-a căsătorit de mult cu *ţiganul baro* al tău. Rohan îl privi intens pe Merripen. Se pare că povestea celor întâmplate ţie a fost spusă tuturor din ţigănime.

— Nu văd de ce, murmură Kev simţind că se sufocă. Nu e ceva important.

Rohan ridică din umeri, cu privirea aţintită pe figura lui Kev.

— Ţiganii au grijă de ai lor. Niciun trib n-ar părăsi vreodată un băiat rănit sau pe moarte, indiferent de circumstanţe. Şi aparent, asta a aruncat un blestem asupra tribului *ţiganului baro...* Norocul lor s-a schimbat în rău şi cei mai mulţi dintre ei au fost distruşi. Ţi s-a făcut dreptate.

— Nu mi-a păsat niciodată de dreptate. Kev era vag surprins, cât de răguşită suna propria lui voce.

Rohan vorbi cu o înţelegere calmă.

— E o soartă ciudată, nu-i aşa?... Un ţigan fără trib. Nu contează cât de mult cauţi, n-o să găseşti niciodată un cămin. Deoarece, pentru noi, căminul nu e o clădire, un cort, sau un *vardo*... căminul e familia.

Kev reuşi cu dificultate să-i întâlnească privirea lui Rohan. Cuvintele tăiau prea adânc în inima lui. De când îl cunoscuse pe Rohan, Kev nu simţise

niciodată că e înrudit cu el, până acum. Dar nici nu putea să ignore faptul că aveau afurisit de multe în comun. Erau doi străini cu trecutul încărcat de întrebări fără răspuns. Şi amândoi fuseseră atraşi de familia Hathaway şi îşi găsiseră căminul alături de ei.

— La dracu', am să merg cu tine, rosti Kev grosolan. Dar numai din cauză că ştiu ce îmi va face Amelia, dacă permit să ţi se întâmple ceva.

Capitolul 10

Undeva în Anglia, primăvara acoperise pământul cu catifeaua verde a ierbii şi convinsese florile să apară în tufişuri. Undeva, cerul era albastru şi aerul era dulce. Dar nu în ţara nimănui, unde fumul milioanelor de coşuri otrăvise înfăţişarea oraşului cu o ceaţă galbenă, prin care lumina zilei cu greu putea să pătrundă. Pe acest pământ sterp, existau puţine lucruri, în afară de noroi şi mizerie. Era situat la aproximativ 400 metri de fluviu şi învecinat cu un deal şi o cale ferată.

Kev era încruntat şi tăcut, în timp ce el şi Rohan îşi conduceau caii prin şatra ţiganilor. Corturile erau risipite la întâmplare, cu bărbaţi şezând la intrare şi cioplind lemnul, sau împletind coşuri. Auzi câţiva băieţi strigând unul la altul, în timp ce ocolea un cort, văzu un grup mic, adunat în jurul unei lupte. Bărbaţi furioşi le strigau băieţilor sfaturi şi ameninţări, ca şi cum erau animale în arenă.

Oprindu-se la această imagine, Kev îi privi pe

băieţi, în timp ce imagini din propria lui copilărie îi treceau fulgerător prin minte. Durere, violenţă, teamă… mânia *ţiganului baro,* care îl bătea pe Kev dacă pierdea. Iar de câştiga, trimiţându-şi adversarul însângerat şi neputincios la pământ, nu primea nicio răsplată. Doar vina copleşitoare că a rănit pe cineva, care nu-i făcuse niciun rău.

— Ce *înseamnă asta?* urlă *ţiganul baro* descoperindu-l pe Kev îngrămădit într-un colţ şi plângând, după ce îl bătuse pe un băiat, care îl implorase să înceteze. *Câine jalnic şi smiorcăit. Am să-ţi dau câte una…* piciorul lui încălţat în cizmă îl lovi pe Kev rupându-i o coastă*… pentru fiecare lacrimă pe care o verşi. Care idiot ar plânge, pentru că a câştigat? Să plângi, după ce ai făcut singurul lucru pentru care eşti bun? Am să scot blândeţea din tine, ţânc mare şi plângăcios…* Şi nu s-a oprit să-i mai care picioare, până când Kev a leşinat.

Data următoare, când Kev a mai bătut pe cineva, nu s-a mai simţit vinovat. N-a mai simţit nimic.

Kev nu-şi dădu seama că înţepenise, sau că respira greu, până când Rohan nu i-a vorbit cu blândeţe.

— Vino, fral.

Luându-şi privirea de la băieţi, Kev văzu starea sufletească şi compasiunea din ochii celuilalt. Amintirile întunecate cedară. Făcu un semn scurt din cap şi-l urmă.

Rohan se opri la două-trei corturi, întrebând unde se află o femeie cu numele Şuri. I se

răspunse în silă. Cum era de aşteptat, ţiganii îi priveau pe Rohan şi pe Kev cu evidentă curiozitate şi suspiciune. Dialectul lor era dificil de priceput, un amestec de ţigănească veche şi ceea ce se numea „graiul spoitorilor”, un argou folosit de ţiganii de la oraş.

Fură îndrumaţi spre unul din cele mai mici corturi, unde un băiat măricel stătea lângă intrare, pe o găleată răsturnată. Cioplea nasturi cu un cuţitaş.

— O căutăm pe Şuri, rosti Kev în limba veche.

Băiatul se uită în cort, peste umăr.

— *Mami,* strigă el. Doi bărbaţi vor să te vadă. Ţigani îmbrăcaţi ca nişte *gagio.*

În uşă apăru o femeie ciudată. Nu avea nici 1,50 m înălţime, dar torsul şi capul îi erau mari, tenul întunecat şi zbârcit, ochii negri şi lucioşi. Kev o recunoscu imediat. Era într-adevăr Şuri, care avea doar şaisprezece ani când s-a măritat cu *ţiganul baro.* Nu mult după aceea, Kev s-a despărţit de trib.

Anii nu au fost blânzi cu ea. Şuri fusese cândva o frumuseţe uluitoare, dar o viaţă de greutăţi o îmbătrânise prematur. Deşi ea şi Kev erau aproape de aceeaşi vârstă, diferenţa dintre ei părea să fie de douăzeci de ani, nu de doi.

Se uită la Kev fără prea mult interes. Apoi ochii i se deschiseră mari şi mâinile cioturoase se mişcară, într-un gest folosit de obicei de cineva pentru a se apăra de spiritele rele.

— Kev, i se tăie ei respiraţia.

— Bună, Şuri, rosti el cu dificultate, apoi urmă

un salut, pe care nu-l rostise din copilărie *„Droboy tume Romale”.*

— Eşti cumva un duh? îl întrebă ea.

Rohan se uită la el alertat.

— Kev? interveni el. Acesta e numele tribului tău?

Kev îl ignoră.

— Nu sunt un duh, Şuri. Îi adresă un zâmbet liniştitor. Dacă aş fi fost, n-aş mai fi îmbătrânit, nu-i aşa?

Ea clătină din cap, ochii alunecându-i cu viclenie într-o parte.

— Dacă eşti într-adevăr tu, arată-mi semnul.

— Aş putea să o fac înăuntru?

După o îndelungă ezitare, Şuri dădu din cap afirmativ, împotriva voinţei ei, făcându-le semn lui Kev şi lui Rohan să intre în cort.

Cam se opri la intrare şi îi vorbi băiatului.

— Ai grijă să nu ne fie furaţi caii, rosti el, şi am să-ţi dau o jumătate de coroană. Nu era sigur dacă acum caii erau mai în pericol din partea Ciorodiilor, decât a ţiganilor.

— Da, *kako,* rosti băiatul folosind forma respectuoasă cu care te adresezi unui bărbat mai învârstă.

Zâmbind trist, Cam îl urmă pe Merripen în cort.

Structura fusese făcută din ţăruşi înfipţi în pământ şi aplecaţi spre vârf, cu alţi ţăruşi de sprijin legaţi de ei cu frânghii. Totul era acoperit cu o pânză aspră cafenie, fixată de scheletul structurii. Nu existau nici scaune nici mese. Pentru un ţigan, pământul servea perfect şi foarte bine pentru

ambele scopuri. Dar într-un colţ se afla o grămadă mare de vase şi funduri de lemn şi o saltea de paie mare, acoperită cu o pânză. Interiorul cortului era încălzit de un foc mic, ce strălucea sub o tingire pusă pe pirostrii.

La indicaţia lui Şuri, Cam se aşează lângă foc cu picioarele încrucişate. Îşi înăbuşi un rânjet, când Şuri insistă să vadă tatuajul lui Merripen, ceea ce îi provocă acestuia o privire îndurerată. Fiind un om modest şi retras, Merripen probabil suferea în sinea lui, pentru că trebuia să se dezbrace în faţa lor. Dar încleştă din fălci, îşi dădu jos haina şi îşi descheie vesta.

Fără să-şi dezbrace cămaşa în întregime, Merripen o descheie şi o lăsă să alunece în jos, dezgolindu-şi partea de sus a spatelui şi umerii, cu coastele musculoase lucind ca arama. Tatuajul continua să fie o apariţie destul de surprinzătoare pentru Cam, care nu-l văzuse la nimeni, în afară de el însuşi.

Bolborosind pe ţigăneşte, folosind câteva cuvinte ce semănau cu sanscrita, Şuri îl ocoli pe Kev pentru a-i vedea tatuajul de la spate. Capul lui Merripen se aplecă şi respira mai repede.

Veselia lui Cam dispăru când văzu figura lui Merripen, o respingere detaşată de o încruntare uşoară. Pentru Cam ar fi fost o bucurie şi o uşurare să întâlnească pe cineva din trecutul lui. Pentru Merripen, experienţa era pur şi simplu o catastrofă. Dar o suportă cu răbdare stoică, ceea ce-l mişcă pe Cam. Şi descoperi că nu-i plăcea să-l vadă pe Merripen atât de vulnerabil.

După ce se uită la imaginea calului vrăjit, Şuri plecă de lângă Merripen şi îi făcu semn să se îmbrace.

— Cine e omul acesta? întrebă ea făcând un semn în direcţia lui Cam.

— Unul din *kumpania* mea, bombăni Merripen. *Kumpania* era un cuvânt folosit pentru a descrie un clan, un grup unit nu neapărat prin legături de familie. Punându-şi pe el hainele, Merripen întrebă brusc: ce s-a întâmplat cu tribul, Şuri? Unde e *ţiganul baro?*

— În pământ, răspunse femeia cu o evidentă lipsă de respect faţă de fostul ei soţ. Şi tribul s-a risipit. După ce au văzut ce ţi-a făcut el ţie, Kev… obligându-ne să te lăsăm să mori… totul a mers prost. Nimeni nu mai voia să-l urmeze. În final *gagii* l-au spânzurat, când a fost prins făcând *wafodu luvvu.*

— Ce e asta? întrebă Cam, incapabil să-i priceapă dialectul.

— Bani falşi, rosti Merripen.

— Înainte de asta, continuă Şuri, *ţiganul baro* a încercat să-i transforme pe unii dintre băieţi în *aşaribe,* pentru a câştiga bani prin târguri şi pe străzile Londrei. Dar niciunul din ei n-a putut să lupte ca tine, totuşi părinţii lor l-au lăsat pe *ţiganul baro* să continue. Ochii ei negri şi ageri se întoarseră în direcţia lui Cam. *Ţiganul baro* îi spunea lui Kev câinele lui de luptă, îl lămuri ea. Dar câinii erau trataţi mai bine decât el.

— Şuri… interveni Merripen încruntându-se. Nu e nevoie să ştie…

— Soţul meu dorea ca el să moară, continuă ea, totuşi *ţiganul baro* n-a îndrăznit să-l ucidă, în mod făţiş. Aşa că îl înfometa pe băiat şi-l punea să lupte mult, fără să-i dea bandaje sau alte leacuri pentru răni. Nu i s-a dat niciodată o pătură, doar un pat de paie. Noi obişnuiam să-i strecurării hrană şi medicamente, când *ţiganul baro* nu ne vedea. Dar nu exista nimeni care să-l apere pe bietul băiat. Privirea ei deveni dojenitoare când i se adresă din nou lui Merripen: şi nu era uşor să te ajutăm, când tu nu făceai nimic decât mârâiai şi muşcai. Niciodată n-ai scos o vorbă de mulţumire, sau măcar un zâmbet.

Merripen rămase tăcut, cu faţa întoarsă, în timp ce termina de încheiat ultimul nasture al jiletcii.

Cam se trezi gândindu-se că era foarte bine că *ţiganul baro* era deja mort. Pentru că simţea o nevoie puternică să-l atace pe ticălos şi să-l omoare. Şi nu-i plăcea cum l-a criticat Şuri pe Merripen. Nu că acesta a fost vreodată un model de farmec… dar, după ce a fost crescut într-o ambianţă aşa lipsită de milă, era un miracol că a putut să supravieţuiască şi să devină un bărbat normal.

Familia Hathaway a făcut mai mult decât să-i salveze viaţa. I-a salvat sufletul.

— De ce îl ura soţul tău în aşa hal pe Merripen? întrebă Cam blajin.

— *Ţiganul baro* ura tot ce era *gagio.* Obişnuia să spună că dacă cineva din trib se va duce vreodată cu vreun *gagio,* îl va ucide.

Merripen se uită la ea tăios.

— Dar eu sunt ţigan.

— Eşti *poșram,* Kev. Pe jumătate *gagio.* Zâmbi văzând uimirea lui. N-ai bănuit niciodată? Ai aspectul unui *gagio,* să ştii. Nasul ăla subţire. Forma bărbiei.

Merripen scutură din cap, rămas fără cuvinte la această revelaţie.

— Sfinte Dumnezeule, şopti Cam.

— Mama ta s-a măritat cu un *gagio,* Kev, continuă Şuri. Tatuajul pe care-l porţi este semnul familiei lui. Dar tatăl tău a părăsit-o, aşa cum fac de obicei *gagii.* Şi după ce am crezut că ai murit, *ţiganul baro* a spus: „Acum nu mai e decât unul”.

— Unul, ce anume? reuşi Cam să întrebe.

— Frate. Şuri se duse să răscolească focul răspândind scântei strălucitoare prin cort. Kev avea un frate mai mic.

Cam fu cuprins de emoţie. Simţi o schimbare teribilă în toată fiinţa lui, o nouă cotitură a fiecărui gând. După ce şi-a petrecut toată viaţa crezând că e singur pe lume, iată că exista cineva cu care îşi împărţea sângele. Un frate adevărat. Se uită la Merripen, văzând realitatea în ochii lui de culoarea cafelei. Nu credea că noutatea ar putea fi la fel de binevenită pentru Merripen ca pentru el, dar nu-i păsa.

— O vreme, bunica lor a avut grijă de amândoi copiii, continuă Şuri. Dar apoi a avut motive să-şi închipuie că *gagii* ar putea să vină să-i ia. Poate chiar să-i omoare. Aşa că a reţinut un băiat, iar pe Kev l-a trimis tribului nostru, în grija unchiului său

Pov, *ţiganul baro.* Sunt sigură că bunica nu şi-a dat seama cum îl va trata acesta, altfel nu l-ar fi dat niciodată. Şuri se uită la Merripen. Probabil şi-a închipuit că Pov fiind un om puternic, va face o treabă bună protejându-te. Dar el se gândea la tine ca la un monstru, fiind pe jumătate... Se opri cu răsuflarea tăiată, când Cam îşi scoase haina, cămaşa şi îi arătă antebraţul. Tatuajul *pooka* se zări ca un relief întunecat de cernealã, pe pielea lui.

— Sunt fratele lui, rosti Cam, cu vocea uşor răguşită.

Privirea lui Şuri se mută de la unul la altul.

— Da, văd, murmură ea până la urmă. Nu e o asemănare prea mare, totuşi există. Un zâmbet curios îi atinse buzele. *Devlesa avilan.* Dumnezeu va adunat împreună.

Indiferent de părerea lui Merripen, despre cine sau ce i-a adunat împreună, el n-o împărtăşea. În loc de asta întrebă răspicat:

— Cunoşti numele tatălui nostru?

Şuri îl privi cu regret.

— *Ţiganul baro* nu l-a menţionat niciodată. Îmi pare rău.

— Ne-ai fost de mare ajutor, rosti Cam. Ştii ceva despre motivul, pentru care *gagii* ar fi vrut să...

— *Mami,* se auzi vocea băiatului de afară. Vin *Ciorodii.*

— Vor caii, rosti Merripen ridicându-se repede în picioare. Băgă câteva monezi în palma lui Şuri. Noroc şi sănătate bună, mai zise el.

— *Kuşti bok,* răspunse ea înapoindu-i sentimentele.

Cam şi Merripen se grăbiră să iasă din cort. Se apropiau trei *Ciorodii.* Cu părul încâlcit, cu feţele murdare, cu guri ştirbe şi o duhoare care îi preceda cu mult înainte de sosirea lor, păreau mai mult animale decât oameni. Câţiva ţigani curioşi priveau de la o distanţă sigură. Era clar că din partea acestora nu vor primi niciun ajutor.

— Ei bine, rosti Cam în barbă, ar trebui să fie distractiv.

— *Ciorodiilor* le plac cuţitele, afirmă Merripen. Dar nu ştiu cum să le folosească. Lasă-i în seama mea.

— Dă-i drumul, rosti Cam total de acord. Unul din *Ciorodii* vorbi într-un dialect, pe care Cam nu putu să-l înţeleagă. Dar făcu un gest spre calul lui Cam, Pooka, care îi privea nervos izbind din copite. Pe dracu’, mai murmură Cam.

Merripen îi răspunse omului cu o mulţime de cuvinte la fel de neînţeles. Aşa cum prevăzuse, *Ciorodi* merse pe la spatele lui şi scoase un cuţit zimţat. Merripen părea relaxat, dar degetele lui se flexară şi Cam observă felul cum îşi schimbă poziţia, pentru o subtilă mişcare de atac.

Ciorodi se aruncă înainte cu un strigăt răguşit, ţintindu-i torsul. Dar Merripen se întoarse cu o mişcare sprintenă. Cu o viteză şi o dexteritate impresionante, apucă braţul atacatorului şi îl dezechilibră folosind avantajul lui de moment chiar împotriva lui însuşi. Înainte de a-i mai bate inima o dată, Merripen îşi aruncă adversarul la pământ

răsucind totodată braţul ticălosului. Fractura sonoră îi făcu pe toţi, chiar şi pe care, să se înfioare. *Ciorodi* urlă agonizând. Luând cuţitul din mâna moale a omului, Merripen i-l aruncă lui Cam, care îl prinse din reflex.

Apoi Merripen se uită la ceilalţi doi *Ciorodii.*

— Cine e următorul? întrebă el rece.

Deşi cuvintele fuseseră spuse în engleză, creaturile părură că-i înţeleg ameninţarea. Îşi luară zborul fără a privi înapoi, lăsându-l pe tovarăşul lor rănit să se tragă singur într-o parte gemând puternic.

— Foarte frumos, *fral,* rosti plin de admiraţie Cam.

— Plecăm, îl informă scurt Merripen. Înainte să vină alţii.

— Hai la o cârciumă, rosti Cam. Simt nevoia să beau ceva.

Fără un cuvânt, Merripen urcă pe murg. Se pare că, de data aceasta, erau amândoi de acord.

*

Cârciumile erau adesea descrise ca un loc de recreere a omului ocupat, sau un loc pentru oamenii fără ocupaţie, sau sanctuarul oamenilor melancolici. „Iadul şi Găleata” era situată într-un loc rău famat de la marginea Londrei, putea tot aşa de bine să fie numită şi refugiul bandiţilor şi raiul beţivilor. Dar corespundea scopurilor lui Cam şi al lui Kev destul de bine, fiind un loc unde doi ţigani puteau fi serviţi fără să clipească. Berea era de

bună calitate şi tare, şi – cu toate că barmaniţele erau morocănoase – făceau treabă bună, menţinând cănile cu capac pline cu bere şi duşumeaua măturată.

Cam şi Kev se aşezară la o măsuţă, luminată de un nap turcesc sculptat sub formă de sfeşnic, cu seul scurgându-se peste marginile de nuanţă purpurie. Kev bău o jumătate de cană de bere fără să se oprească, apoi o puse jos. Arareori bea ceva, în afară de vin, şi acesta cu moderaţie. Nu-i plăcea să-şi piardă controlul, ceea ce se întâmplă când bei.

Cam, însă, îşi goli propria cană. Apoi se lăsă pe spătarul scaunului şi îl privi pe Kev cu un zâmbet uşor.

— Întotdeauna m-a amuzat incapacitatea ta de a bea, remarcă el. Un ţigan de mărimea ta ar putea să bea un sfert de butoi pe nerăsuflate. Iar acum că am descoperit că eşti pe jumătate irlandez... E de nescuzat, *fral.* Va trebui să lucrăm puţin la capacitatea ta de a bea.

— Nu vom spune nimănui, rosti fioros Kev.

— Despre faptul că suntem fraţi? Cam păru că se distrează văzând înfiorarea lui Kev. Nu e chiar aşa rău, să fii pe jumătate *gagio,* i se adresă amabil lui Kev şi chicoti observându-i expresia. Asta explică în mod clar de ce am găsit amândoi un loc unde să ne oprim, în timp ce cei mai mulţi ţigani preferă să peregrineze în permanenţă. Irlandezul din noi este cel care...

— *Nicio... vorbă...,* rosti Kev. Nici măcar familiei.

Cam se dezmetici.

— Nu ţin secrete faţă de soţia mea.

— Nici măcar pentru siguranţa ei?

Cam păru că se gândeşte la asta, privind pe una dintre ferestrele înguste ale cârciumei. Străzile erau înţesate de vânzători ambulanţi, roţile cărucioarelor lor răsunând pe pietrele caldarâmului. Strigătele lor se ridicau în aer îngroşate, în timp ce încercau să le recomande clienţilor cutii cu capac, jucării, chibrituri Lucifer, umbrele şi mături. Pe partea cealaltă a străzii, o vitrină de măcelărie strălucea în tonuri de roşu şi alb, de la carnea proaspăt tăiată.

— Crezi că familia tatălui nostru încă mai vrea să ne omoare? întrebă Cam.

— E posibil.

Absent, Cam se frecă pe mânecă, în locul unde se afla semnul *pooka.*

— Îţi dai seama că nimic din toate astea: tatuaje, secrete, despărţirea noastră, faptul că ni s-au dat nume diferite, nu s-ar fi întâmplat, dacă tatăl nostru nu era un om avut. În caz contrar, *gagii* n-ar fi dat nicio para chioară pe o pereche de copii înrudiţi pe jumătate cu ei. Mă întreb de ce a lăsat-o tata pe mama? Mă întreb…

— Mie nici nu-mi pasă de asta.

— Intenţionez să fac noi cercetări în registrele parohiale de naşteri. Poate că tatăl nostru…

— Nu face asta. Lasă-l să mintă.

— *Să-l las să mintă?* Cam îi aruncă o privire neîncrezătoare. Vrei într-adevăr să ignori ce am aflat astăzi? Să ignori faptul că suntem rude?

— Da.

Dând încet din cap, Cam răsucea unul din inelele de aur de pe degete.

— După ziua de astăzi, frate, înţeleg mult mai multe despre tine. Felul în care tu…

— Nu-mi spune aşa.

— Îmi imaginez că, fiind crescut ca un animal în cuşcă, aceasta nu-ţi inspiră prea multe sentimente de dragoste pentru rasa umană. Regret că ai fost cel lipsit de noroc, fiind trimis la unchiul nostru. Dar nu poţi să permiţi ca asta să te oprească să duci o viaţă plină, acuma. Să afli cine eşti de fapt.

— Să aflu cine sunt, nu-mi va oferi ceea ce vreau. Nimic nu o va face. Aşa că nu există niciun scop în asta.

— Ce vrei tu de fapt? întrebă Cam blând. Încleştându-şi gura cu zgomot, Kev îl privi. Nu poţi să te determini să spui nici măcar atât? îl îndemnă Cam. Când Kev rămase cu încăpăţânare tăcut, Cam întinse mâna după cana lui. Intenţionezi să termini asta?

— Nu.

Cam o bău cu câteva înghiţituri rapide.

— Ştii, remarcă el zâmbind silit, a fost mult mai uşor de condus un club plin de beţivani, de jucători şi de bandiţii asortaţi, decât să am de-a face cu tine şi cu familia Hathaway. Puse cana jos şi aşteptă o clipă, înainte de a întreba liniştit: ai suspectat ceva? Ţi-ai închipuit că legătura dintre noi poate fi aşa strânsă…

— Nu.

— Eu cred că mi-am închipuit, în sinea mea. Întotdeauna am ştiut că nu se putea să fiu singur.

Kev îi aruncă o privire neînduplecată.

— Asta nu schimbă nimic. Eu nu sunt familia ta. Nu există nicio legătură între noi.

— Sângele contează la ceva, răspunse Cam cordial. Şi pentru că restul tribului meu a dispărut, tu eşti *tot* ce mai am, *fral*. Încearcă numai să scapi de mine.

Capitolul 11

Win cobora scara principală a hotelului, urmată îndeaproape de unul din valeţii familiei Hathaway, Charles.

— Ai grijă, domnişoară Hathaway, o atenţionă el. O alunecare şi poţi să-ţi frângi gâtul pe scările astea.

— Mulţumesc, Charles, rosti ea fără să-şi încetinească coborârea. Nu trebuie să fii îngrijorat. Era destul de obişnuită cu scările, deoarece urcase şi coborâse nenumărate scări la clinica din Franţa, ca parte din antrenamentele ei cotidiene. Am să te anunţ, Charles, când am să trec la o mişcare mai viguroasă.

— Da, domnişoară, rosti el părând nemulţumit. Charles era destul de robust, dar nu-i plăcea mersul pe jos. Deşi era în funcţia aceasta de ani de zile, familia Hathaway nu era dispusă să-l concedieze, înainte ca el să-şi exprime dorinţa de a se retrage.

Win îi zâmbi.

— Doar până în Hyde Park şi înapoi, Charles.

Când se apropiară de intrarea în hotel, Win văzu o siluetă înaltă şi întunecată mişcându-se prin hol. Era Merripen, arătând indispus şi abătut, aşa cum se plimba cu privirea în pământ. Nu-şi putu înăbuşi fiorul de plăcere, ce o străbătu la vederea lui, bestia frumoasă, cu caracter urât. El se apropie de scară, ridică ochii şi expresia i se schimbă când o văzu. Sclipiri de dorinţă se iviră în ochii lui, înainte de a reuşi să le stingă. Dar flacăra aceea scurtă şi strălucitoare făcu că sufletul lui Win să crească incomensurabil.

După scena din dimineaţa aceea şi demonstrarea geloziei furioase a lui Merripen, Win s-a scuzat faţă de Julian. Doctorul fu mai curând amuzat decât deconcertat.

— E exact aşa cum l-ai descris, rosti Julian adăugând cu tristeţe:…chiar mai mult.

„Mai mult” sunt cuvintele ce i se potrivesc lui Merripen, gândi ea. Nu exista nimic puţin la el. Şi în clipa aceea arăta ca un personaj negativ dintr-un roman de senzaţie. Genul întotdeauna învins de eroul blond.

Privirile discrete pe care le atrăgea, din partea unui grup de doamne din hol, dovedeau că Win nu era singura care-l găsea pe Merripen fascinant. Îmbrăcămintea civilizată îi stătea bine. Era îmbrăcat în haine bine croite, dar fără să fie conştient de asta, ca şi cum nu i-ar fi păsat, dacă era îmbrăcat ca un domn, sau ca un salahor. Şi cunoscându-l pe Merripen, ştia că acesta e adevărul.

Win se opri şi zâmbi aşteptând, în timp ce el venea spre ea. Privirea lui o măsură de sus până jos, fără să piardă niciun amănunt al rochiei simple roz de promenadă şi al jachetei asortate.

— Eşti îmbrăcată, remarcă Merripen, ca şi cum era surprins că nu umbla goală prin hol.

— E o rochie de promenadă, îl înştiinţă ea. După cum vezi, ies puţin să iau aer.

— Cine te însoţeşte? întrebă el, cu toate că putea să-l vadă pe valet stând la câţiva paşi depărtare.

— Charles, răspunse ea.

— *Numai* Charles? Merripen părea oripilat. Ai nevoie de mai multă protecţie, decât el.

— Mergem doar până la Marble Arch, rosti ea amuzată.

— Ţi-ai ieşit din minţi, femeie? Ai idee ce ţi se poate întâmpla în Hyde Park? Există hoţi de buzunare, pungaşi, escroci şi alte bande, toţi gata să jumulească o porumbiţă frumoasă ca tine.

Profitând de ocazie, Charles rosti repede:

— Poate că domnul Merripen are dreptate, domnişoară Hathaway. E destul de departe… şi nu se ştie niciodată…

— Te oferi să mergi în locul lui? îl întrebă Win pe Merripen.

Aşa cum se aşteptase, el începu să-şi arate neplăcerea bombănind:

— Aşa cred, dacă e singura soluţie să nu te văd hoinărind pe străzile Londrei şi tentându-l pe fiecare răufăcător existent. Se încruntă la Charles. Nu e nevoie să mergi cu noi. N-aş vrea să

trebuiască să am grijă şi de tine.

— Da, sir, veni răspunsul recunoscător al valetului, care urcă înapoi scara, cu un entuziasm considerabil mai mare, decât arătase în timp ce cobora.

Win îşi strecură mâna sub braţul lui Merripen şi simţi tensiunea aprigă din muşchii lui. Ceva îl supărase profund, realiză ea. Ceva mult mai mult decât costumul ei de gimnastică, sau plimbarea în perspectivă în Hyde Park.

Părăsiră hotelul, paşii mari ai lui Merripen căutând să se potrivească cu ai ei. Win îşi păstră tonul vesel obişnuit.

— Ce răcoros şi reconfortant e aerul astăzi.

— E poluat cu fum de cărbune, rosti el conducând-o în jurul unei băltoace, ca şi cum să-şi ude picioarele ar fi putut să-i cauzeze o rană mortală.

— De fapt, pe haina ta sesizez o mireasmă puternică de fum. Totuşi, nu fum de ţigară. Unde aţi fost în dimineaţa asta, tu şi domnul Rohan?

— Într-o şatră de ţigani.

— În ce scop? insistă Win. Cu Merripen, nu puteai să nu foloseşti concizia, altfel nu puteai obţine niciodată nimic de la el.

— Rohan a crezut că acolo, am putea găsi pe cineva din tribul meu.

— Şi aţi reuşit? întrebă ea blând ştiind că subiectul era unul sensibil.

O mişcare nestăpânită a muşchiului de sub mâna ei.

— Nu.

— Ba da, aţi reuşit. Pot să-mi dau seama după cât eşti de deprimat.

Merripen se uită la ea şi o văzu cât de îndeaproape îl studia. Oftă.

— În tribul meu, exista o fată cu numele Şuri… Win simţi o undă de gelozie. O fată pe care a cunoscut-o şi n-a menţionat-o niciodată. Probabil că i-a păsat de ea. Am găsit-o astăzi în şatră, continuă Merripen. Cu greu puteai să o compari cu felul cum a fost. Odată era foarte frumoasă, acum pare mult mai bătrână decât vârsta ei.

— O, ce păcat, rosti Win încercând să pară sinceră.

— Soţul ei, *ţiganul baro,* era unchiul meu. Nu a fost… un om bun.

Era greu să fie o surpriză pentru ea, având în vedere starea în care se afla Merripen când l-a întâlnit prima oară. Rănit, abandonat şi atât de sălbăticit, încât era clar că trăise ca o fiinţă sălbatică.

Win era plină de compasiune şi tandreţe. Ar fi vrut să fie într-un loc mai retras, unde să poată să-l convingă pe Merripen să-i spună tot. Ar fi vrut să-l poată îmbrăţişa, nu ca pe un iubit, ci ca pe un prieten drag. Fără îndoială, multă lume ar considera absurd să se simtă aşa de protectoare, faţă de un om care părea atât de invulnerabil. Dar sub faţada aceasta dură şi impenetrabilă, Merripen poseda o rară profunzime de sentimente. Ştia asta despre el. Şi, de asemenea, ştia că el va nega asta până la moarte.

— Domnul Rohan i-a vorbit lui Şuri despre

tatuajul lui? întrebă ea. Cel identic cu al tău?

— Da.

— Şi Şuri ce a spus?

— Nimic. Răspunsul fusese puţin cam prea rapid.

O pereche de vânzători ambulanţi, unul purtând legături de măcriş, celălalt cărând nişte umbrele, se apropie de ei plini de speranţă. Dar o privire urâtă a lui Merripen îi determină să se retragă, făcând ca mişcarea trăsurilor, căruţelor şi cailor să treacă pe cealaltă parte a străzii.

Win nu mai spuse nimic timp de un minut sau două, se ţinea doar de braţul lui Merripen, care o conducea de-a lungul străzii principale mormăind doar „Nu păşi acolo” sau „Vino pe aici” sau „Aici calcă cu grijă”, ca şi când mersul pe pavajul spart sau denivelat putea să-i provoace răni severe.

— Kev, protestă ea până la urmă, nu sunt fragilă.

— Ştiu asta.

— Atunci, te rog, nu mă mai trata ca şi cum m-aş frânge la primul pas greşit.

Merripen bombăni ceva despre faptul că strada nu era suficient de bună pentru ea. Era prea accidentată. Prea murdară.

Win nu se putu opri să nu chicotească.

— Pentru numele cerului! Dacă strada ar fi pavată cu aur şi îngerii ar mătura-o, tu tot vei spune că e prea accidentată şi prea murdară pentru mine. Trebuie să te debarasezi de obiceiul acesta de a mă proteja.

— Nu, cât voi trăi.

Win rămase tăcută, strângându-i braţul şi mai tare. Pasiunea ascunsă în cuvintele dure şi simple o umplu de o plăcere aproape indecentă. Aşa de uşor putea să ajungă el la latura cea mai profundă a inimii ei.

— Aş vrea să nu mă mai ţii pe un piedestal, rosti ea în final.

— Nu eşti pe piedestal. Eşti… Dar îşi controlă cuvintele şi dădu doar din cap, ca şi cum era uşor surprins că le-ar fi spus. Orice se întâmplase în ziua aceea, îi subminase rău autocontrolul.

Win cântări ce anume ar fi putut să-i spună Şuri. Ceva despre legătura dintre Cam Rohan şi el…

— Kev. Ea îşi micşoră paşii forţându-l şi pe el să meargă mai încet. Chiar înainte de a pleca în Franţa, mi-a trecut prin cap că aceste tatuaje sunt dovada unei legături apropiate între tine şi Rohan. Fiind aşa bolnavă, nu aveam multe de făcut, observam doar oamenii din preajma mea. Am notat lucruri, pe care nimeni altcineva nu a avut timpul să le priceapă, sau să se gândească la ele. Am fost întotdeauna deosebit de atentă cu tine. Văzându-i expresia şi privirea lungă, Win îşi dădu seama că nu-i plăcea ce auzise. Nu voia să fie înţeles, sau observat. Voia să stea în siguranţă, blindat în solitudinea lui. Şi când l-am întâlnit pe domnul Rohan, continuă Win cu un ton degajat, ca şi cum purtau o conversaţie oarecare, am fost izbită de multiplele similitudini dintre voi doi. Felul cum îşi înclina capul, acel semizâmbet al lui… felul în care gesticula cu mâinile… toate mişcările pe

care le văzusem făcute de tine. Şi am gândit în sinea mea: „N-aş fi surprinsă să aflu cândva, că aceştia doi sunt… fraţi”.

Merripen se opri brusc. Apoi se întoarse cu faţa spre ea şi rămase aşa, pe stradă, în timp ce trecătorii erau siliţi să-i ocolească, protestând împotriva lipsei de consideraţie, cu care unii oameni blocau trecerea pietonilor. Win privi în ochii lui negri păgâni şi ridică din umeri cu inocenţă. Apoi aşteptă răspunsul.

— Puţin probabil, rosti el ţâfnos.

— Lucruri puţin probabile se întâmplă tot timpul, afirmă ea. Mai ales în familia noastră. Apoi continuă să-l privească descifrându-l. E adevărat, nu-i aşa? întrebă ea minunându-se. E fratele tău?

El ezită. Şoapta lui fu aşa de slabă, încât de abia putu să o audă.

— Frate mai mic.

— Sunt încântată pentru tine. Pentru amândoi.

Ea îi zâmbi fără ezitare, până când gura lui se curbă într-un răspuns crispat:

— Eu nu.

— Cândva vei fi. După o clipă, îşi strecură braţul sub al lui şi începură să meargă din nou. Dacă tu şi domnul Rohan sunteţi fraţi, continuă Win, atunci eşti pe jumătate *gagio.* Aşa cum e şi el. Îţi pare rău de asta?

— Nu, eu… Făcu o pauză, pentru a digera descoperirea. N-am fost aşa surprins, cum ar fi trebuit să fiu. Întotdeauna am simţit că eram ţigan şi… încă ceva.

Iar Win înţelese ceea ce nu rosti. Spre

deosebire de Rohan, el nu era nerăbdător să facă faţă acestei identităţi complet diferită, acestei vaste laturi a lui, pe care nu o cunoştea.

— Intenţionezi să spui şi familiei? întrebă ea blând. Cunoscându-l pe Merripen, ştia că va dori să ţină informaţia secretă, până când îşi va da seama de toate implicaţiile ei.

— Există întrebări, la care trebuie întâi să se răspundă. Inclusiv, de ce *gagio* care ne-a fost tată, a vrut să ne omoare.

— Asta a vrut? Dumnezeule mare, de ce?

— Părerea mea este că probabil a fost vorba de moştenire. Cu *gagii,* de obicei la bani se ajunge.

— Ce amarnic, rosti Win agăţându-se şi mai tare de braţul lui.

— Deci am motive.

— Ai motiv să fii şi fericit. Astăzi ţi-ai găsit un frate. Şi ai descoperit că eşti pe jumătate irlandez.

Aceasta de fapt îi smulse un mormăit amuzat.

— Asta ar trebui să mă facă fericit?

— Irlandezii sunt un neam remarcabil. Şi văd asta şi la tine: dragostea ta pentru pământ, tenacitatea ta…

— Plăcerea mea de a mă încăiera.

— Da. Ei bine, poate că ar trebui să încerci să suprimi partea asta.

— Fiind parţial irlandez, rosti el, ar trebui să fiu un băutor mai competent.

— Şi o persoană mult mai volubilă.

— Prefer să vorbesc numai când am ceva de spus.

— Hmm! Asta nu e ceva nici irlandez, nici

ţigănesc. Poate că mai există o parte din tine, pe care nu am identificat-o încă.

— Dumnezeule! Sper că nu. Dar zâmbea şi Win simţi o tresărire caldă de plăcere răspândindu-i-se prin toate membrele.

— Acesta e primul zâmbet adevărat, pe care l-am văzut la tine de când m-am întors, rosti ea. Trebuie să zâmbeşti mai des, Kev.

— Trebuie? întrebă el blând.

— O, da. E spre binele sănătăţii tale. Doctorul Harrow spune că pacienţii lui veseli tind să se vindece mult mai repede, decât cei morocănoşi.

Menţionarea doctorului Harrow făcu să dispară zâmbetul evaziv al lui Merripen.

— Ramsay spune că ai devenit apropiată de el.

— Doctorul Harrow mi-e prieten, admise ea.

— Numai prieten?

— Da, până acum. Ai obiecta dacă ar vrea să-mi facă curte?

— Sigur că nu, bombăni el. Ce drept aş avea eu să obiectez?

— Niciunul. Numai dacă n-ai făcut vreo declaraţie anticipată, ceea ce în mod cert n-ai făcut.

Simţi că în Merripen se dădea o luptă pentru a lăsa problema nerezolvată. O luptă pe care o pierdu, pentru că spuse brusc:

— Departe de mine să-ţi interzic un regim de hrană spirituală, dacă asta este ceea ce cere apetitul tău.

— Îl compari pe doctorul Harrow cu o hrană spirituală? Win se strădui să-şi stăpânească un

zâmbet de satisfacţie. Mica demonstraţie de gelozie era un balsam pentru sufletul ei. Te asigur, nu este deloc curtenitor. E un om de substanţă şi de caracter.

— E un timid cu ochii apoşi şi faţa palidă.

— E foarte atractiv. Şi ochii lui nu sunt deloc apoşi.

— L-ai lăsat să te sărute?

— Kev, suntem pe o arteră publică principală…

— L-ai lăsat?

— O dată, admise ea şi aşteptă, în timp ce el digera informaţia. Apoi se încruntă feroce la pavajul din faţa lor. Când deveni clar, că nu intenţiona să spună nimic, Win afirmă de bunăvoie: a fost un gest de afecţiune. Tot niciun răspuns. *Bou încăpăţânat,* se gândi ea plictisită. Nu a semănat cu sărutările tale. Şi niciodată n-am… Simţi cum roşeşte. N-am făcut nimic asemănător cu ceea ce tu şi cu mine… în noaptea aceea…

— Să nu discutăm despre asta.

— De ce putem discuta despre sărutările doctorului Harrow şi despre ale tale nu?

— Pentru că sărutările mele nu vor duce la curtare.

Asta o durea. De asemenea, o uimea şi o frustra.

Înainte de toate, Win intenţiona să-l facă pe Merripen să-i spună de ce nu voia să o curteze. Dar nu aici şi nu acum.

— Ei bine, am şansa de a fi curtată de doctorul Harrow, rosti ea încercând un ton pragmatic. Şi la vârsta mea, trebuie să iau foarte serios în

consideraţie orice perspectivă de căsătorie.

— La vârsta ta? o ironiză el. Ai doar douăzeci şi cinci de ani.

— Douăzeci şi şase. Şi chiar la douăzeci şi cinci, pot fi considerată bătrână. Am pierdut mulţi ani – probabil pe cei mai buni – din cauza bolii.

— Eşti mai frumoasă acuma, decât ai fost vreodată. Orice bărbat trebuie să fie nebun sau orb să nu te vrea. Complimentul nu fusese făcut linguşitor, ci cu o sinceritate bărbătească şi sobră, care o făcu să i se intensifice roşeaţa.

— Mulţumesc, Kev.

Îi aruncă o privire precaută.

— Vrei să te măriţi?

Inima ei îndărătnică şi perfidă se zbătu dureros şi emoţionată, pentru că iniţial şi-a închipuit că o întreabă: „Vrei să te măriţi *cu mine?”* Dar nu, el nu voise decât să-i ceară părerea despre căsătorie ca… Ei bine, aşa cum tatăl ei ar fi spus în mod savant, ca o „structură conceptuală cu un potenţial de realizare”.

— Da, desigur, afirmă ea. Vreau copii, pe care să-i iubesc. Vreau un soţ, alături de care să îmbătrânesc. Vreau *o* familie a mea proprie.

— Şi Harrow spune că toate acestea sunt posibile, acuma?

Win ezită puţin cam mult.

— Da, cu desăvârşire posibil.

Dar Merripen o cunoştea prea bine.

— Ce nu îmi spui?

— Acum sunt suficient de bine, să fac orice vreau, rosti ea cu fermitate.

— Ce a…

— Nu vreau să discut despre asta. Tu ai subiectele tale secrete, eu le am pe ale mele.

— Ştii destul de bine că voi afla, rosti el blând.

Win ignoră afirmaţia, oprindu-şi privirea asupra parcului din faţa lor. Ochii i se deschiseră mari, când văzu ceva ce nu fusese acolo când plecase în Franţa… O structură uriaşă, magnifică, din sticlă şi oţel.

— Acesta e Palatul de Cristal? O, acesta trebuie să fie. E aşa de frumos – mult mai frumos decât ilustratele pe care le-am văzut.

Clădirea, care acoperea o arie mai mare de nouă acri, găzduia expoziţia internaţională de artă şi ştiinţă, denumită *„Expoziţia Universală”,* despre care Win citise în ziarele franţuzeşti, care o consacraseră repede ca una din marile minuni ale lumii.

— Cât e de când a fost terminată? întrebă ea grăbind paşii, în timp ce se îndreptau spre clădirea sclipitoare.

— Nu mai mult de un an.

— Ai fost înăuntru? Ai văzut expoziţia?

— În ultimul meu voiaj la Londra, rosti Merripen zâmbind de nerăbdarea ei. Şi am văzut puţin din expoziţie, dar nu tot. Ţi-ar lua trei zile, sau mai mult, să vezi totul.

— În ce sector ai fost?

— Mai mult în ramura mecanică.

— Vreau să pot vedea chiar şi o mică parte din ea, rosti ea meditativ privind mulţimea de vizitatori, care intrau şi ieşeau din remarcabila

clădire. Nu vrei să mă duci?

— N-ai avea timp să vezi nimic. E trecut de prânz. Te voi duce mâine.

— Acum. *Te rog.* Trase nerăbdătoare de braţul lui. O, Kev, nu spune nu.

Când Merripen se uită la ea, era aşa de frumos, încât simţi o mică durere plăcută în fundul stomacului.

— Cum aş putea să spun nu? întrebă el încet.

În timp ce o ducea spre intrarea arcuită a *Palatului de Cristal,* şi plăti un şiling pentru fiecare, ca să poată intra, Win privi cu veneraţie la tot ce o înconjura. Forţa conducătoare din spatele expoziţiei de design industrial fusese prinţul Albert, un om vizionar şi plin de înţelepciune. Conform micii hărţi tipărite, ce le fusese oferită împreună cu biletele de intrare, clădirea era făcută din peste o mie de stâlpi de oţel şi trei sute de mii de panouri de sticlă. Unele părţi erau suficient de înalte pentru a cuprinde chiar şi un ulm matur. În totalitate, găzduia o sută de mii de expoziţii din întreaga lume.

Expoziţia era importantă, atât din punct de vedere social, cât şi ştiinţific. Oferise pentru toate clasele şi regiunile, din toate țările, oportunitatea de a se întâlni liber sub un singur acoperiş, într-un mod care se întâmpla arareori. Oameni cu tot felul de haine şi aspecte se înghesuiau în clădire.

O adunare îmbrăcată foarte modern aştepta în secţiunea centrală. Niciunul dintre aceştia nu părea să fie interesat de ceea ce-l înconjura.

— Ce aşteaptă oamenii aceştia? întrebă ea.

— Nimic, răspunse Merripen. Sunt aici doar pentru a fi văzuţi. Exista un grup identic şi când am fost eu ultima oară. Nu se duc la niciuna dintre expoziţii. Stau acolo, mai ales pentru a-şi da ifose.

Win râse.

— Ei bine, să stau lângă ei şi să mă prefac că îi admir, sau să mergem să ne uităm la ceva *realmente* interesant?

Merripen îi dădu mica hartă.

După ce studie lista pavilioanelor şi a expoziţiilor, Win rosti în mod hotărât:

— Materiale şi textile.

O escortă prin holul aglomerat din sticlă, într-o încăpere de o mărime şi o lărgime uimitoare. Aerul vibra de zgomotul războaielor de ţesut şi al maşinilor pentru textile, cu baloturi de covoare aranjate în jurul încăperii şi în centru. Mirosurile de lână şi coloranţi făceau aerul iute şi înţepător. Bunuri din Kidderminster, America, Spania, Franţa, Orient, umpleau camera cu un curcubeu de nuanţe şi texturi… ţesături netede, cu noduri legate, cu noduri tăiate, croşetate, brodate, împletite… Win îşi scoase mănuşile şi-şi plimbă mâinile peste minunatele exponate.

— Merripen, uită-te la ăsta, exclamă ea. E un covor Wilton. Asemănător cu cel de Bruxelles, doar că nodul e tăiat. Se simte ca o catifea, nu-i aşa?

Reprezentantul fabricantului, care se afla în apropiere, interveni:

— Wilton devine mult mai disponibil, acum că putem să-l producem la războaie de ţesut acţionate de abur.

— Unde se află fabrica? întrebă Merripen, pipăind cu mâna goală covorul moale. Presupun că în Kidderminster?

— Acolo, şi alta în Glasgow.

În timp ce bărbaţii discutau despre fabricarea covorului cu ajutorul noilor războaie de ţesut, Win se plimba de-a lungul şirurilor de mostre şi exponate. Erau multe maşini, uimitoare din cauza mărimii şi complexităţii lor, unele ţeseau materiale, unele imprimau desene, unele torceau baloți de lână în fire. Una dintre ele era folosită să demonstreze cum umplerea saltelelor şi pernelor va fi într-o zi mecanizată.

Privind fascinată, Win era conştientă că Merripen venise lângă ea.

— Te întrebi dacă nu totul pe lume va fi până la urmă executat de maşini, comentă ea.

El zâmbi uşor.

— Dacă am avea timp, te-aş duce la expoziţiile agricole. Cineva poate produce de două ori mai multă hrană, decât cu munca manuală, în aceeaşi perioadă de timp. Noi deja am achiziţionat o maşină de treierat pentru arendaşii de pe moşia Ramsay… Am să ţi-o arăt, când ne vom duce acolo.

— Tu eşti de acord cu aceste inovaţii tehnologice? întrebă Win uşor surprinsă.

— Da, de ce n-aş fi?

— Ţiganii nu cred în astfel de lucruri.

El ridică din umeri.

— Fără să-mi pese în ce cred ţiganii, nu pot să ignor progresul care va îmbunătăţi viaţa fiecăruia.

Mecanizarea o va face mai uşoară, astfel încât oamenii obişnuiţi să-şi permită îmbrăcăminte, hrană, săpun… Chiar şi un covor pe jos.

— Dar ce spui de oamenii care îşi vor pierde modul lor de viaţă, când maşina le va lua locul?

— Se creează noi industrii şi mai multe locuri de muncă. De ce să pui un om să muncească îndeplinind sarcini fără a contribui mintal, în loc să-l educi să facă ceva mai bun?

Win zâmbi.

— Vorbeşti ca un reformator, şopti ea insinuant.

— Schimbările economice sunt întotdeauna însoţite de schimbări sociale. Nimeni nu poate opri asta.

Ce minte înzestrată are, cugetă Win. Tatăl ei ar fi fost încântat de felul cum se transformase copilul de ţigan găsit.

— Va fi necesară o mare forţă de muncă, pentru a sprijini toată această industrie, comentă ea. Presupui că suficienţi oameni de la ţară vor voi să se mute la Londra şi în alte locuri, ca să…

Fu întreruptă de un *pufăit* ca o explozie şi de câteva ţipete de surpriză scoase de vizitatorii din jurul lor. O rafală deasă şi neaşteptată de puf umplu aerul cu o răbufnire şocantă. Părea că maşina de umplut perne se defectase, aruncând o groază de pene şi puf peste toţi cei din jur.

Reacţionând rapid, Merripen îşi scoase haina şi o aşeză peste Win, punându-i totodată şi o batistă peste gură şi nas.

— Respiră prin ea, mormăi el şi o grăbi

traversând încăperea. Mulţimea se împrăştia, unii oameni tuşind, unii ocărând, alţii râzând de mulţimea de puf alb ce se aşeza peste tot. Se auzeau chiar şi ţipete de plăcere din partea copiilor, care veniseră din camera alăturată dansând şi ţopăind, în încercarea de a prinde înşelătoarele grămăjoare plutitoare.

Merripen nu se opri până când nu ajunseră la alt compartiment, ce găzduia un depozit de materiale. Lăzi enorme de lemn şi sticla fuseseră aranjate pentru a expune ţesăturile, care se revărsau ca nişte râuri. Pereţii erau acoperiţi de catifele, brocarturi, mătăsuri, bumbac, muselină, lână, toate materialele imaginabile, create pentru îmbrăcăminte, tapiţerii sau draperii. Baloţi înalţi de materiale erau stivuiţi pe verticală, fixaţi de pereţi, formând coridoare adânci de-a lungul pavilionului.

Ieşind de sub haina lui Merripen, Win îi aruncă o privire şi începu să hohotească. Puful alb îi acoperise părul negru şi atârna de îmbrăcămintea lui, ca zăpada nou căzută. Expresia îngrijorată a lui Merripen se transformă în încruntare.

— Intenţionam să te întreb dacă n-ai inspirat praf de fulgi, rosti el. Dar judecând după tot acest zgomot pe care-l faci, plămânii tăi par destui de curaţi.

Win nu putu să răspundă, deoarece râdea prea tare.

Când Merripen îşi trecu mâna prin buclele ca noaptea ale părului său, puful aderă şi mai tare.

— Nu mai face aşa, reuşi Win să articuleze forţându-se să-şi înăbuşe râsul. N-o să poţi

niciodată… trebuie să mă laşi să te ajut, faci şi mai rău… şi spuneai că eu sunt un porumbel bun de jumulit… Încă râzând pe înfundate, îl apucă de mână şi-l trase într-unul din culoarele formate de stivele de materiale, unde parţial erau ascunşi vederii. Merseră într-o zonă slab luminată, apoi la umbră. Aici… să nu ne vadă cineva. O, eşti prea înalt pentru mine… Îl sili să se aplece şi el se aşeză pe vine pe duşumea. Win îngenunche printre nenumăratele ei fuste. Dezlegându-şi boneta, o trase într-o parte.

Merripen îi privea faţa, în timp ce ea îşi începea treaba, scuturându-i umerii şi părul.

— E imposibil să-ţi placă aşa ceva, rosti el.

— Prostuţule. Eşti acoperit de pene – *categoric* îmi place. Şi aşa şi era. El arăta atât de… ei bine, adorabil, îngenuncheat şi încruntat, dar rămânând liniştit, în timp ce ea îl scăpa de pene. Şi era aşa plăcut să se joace cu şuviţele dese şi lucioase, lucru pe care el nu l-ar fi acceptat niciodată, în alte circumstanţe. Chicotelile ei se înteţiră, era incapabilă să se abţină.

Dar după trecerea unui minut, apoi a încă unul, râsul îi părăsi pieptul şi se simţi relaxată şi aproape visătoare, în timp ce continua să scoată puful din părul lui. Zgomotul mulţimii era înăbuşit de catifeaua drapată de jur-împrejurul lor, atârnând ca nişte perdele ale nopţii, ca nişte nori şi ca o ceaţă.

Ochii lui Merripen străluceau negri şi ciudaţi pe faţa severă şi frumoasă. Semăna cu o creatură păgână şi periculoasă apărând dintr-o vrajă.

— Aproape gata, şopti Win, deşi terminase

deja. Degetele ei se strecurau blând prin părul lui. Aşa de vibrant, aşa de greu, cu buclele de pe ceafă tunse, ca o textură de catifea.

Lui Win i se opri respiraţia, când Merripen se mişcă. La început crezu că se va ridica în picioare, dar el o trase mai aproape şi îi luă capul în mâini. Gura lui era aşa de aproape, încât respiraţia se simţea pe buzele ei ca un abur.

Fu uluită de violența reţinută, de strânsoarea sălbatică *a* mâinilor lui. Şi aşteptă ascultându-i respiraţia grea şi furioasă, incapabilă să înţeleagă ce l-a provocat.

— N-am nimic să-ţi ofer, rosti el în sfârşit cu voce guturală. Nimic.

Buzele lui Win se uscară. Le umezi şi încercă să vorbească prin fiorul nelinişti ce-i străbătea trupul…

— Te-ai pe tine însuţi, şopti ea.

— Nu mă cunoşti. Tu crezi că da, dar de fapt nu mă cunoşti. Lucrurile pe care le-am făcut, lucrurile de care sunt capabil – tot ce ştiţi despre viaţă tu şi familia ta provine din cărţi. Dacă ai înţelege totul…

— Fă-mă să înţeleg. Spune-mi ce e aşa teribil, încât e nevoie să continui să mă dai deoparte. El scutură din cap. Atunci încetează să ne torturezi pe amândoi, continuă ea şovăielnică. Părăseşte-mă, sau lasă-mă să plec eu.

— Nu pot, se repezi el. Nu pot, afurisită să fii! Şi înainte ca ea să poată scoate un sunet, o sărută.

Inima ei se zbătu şi i se deschise, cu un mormăit slab şi disperat. Nările îi erau pline de

mireasma de fum, de bărbat şi de aromele pământeşti ale toamnei ce-i erau proprii lui. Gura i se potrivi cu a ei, primitiv înfometată, limba o pătrunse adânc cercetând avidă. Îngenunchează amândoi şi se ţinură mai strâns îmbrăţişaţi, apoi Win se ridică puţin pentru a-şi apăsa pieptul de al lui, mai aproape, mai tare. Şi fiecare loc pe care-l atingea, o durea. Voia să-i simtă pielea, muşchii înnodaţi şi tari de sub mâinile ei.

Dorinţa ardea sălbatic şi cu putere, nelăsând loc pentru gândire. Dacă ar vrea să îi sprijine spatele de toată această catifea, aici şi acum, şi să-şi găsească drumul în ea! Se gândea cum să-l primească în trupul ei şi roşi, până când căldura insinuantă o făcu să se agite. Gura lui îi căută gâtul şi capul ei se lăsă pe spate, pentru a-i oferi acces liber. El îi găsi bătaia pulsului, atingând cu limba locul vulnerabil, până când ea de abia mai sufla.

Întinzându-se spre faţa lui, îi cuprinse bărbia cu degetele, urma grea a bărbii rase zgâriindu-i delicios palmele delicate. Îi ghidă gura înapoi, peste a ei. O năpădi plăcerea, aşa înconjurată de întuneric şi de fiinţa lui.

— Kev, şopi ea printre sărutări. Te-am iubit de…

El îi acoperi disperat gura cu a lui, ca şi cum ar fi putut să-i înăbuşe nu doar vorbele, ci chiar şi sentimentele. Fură cât mai mult posibil din savoarea ei, arzând, hotărât să nu lase nimic nerevendicat. Ea se agăţă de el, cu trupul chinuit de fiori puternici, nervii ei vibrând de o căldură incandescentă. El era tot ce voise ea vreodată, tot

ce avea nevoie.

Dar o respiraţie puternică îi fu smulsă din gât, când o împinse deoparte, rupând contactul cald şi necesar dintre trupurile lor.

Pentru un lung moment niciunul dintre ei nu se mişcă, amândoi încercând să-şi recapete echilibrul. Şi în timp ce strălucirea dorinţei se estompa, Win îl auzi pe Merripen spunând cu duritate:

— Nu pot să rămân singur cu tine. Aceasta nu se mai poate întâmpla.

Aceasta, hotărî Win cu o urmă de furie, e o situaţie imposibilă. Merripen refuză să-şi accepte sentimentele pentru ea şi nu explică de ce. În mod cert, merita mai multă încredere din partea lui, decât atât.

— Foarte bine, rosti ea rigidă, făcând efortul să se ridice în picioare. La rândul lui şi Merripen se ridică şi îi întinse mâna, dar ea i-o respinse nerăbdătoare. Nu, nu vreau ajutor. Începu să-şi aranjeze fustele. Ai absolută dreptate, Merripen. Nu trebuie să rămânem singuri, atâta timp cât rezultatul duce întotdeauna la concluzia cunoscută: faci o tentativă, eu răspund, apoi mă dai deoparte. Nu sunt o jucărie, să fiu trasă de sfori de un copil, înainte şi înapoi, Kev.

El îi găsi boneta şi i-o dădu.

— Ştiu că nu eşti…

— Spui că nu te cunosc, reluă ea furioasă. Aparent nu-ţi trece prin cap că nici tu nu mă cunoşti. Eşti sigur că ştii cine sunt, nu-i aşa? Dar, în ultimii trei ani, m-am schimbat. Ai putea cel puţin să faci un efort să afli ce fel de femeie am devenit.

Se duse la capătul coridorului format de stivele de materiale, se uită în jur pentru a se asigura că locul e liber şi ieşi afară, în partea centrală a pavilionului.

Merripen o urmă.

— Unde te duci?

Privindu-l, Win fu satisfăcută să vadă că arăta tot aşa de chinuit şi exasperat, cum se simţea şi ea.

— Plec. Sunt prea necăjită, pentru a mă putea bucura de vreuna din exponate.

— Du-te în direcţia cealaltă.

Win rămase tăcută, în timp ce Merripen o conducea afară din *Palatul de Cristal.* Nu se simţise niciodată atât de nesigură şi iritată. Părinţii ei numeau iritarea un „exces de proastă dispoziţie”, dar lui Win îi lipsea experienţa, pentru a înţelege că furia ei provenea dintr-o sursă foarte diferită faţă de proasta dispoziţie. Tot ce ştia era că Merripen era la fel de vexat, în timp ce mergea alături de ea.

Şi o plictisea faptul că nu scotea niciun cuvânt. De asemenea, o plictisea faptul că ţinea pasul aşa de uşor cu paşii ei mari şi înfipţi cu putere în pământ, şi că, pe când ea începu să respire cu greu din cauza efortului, el nu păru deloc afectat de mişcare.

Numai când se apropiară de *Rutledge,* Win întrerupse tăcerea. Îi plăcea că vocea ei a sunat aşa de calmă.

— Mă voi supune dorinţelor tale, Kev. De acum înainte, relaţia noastră va fi platonică şi

prietenească. Nimic mai mult. Făcu o pauză lângă prima treaptă şi se uită la el solemn: Mi s-a oferit o ocazie rară... o a doua şansă la viaţă. Şi intenţionez să fac cu ea ce e mai bine. N-am să-mi risipesc iubirea pe un bărbat care nu o vrea, şi nici n-are nevoie de ea. N-am să te mai plictisesc.

*

Când Cam intră în dormitorul apartamentului, o găsi pe Amelia stând în faţa unei grămezi mari de pachete şi cutii, împodobite cu panglici de mătase şi podoabe feminine. Se întoarse spre el cu un zâmbet viclean, în timp ce el închidea uşa, inima ei accelerându-şi bătăile la vederea lui, în cămaşa fără guler deschisă la gât, a trupului lui felin cu muşchii supli, a feţei, subliniată de frumuseţea lui masculină senzuală. Nu cu mult înainte, nici nu se gândea că se va căsători vreodată, şi cu atât mai puţin cu o asemenea fiinţă exotică.

Privirea lui se plimbă uşor peste ea, peste halatul de catifea roz, deschis pentru a da la iveală cămaşa şi coapsele goale.

— Văd că expediţia după cumpărături a fost un succes.

— Nu ştiu ce m-a apucat, răspunse Amelia cu o urmă de scuză. Ştii că nu sunt extravagantă. Am vrut doar să cumpăr nişte batiste şi ciorapi. Dar... arătă nesigură spre grămada de zorzoane. Se pare că astăzi am avut chef de achiziţii.

Un zâmbet străluci pe faţa lui întunecată.

— Aşa cum ţi-am spus mai de mult, iubito,

cheltuieşte cât îţi place. Nu poţi să mă sărăceşti, oricât ai încerca.

— Am cumpărat şi unele lucruri pentru tine, rosti ea răscolind prin grămadă. Nişte cravate şi cărţi şi săpun de ras franţuzesc… deşi intenţionam să discut ceva cu tine…

— Ce să discuţi? Cam se apropie de ea pe la spate sărutând-o pe gât.

La atingerea fierbinte a gurii lui, Amelia scoase un suspin şi aproape uită ce intenţionase să spună.

— În legătură cu bărbieritul, rosti ea vag. În ultima vreme, bărbile au devenit foarte la modă. Cred că ai putea să încerci să-ţi laşi barbişon. Ai arăta foarte elegant şi… vocea ei căzu, în timp ce el continua să se ocupe de gâtul ei.

— Vreau să te gâdil, murmură Cam şi râse, când ea se înfioră.

Întorcându-i blând faţa spre el, se uită în ochii ei. Există ceva diferit la el, cugetă ea. O vulnerabilitate ciudată, pe care nu o văzuse niciodată înainte.

— Cam, rosti ea cu grijă, cum s-a finalizat misiunea ta, împreună cu Merripen?

Ochii de ambră erau calzi şi vii de emoţie.

— Destul de bine. Am un secret, *monişa.* Să ţi-l spun? O trase şi o lipi de el, înconjurând-o cu braţele şi şoptindu-i-l la ureche.

Capitolul 12

În seara aceea, Kev era într-o dispoziţie drăcească, din diverse motive. Cel dintâi fiindcă

Win îşi punea în practică ameninţarea. Fusese *prietenoasă* cu el. Politicoasă, curtenitoare, a naibii de drăguţă. Iar el nu era în situaţia de a obiecta, deoarece aceasta era la urma urmei ceea ce voise. Dar nu se aşteptase să fie şi mai rău, decât să o vadă pe Win privindu-l cu dor. Aceasta era indiferenţă.

Faţă de Kev era amabilă, chiar afectuoasă, la fel cum era faţă de Leo sau de Cam. Îl trata ca pe un frate. Cu greu putea să suporte aşa ceva.

Familia Hathaway se adună în sufrageria apartamentului lor, râzând şi glumind în legătură cu bucatele pe care le puseseră pe masă. Era pentru prima oară de ani de zile, când reuşeau să cineze împreună: Kev, Leo, Amelia, Win, Poppy şi Beatrix, plus Cam, domnişoara Marks şi doctorul Harrow.

Deşi domnişoara Marks încercase să obiecteze, insistaseră ca şi ea să cineze cu familia.

— La urma urmei, rostise Poppy râzând, cum altfel am putea să învăţăm cum să ne purtăm? Cineva trebuie să ne salveze de noi înşine.

Domnişoara Marks s-a liniştit, deşi era clar că ar fi preferat să fie oriunde în altă parte. Ocupă un loc, cât mai modest posibil, o figură îngustă lipsită de culoare înghesuită între Beatrix şi doctorul Harrow. Guvernanta ridica arareori ochii din farfurie, cu excepţia momentelor când vorbea Leo. Deşi ochii îi erau parţial ascunşi de ochelari, Kev suspecta că nu arătau nimic, decât neplăcere, faţă de fratele familiei Hathaway.

Părea că domnişoara Marks şi cu Leo găsiseră

unul în celălalt personificarea a tot ce le displăcea mai mult. Leo nu putea să le reziste oamenilor lipsiţi de umor, sau celor care-l judecau, şi începuse să se refere la guvernantă ca la „Satan în fustă”. Iar domnişoara Marks, în ce o privea, îi dispreţuia pe afemeiaţi. Cu cât mai încântători erau, cu atât mai mult îi detesta.

Cea mai mare parte a conversaţiei de la cină se învârtea în jurul clinicii lui Harrow, pe care familia Hathaway o privea ca o treabă miraculoasă. Femeile se gudurau pe lângă Harrow până la plictiseală, amuzându-se de remarcile lui obişnuite, admirându-l făţiş.

Kev avea o aversiune instinctivă faţă de Harrow, deşi nu era sigur dacă era din cauza medicului însuşi, sau din cauza sentimentelor lui Win, care erau în joc.

Erai tentat să-l desconsideri pe Harrow pentru perfecţiunea figurii lui plăcute. Cu excepţia faptului că un umor bun şi şmecheresc pândea din zâmbetul lui şi că vădea un interes plin de viaţă pentru conversaţia din jur, părea că nu se lua niciodată prea în serios.

În mod evident, Harrow era un bărbat care purta pe umeri responsabilităţi grele – a vieţii şi a morţii – şi le ducea cu uşurinţă. Era felul de persoană care întotdeauna părea că se potriveşte indiferent căror circumstanţe.

În timp ce familia mânca şi discuta, Kev rămăsese liniştit, în afară de momentul când fusese somat să răspundă la unele întrebări despre moşia Ramsay. O privea circumspect pe Win,

incapabil să discearnă exact care erau sentimentele ei pentru Harrow. Ea reacţiona faţă de doctor cu obişnuitul ei comportament, figura ei nedemonstrând nimic altceva. Dar când privirile li se întâlneau, se stabilea o legătură de neconfundat, un fel de poveste împărtășită. Şi mai rău decât orice, Kev recunoştea ceva în expresia doctorului... Un ecou obsedant al propriei lui fascinaţii pentru Win.

Cam pe la mijlocul acestui dineu grozav de plăcut, Kev deveni conştient că Amelia, care stătea în capul mesei, era neobişnuit de tăcută. Se uită la ea mai atent şi realiză că era palidă şi obrajii îi erau transpiraţi. Deoarece şedea în stânga ei, Kev se aplecă mai aproape de ea şi şopti:

— Ce e?

Amelia îi aruncă o privire distrată.

— Sunt bolnavă, şopti ea înghiţind cu greutate. Mă simt aşa... o, Merripen, ajută-mă să plec de la masă.

Fără un cuvânt, Kev îşi împinse scaunul şi o ajută să se ridice.

Cam, care se afla la celălalt capăt al mesei, îi privi tăios.

— Amelia?

— E bolnavă, rosti Kev.

Ca fulgerul, Cam ajunse lângă ei, cu faţa încordată de îngrijorare. Când o luă pe Amelia în braţe şi o scoase din cameră, fără să ţină seama de protestele ei, oricine ar fi crezut că suferise o rănire gravă, mai curând decât o problemă de indigestie.

— Poate că ar trebui să-mi iau serviciul în primire, rosti doctorul Harrow cu o îngrijorare calmă şi se sculă să-i urmeze, după ce îşi puse şervetul pe masă.

— Mulţumim, rosti Win zâmbindu-i recunoscătoare. Sunt aşa încântată că eşti aici.

Când Harrow părăsi încăperea, Kev se reţinu cu greu să nu scrâşnească din dinţi de gelozie.

Astfel, restul mesei fu neglijat, familia retrăgându-se în principala cameră de primire, pentru a aştepta raportul privind starea Ameliei. Dură enervant de mult, până apăru cineva.

— Care poate fi problema? întrebă Beatrix plină de tristeţe. Amelia n-a fost niciodată bolnavă.

— O să fie bine, o linişti Win. Doctorul Harrow va avea grijă de ea, cât se poate de bine.

— Poate că ar trebui să merg în camera lor, rosti Poppy, să întreb cum se simte.

Dar înainte ca cineva să-şi spună părerea, Cam apăru în uşa camerei de primire. Arăta amuzat, cu ochii lui migdalaţi vii, în timp ce se uita la membrii familiei din jurul lui. Părea că-şi caută cuvintele. Apoi apăru un zâmbet orbitor, în ciuda efortului evident de a-l potoli.

— Fără îndoială *gagii* au un fel mai civilizat de a se exprima, rosti el, dar eu vă spun că Amelia va avea un copil.

Un cor de exclamaţii fericite salută revelaţia.

— Ce spune Amelia? întrebă Leo.

Zâmbetul lui Cam deveni crispat.

— Ceva care seamănă cu faptul că n-ar fi prea confortabil.

Leo râse blând.

— Copiii arareori sunt. Dar o să fie încântată că are pe cineva nou, pe care să-l dirijeze.

Din partea cealaltă a camerei, Kev o privea pe Win. Era fascinat de nostalgia de moment, care-i înnegura expresia. Dacă s-ar fi îndoit vreodată, de cât mult îşi dorea ea proprii ei copii, acum i-ar fi fost clar. În timp ce se uita la ea, un val de căldură se răspândi în el, întărindu-se şi îngroşându-se, până când realiză ce era. Tânjea să o ţină în braţe, să o iubească, să o umple de sămânţa lui. Reacţia era atât de barbară şi nepotrivită, încât fu mortificat.

Părând că-i sesizează privirea, Win se uită în direcţia lui. Îi acordă o privire reţinută, ca şi cum putea să vadă căldura neprefăcută din el. Apoi se uită în altă parte, respingând-o imediat.

*

Scuzându-se faţă, de cei din camera de primire, Cam se întoarse la Amelia, care stătea pe marginea patului. Doctorul Harrow părăsi dormitorul, pentru a le oferi intimitate.

Cam închise uşa şi se sprijini de ea, lăsându-şi privirea mângâietoare să cadă peste silueta mică şi încordată a soţiei lui. Ştia prea puţine despre aceste probleme. În ambele culturi, şi în cea ţigănească, ca şi în cea *gagio,* sarcina şi naşterea făceau parte din domeniul strict al femeii. Dar ştia că soţia lui era neliniştită, în situaţiile pe care nu le putea controla. De asemenea, ştia că femeile în

starea ei aveau nevoie de siguranţă şi tandreţe. Iar el avea o rezervă inepuizabilă din amândouă.

— Nervoasă? întrebă Cam blând apropiindu-se de ea.

— O, nu, câtuşi de puţin, e o situaţie obişnuită şi care era de aşteptat după… Amelia se opri cu un oftat uşor, când el se aşeză lângă ea şi o luă în braţe. Da, sunt puţin nervoasă. Vreau… vreau să pot să vorbesc cu mama. Nu sunt prea sigură cum se rezolvă problema asta.

Desigur, Ameliei îi plăcea să conducă totul, să fie autoritară şi competentă în indiferent ce făcea. Dar întregul proces al naşterii va fi unul de dependenţă crescândă şi neajutorare, până în stadiul final, când natura prelua integral controlul.

Cam îşi apăsă buzele pe părul ei întunecat şi lucios, care mirosea ca fructul dulce de măceş. Începu să-i maseze spatele, în felul care ştia că-i place atât de mult.

— Vom găsi nişte femei experimentate, cu care să stai de vorbă. Lady Westcliff, poate. Îţi place de ea şi Dumnezeu ştie că e destul de sinceră. Şi având în vedere ce intenţionezi să faci… ai să mă laşi să am grijă de tine, să te răsfăţ şi să-ţi dau tot ce doreşti. Simţi cum se relaxează puţin. Amelia, iubito, murmură el, aştept asta de aşa multă vreme.

— Adevărat? Zâmbi şi se ghemui mai strâns lângă el. Şi eu. Deşi am sperat că se va întâmpla cândva, când mi-ar fi convenit şi mie; când Casa Ramsay va fi terminată, Poppy va fi logodită şi familia va fi la casa ei…

— Ai încredere în mine. Cu familia ta aici, niciodată nu va fi un timp convenabil. Cam o ajută să se întindă pe pat, alături de el. Ce minunată mămiţică vei fi, şopti el legănând-o. Cu ochii tăi albaştri şi obrajii roz, şi cu burtica ta ocrotindu-mi copilul…

— Când se va face mai mare, sper că nu vei umbla ţanţoş şi fudul şi mă vei arăta ca pe o mostră a virilităţii tale.

— O fac deja, *monişa.*

Amelia privi în ochii lui zâmbăreţi.

— Nu-mi pot imagina cum s-a întâmplat.

— Nu ţi-am explicat asta în noaptea nunţii?

Ea chicoti şi îşi aruncă braţele în jurul gâtul lui.

— Mă referam la faptul că am luat măsuri de protecţie. Toate ceştile acelea de ceai cu gust oribil. Şi *totuşi* am sfârşit prin a-l concepe.

— Ţiganul din mine, rosti el ca explicaţie şi o sărută pasionat.

Când Amelia se simţi suficient de bine, pentru a se alătura femeilor la ceai în camera de primire, bărbaţii coborâră în camera domnilor din hotelul *Rutledge.* Deşi încăperea exista în mod evident pentru nevoile oaspeţilor hotelului, devenise locul favorit al nobilimii, care voia să se împărtăşească din compania nenumăraţilor vizitatori străini notabili de la *Rutledge.*

Tavanele erau confortabil de întunecoase şi joase, încăperea era lambrisată cu lemn roz strălucitor, podelele acoperite cu covoare groase Wilton. Camera domnilor era prevăzută în colţuri cu abside late şi adânci, care ofereau spaţii private

pentru citit, băut şi conversaţie. Spaţiul central era mobilat cu scaune tapisate cu catifea şi mese încărcate cu cutii de trabucuri şi ziare. Servitorii se mişcau prin cameră fără să deranjeze, aducând pahare pentru coniac cu alcoolul încălzit şi pahare cu porto.

Aşezându-se într-o absidă octogonală liberă, Kev comandă coniac.

— Da, domnule Merripen, rosti servitorul grăbindu-se să se execute.

— Ce personal stilat, remarcă doctorul Harrow. Găsesc condamnabil că oferă servicii imparţiale tuturor oaspeţilor.

Kev îi aruncă o privire piezişă şi întrebătoare.

— Şi de ce n-ar face-o?

— Îmi imaginez că un domn de originea ta nu e servit în toate locurile pe care le frecventezi.

— Găsesc că cea mai mare parte dintre aceste locuri dau mai mare atenţie calităţii îmbrăcăminţii unui om, decât culorii tenului său, răspunse Kev în mod egal. De obicei nu contează că sunt ţigan, atâta timp cât îmi pot permite produsele lor.

— Desigur. Harrow părea stânjenit. Scuze. De obicei nu sunt aşa de lipsit de tact, Merripen.

Kev îi făcu un semn scurt, pentru a-i indica că nu o luase ca pe o ofensă.

Harrow se întoarse spre Cam încercând să schimbe subiectul.

— Sper că îmi vei permite să-ţi recomand un coleg, care să o asiste pe doamna Rohan atâta timp cât veţi mai rămâne la Londra. Cunosc aici o mulţime de doctori excelenţi.

— Aş aprecia asta, rosti Cam acceptând coniacul adus de servitor. Deşi suspectez că nu vom mai rămâne prea mult timp la Londra.

— Domnişoara Winnifred pare să fie foarte îndrăgostită de copii, cugetă el. Şi având în vedere situaţia ei, e un noroc că va avea nepoate şi nepoţi, la care să ţină.

Ceilalţi trei bărbaţi se uitară la el tăios. Cam făcu o pauză, în timp ce-şi ducea coniacul la buze.

— Situaţia ei? întrebă el.

— Imposibilitatea de a avea copiii ei proprii, explică Harrow.

— Ce dracu’ vrei să spui, Harrow? întrebă Leo. Nu ni s-a adus la cunoştinţă cu surle şi trâmbiţe miraculoasa recuperare a surorii mele, datorită eforturilor tale deosebite?

— S-a refăcut într-adevăr, my lord. Harrow se încruntă gânditor privind în paharul de coniac. Dar va fi întotdeauna fragilă. După părerea mea, n-ar trebui să încerce niciodată să rămână însărcinată. După toate probabilităţile, procesul va avea ca rezultat moartea.

O tăcere grea urmă acestei declaraţii. Chiar şi Leo, care de obicei afişa un aer de indiferenţă, nu reuşi să-şi ascundă reacţia.

— I-ai spus asta surorii mele? întrebă el. Deoarece mi-a făcut impresia că de abia aşteaptă să se mărite şi să aibă propria ei familie.

— Am discutat cu ea, desigur, răspunse Harrow. I-am explicat că, dacă se mărită, soţul ei va trebui să fie de acord că va fi un mariaj fără copii. Făcu o pauză. Totuşi, domnişoara Hathaway

nu e încă gata să accepte ideea. Cu timpul, sper să o conving să-şi ia gândul. Zâmbi uşor. La urma urmei, pentru fericirea unei femei, nu e neapărat necesară maternitatea, cum glorifică societatea noţiunea.

Cam îl privi intens.

— Cumnata mea va considera asta o mare decepţie, ca să nu spun mai mult.

— Da. Dar domnişoara Hathaway va trăi mai mult şi se va bucura de o calitate mai bună a vieţii, ca femeie fără copii. Şi va învăţa să accepte situaţia aceasta neplăcută. Aceasta ţine de puterea ei. Înghiţi nişte tărie, înainte de a continua liniştit: domnişoara Hathaway nu a fost probabil niciodată destinată naşterii, chiar şi înainte de a contacta scarlatina. Cu un bazin aşa îngust! Elegant, dar deloc ideal pentru scopuri materne.

Kev înghiţi coniacul lăsând focul de ambră să-i ardă esofagul. Îşi împinse scaunul de la masă şi se ridică, incapabil să mai suporte o clipă apropierea ticălosului. Menţionarea „bazinului îngust” al lui Win fusese ultima picătură. Scuzându-se cu o bolboroseală dură, ieşi din hotel în noapte. Inhală cu forţă aerul rece, mirosurile înnebunitoare şi înţepătoare ale oraşului, agitaţia, zdrăngănitul şi ţipetele nopţii londoneze, care se trezea la viaţă. Cristoase, cât de mult ar vrea să fie departe de acest loc.

Voia să o ia pe Win cu el, la ţară, într-un loc proaspăt şi propice sănătăţii. Departe de sclipitorul doctor Harrow, a cărui perfecţiune dispreţuitor de clară îl umplea pe Kev de groază.

Propria lui mamă murise la naştere. Gândul de a o ucide pe Win cu propriul lui trup, cu progenitura lui crescând în ea până când…

Întreaga lui fiinţă se îngrozi la acest gând. Teroarea lui profundă ar răni-o. Ar face-o să piară.

Kev voia să discute cu ea, să o asculte, să o ajute cumva, pentru a ajunge să fie de acord cu limitele care-i fuseseră stabilite. Dar pusese o barieră între ei şi nu îndrăznea să o treacă. Pentru că, dacă punctul slab al lui Harrow era lipsa de empatie, al lui Kev era exact contrariul. Prea mult sentiment, prea multă dorinţă.

Suficientă cât să o ucidă.

*

Mai târziu, în aceeaşi seară, Cam intră în camera lui Kev. Acesta tocmai se întorsese din peregrinările lui, cu un strat din pâcla serii încă mai atârnând de haina şi în părul lui.

Răspunzând la bătaia în uşă, Kev rămase pe prag şi se încruntă.

— Ce e?

— Am avut o discuţie particulară cu Harrow, rosti Cam cu faţa inexpresivă.

— Şi?

— Vrea să se însoare cu Win. Dar intenţionează ca această căsătorie să fie doar cu numele. Ea încă nu ştie.

— Iad însângerat! bombăni Kev. Va fi ultima achiziţie la colecţia lui de obiecte frumoase. Va rămâne castă, în timp ce el va avea diverse

combinaţii…

— Nu o cunosc prea bine, murmură Cam, dar nu cred că va fi de acord vreodată cu un astfel de aranjament. Mai ales dacă îi oferi tu o alternativă, *fral.*

— Există o singură alternativă şi asta înseamnă rămânerea în siguranţă, alături de familia ei.

— Mai există una. Poţi să-i oferi mâna ta.

— Aşa ceva nu e posibil.

— De ce?

Kev îşi simţi faţa luând foc.

— Nu pot sta cast alături de ea. N-aş fi în stare să rezist, niciodată.

— Există metode anticoncepționale.

Aceasta îi smulse lui Kev un zâmbet dispreţuitor.

— Cunoşti şi celelalte motive, pentru care nu pot să-i ofer mâna mea.

— Ştiu felul în care ai trăit odată, comentă Cam alegându-şi cuvintele cu o evidentă grijă. Înţeleg teama ta să nu-i faci rău. Dar în ciuda tuturor acestor motive, găsesc că e greu să-mi închipui că o să poţi s-o laşi pur şi simplu în mâinile altui bărbat.

— Aş putea, dacă ar fi cel mai bun lucru pentru ea.

— Poţi realmente să spui că ceea ce merită Winnifred Hathaway este cineva ca Harrow?

— Mai bine el, reuşi Kev să rostească, decât cineva ca mine.

*

Cu toate că Sezonul de socializare nu era terminat încă, s-a căzut de acord ca familia să se întoarcă în Hampshire. Trebuia avută în vedere situaţia Ameliei – se va simţi mai bine într-un mediu sănătos – iar Win şi Leo voiau să vadă moşia Ramsay. Singura întrebare era, dacă e corect să le privezi pe Poppy şi pe Beatrix de ceea ce mai rămăsese din Sezon. Dar amândouă declarară că ar fi fericite să părăsească Londra.

Această atitudine nu era neaşteptată venind din partea lui Beatrix, care încă mai părea interesată mai mult de cărţi şi de animale şi să zburde pe la ţară ca o creatură sălbatică. Dar Leo fu surprins că şi Poppy, care fusese atât de sinceră în dorinţa ei de a-şi găsi un soţ, era atât de dornică să plece.

— Am analizat toate perspectivele Sezonului, i se adresă Poppy înverşunată lui Leo, în timp ce se plimbau prin Hyde Park într-o trăsură deschisă. Niciuna dintre ele nu merită să rămâi în oraş pentru ea.

Beatrix stătea pe bancheta opusă, cu sconcsul Dodger ghemuit în poală. Domnişoara Marks se înghesuise într-un colţ, cu privirea fixată asupra peisajului, prin ochelari.

Arareori întâlnise Leo o astfel de femeie. Abrazivă, palidă, cu silueta o acumulare de coate ascuţite şi oase colţuroase, cu o fire rigidă, noduroasă şi uscată.

În mod clar, Catherine Marks ura bărbaţii. Lucru pentru care Leo n-ar fi blamat-o, deoarece

era perfect conştient de neajunsurile sexului lui. Cu excepţia faptului că păreau să nu-i placă nici femeile prea mult. Singurele fiinţe în prezenţa cărora părea că se relaxează erau Poppy şi Beatrix, care aduseseră ia cunoştinţă tuturor că domnişoara Marks e excepţional de inteligentă, că putea să fie foarte spirituală uneori şi că avea un zâmbet frumos.

Lui Leo îi era dificil să-şi imagineze că mica linie strânsă a gurii domnişoarei Marks s-ar putea transforma într-un zâmbet. Se îndoia şi că avea dinţi, deoarece nu-i văzuse niciodată.

— Va strica perspectiva, se plânse el în dimineaţa aceea, când Poppy şi Beatrix i-au spus că o vor lua cu ele la plimbare. N-am să mă bucur de peisaj, cu Secerătoarea aia înfiorătoare, care-şi azvârle umbra peste el.

— Nu-i mai da un nume atât de oribil, Leo, protestă Beatrix. Mie îmi place foarte mult de ea. Şi e foarte drăguţă, când nu eşti tu pe-aproape.

— Cred că în trecut a fost tratată foarte rău de vreun bărbat, rosti Poppy cu o jumătate de voce. De fapt, am auzit un zvon sau două că domnişoara Marks a devenit guvernantă, din cauză că a fost implicată într-un scandal.

În ciuda lui însuşi, Leo fu interesat.

— Ce fel de scandal?

Poppy îşi scăzu vocea şi mai mult, până la o şoaptă.

— Se spune că *îşi oferea favorurile.*

— Nu arată ca o femeie care şi-ar oferi favorurile, rosti Beatrix cu voce normală.

— Şşşşt, Bea! exclamă Poppy. Nu vreau să audă domnişoara Marks. S-ar putea să creadă că o bârfim.

— Dar chiar asta facem. Şi în afară de asta, nu cred că ar fi putut să facă… ştii tu, *aia…* cu cineva. Nu pare deloc genul acela de femeie.

— Eu cred, rosti Leo. De obicei doamnele cele mai înclinate să-şi ofere favorurile sunt cele care nu posedă aşa ceva.

— Nu înţeleg, rosti Bea.

— Vrea să spună că doamnele cele mai neatractive sunt cele mai uşor de sedus, rosti Poppy confuză. Lucru cu care nu sunt de acord. Şi în afară de asta, domnişoara Marks nu e deloc lipsită de atracţie. E doar puţin cam… severă.

— Şi costelivă ca o găină scoţiană, mormăi Leo.

Când trăsura trecu de Marble Arch şi se îndreptă spre Park Lane, domnişoara Marks îşi lipi privirea de peisajul florilor de primăvară.

Uitându-se la ea alene, Leo observă că avea un profil decent – un vârf mic şi drăguţ al nasului pe care se sprijineau ochelarii, o bărbie rotunjită plăcut. Destul de rău că încleştarea gurii şi încruntarea frunţii distrugeau totul.

Îşi întoarse atenţia spre Poppy, cântărind lipsa ei de dorinţă de a rămâne la Londra. În mod cert, orice altă fată de vârsta ei ar fi implorat să fie lăsată până la terminarea Sezonului, pentru a se bucura astfel de toate balurile şi petrecerile.

— Spune-mi care sunt perspectivele acestui Sezon, i se adresă lui Poppy. S-ar putea ca niciuna

să nu te intereseze?

Ea clătină din cap.

— Niciuna. Am întâlnit câţiva domni, care mi-au plăcut, cum ar fi lordul Bromley, sau…

— Bromley? repetă Leo ridicând din sprâncene. Dar are de două ori vârsta ta. Nu există alţii mai tineri, pe care ai putea să-i iei în consideraţie? Cineva născut în secolul acesta, poate?

— Ei bine, este domnul Radstock.

— Impozant şi greoi, rosti Leo, care îl întâlnise pe purceluş cu câteva ocazii precedente. Cercurile elevate ale Londrei formau o comunitate relativ mică. Altcineva?

— Există lordul Wallscourt, foarte amabil şi prietenos, dar… e iepure.

— Curios şi răsfăţat? întrebă Beatrix având o părere deosebită despre iepuri.

Poppy zâmbi.

— Nu, am vrut să spun că e total incolor şi… oh, chiar iepuresc. Ceea ce e un lucru plăcut ca animal de companie, dar nu ca soţ. Făcu o tentativă de a-şi netezi fundele bonetei legate sub bărbie. Probabil că mă sfătuieşti să-mi scad pretenţiile, Leo, dar deja le-am coborât până la limita extremă, încât chiar şi un vierme n-ar putea să se strecoare pe sub speranţele mele. Trebuie să-ţi spun, Sezonul londonez e o mare dezamăgire.

— Regret, Poppy, rosti calm Leo. Aş vrea să cunosc un tip pe care să ţi-l recomand, dar singurii pe care îi ştiu sunt buni-de-nimic şi beţivani. Prieteni excelenţi. Dar mai curând l-aş împuşca pe unul dintre ei, decât să-l am drept cumnat.

— Asta îmi aminteşte de ceva ce am vrut să te întreb.

— Da? Se uită la faţa ei dulce şi serioasă, la această soră desăvârşit de drăguţă, care aspira cu atâta disperare la o viaţă calmă şi obişnuită.

— Acum că am ieşit în societate, rosti Poppy, am auzit nişte zvonuri…

Zâmbetul lui Leo se schimbă lamentabil, când înţelese ce voia ea să ştie.

— Despre mine.

— Da. E adevărat că eşti aşa rău, cum spun unii oameni?

În ciuda naturii foarte personale a întrebării, Leo era conştient că atât domnişoara Marks, cât şi Beatrix, îşi îndreptaseră întreaga atenţie asupra lui.

— Mi-e teamă că da, dragă, rosti în timp ce prin minte îi trecea o defilare sordidă a păcatelor trecutului său.

— De ce? întrebă Poppy cu o francheţe pe care, în mod obişnuit, el ar fi găsit-o plăcută. Dar nu sub privirea acuzatoare a domnişoarei Marks, aţintită asupra lui.

— E mult mai uşor să fii rău, afirmă el. În special dacă nu ai motiv să fii bun.

— Dar ce spui de asigurarea unui loc în rai? întrebă Catherine Marks. I-ar fi trecut prin minte că era o voce drăguţă, dacă nu ar fi provenit dintr-o sursă atât de lipsită de emoţii. Nu e un motiv suficient, pentru a te comporta cu un minimum de decență?

— Depinde, rosti el sardonic. Ce înseamnă raiul

pentru tine, domnişoară Marks?

Ea studie întrebarea cu mai multă grijă decât se aşteptase el.

— Pace. Seninătate. Un loc unde nu există păcat, nici bârfă, nici conflicte.

— Ei bine, domnişoară Marks, mi-e teamă că ideea ta despre rai corespunde ideii mele despre iad. În concluzie, căile mele rele îşi vor continua cursul, spre bucuria mea. Întorcându-se spre Poppy, vorbi mai amabil: nu-ţi pierde speranţa, surioară. Există cineva acolo, care te aşteaptă, într-o zi îl vei găsi şi totul va fi cum ai sperat tu.

— Crezi realmente asta? întrebă Poppy.

— Nu. Dar întotdeauna am crezut că e o zicere drăguţă, pe care să o spui cuiva în situaţia ta.

Poppy chicoti şi îi dădu lui Leo un pumn, în timp ce domnişoara Marks îi aruncă o privire de dezgust neprefăcut.

Capitolul 13

În ultima lor seară la Londra, familia participă la un bal privat, organizat acasă la domnul şi doamna Simon Hunt, din Mayfair. Domnul Hunt, un antreprenor de la căile ferate şi parţial proprietarul unor fabrici britanice de locomotive, era un om realizat prin el însuşi, fiul unui măcelar londonez. Făcea parte din noua clasă în dezvoltare a investitorilor, afaceriştilor şi managerilor, care submina îndelungata tradiţie şi autoritate a nobilimii.

Un fascinant şi cu adevărat volatil amestec de

oaspeţi participa la balul anual de primăvară al familiei Hunt... politicieni, străini, aristocraţi şi afacerişti. Se spunea că invitaţiile erau foarte căutate, de când chiar şi nobilii, care îi dispreţuiau făţiş pe noii îmbogăţiţi, erau ahtiaţi să aibă vreo legătură cu extraordinar de puternicul Hunt.

Conacul Hunt ar fi putut să fie foarte bine descris ca un simbol al succesului afacerilor particulare. Mare, luxos şi dotat cu tehnologie avansată, fiecare cameră a casei era luminată cu gaz şi încărcată cu ciubuce şi structuri moderne variabile, ce se vedeau în mod curent în *Palatul de Cristal.* Uşile-ferestre, pe toată lungimea pereţilor, permiteau accesul la alei late şi la grădinile din exterior, fără să mai menţionezi o remarcabilă seră cu acoperişul de sticlă, încălzită cu un sistem complex de conducte pe sub podea.

Înainte de sosirea familiei Hathaway la conacul Hunt, domnişoara Marks le şopti fetelor aflate în sarcina sa, câteva observaţii de ultimul moment, spunându-le să nu-şi completeze prea repede carnetele de bal, pentru că s-ar putea ca un domn atrăgător să sosească mai târziu; să nu fie văzute niciodată fără mănuşi şi niciodată să nu refuze un domn care le-a invitat la dans, doar dacă promiseseră deja dansul respectiv altuia. Şi prin orice mijloace, să nu acorde niciodată unui domn mai mult de trei dansuri – pentru că o astfel de familiaritate excesivă trezeşte bârfe.

Win era mişcată de felul îngrijit în care domnişoara Marks îşi transmitea instrucţiunile şi de atenţia plină de seriozitate ce i-o acordau Poppy şi

Beatrix. În mod evident, cele trei munciseră îndelung şi din greu, la labirintul complicat al etichetei.

Win era în dezavantaj, în comparaţie cu cele două surori mai mici. Pentru că petrecuse atât de mult timp departe de Londra, propriile ei cunoştinţe despre moravurile societăţii aveau lacune.

— Sper să nu vă pun într-o situaţie stingheritoare pe niciuna dintre voi, rosti ea uşor. Cu toate că, trebuie să vă avertizez că şansele de a face nişte gafe de socializare sunt mari. Sper că pe viitor îţi vei lua sarcina să mă înveţi şi pe mine, domnişoară Marks.

Guvernanta zâmbi, dând la iveală dinţi albi şi buze moi. Win nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că, dacă domnişoara Marks ar fi fost mai puţin rigidă, ar fi fost de-a dreptul drăguţă.

— Ai un simţ atât de natural al decenţei, îi spuse ea lui Win, încât nu pot să mi te imaginez altfel, decât ca pe o lady desăvârşită.

— O, Win n-a făcut niciodată nimic greşit, îi spuse Beatrix domnişoarei Marks.

— Win e o sfântă, fu de acord Poppy. E ceva foarte solicitant. Dar facem tot ce putem să o tolerăm.

Win le zâmbi.

— Pentru informarea voastră, le spuse ea nepăsătoare, intenţionez să încalc cel puţin trei reguli de etichetă, înainte de terminarea balului.

— Care sunt acelea? întrebară Poppy şi Beatrix

într-un glas. Domnişoara Marks părea uluită, în încercarea de a înţelege de ce cineva ar face astfel de lucruri în mod deliberat.

— Încă nu m-am hotărât. Win îşi puse mâinile înmănuşate în poală. Va trebui să aştept să se ivească ocaziile, pentru a le prezenta.

Când oaspeţii intrau în conac, slujitorii veneau să ia pelerinele şi şalurile doamnelor şi pălăriile şi hainele domnilor. Văzându-i pe Cam şi pe Merripen stând unul lângă altul, scoţându-şi hainele cu aceleaşi gesturi îndemânatice, Win simţi un zâmbet straniu aşternându-i-se pe buze. Se întreba cum se poate ca nimeni să nu vadă că sunt fraţi, înrudirea lor era atât de evidentă, cu toate că nu erau identici! Acelaşi păr negru ondulat, deşi al lui Cam era mai lung, iar al lui Merripen tuns scurt. Aceeaşi constituţie zveltă, atletică, deşi Cam era mai subţire şi mai suplu, în timp ce Merripen era mai voinic, cu muşchii de boxer.

Totuşi, cea mai mare diferenţă dintre ei nu era aspectul exterior, ci modul în care aborda lumea fiecare dintre ei. Cam, cu sentimentul amuzat al toleranţei şi cu o siguranţă subtilă şi plină de farmec. Merripen, cu demnitatea lui zdrobită şi intens înăbuşită, şi mai mult decât orice cu forţa sentimentelor lui, pe care lupta atât de disperat să le ascundă.

O, cât îl dorea! Dar nu va fi uşor de cucerit, dacă va reuşi vreodată. Win cugetă că semăna cu încercarea de a convinge o sălbăticiune să vină la ea: cu nesfârşite înaintări şi retrageri, foamea şi nevoia de interacţiune luptându-se cu frică.

Îl dorea şi mai mult văzându-l aici în această mulţime sclipitoare, cu silueta lui rezervată şi puternică îmbrăcată în costumul auster de seară, alb-negru. Merripen nu se considera inferior oamenilor din jurul lui, dar era perfect conştient că nu era unul dintre ei. Le aprecia valoarea, cu toate că nu era întotdeauna de acord cu ei. Şi învăţase cum să se achite bine în lumea *gagio* – era genul de om care se adapta oricăror circumstanţe. La urma urmei, gândi Win deosebit de amuzată, nu orice bărbat putea să îmblânzească un cal, să construiască un gard de piatră cu mâinile lui, să spună alfabetul grecesc şi să discute meritele filosofice relative ale empirismului şi raţionalismului. Fără să mai menţioneze refacerea şi conducerea unei moşii, cu o pricepere de parcă ar fi fost născut la o fermă.

Exista o senzaţie de mister impenetrabil în legătură cu Kev Merripen. Era obsedată de întrebarea chinuitoare: cum ar putea să treacă peste toate secretele lui, cum să ajungă la inima aceea extraordinară, pe care o păzea cu atâta străşnicie.

O năpădi melancolia, când se uită la frumosul interior al conacului, la oaspeţii râzând şi pălăvrăgind, în timp ce muzica inunda scena. Existau atât de multe, de care să te bucuri şi să le apreciezi, dar tot ce voia Win era să fie singură cu cel mai inaccesibil bărbat din încăpere.

Totuşi, nu avea intenţia să joace rolul unei fete care rezema pereţii. Intenţiona să danseze, să râdă şi să facă toate lucrurile pe care şi le imaginase ani

întregi, în timp ce zăcea pe patul de suferinţă. Şi dacă asta nu i-ar fi plăcut lui Merripen, sau l-ar fi făcut gelos, cu atât mai bine.

Scăpând de haină, Win plecă mai departe alături de surorile ei. Erau toate îmbrăcate în satin de culoare deschisă, Poppy în roz, Beatrix în bleu, Amelia în lila şi ea în alb. Rochia ei nu era confortabilă, despre ea Poppy afirmase râzând că e foarte bună, deoarece o rochie confortabilă aproape că nu era la modă. O simţea prea strânsă pe piept, cu un decolteu pătrat adânc, cu mânecile scurte şi strâmte. Şi se simţea prea grea de la talie în jos, cu cele trei rânduri de fuste largi, prinse cu volane. Dar principala sursă de disconfort era corsetul, de care se dispensase atât de mult timp, încât acum simţea chiar şi cea mai uşoară presiune. Cu toate că era din dantelă, corsetul îi rigidiza torsul şi îi împingea sânii în sus, în mod artificial. Cu greu ţi s-ar fi părut decent. Şi totuşi, să nu-l porţi era considerat indecent.

Având în vedere toate acestea, i se păru că totuşi merită disconfortul, când observă reacţia lui Merripen. La vederea ei în rochia de bal cu decolteul acela adânc, faţa lui deveni inexpresivă, plimbându-şi privirea de la vârful condurilor de satin ce apăreau de sub tiv, până la faţa ei. Insistă câteva clipe pe sânii ei, săltaţi mult prea sus, ca şi cum ar fi fost cuprinşi de palmele lui. Când în final ochii îi ajunseră la ai ei, străluceau cu un foc de obsidian. Un fior de răspuns i se strecură pe sub strânsoarea corsetului. Cu dificultate îşi luă ochii de la el.

Familia Hathaway pătrunse în holul de la intrare, unde un candelabru răspândea o lumină strălucitoare pe parchet.

— Ce creatură extraordinară, auzi Win murmurul doctorului Harrow de lângă ea. Îi urmări privirea până la amfitrioană, doamna Annabelle Hunt, care îşi întâmpina oaspeţii.

Deşi Win nu o întâlnise niciodată, o recunoscu din descrierile pe care le auzise. Doamna Hunt se spunea că e una din cele mai mari frumuseţi ale Angliei, cu faţa ei perfect modelată, cu ochii albaştri cu gene lungi şi dese şi părul care lucea cu umbre bogate de miere şi aur. Însă expresivitatea ei luminoasă şi vie o făcea cu adevărat minunată.

— Cel de alături e soţul ei, murmură Poppy. Te intimidează, dar e foarte drăguţ.

— Eu nu sunt de acord, rosti Leo.

— Nu crezi că te intimidează? întrebă Win.

— Nu, nu cred că e drăguţ. De câte ori s-a întâmplat să fiu în aceeaşi încăpere cu soţia lui, s-a uitat la mine ca şi cum i-ar fi plăcut să mă sfâşie.

— Ei bine, rosti prozaică Poppy, nu-l poţi învinui pentru asta. Se aplecă spre Win şi adăugă: domnul Hunt e înnebunit după nevasta lui. Căsătoria lor e consecinţa iubirii, vezi tu.

— Ce lipsit de bun gust, comentă doctorul Harrow cu un rânjet.

— Dansează împreună, i se adresă Beatrix lui Win, deşi se presupune că soţii nu trebuie să danseze cu soţiile lor. Dar, având în vedere bogăţia domnului Hunt, oamenii găsesc motive să-l scuze pentru acest comportament.

— Vezi ce mijloc subţire are, îi murmură Poppy lui Win. Şi asta după trei naşteri – doi dintre copii nişte băieţi foarte solizi.

— Va trebui să o sfătuiesc pe doamna Hunt în legătură cu răul provocat de mijlocul încins prea strâns, rosti doctorul Harrow cu jumătate de glas, iar Win râse.

— Mi-e teamă că, să aleagă între sănătate şi modă nu e prea uşor pentru femei, îi spuse ea. Încă mai sunt surprinsă că mi-ai permis să-mi pun corsetul în seara aceasta.

— Nu prea ai nevoie de el, rosti el cu ochii cenuşii strălucind. Talia ta naturală e doar puţin mai plină decât cea a doamnei Hunt, cu corset cu tot.

Win îi zâmbi feţei frumoase a lui Julian, gândindu-se că de câte ori se afla în prezenţa lui, se simţea în siguranţă şi liniştită. S-a întâmplat aşa, de când s-a întâlnit pentru prima oară cu el. Pentru ea, ca şi pentru toată lumea de la clinică, fusese un fel de Dumnezeu. Şi încă nu-l simţea ca pe un bărbat din carne şi oase. Nu avea idee dacă exista o posibilitate să fie mai mult împreună, decât erau individual.

— Misterioasa soră Hathaway, care a lipsit! exclamă doamna Hunt şi luă ambele mâini ale lui Win în mâinile ei înmănuşate.

— Nu chiar aşa misterioasă, rosti Win zâmbind.

— Domnişoară Hathaway, ce plăcere să te întâlnesc în sfârşit şi, mai mult, să te văd sănătoasă.

— Doamna Hunt a întrebat mereu de tine, i se

adresă Poppy lui Win, aşa că am informat-o în permanenţă despre evoluţia sănătăţii tale.

— Mulţumesc, doamnă Hunt, rosti Win ruşinată. Acum sunt într-adevăr bine şi onorată să fiu oaspete în frumoasa ta casă.

Doamna Hunt îi adresă un zâmbet orbitor, retrăgându-şi mâinile în timp ce vorbea cu care.

— Ce frumoase maniere! Cred, domnule Rohan, că domnişoara Hathaway va atinge cu uşurinţă popularitatea surorilor ei.

— Mi-e teamă că asta de abia anul viitor, rosti vesel Cam. Acest bal marchează sfârşitul Sezonului pentru noi. Plecăm cu toţii în Hampshire, într-o săptămână.

Doamna Hunt se strâmbă uşor.

— Aşa de repede? Dar presupun că era de aşteptat. Lordul Ramsay va dori să-şi vadă proprietăţile.

— Da, doamnă Hunt, recunoscu Leo. Ador decorul bucolic. Acela în care nu vezi niciodată prea multe oi.

La sunetul hohotului doamnei Hunt, soţul ei se alătură conversaţiei.

— Bun venit, my lord, i se adresă Simon Hunt lui Leo. Vestea întoarcerii tale e celebrată în toată Londra. Se pare că, stabilimentele de jocuri şi de băutură au suferit enorm în absența ta.

— Atunci, am să fac tot ce pot să revigorez economia, rosti Leo.

Hunt zâmbi scurt.

— Îi datorezi o mulţime acestui tip, i se adresă lui Leo întorcându-se să-i strângă mâna lui

Merripen. Acesta, ca de obicei, stătea de o parte a grupului, fără să deranjeze pe nimeni. După părerea lui Westcliff şi a celorlalţi moşieri învecinaţi, Merripen a făcut un succes nemaipomenit din moşia Ramsay, într-un timp foarte scurt.

— De când numele „Ramsay” e aşa de des alăturat cuvântului „succes”, răspunse Leo, realizările lui Merripen sunt şi mai impresionante.

— Poate că mai târziu, în această seară, i se adresă Hunt lui Merripen, vom putea găsi o clipă să discutăm despre impresiile tale, în legătură cu batoza pe care ai cumpărat-o pentru moşie. Împreună cu fabricarea de locomotive, pe care am pus-o aşa ferm pe picioare, iau în considerare să-mi extind afacerile şi în domeniul maşinăriilor agricole. Am auzit de câteva noi proiecte de batoze, ca şi de prese de fân acţionate de aburi.

— Întregul proces agricol devine mecanizat, răspunse Merripen. Secerătoare, tăietoare şi maşini de legat snopi… multe din prototipuri se văd la expoziţie.

Ochii întunecaţi ai lui Hunt luciră de interes.

— Mi-ar plăcea să aud mai multe.

— Soţul meu e fascinat la nesfârşit de maşini, rosti râzând doamna Hunt. Cred că acestea pun în umbră toate celelalte interese ale lui.

— Nu, deloc, rosti blând Hunt. Ceva în legătură cu modul cum o privi pe soţia lui făcu ca obrajii ei să roşească.

Amuzat, Leo linişti momentul spunând:

— Domnule Hunt, mi-ar face plăcere să vi-l

recomand pe doctorul Harrow, medicul care a ajutat-o pe sora mea să-şi recapete sănătatea.

— E o plăcere, sir, rosti doctorul Harrow şi îi strânse mâna lui Hunt.

— La fel, răspunse acesta cordial, răspunzând strângerii de mână. Dar îi aruncă medicului o privire ciudată, speculativă. Eşti acel Harrow care conduce clinica din Franţa?

— Eu sunt.

— Şi încă mai stai pe aici?

— Da, încerc să-mi vizitez prietenii şi familia din Marea Britanie, cât de des îmi permite programul.

— Cred că am cunoscut familia ultimei tale soţii, murmură Hunt uitându-se grav la el.

După ce clipi rapid de două ori, Harrow răspunse cu un zâmbet plin de regrete.

— Familia Lanham. Oameni stimabili. Nu i-am m-ai văzut de ani de zile. Amintirile, înţelegeţi.

— Înţeleg, rosti calm Hunt.

Win fu uimită de pauza lungă şi incomodă ce urmă şi de senzaţia de dezacord ce emana dinspre cei doi bărbaţi. Îşi privi familia şi pe doamna Hunt, care nu înţelegea nici ea.

— Ei bine, domnule Hunt, rosti strălucitoare doamna Hunt, să încercăm să-i şocăm pe toţi dansând împreună? Urmează să se cânte în curând un vals – şi tu ştii că eşti partenerul meu favorit.

Atenţia lui Hunt fu imediat distrasă, de nota de flirt din vocea soţiei lui. Îi zâmbi.

— Totul pentru tine, iubito.

Harrow prinse privirea lui Win.

— N-am mai valsat de foarte multă vreme, zise el. Ai putea să-mi rezervi un loc în carnetul tău de bal?

— Numele tău e deja acolo, răspunse ea şi puse o mână uşoară pe braţul oferit de el. Şi urmară familia Hunt spre salonul de recepţie.

Poppy şi Beatrix fuseseră deja contactate de partenerii lor în devenire, în timp ce Cam îşi strânse degetele înmănuşate peste ale Ameliei.

— Blestemat să fiu, dacă las ca familia Hunt să fie singura căreia i se permite să şocheze. Vino să dansăm.

— Mi-e teamă că noi n-o să şocăm pe nimeni, rosti ea însoţindu-l fără ezitare. Oamenii deja bănuiesc că nu ştim nimic altceva mai bun.

Leo privi procesiunea ce se îndrepta spre salon, cu ochi îngustaţi.

— Mă întreb, i se adresă lui Merripen, ce ştie Hunt despre Harrow? Îl cunoşti destul de bine pentru a-l întreba?

— Da, rosti Merripen. Dar chiar dacă nu l-aş fi cunoscut, n-aş fi părăsit acest loc până nu l-aş fi făcut să-mi spună.

Asta îl făcu pe Leo să chicotească.

— S-ar putea să fii singurul din tot acest conac, care îndrăzneşte să încerce să-l „determine” pe Simon Hunt să facă ceva. E un mare ticălos.

— Aşa sunt şi eu, veni răspunsul încruntat al lui Merripen.

*

A fost un bal splendid, sau ar fi putut să fie, dacă Merripen s-ar fi comportat ca o fiinţă rezonabilă. O privea în permanenţă pe Win, fără să-şi bată capul să fie discret în această privinţă. În timp ce ea se afla într-un grup sau altul, iar el conversa cu un cerc de bărbaţi care-l includea şi pe domnul Hunt, privirea lui nu se dezlipea de Win.

Cel puţin de trei ori, Win fu contactată de diverşi bărbaţi care doreau să danseze, şi de fiecare dată Merripen apăruse lângă ea şi se uitase urât la partenerul ei, până când acesta pleca pe furiş.

Merripen îi înspăimânta pe pretendenţi, în stânga şi-n dreapta.

Chiar şi domnişoara Marks fu incapabilă să-l oprească. Guvernanta îi spusese lui Merripen foarte ferm că protecţia lui nu e necesară, pentru că ea ţinea situaţia în mână. Dar el răspunsese cu încăpăţânare că, dacă era destinată să acţioneze ca protector, ar fi cazul să-şi facă treaba mai bine ţinându-i departe pe bărbaţii nedoriţi.

— Ce crezi că faci? îi şopti furioasă Win lui Merripen, în timp ce el alunga un alt domn jenat. Am vrut să dansez cu el! I-am promis că aşa voi face!

— N-ai să dansezi cu o lepădătură ca el, bombăni Merripen.

Win clătină din cap consternată.

— E un viconte, dintr-o familie respectabilă. Ce ai putea să obiectezi împotriva lui?

— E prieten cu Leo. E un motiv suficient.

Win ridică ochii la el. Şi făcu efortul să-şi

stăpânească expresia feţei. Găsea că e aşa uşor să-şi ascundă emoţiile sub o aparenţă senină, dar în ultima vreme descoperise că îi era din ce în ce mai greu. Toate sentimentele ei stăteau la pândă, foarte aproape de suprafaţă.

— Dacă ai încercat să-mi distrugi seara, îi spuse ea, ai reuşit o treabă splendidă. Am vrut să dansez şi tu i-ai speriat pe toţi cei ce s-au apropiat de mine. Lasă-mă în pace. Îi întoarse spatele şi oftă uşurată, când Julian Harrow veni spre ei.

— Domnişoară Hathaway, rosti el. Îmi faci onoarea…

— Da, rosti ea, înainte ca el să-şi termine propoziţia. Luându-l de braţ, îl lăsă să o conducă în mulţimea de perechi, care se învârteau valsând. Uitându-se peste umăr, îl văzu pe Merripen urmărind-o cu privirea şi îi simţi uitătura ameninţătoare. Apoi se întoarse furios.

În timp ce se depărta, Win simţea în piept presiunea unui râs frustrat. Înghiţi în sec, gândindu-se că Kev Merripen era omul cel mai iritant din lume. Era ca un câine, nici el nu mânca mâncarea, nici pe alţii nu-i lăsa. Refuza să aibă relaţii cu ea, dar nu-i permitea să fie cu nimeni altcineva. Şi cunoscându-i capacitatea de rezistenţă, probabil că asta va dura ani de zile. Pentru totdeauna. Ea însă nu putea să trăiască aşa.

— Winnifred, rosti Julian Harrow cu ochii lui cenuşii plini de interes. Aceasta e o seară mult prea frumoasă, ca să fii abătută. Ce te-a supărat?

— Nimic important, zise ea încercând să

vorbească degajat, dar nereuşind decât să pară rigidă. Doar o dispută familială.

Făcu o reverenţă şi Julian se înclină la rândul lui, apoi o luă în braţe. Mâna lui era fermă pe spatele ei, conducând-o cu uşurinţă în timpul dansului.

Atingerea lui Julian îi evocă în minte amintirea clinicii, modul în care o încurajase şi o ajutase, cât de sever a fost, când ea a avut nevoie de asta şi cum sărbătoreau, când ea ajungea să atingă alt jalon important, pe calea însănătoşirii. Cu greu putea Win să uite privirile feminine pline de admiraţie, pe care le atrăgea el. Cea mai mare parte dintre fetele necăsătorite din această încăpere ar fi dat orice să aibă un astfel de pretendent splendid.

Aş putea să mă mărit cu el, reflectă ea. Îi demonstrase clar că, de tot ce avea nevoie, era puţină încurajare din partea ei. Putea să devină soţia unui medic, să trăiască în sudul Franţei şi probabil să-l ajute într-un fel în munca lui de la clinică. Să-i ajute pe alţi oameni, care sufereau tot aşa cum suferise ea... să facă în viaţă ceva pozitiv şi care merita osteneala... n-ar fi fost mai bine decât acum?

Orice era de preferat, în locul durerii de a iubi un om, pe care nu putea să-l aibă. Şi Dumnezeu să o ajute, să trăiască în apropierea lui imediată! Va deveni acră şi frustrată. S-ar putea chiar să ajungă să-l urască.

În braţele lui Julian se simţea relaxată. Sentimentele deprimante şi de furie se diminuară,

alinate de muzică şi de ritmul valsului. Julian o conduse în jurul salonului, ghidând-o cu grijă printre perechile de dansatori.

— Aceasta e ceea ce visam, îi spuse Win. Să pot să fac asta… exact ca toţi ceilalţi.

Mâna lui o strânse de mijloc.

— Şi chiar aşa faci. Totuşi, nu eşti ca ceilalţi. Eşti cea mai frumoasă femeie de aici.

— Nu, râse ea.

— Ba da. Ca un înger din tablourile vechilor maeştri. Sau poate ca o *Venus dormind.* Cunoşti aceste picturi?

— Mi-e teamă că nu.

— Am să te duc cândva să le vezi. Totuşi, s-ar putea să le găseşti uşor şocante.

— Presupun că în tabloul acela Venus e dezbrăcată? încercă Win să pară dezinvoltă, deşi se simţi roşind. N-am înţeles niciodată de ce astfel de reprezentări ale frumuseţii sunt întotdeauna nude, când cu puţin drapaj plin de tact s-ar fi obţinut acelaşi efect.

— Pentru că nu există nimic mai frumos decât formele feminine descoperite. Julian râse blând, când văzu cum i se amplifică roşeaţa. Te-am stânjenit cu sinceritatea mea? Iartă-mă.

— Nu cred. Ai intenţionat doar să mă zăpăceşti. Era o senzaţie nouă să flirteze cu Julian.

— Ai dreptate. Am vrut să te fac nesigură.

— De ce?

— Pentru că mi-ar plăcea să vezi în mine pe altcineva, decât pe predictibilul, vechiul şi anostul doctor Harrow.

— Nu eşti nimic din toate astea, rosti ea râzând.

— Bine, murmură el zâmbindu-i. Valsul se termină şi domnii începură să-şi conducă partenerele în afara ringului de dans, în timp ce alţii le luau locul. E cald aici şi mult prea aglomerat, roşi Julian. Nu ţi-ar plăcea să provoci puţin scandal şi să ieşi cu mine o clipă…

— Mi-ar plăcea.

O duse într-un colţ, parţial ascuns de câteva plante mari în ciubere. Apoi, o conduse afară din salonul de dans, într-o uriaşă seră de sticlă. Spaţiul era plin cu cărări, copaci de interior şi flori şi de câteva băncuţe izolate. În spatele serei, o terasă largă străjuia grădinile înconjurate de garduri ale altor conace din Mayfair. Oraşul se profila la orizont, cu hornurile lui care smălţau cerul nopţii cu perdele de fum.

Stăteau pe o bancă, fustele lui Win tălăzuind în jurul lor. Julian se întoarse puţin pentru a o privi în faţă. Strălucirea lunii dădea pielii lui ca fildeşul lustruit o uşoară luminescentă.

— Winnifred, murmură el şi timbrul vocii lui era scăzut şi intim. Privind în ochii lui cenuşii, Win îşi dădu seama că era gata să o sărute.

Dar o surprinse, când îşi scoase cu o grijă deosebită una din mănuşi, cu lumina lunii sclipind în părul lui negru. Ridicându-i mâna îngustă la buze, el îi sărută degetele şi apoi interiorul fragil al încheieturii. Îi ţinu mâna lipită de faţa lui, ca pe o floare pe jumătate înflorită. Tandreţea lui o dezarmă.

— Ştii de ce am venit în Anglia, rosti el blând. Vreau să te cunosc mai bine, draga mea, într-un fel care nu era posibil la clinică. Vreau…

Dar un sunet din apropiere îl făcu pe Julian să se întrerupă, ridicând capul.

Împreună, amândoi îl priviră pe intrus.

Era Merripen, desigur, mare, întunecat şi agresiv, în timp ce se îndrepta spre ei.

Maxilarul lui Win se încleştă neîncrezător. Oare o urmărise până aici? Se simţea ca un animal vânat. Pentru numele cerului, nu exista niciun loc, unde putea să se ascundă de acest vânător insuportabil?

— *Pleacă…,* rosti ea, pronunţând cuvântul cu o precizie plină de dispreţ. Nu eşti însoţitorul meu.

— Ar trebui să fii cu însoţitoarea ta, o repezi Merripen. Nu aici, cu *el.*

Win nu-şi dăduse niciodată seama, că era aşa greu să-şi stăpânească emoţiile. Le alungă de la ea, ferecându-le în spatele unei feţe lipsită de expresie. Dar putea să simtă în ea irascibilitatea clocotind nerăbdătoare. Vocea îi tremură doar puţin, când se întoarse spre Julian.

— Eşti aşa bun să ne laşi o clipă singuri, doctore Harrow? E ceva ce trebuie să stabilesc o dată pentru totdeauna cu Merripen.

Julian privi de la faţa fermă a lui Merripen la a ei.

— Nu sunt sigur că ar trebui, rosti el încet.

— M-a chinuit toată noaptea, afirmă Win. Sunt singura care aş putea să-l opresc. Te rog, permite-mi o clipă cu el.

— Foarte bine. Julian se ridică de pe bancă. Unde să te aştept?

— Înapoi în salon, răspunse Win, recunoscătoare că nu existase niciun fel de împotrivire din partea lui. În mod clar, o respecta pe ea şi posibilităţile ei, suficient pentru a-i permite să rezolve situaţia. Mulţumesc.

De abia putu să înregistreze plecarea lui Julian. Îşi concentrase atenţia asupra lui Merripen. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre el, cu o încruntare furioasă.

— Mă înnebuneşti! exclamă ea. Vreau să încetezi, Kev! Ai idee ce ridicol eşti? Cât de urât te-ai comportat în seara asta?

— M-am comportat urât? tună el. Erai gata să te laşi compromisă.

— Probabil că voiam să fiu compromisă.

— Asta e destul de rău, rosti el întinzând mâna să o apuce de antebraţ şi pregătindu-se să o scoată din seră. Pentru că intenţionez să mă asigur că vei fi în siguranţă.

— Nu mă atinge! Win se eliberă mânioasă de el. Am fost în siguranţă ani întregi. Ghemuită în siguranţa patului, privindu-i pe toţi din jurul meu cum se bucură de viaţă. Am beneficiat de suficientă *siguranţă,* pentru a-mi ajunge o viaţă întreagă, Kev. Şi dacă asta este ceea ce vrei, să continui să fiu singură şi neiubită, atunci poţi să te duci la dracu’.

— N-ai fost niciodată singură, rosti el răguşit. Nu ai fost niciodată neiubită.

— Vreau să fiu iubită ca *femeie.* Nu ca un copil,

sau ca o soră, sau ca o bolnavă…

— Nu aşa am…

— Poate că tu nu eşti capabil de o astfel de iubire. În frustrarea ei îngrozitoare, Win se confruntă cu ceva ce nu simţise niciodată înainte. Dorinţa de a face rău cuiva! Nu o ai în tine.

Merripen se mişcă în razele lunii ce pătrundeau prin sticla serei şi Win simţi un mic şoc, când îi zări expresia ucigătoare. Cu doar câteva cuvinte reuşise să-l rănească profund, destul pentru a-i deschide o venă de simţăminte întunecate şi pline de furie. Făcu un pas înapoi alarmată, când el o apucă brutal.

O ridică.

— Toate focurile iadului pot să ardă mii de ani şi nu vor semăna cu ceea ce simt eu pentru tine, în fiecare minut al zilei. Te iubesc aşa de mult, încât nu găsesc nicio plăcere în asta. Nimic, doar suferinţă. Deoarece, dacă aş putea să reduc ceea ce simt pentru tine la a milioana parte, tot ar fi suficient să te ucidă. Şi chiar dacă asta mă înnebuneşte, aş prefera să te văd mai curând în braţele acestui ticălos rece şi fără suflet, dar vie, decât să mori în ale mele.

Înainte ca ea să încerce să înţeleagă ce a spus şi toate implicaţiile afirmaţiei, el îi apucă gura, cu o foame sălbatică. Pentru un minut întreg, poate două, nici nu mai putu să se mişte, stătea doar acolo neajutorată, descompusă, cu fiecare gând raţional dispărut. Se simţea slabă, dar nu de la boală. Mâna i se ridică spre ceafa lui, spre muşchii rigizi de deasupra marginii scrobite a gulerului,

spre buclele părului ca mătasea.

Degetele ei îi mângâiară inconştient ceafa, încercând să-i domolească fervoarea care îi tăia respiraţia. Gura lui i se apăsă mai tare peste a ei, sugând şi gustând, savurând-o ca pe un drog dulce. Apoi ceva îi potoli frenezia şi se îmblânzi. Mâna îi tremură când îi atinse faţa, degetele i se plimbau pe obrazul ei, palma îi legăna bărbia. Presiunea flămândă a gurii lui o eliberă şi începu să-i sărute pleoapele şi nasul şi fruntea.

În dorinţa de a o lipi şi mai tare de el, îi apăsă spatele de peretele serei. Ei i se tăie răsuflarea, când partea superioară a umerilor goi atinse panoul de sticlă, făcându-i pielea de găină. Sticlă rece… dar trupul lui era aşa cald, gura lui moale şi fierbinte plimbându-se pe gâtul ei, pe piept, pe decolteu.

Merripen strecură două degete în corsaj, mângâind pielea răcoroasă a sânului. Nu era suficient. Trase nerăbdător de marginea corsajului şi de cupa mică a sutienului de dedesubt. Win închise ochii, fără niciun cuvânt de protest, cu excepţia mişcărilor respiraţiei.

Merripen scoase un mormăit de satisfacţie, când sânul ei ţâşni afară. O ridică mai sus pe sticlă, aproape desprinzându-i picioarele de pământ şi îşi închise gura peste sfârc.

Win îşi muşcă buza, să nu ţipe. Fiecare atingere a limbii lui îi stârnea săgeţi de fierbinţeală, până în vârful degetelor de la picioare. Îşi strecură mâinile în părul lui, una înmănuşată, cealaltă goală, trupul ei arcuindu-se spre

stimulentul tandru al gurii lui.

Când sfârcul fu întărit şi pulsa, el se întoarse la ceafa ei, purtându-şi gura pe pielea delicată.

— Win, vocea lui era aspră. Vreau să... Dar îşi înghiţi cuvintele şi o sărută din nou, profund şi febril, în timp ce îi prindea vârful tare al sânului între degete. Îl strânse şi îl răsuci uşor, până când această hărţuire blândă şi răutăcioasă o făcu să se zvârcolească şi să suspine de plăcere.

Apoi totul se termină îngrozitor de brusc. Inexplicabil, el înţepeni şi o trase de lângă geam, lipindu-i bustul de pieptul lui. Ca şi cum încerca să o ascundă de ceva. Îi scăpă o înjurătură slabă.

— Ce... Lui Win îi fu greu să vorbească. Era atât de tulburată, de parcă se trezise dintr-un somn adânc, cu gândurile învălmăşite. Ce e?

— Am văzut mişcare pe terasă. Cineva se poate să ne fi văzut.

Aceasta o readuse pe Win la ceva ce semăna a normalitate. Se răsuci dinspre el, trăgându-şi cu stângăcie corsajul la loc.

— Mănuşa, şopti ea, văzând-o zăcând pe bancă, un mic steag alb de armistiţiu, acum abandonat. Merripen se duse să o culeagă. Eu... mă duc la cabinetul doamnelor, rosti ea tremurând. Îmi pun ţinuta în ordine şi mă întorc în salonul de recepţie, imediat ce pot.

Nu era deloc sigură de ceea ce se întâmplase şi ce semnificaţie avea. Merripen acceptase că o iubea. În sfârşit o spusese. Dar ea îşi imaginase întotdeauna momentul acesta ca o declaraţie plină de bucurie, nu furioasă şi amară. Totul părea atât

de teribil de greşit.

Măcar dacă ar fi putut să se întoarcă la hotel, să fie singură în camera ei. Avea nevoie de intimitate, să gândească. Ce i-a spus el?... *Mai curând aş vrea să te văd în braţele ticălosului ăluia rece şi fără suflet, dar vie, decât moartă în ale mele.* Nu avea niciun sens. De *ce* a spus aşa ceva?

Voia să se confrunte cu el, dar acum nu era nici timpul, nici locul. Era o problemă ce trebuia mânuită cu mare atenţie. Merripen era mult mai complicat decât realiza lumea. Deşi dădea impresia că e mai lipsit de sensibilitate decât mulţi dintre bărbaţi, adevărul era că poseda sentimente atât de puternice, încât nici nu era în stare să şi le stăpânească bine.

— Trebuie să vorbim mai târziu, Kev, rosti ea.

El dădu scurt din cap, părând că duce pe umeri şi la ceafă o povară de nesuportat.

*

Win se duse cât mai discret posibil la toaletă doamnelor de la etaj, unde slujitoarele erau ocupate cu repararea volanelor sfâşiate, ajutând să şteargă luciul de pe feţele transpirate şi să prindă coafurile cu agrafe suplimentare. Femeile se adunaseră în grupuri mici, chicotind şi flecărind despre cele văzute sau auzite. Win şedea în faţa unei oglinzi şi-şi studia imaginea. Obrajii îi erau îmbujoraţi, un contrast remarcabil faţă de obişnuita paloare a tenului ei, iar buzele erau roşii şi umflate. Culoarea ei se accentuă, când se întrebă dacă a

putut cineva să vadă ce făcuse.

O cameristă veni să-i şteargă faţa şi să o pudreze cu pudră de orez şi Win îi mulţumi. Trase de câteva ori aer în piept pentru a se calma – cât de mult îi permitea corsetul – şi încercă pe neobservate să se asigure că acesta îi acoperea complet sânii.

Până când Win simţi că e gata să coboare, trecuseră aproximativ treizeci de minute. Zâmbi, când Poppy intră în cabinetul doamnelor şi veni spre ea.

— Bună, draga mea, salută Win ridicându-se de pe scaun, la scaunul meu. Ai nevoie de agrafe? Pudră?

— Nu, mulţumesc. Poppy avea o expresie tensionată şi neliniştită, arătând aproape tot atât de îmbujorată ca şi Win mai devreme.

— Te distrezi? mai întrebă Win, cu o urmă de îngrijorare.

— Nu prea, afirmă Poppy trăgând-o într-un colţ, pentru a evita să fie auzite. M-am aşteptat să întâlnesc pe cineva, altul decât mulţimea obişnuită de nobili bătrâni şi arţăgoşi, sau, şi mai rău, de afacerişti. Ori se apucă să vorbească despre bani – ceea ce e vulgar şi eu nu ştiu nimic în legătură cu asta – ori au cariere despre care declară că nu pot să discute, ceea ce înseamnă că probabil sunt implicaţi în ceva ilegal.

— Şi Beatrix? Cum îi merge?

— De fapt, e destul de populară. Se învârte peste tot spunând lucruri neruşinate şi lumea râde şi o consideră spirituală, fără să realizeze că ea e

cât se poate de serioasă.

Win zâmbi.

— Să nu coborâm, să dăm de ea?

— Nu încă. Poppy se întinse să o ia de mână şi o strânse cu putere. Win, iubito… am venit să dau de tine, pentru că… la parter are loc un fel de revoluţie. Care… te priveşte pe tine.

— O revoluţie? Win scuturǎ din cap, simţind o răceală până în măduva oaselor. Stomacul i se strânse. Nu înţeleg.

— S-a răspândit rapid zvonul că ai fost văzută în seră, într-o situaţie compromiţătoare. Una *foarte* compromiţătoare.

Win simţi că faţa îi devine albă.

— Nu sunt decât treizeci de minute de atunci, şopti ea.

— Asta e societatea londoneză, rosti Poppy feroce. Bârfa se răspândeşte în mare viteză.

O pereche de tinere intrară în cabinet, o văzură pe Win şi începură să şuşotească una către cealaltă.

Privirea mâhnită a lui Win o întâlni pe a lui Poppy.

— O să fie un adevărat scandal, nu-i aşa? întrebă ea cu voce slabă.

— Nu, dacă situaţia e stăpânită cum trebuie şi repede. Poppy o strânse de mână. Am să te duc în bibliotecă, dragă. Amelia şi domnul Rohan sunt acolo – ne întâlnim cu ei şi ne punem capetele la contribuţie, să decidem în privinţa desfăşurării acţiunii.

Win aproape că îşi dorea să se întoarcă la

timpul când era bolnavă, cu frecvente perioade de pierdere a cunoştinţei. Deoarece în acest moment, un bun şi îndelungat leşin părea foarte atrăgător.

— O, ce am făcut? şopti ea.

Asta smulse un zâmbet slab din partea lui Poppy.

— Asta pare să fie întrebarea din mintea tuturor.

Capitolul 14

Biblioteca familiei Hunt era o încăpere frumoasă, cu pereţii acoperiţi de jur-împrejur de dulapuri pentru cărţi din mahon, cu partea din faţă de sticlă. Cam Rohan şi Simion Hunt şedeau lângă un bufet mare furniruit, încărcat de carafe sclipitoare cu băuturi spirtoase. Ţinând în mână cu pahar pe jumătate plin cu lichidul ca ambra, Hunt îi aruncă lui Win o privire de nepătruns, când aceasta intră în bibliotecă. Amelia, doamna Hunt şi doctorul Harrow erau şi ei acolo. Win avu sentimentul ciudat că situaţia e ireală. Nu fusese niciodată implicată într-un scandal şi se pare că nu era atât de emoţionant şi interesant, cum îşi imaginase ea, în timp ce zăcea pe patul de suferinţă.

Era înspăimântător.

Pentru că, în ciuda afirmaţiei făcută mai devreme în faţa lui Merripen, privind dorinţa ei de a fi compromisă, în realitate nu-şi închipuise nimic asemănător. Nicio femeie normală n-ar fi dorit aşa ceva. Să provoace un scandal însemna nu doar să-

şi distrugă şansele de viitor, ale ei şi ale surorilor mai tinere, dar ar fi aruncat o umbră asupra întregii familii. Lipsa ei de grijă urma să-i rănească pe toţi cei pe care-i iubea.

— Win. Amelia veni spre ea şi o îmbrăţişă ferm. Totul e în regulă, dragă. O să reuşim să ne descurcăm.

Dacă Win n-ar fi fost atât de nefericită, ar fi zâmbit. Sora ei mai mare era faimoasă pentru încrederea ei în abilitatea de a se descurca în orice situaţie, inclusiv dezastrele naturale, invaziile străine şi natura sălbatică cuprinsă de panică. Nimic din toate astea, totuşi, nu putea să se compare cu ravagiile unui scandal în societatea londoneză.

— Unde e domnişoara Marks? întrebă Win cu voce înăbuşită.

— În salon, cu Beatrix. Încercăm să facem aparenţele să pară cât mai normale posibil. Amelia îi adresă familiei Hunt un zâmbet tensionat şi jalnic. Dar familia noastră n-a fost niciodată deosebit de bună în această direcţie.

Win înţepeni, când îi văzu pe Leo şi pe Merripen intrând în încăpere. Leo veni direct la ea, în timp ce Merripen se furişă într-un colţ, ca de obicei. Nu-i întâlni privirea. Camera era încărcată de o tăcere plină de emoţii, ceea ce o făcu să-şi îndrepte spatele încovoiat.

N-am ajuns singură în toate astea, cugetă Win cu o pâlpâire de furie.

Merripen ar trebui să o ajute. Ar trebui să o protejeze, prin toate mijloacele disponibile. Inclusiv

cu numele lui.

Inima începu să-i bată aşa de tare, încât aproape o duru.

— Se pare că ai născocit ceva, ca să nu pierzi timpul, surioară, rosti Leo frivol, dar o flacără de îngrijorare sclipea în ochii lui deschişi la culoare. Trebuie să rezolvăm rapid situaţia, deoarece lumea va vorbi şi mai mult, când vom fi plecaţi. Limbile se mişcă atât de repede, încât au stârnit un uragan în salon.

Doamna Hunt se apropie de Amelia şi de Win.

— Winnifred. Vocea ei era foarte blândă. Dacă acest zvon nu e adevărat, voi lua măsuri imediat pentru a nega, în numele tău.

Win respiră tremurat.

— E adevărat, rosti ea.

Doamna Hunt o bătu uşor pe braţ şi îi aruncă o privire liniştitoare.

— Ai încredere în mine, nu eşti prima şi nici ultima, care să se găsească într-o astfel de situaţie neplăcută.

— De fapt, se auzi vorba tărăgănată a domnului Hunt, doamna Hunt are o experienţă de prim rang în astfel de…

— Domnule Hunt, rosti indignată soţia lui şi el rânji. Întorcându-se spre Win, doamna Hunt adăugă: Winnifred, tu şi domnul în chestiune trebuie să rezolvaţi asta imediat. O pauză delicată, apoi: pot să te întreb cu cine ai fost văzută?

Win nu putu să răspundă. Îşi lăsă privirea în jos, studiind stânjenită modelul cu medalioane şi flori al covorului şi aşteptând ca Merripen să

vorbească. Tăcerea dură doar câteva secunde, dar părură ore. *Zi ceva,* se gândi ea cu disperare. *Spune-le că tu ai fost!*

Dar, din partea lui nu se simţi nicio mişcare şi nu se auzi niciun sunet.

Atunci Julian Harrow făcu un pas înainte.

— Eu sunt domnul în chestiune, rosti el calm. Win ridică brusc capul şi îi aruncă o privire surprinsă, când acesta îi luă mâna. Mă scuz faţă de voi toţi, continuă Julian, şi mai ales faţă de domnişoara Hathaway. N-am intenţionat să o expun bârfei sau blamului. Dar aceasta grăbeşte ceva ce eram deja hotărât să fac, să o cer pe domnişoara Hathaway în căsătorie.

Win încetă să mai respire. Se uita la Merripen şi un strigăt mut de suferinţă îi arse inima ca fierul roşu. Faţa dură a lui Merripen şi ochii lui negri ca tăciunele nu relevau nimic.

Nu spunea nimic.

Nu făcea nimic.

Merripen o compromisese şi acum lăsa pe altul să-şi asume responsabilitatea. Lăsa pe altcineva să o salveze. Trădarea era mai rea decât orice altă boală sau durere, pe care o experimentase vreodată. Win îl ura. Îl va urî până în ziua morţii ei şi după aceea.

Ce altceva avea de făcut, decât să-l accepte pe Julian? Ori asta, ori să permită ca ea şi surorile ei să fie distruse.

Win simţi cum faţa i se goleşte de sânge, dar reuşi să afişeze un zâmbet subţire ca o coală de hârtie, când se uită la fratele ei.

— Ei bine, my lord? îl întrebă ea. N-ar trebui întâi să-ţi cerem ţie permisiunea?

— Ai binecuvântarea mea, rosti sec fratele ei. La urma urmei, în mod cert nu vreau ca reputaţia mea imaculată să aibă vreo legătură cu scandalurile tale.

Win se întoarse pentru a-i face faţă lui Julian.

— Atunci da, doctore Harrow, rosti ea cu voce fermă… Mă voi căsători cu tine.

Sprâncenele fine şi negre ale doamnei Hunt se încruntară, în timp ce o privea pe Win. Dădu din cap, ca într-o tranzacţie.

— Am să mă duc să le explic în linişte celor interesaţi, că ceea ce au văzut era un cuplu logodit, care se îmbrăţişa… Poate puţin cam nestăpâniţi, dar e de iertat, având în vedere logodna.

— Am să vin cu tine, rosti domnul Hunt apropiindu-se de soţia lui. Îi întinse mâna doctorului Harrow şi i-o strânse. Felicitările mele, sir. Tonul lui era cordial, dar departe de a fi entuziast. Eşti foarte norocos că ai câştigat mâna domnişoarei Hathaway.

După ce familia Hunt plecă, Cam se apropie de Win. Ea făcu efortul să privească în ochii lui migdalaţi şi receptivi, indiferent cât o costa.

— Asta e ceea ce vrei, surioară? întrebă el blând.

Simpatia lui aproape o desfiinţă.

— O, da. Îşi opri bărbia să mai tremure nefericită şi reuşi să zâmbească. Sunt cea mai norocoasă femeie din lume.

Şi când se hotărî să se uite la Merripen, acesta plecase.

— Ce seară înfiorătoare, murmură Amelia, după ce toţi au părăsit biblioteca.

— Da. Cam o conduse pe coridor.

— Unde mergem?

— Înapoi în sala de recepţie, să ne facem apariţia, încearcă să arăţi încântată şi încrezătoare.

— O, Doamne Dumnezeule! Amelia se trase de lângă el şi se îndreptă spre o nişă adâncă şi arcuită din perete, unde o fereastră palladiană oferea o vedere asupra străzii de jos. Îşi apăsă fruntea pe geam şi oftă profund. Un ciocănit repetat stârni ecoul pe coridor.

Serios, aşa cum era şi situaţia, Cam nu putu totuşi să-şi stăpânească un zâmbet rapid. De câte ori Amelia era îngrijorată sau furioasă, se declanşa acest tic nervos. Aşa cum îi spusese el cândva, îi amintea de un colibri ce-şi bătucea cuibul cu picioarele.

Cam se duse la ea şi-şi lăsă palmele fierbinţi pe rotunjimile răcoroase ale umerilor ei. La atingerea lui, o simţi înfiorându-se.

— Colibri, şopti el şi-şi alunecă mâinile în sus, spre ceafa ei, pentru a-i masa muşchii mici şi încordaţi ai gâtului. Când tensiunea scăzu, gradat ciocănitul se diminuă. În final, Amelia se relaxă suficient pentru a-şi comunica gândurile.

— Toţi cei din bibliotecă erau conştienţi că Merripen a fost cel care a compromis-o, rosti ea scurt. *Nu* Harrow. Nu-mi vine să cred! După toate prin câte a trecut Win, să se ajungă aici? Se va

mărita cu un bărbat pe care nu-l iubeşte şi se va duce în Franţa, în timp ce Merripen nu ridică un deget pentru a o opri? Ce se întâmplă cu el?

— Mai multe, decât pot fi explicate aici şi acum. Calmează-te, iubito. Nu-i va fi de niciun ajutor lui Win, dacă arăţi aşa abătută.

— Nu pot să mă stăpânesc. Totul e o greşeală. O, privirea de pe faţa surorii mele…

— Avem timp să aranjăm totul, murmură Cam. O logodnă nu e acelaşi lucru cu o căsătorie.

— Dar logodnă înseamnă să te legi, roşi Amelia cu o nerăbdare nefericită. Ştii că oamenii o privesc ca pe un contract ce nu poate fi rupt cu uşurinţă.

— Poate un fel de semilegătură, acceptă el.

— O, Cam. Îi căzură umerii. Tu n-ai să laşi nimic să intervină între noi, nu-i aşa? N-o să permiţi să fim despărţiţi?

Întrebarea era aşa de evident ridicolă, încât lui Cam nu-i trecu prin minte ce să spună. O întoarse pe Amelia cu faţa spre el şi văzu şocat de surpriză că soţia lui, cea practică şi sensibilă, era gata să plângă. Sarcina o face emotivă, se gândi el. Strălucirea lacrimilor din ochii ei îi stârni un val de tandreţe de nestăpânit. O înconjură cu braţul protector şi îşi folosi mâna liberă pentru a o apuca de păr, fără să-i pese că astfel îi deranja coafura.

— Doar pentru tine trăiesc, rosti el cu voce scăzută ţinând-o aproape de el. Tu eşti totul pentru mine. Nimic n-ar putea să mă facă să te părăsesc. Şi dacă cineva va încerca vreodată să ne despartă, am să-l ucid. Îi acoperi gura cu a lui şi o sărută cu o senzualitate devastatoare, fără să se oprească,

până când deveni moale şi roşi sprijinindu-se cu toată puterea de el. Acuma, continuă el pe jumătate glumind, unde e sera aia?

Aceasta îi provocă ei un chicotit înlăcrimat.

— Cred că sunt destule motive de bârfă pentru o noapte. O să stai de vorbă cu Merripen?

— Sigur că da. N-o să mă asculte, însă asta nu m-a oprit niciodată.

— Crezi că el… Amelia se opri când auzi paşi venind de-a lungul coridorului, împreună cu foşnetul puternic al unor fuste grele bine apretate. Se retrase mai mult în nişă, alături de Cam şi la adăpostul braţelor lui. Îl simţi zâmbind în părul ei. Împreună rămaseră liniştiţi şi tăcuţi, în timp ce ascultau două doamne pălăvrăgind.

— … pentru numele cerului, familia Hunt i-a invitat? întreba indignată una dintre ele.

Amelia crezu că recunoaşte vocea – aparţină uneia din însoţitoarele cu figuri de prune uscate, care şezuse lângă un perete al sălii de recepţie. Mătuşa vreunei fete, mazilită în statusul de fată bătrână.

— Pentru că sunt monstruos de bogaţi! sugeră însoţitoarea ei.

— Suspectez că mai mult din cauză că lordul Ramsay e viconte.

— Ai dreptate. Un viconte celibatar.

— Totuşi… cu *ţigani* în familie! Ăsta e adevărul! Nimeni nu se poate aştepta să se comporte civilizat – trăiesc conform unor instincte animalice. Şi se aşteaptă să ne împrietenim la cataramă cu astfel de oameni, ca şi cum ar fi egalii

noştri.

— Însăşi familia Hunt sunt nişte *burghezi,* aşa să ştii. Nu contează că Hunt deţine jumătate din Londra la ora actuală, e totuşi fiul unui măcelar.

— Şi mulţi dintre oaspeţii de aici nu sunt de calibru corespunzător, pentru a ne asocia cu ei. Nu mă îndoiesc că cel puţin o jumătate de duzină de alte scandaluri vor izbucni, înainte ca noaptea să se termine.

— Groaznic. Sunt de acord. O pauză şi apoi cea de a doua femeie adăugă gânditoare: sper că vom fi invitate şi anul viitor …

În timp ce vocile se estompau, Cam îşi privi încruntat soţia. Nu dădea niciun ban pe ce spuneau alţii – până acum se obişnuise cu tot ce se putea spune despre ţigani. Dar ura faptul că săgeţile erau uneori îndreptate şi spre Amelia.

Spre surpriza lui, ea zâmbea fără să ezite, cu ochii ei albaştri ca miezul nopţii.

Expresia lui se schimbă întrebătoare.

— Ce e aşa amuzant?

Amelia se juca cu un nasture de la haina lui.

— Tocmai mă gândeam… astă-seară aceste două cloşti bătrâne se vor urcă probabil în paturile lor, reci şi pustii. Un zâmbet diabolic îi curbă buzele. În timp ce eu voi fi cu un ţigan extraordinar de frumos, care îmi va ţine de cald toată noaptea.

*

Kev privi şi aşteptă, până când prinse ocazia să se apropie de Simon Hunt, care tocmai reuşise să

scape dintr-o discuţie cu două femei, care se hlizeau.

— Aş putea să am o vorbă cu tine? întrebă Kev calm.

Hunt nu păru deloc surprins.

— Hai să mergem pe terasa din spate.

Îşi croiră drum spre o uşă laterală a sălii de recepţie, care se deschidea direct pe terasă. Un grup de domni erau adunaţi într-un colţ al terasei fumând. Aroma bogată de tutun se răspândise în briza rece.

Simon Hunt zâmbi amabil şi dădu din cap în direcţia bărbaţilor, care îi invitară pe el şi pe Kev să li se alăture.

— Avem nişte treburi de discutat, le spuse el. Poate mai târziu.

Sprijinit nepăsător de balustrada de fier, Hunt îl privi pe Kev cu ochi negri scrutători.

Cu câteva ocazii, când se întâlniseră în Hampshire, în Stony Cross Park, moşia care era în hotar cu pământurile Ramsay, Kev îl plăcuse pe Hunt. Era un om dintr-o bucată, care vorbea într-o manieră directă. În mod clar, un om ambiţios, căruia îi plăcea să câştige banii, ca şi bucuriile oferite de aceştia. Şi cu toate că cea mai mare parte dintre bărbaţii în situaţia lui s-ar trata cu mai multă seriozitate, Hunt avea un simţ al umorului critic şi ireverenţios.

— Bănuiesc că intenţionezi să mă întrebi ce ştiu despre Harrow, rosti Hunt.

— Da.

— În lumina recentelor evenimente, asta pare

puţin ca şi cum ai încuia uşa, după ce casa a fost jefuită. Şi aş putea să adaug că nu am nicio dovadă, pentru nimic. Dar acuzaţiile pe care familia Lanham le-a adus împotriva lui Harrow sunt suficient de serioase, pentru a merita atenţie.

— Ce acuzaţii? mârâi Kev.

— Înainte ca Harrow să deschidă clinica din Franţa, s-a căsătorit cu cea mai mare fiică a familiei Lanham, Louise. Se spune că era o fată de o frumuseţe neobişnuită, puţin cam răsfăţată şi îndărătnică, dar în general a fost o treabă profitabilă pentru Harrow. Ea i-a adus o dotă mare şi o familie cu multă influenţă. Căutând în haină, Hunt scoase o tabacheră subţire de argint. Te interesează? întrebă el. Kev clătină din cap. Hunt scoase un trabuc, muşcă cu dexteritate capătul şi îl aprinse. Vârful trabucului strălucea, când Hunt trăgea câte un fum. Conform familiei Lanham, continuă el suflând un fuior de fum aromat, la un an de la căsătorie, Louise era schimbată. Devenise de-a dreptul docilă şi distantă şi părea că şi-a pierdut interesul pentru vechile ei preocupări. Când familia Lanham l-a contactat pe Harrow îngrijorată, el a declarat că schimbările erau doar simpla dovadă a maturităţii şi a satisfacţiei conjugale.

— Dar ei n-au crezut?

— Nu. Totuşi, când au întrebat-o pe Louise, ea a pretins că e fericită şi i-a rugat să nu mai intervină. Hunt ridică trabucul la buze încă o dată şi privi gânditor luminile Londrei licărind prin negura nopţii. Cândva, în timpul celui de al doilea

an, Louise şi-a început prăbuşirea.

Kev simţi un fior neplăcut la cuvântul „prăbuşire”, folosit de obicei pentru orice boală, pe care medicii nu puteau să o diagnosticheze, sau să o înţeleagă. Cădere fizică inexorabilă, pe care niciun tratament nu putea să o oprească.

— Slăbise, era demoralizată şi a fost ţintuită la pat. Nimeni nu a putut să facă nimic pentru ea. Familia Lanham a insistat să-i aducă propriul lor medic pentru a o examina, dar acesta n-a putut descoperi cauza bolii. După o lună, sau cam atât, starea Louisei s-a deteriorat, apoi a murit. Familia l-a acuzat pe Harrow de moartea ei. Înaintea căsătoriei, Louise fusese o fată sănătoasă, vioaie şi – peste nu mai mult de doi ani – a murit.

— Uneori se întâmplă astfel de prăbuşiri, remarcă Kev simţind nevoia de a deveni avocatul diavolului. Nu a fost în mod necesar fapta lui Harrow.

— Nu. Însă, reacţia lui Harrow a fost cea care a convins familia că e responsabil într-un anumit fel de moartea Louisei. Era prea calm. Lipsit de pasiune. Câteva lacrimi de crocodil ca aparenţă şi asta a fost tot.

— Şi după aceea, el a plecat în Franţa cu banii din dotă?

— Da. Hunt ridică din umerii lui largi. Dispreţuiesc bârfele, Merripen. Arareori le iau în consideraţie. Dar familia Lanham sunt oameni respectabili şi nu dramatizează. Încruntându-se, scutură cenuşa trabucului de marginea balustradei. Şi, în ciuda tuturor realizărilor pe care

Harrow afirmă că le face pentru pacienţii lui… nu pot să nu mă opresc să cred că există ceva rău în legătură cu el. Nu e ceva pe care să pot să-l transpun în cuvinte.

Kev simţi o uşurare de nedescris, că propriile lui impresii au ecou într-un om ca Hunt.

— Am avut aceeaşi senzaţie despre Harrow, chiar de la prima întâlnire, rosti el. Dar se pare că toată lumea îl respectă.

O sclipire ascunsă apăru în ochii negri ai lui Hunt.

— Da, ei bine… asta n-ar fi prima oară, când n-aş fi de acord cu opinia publică. Dar cred că oricui îi pasă de domnişoara Hathaway trebuie să fie îngrijorat, de dragul ei.

Capitolul 15

Dimineaţă Merripen plecase. Achitase nota la *Rutledge* şi lăsase vorbă că va pleca singur la moşia Ramsay.

Win se trezise cu mintea tulburată, bântuită de amintiri. Se simţea îngreunată, epuizată şi posacă. Merripen făcea parte din ea, de prea multă vreme. Îl purtase în inima ei, îl absorbise până în măduva oaselor. Să-l lase să plece acum, semăna cu o amputare a unei părţi din ea. Şi totuşi, trebuia să o facă. Însuşi Merripen făcuse imposibil ca ea să aleagă altceva.

Se spălă, se îmbrăcă cu ajutorul unei cameriste şi îşi aranjă părul într-un coc împletit. Nu va exista nicio discuţie semnificativă, cu nimeni din familia

ei, hotărî ea indiferentă. Nu vor exista nici plânsete, nici regrete. Se va mărita cu Julian Harrow şi va trăi departe de Hampshire. Şi va încerca să găsească o oază de pace, la această distanţă mare dar necesară.

— Vreau să mă mărit cât mai repede posibil, îi spuse ea lui Julian în aceeaşi dimineaţă, mai târziu, în timp ce luau ceaiul în apartamentul familiei. Îmi lipseşte Franţa. Vreau să mă întorc acolo neîntârziat. Ca soţia ta.

Julian zâmbi şi îi atinse uşor obrazul cu vârful degetelor.

— Foarte bine, draga mea. Îi prinse mâna în a lui, mângâindu-i încheieturile degetelor cu degetul mare. Am nişte treburi la Londra, de care trebuie să mă ocup, dar am să mă alătur ţie în Hampshire, în câteva zile. Ne vom face acolo planurile. Ne putem căsători în capela moşiei, dacă îţi place.

Capela pe care Merripen o reconstruise.

— Perfect, rosti Win cu glas egal.

— Astăzi am să-ţi cumpăr un inel, reluă Julian. Ce fel de piatră ţi-ar plăcea? Un safir, ca să se potrivească cu ochii tăi?

— Tot ce vei alege, va fi drăguţ. Win îşi lăsă mâna în a lui şi amândoi rămaseră tăcuţi. Julian, murmură ea, n-ai întrebat încă ce... ce s-a întâmplat între Merripen şi mine noaptea trecută.

— Nu e nevoie, replică Julian. Sunt mult prea încântat de rezultat.

— Eu... eu vreau să înţelegi că-ţi voi fi o soţie devotată, rosti Win cu toată convingerea. Eu... fosta mea atracţie pentru Merripen...

— Se va estompa cu timpul, răspunse Julian amabil.

— Da.

— Şi te avertizez, Winnifred… mă voi lansa într-o adevărată bătălie pentru câştigarea afecţiunii tale. Mă voi dovedi un soţ atât de devotat şi generos, că nu va exista niciun loc în inima ta, pentru nimeni altcineva.

Se gândi să atace subiectul copiilor şi să-l întrebe dacă se va îndupleca într-o zi, dacă sănătatea ei se va îmbunătăţi. Dar, din ceea ce ştia ea despre Julian, el nu-şi va încălca cu uşurinţă hotărârile. Şi nici nu era sigură că mai conta. Era prinsă în capcană.

Indiferent ce viaţă se întrezărea acum pentru ea, va trebui să facă din ea una bună.

*

După două zile de împachetat, familia porni la drum spre Hampshire. Cam, Amelia, Poppy şi Beatrix în prima trăsură, în timp ce Leo, Win şi domnişoara Marks în a doua. Plecară înainte de a se crăpa de ziuă, pentru a câştiga cât mai mult avans posibil, din călătoria aceea de douăsprezece ore.

Dumnezeu ştie ce s-a discutat în cea de a doua trăsură. Cam spera doar ca prezenţa lui Win să diminueze animozitatea dintre Leo şi domnişoara Marks.

Conversaţia din prima trăsură însă era animată, aşa cum se aşteptase Cam. Fu mişcat şi

amuzat că Poppy şi Beatrix au lansat o campanie de promovare a lui Merripen drept candidat la mâna lui Win. În mod naiv, fetele îşi închipuiau că singurul obstacol ce le stătea în cale era lipsa de avere a lui Merripen.

— ... aşa că dacă ai putea să-i dai ceva din banii tăi... rosti Beatrix cu înflăcărare.

— ... sau să-i dea Leo o parte din averea lui, interveni Poppy. Leo nu va face altceva, decât să o risipească...

— ... şi să-l facem pe Merripen să creadă că ar fi dota lui Win, rosti Beatrix, aşa încât să nu-i rănească orgoliul...

— ... şi nici nu au nevoie de foarte mult, rosti Poppy. Niciunul nu dă un ban pe castele, sau trăsuri luxoase, sau...

— Aşteptaţi, amândouă, rosti Cam ridicând mâinile într-un gest defensiv. Problema e mult mai complexă, decât o chestiune de bani. Încetaţi o clipă să mai ciripiţi şi ascultaţi-mă. Zâmbi când cele două perechi de ochi albaştri îl priviră nerăbdătoare. Găsi interesul lor faţă de Merripen şi de Win, mai mult decât dragoste. Merripen are destule mijloace materiale, pe care să i le ofere lui Win. Câştigă frumos ca manager al moşiei Ramsay şi are şi acces nelimitat la conturile Ramsay.

— Atunci de ce intenţionează Win să se mărite cu doctorul Harrow şi nu cu Merripen? întrebă Beatrix.

— Din cauză că Merripen doreşte să ţină totul în el. Crede că n-ar fi soţul potrivit pentru ea.

— Dar o iubeşte!

— Dragostea nu rezolvă toate problemele, Bea, rosti blând Amelia.

— Asta parcă ar fi ceva spus de mama, remarcă Poppy cu un zâmbet uşor, în timp ce Beatrix părea nemulţumită.

— Dar tatăl vostru ce ar fi spus? întrebă Cam.

— Ne-ar fi târât pe toţi într-o interminabilă explorare filosofică privind natura iubirii, care totuşi n-ar fi rezolvat nimic, rosti Amelia. Însă ar fi fost fascinant.

— Nu-mi pasă cât de complicat spune lumea că e, rosti Beatrix. Win trebuie să se mărite cu Merripen. Nu eşti de acord, Amelia?

— Nu e alegerea noastră, replică aceasta. Şi nici măcar a lui Win, dacă marele nătâng nu-i oferă o alternativă. Nu e nimic de făcut pentru Win, dacă el nu o cere în căsătorie.

— N-ar fi minunat, dacă ar putea doamnele să ceară mâna domnilor? cugetă Beatrix.

— Ceruri, nu! răspunse Amelia prompt. Asta ar face ca domnilor să le fie mult prea uşor.

— În lumea animalelor, comentă Beatrix, masculii şi femelele se bucură de acelaşi status. O femelă poate face tot ce doreşte.

— Lumea animalelor permite multe comportamente, cu care oamenii nu pot rivaliza, iubito. Să te scarpini în public, de exemplu. Să vomiţi mâncarea. Să te expui pentru a atrage partenerul. Să nu mai menţionez... ei bine, nu e nevoie să continui.

— Eu aş fi vrut să o faci, rosti Cam cu un zâmbet. O aşează pe Amelia mai confortabil lângă

de el şi le vorbi lui Beatrix şi lui Poppy: ascultaţi, voi două! Niciuna dintre voi nu trebuie să-l sâcâie pe Merripen, în legătură cu această situaţie. Ştiu că vreţi să fiţi de ajutor, dar tot ce veţi reuşi să faceţi este să-l provocaţi.

Amândouă bombăniră şi dădură din cap cu părere de rău, cuibărindu-se fiecare în colţul ei. Afară se făcuse întuneric şi mişcarea legănată a trăsurii era liniştitoare. În decurs de câteva minute, ambele surori moţăiau.

Aruncându-şi privirea spre Amelia, Cam văzu că era încă trează. Mângâie pielea fină de pe faţa şi gâtul ei, privind-o în ochii de un albastru pur.

— De ce n-a făcut pasul, Cam? şopti ea. De ce a dat-o pe Win doctorului Harrow?

I-a trebuit o vreme pentru a răspunde.

— Îi e frică.

— De ce?

— De ceea ce ar putea să-i facă.

Ea se încruntă consternată.

— Nu are niciun sens. Merripen n-ar răni-o niciodată.

— Nu intenţionat. Oftă şi o trase mai aproape de el. Ţi-a spus Merripen vreodată că e *aşarib?*

— Nu. Ce înseamnă asta?

— E un cuvânt folosit pentru a descrie un războinic ţigan. Cam pe la cinci sau şase ani, băieţii sunt puşi să lupte cu mâinile goale. Nu există reguli şi nici limită de timp. Scopul este să produci cât mai mult rău şi cât mai repede posibil, până unul dintre ei cade. Antrenorii băieţilor scot bani buni de la mulţimea care pariază. Am văzut

aşaribi răniţi rău, orbiţi, chiar ucişi în timpul meciurilor. Luptă cu oasele încheieturilor fracturate şi cu coastele rupte, dacă e nevoie. Absent, Cam mângâie părul Ameliei şi adăugă: În tribul nostru n-a existat niciunul. Conducătorul nostru a hotărât că e o cruzime prea mare. Am învăţat să ne batem, desigur, dar n-a fost niciodată un mod de trai pentru noi.

— Merripen… şopti Amelia.

— Din ceea ce pot să spun, pentru el a fost chiar mai rău decât atât. Omul care l-a crescut… Cam, care se exprima întotdeauna cu atâta uşurinţă, descoperi că îi e greu să continue.

— Unchiul lui? interveni Amelia.

— Unchiul nostru. Cam îi spusese deja că el şi Merripen sunt fraţi. Dar încă nu mărturisise restului familiei ceea ce îi spusese Şuri. Aparent l-a crescut pe Merripen ca şi cum ar fi fost un câine de luptă.

Amelia păli.

— Ce vrei să spui?

— Merripen a fost crescut să fie tot atât de rău, ca un animal în arenă. A fost înfometat şi maltratat, până când a fost determinat să lupte cu oricine, în orice împrejurare. Şi a fost învăţat să reacţioneze la orice abuz îndreptat împotriva lui şi să-şi dirijeze agresiunea împotriva rivalului său.

— Bietul băiat, murmură Amelia. Asta explică felul în care era, când a venit pentru prima oară la noi. Era doar pe jumătate domesticit. Dar… a fost cu mult timp în urmă. De atunci viaţa lui a devenit foarte diferită. Şi, pentru că a suferit odată aşa îngrozitor, nu vrea să fie iubit acum? Nu vrea să fie

fericit?

— Nu acţionează în felul acesta, iubito. Cam zâmbi văzându-i figura nedumerită. Nu era o surpriză că Amelia, care fusese crescută într-o familie mare şi înconjurată de afecţiune, descoperea că-i e greu să-l înţeleagă pe un om, căruia îi era frică de propriile sale nevoi, ca şi cum acestea ar fi fost cei mai răi duşmani. Ce ar fi fost, dacă în copilăria ta ai fi fost învăţată că singurul scop al existenţei tale e să provoci durere celorlalţi? Că numai de această violenţă eşti bună? Cum ai fi putut să uiţi astfel de lucruri? N-ai fi putut. Aşa că, ai acoperi totul cât mai bine cu putinţă, conştientă în permanenţă de ceea ce zace sub spoiala de la suprafaţă.

— Dar… Merripen s-a schimbat, în mod categoric. E un bărbat cu multe calităţi frumoase.

— Merripen n-ar fi de acord.

— Ei bine, Win a demonstrat clar că va fi al ei, fără să-i pese de altceva.

— Nu contează dacă va fi al ei. El e hotărât să o protejeze de sine însuşi.

Amelia ura să fie confruntată cu probleme ce nu aveau o soluţie clară.

— Atunci, ce putem face noi?

Cam îşi înclină capul, pentru a o săruta pe vârful nasului.

— Ştiu cât de mult îţi displace să auzi aşa ceva, dragoste… Dar nu putem face prea mare lucru. Totul e în mâinile lor.

Ea clătină din cap şi bombăni ceva pe umărul lui.

— Ce ai spus? întrebă el amuzat.

Privirea ei se ridică spre a lui şi un zâmbet dezaprobator îi curbă buzele.

— Ceva în legătură cu faptul că *urăsc* că trebuie să las viitorul lui Merripen şi al lui Win în mâinile lor.

*

Ultima oară când Win şi Leo au văzut Casa Ramsay aceasta era ruinată şi pe jumătate arsă, iar terenurile erau pustii, cu excepţia buruienilor şi a dărâmăturilor. Şi, spre deosebire de restul familiei, nu văzuseră etapele progresului, în timp ce era reconstruită.

Îmbelşugata regiune sudică Hampshire cuprindea terenuri de coastă, câmpii de păşunat şi codri bătrâni, plini de o abundentă viaţă sălbatică. Hampshire avea un climat mai temperat şi mai însorit, decât cea mai mare parte a Angliei, datorită efectului stabilizator al poziţiei sale. Deşi Win nu trăise în Hampshire prea mult, înainte de a pleca la clinică, avea sentimentul că se întorcea acasă. Era un loc primitor, prietenesc, cu oraşul comercial Stony Cross plin de viaţă, la doar o distanţă mică de parcurs pe jos de la moşia Ramsay.

Se pare că vremea din Hampshire hotărâse să prezinte moşia sub cele mai bune auspicii, cu un soare generos şi câţiva norişori pitoreşti în depărtare.

Trăsura trecu de căsuţa portarului, ridicată din

cărămizi gri-albastre şi decorată cu pietre crem.

— Ei îi spun Casa Albastră, rosti domnişoara Marks, din motive evidente.

— Ce drăguţ, exclamă Win. N-am văzut niciodată în Hampshire cărămizi cu această culoare.

— Cărămizi albastre de Staffordshire, rosti Leo, întinzând gâtul să vadă partea cealaltă a casei. Acum, că au posibilitatea să transporte cărămizi din altă parte cu trenul, nu e nevoie ca zidarii să le producă la faţa locului.

Merseră de-a lungul aleii lungi, spre casa înconjurată de o pajişte verde ca de catifea, de cărări pavate cu alb, precum şi de tinere garduri vii şi tufişuri de trandafiri.

— Doamne! murmură Leo, când se apropiară de casă. Era o structură de piatră crem cu nenumărate frontoane şi lucarne vesele. Acoperişul de ardezie albastră sublinia îmbinări şi nişe conturate de crestele din ţiglă de teracotă contrastante. Deşi casa semăna cu casa veche, fusese mult îmbunătăţită. Şi ceea ce rămăsese din structura originală fusese aşa de adorabil restaurat, încât cineva cu greu ar fi putut să spună care sunt părţile vechi şi care sunt cele noi.

Leo nu-şi lua ochii de la casă.

— Merripen a spus că au păstrat unele din camerele şi ungherele cu forme ciudate. Văd mult mai multe ferestre. Şi au adăugat şi o aripă pentru servitori.

Peste tot se vedeau oameni muncind: căruţaşi, crescători de animale, tăietori de lemne şi zidari,

grădinari tunzând gardurile vii, băieţi de la grajduri şi valeţi ieşind în întâmpinarea trăsurilor. Moşia nu numai că revenise la viaţă, era prosperă.

Privind profilul concentrat al fratelui ei, Win simţi un val de gratitudine faţă de Merripen, care a făcut ca toate acestea să existe. Era bine pentru Leo să vină acasă, în această situaţie. Era un început promiţător pentru o viaţă nouă.

— Personalul gospodăriei are nevoie să fie mărit, rosti domnişoara Marks, dar cei pe care domnul Merripen i-a angajat deja sunt destul de eficienţi. Domnul Merripen este un manager exigent, dar totodată amabil. Ar face orice pentru a-i mulţumi.

Win coborî din trăsură cu ajutorul unui valet şi acceptă să fie escortată până la uşile din faţă, o pereche minunată de uşi duble, cu partea inferioară din aramă solidă şi plăci de sticlă plumbuită în partea superioară. Imediat ce Win ajunse pe treapta de sus, uşile s-au deschis dând la iveală o femeie de vârstă mijlocie cu părul brun-roşcat şi un ten deschis şi pistruiat. Faţa îi era ascuţită şi zdravănă şi era îmbrăcată într-o rochie neagră cu guler înalt.

— Bine aţi venit, domnişoară Hathaway, rosti ea cu căldură. Sunt doamna Barnstable, menajera. Ce încântaţi suntem cu toţii să te avem din nou alături de noi, în Hampshire!

— Mulţumesc, murmură Win urmând-o în holul de la intrare.

Ochii lui Win se deschiseră mari privind interiorul acestuia, atât de luminos şi sclipitor, înalt

pe două etaje şi lambrisat cu panouri vopsite în alb-crem. O scară din piatră cenuşie se afla în fundul holului, cu balustrada de fier strălucind neagră şi fără nicio pată. Peste tot, mirosea a săpun şi a ceară proaspătă.

— Remarcabil, i se opri răsuflarea lui Win. Nu e acelaşi loc.

Leo veni lângă ea. Pentru prima oară nu avea de făcut nicio remarcă maliţioasă şi nici nu-şi bătu capul să-şi ascundă admiraţia.

— E un afurisit de miracol, rosti el. Sunt surprins. Se întoarse spre menajeră. Unde e Merripen, doamnă Barnstable?

— Afară, la depozitul de cherestea, domnule. Ajută la descărcarea unui vagon. Buştenii sunt destul de grei şi muncitorii au uneori nevoie de ajutorul lui Merripen, la o încărcătură mai dificilă.

— Avem un depozit de cherestea? întrebă Leo.

Domnişoara Marks răspunse:

— Domnul Merripen plănuieşte să ridice case pentru noii arendaşi.

— E pentru prima oară când aud asta. De ce le oferim case? Tonul lui Leo nu era dezaprobator, mai mult interesat. Dar buzele domnişoarei Marks se subţiară, interpretând întrebarea lui ca o nemulţumire.

— Cei mai recenţi arendaşi, care au venit pe moşie, au fost atraşi de promisiunea unor case noi. Sunt deja nişte fermieri plini de succes, educaţi şi cu perspective de viitor şi domnul Merripen crede că prezenţa lor va adăuga mult la veniturile moşiei. Alte proprietăţi locale, ca Stony Cross Park,

construiesc şi ei case pentru arendaşii şi muncitorii lor…

— E în regulă, o întrerupse Leo. Nu e nevoie să iei poziţia asta defensivă, Marks. Dumnezeu ştie că nu m-aş fi gândit să mă interferez în planurile lui Merripen, după ce am văzut tot ce a făcut până acum. Se uită la menajeră. Dacă îmi arăţi drumul, doamnă Barnstable, m-aş duce să-l găsesc pe Merripen. Poate că aş putea să ajut la descărcarea vagonului cu cherestea.

— Vă va arăta drumul un valet, rosti menajera imediat. Dar munca asta e adesea hazardantă, my lord, şi nu se potriveşte cu un bărbat în poziţia voastră.

Domnişoara Marks adăugă cu un ton uşor caustic:

— În afară de asta, e îndoielnic că ai putea să fii de vreun ajutor.

Menajera rămase cu gura căscată.

Win trebui să-şi reţină un zâmbet. Domnişoara Marks vorbise ca şi cum Leo era un prăpădit, nu un om robust de 1,83 m înălţime.

Leo îi aruncă guvernantei un zâmbet sardonic.

— Sunt mult mai capabil din punct de vedere fizic, decât ai tu impresia, Marks. Nu ai idee ce stă ascuns sub haina asta.

— Sunt profund recunoscătoare pentru asta.

— Domnişoară Hathaway, interveni menajera în grabă, încercând să aplaneze conflictul, pot să-ţi arăt camera?

— Da, mulţumesc. Auzind vocile surorilor ei, Win se întoarse şi le văzu intrând în hol, împreună

cu domnul Rohan.

— Ei bine? întrebă Amelia cu un zâmbet, depărtându-şi braţele pentru a arăta tot ce era în jur.

— Frumos, mai presus de cuvinte.

— Hai să ne răcorim şi să dăm jos praful călătoriei, după care am să vă iau cu mine peste tot.

— Avem nevoie doar de câteva minute, o asigură Win şi plecă spre scară împreună cu menajera. De când lucrezi aici, doamnă Barnstable? întrebă ea, în timp ce urcau la etajul al doilea.

— De un an, mai mult sau mai puţin. De când casa a devenit locuibilă. Iniţial am fost angajată la Londra, dar fostul stăpân s-a dus pe lumea cealaltă, iar noul stăpân a concediat cea mai mare parte din personal şi l-a înlocuit cu oamenii lui. Am fost într-o nevoie disperată de slujbă.

— Îmi pare rău să aud asta. Dar sunt foarte încântată pentru familia Hathaway.

— A fost o schimbare provocatoare, rosti menajera, să adun personalul şi să-i antrenez pe toţi. Mărturisesc că am ezitat puţin, date fiind circumstanţele neobişnuite ale acestei poziţii. Dar domnul Merripen a fost foarte insistent.

— Da, rosti Win absentă, e greu să-i rezişti.

— Este o prezenţă puternică şi permanentă, domnul Merripen. Adesea mă minunez, când îl văd angrenat simultan într-o duzină de sarcini – cu tâmplari, zugravi, fierari, grăjdarul-şef, toţi pretinzându-i atenţia. Şi întotdeauna îşi menţine

capul limpede. Nu prea am putea să ne descurcăm fără el. E punctul forte al moşiei.

Win dădu din cap morocănoasă, uitându-se la camerele pe lângă care treceau. Şi mai multe panouri crem, mobilier vişiniu deschis şi tapiţerii din catifea în culori pastelate, în locul nuanţelor întunecate şi mohorâte, care erau la modă acum. Îi trecu prin minte ce păcat era că ea nu va putea să se bucure niciodată de această casă, în afară de vizitele ocazionale.

Doamna Barnstable o duse într-o cameră frumoasă, având ferestrele cu vedere spre grădini.

— Asta e a voastră, rosti menajera. Nimeni n-a ocupat-o înainte. Patul era făcut din plăci tapiţate în bleu, cuvertura de pat era din material alb. Într-un colţ se afla un birouaş de damă graţios şi o garderobă din arţar ca satinul, cu oglindă pe uşă.

— Domnul Merripen a ales personal tapetul, o informă doamna Barnstable. Aproape că l-a înnebunit pe arhitectul decorator, insistând să vadă sute de mostre, până a găsit acest model.

Tapetul era alb, cu un desen delicat format din ramuri înflorite. Şi din când în când se vedea silueta unui mic prihor, aşezat pe una din ramuri.

Încet Win se duse la unul dintre pereţi şi atinse o pasăre cu vârful degetelor. Privirea i se înceţoşă.

În timpul îndelungatei ei recuperări, după scarlatină, când obosea să mai ţină o carte în mână şi nu era nimeni disponibil să-i citească, privise afară pe fereastră cuibul unui prihor, aflat în arţarul de alături. Urmărise cum ieşiseră puii din ouăle lor albastre, cu trupuşoarele roz, pline de

vene şi puf. Urmărise cum le-au crescut penele şi o privise pe mama-prihor muncind să le umple ciocurile lacome. Şi văzu cum, unul după altul, au zburat din cuib, în timp ce ea rămânea ţintuită în pat.

În ciuda fricii de înălţimi, Merripen urcase adesea pe o scară, să spele fereastra de la etajul doi, pentru ea. Voia ca perspectiva ei spre lumea din afară să fie clară.

Spunea că cerul trebuie să fie întotdeauna albastru pentru ea.

— Îţi plac păsările, domnişoară Hathaway? întrebă menajera.

Win dădu din cap, fără să se uite în jur, îngrozită că faţa i se înroşise de emoţie înăbuşită.

— Mai ales prihorii, de-abia şopti ea.

— În curând, un valet îţi va aduce cufărul sus şi una dintre subrete îl va despacheta. Între timp, dacă doreşti să te speli, este apă proaspătă la lavoar.

— Mulţumesc. Win se îndreptă spre cana şi ligheanul de porţelan şi îşi aruncă stângace cu mâna apă rece pe faţă şi pe gât, nepăsătoare la picăturile ce i se scurgeau în corsaj. Tamponându-şi faţa cu un prosop, simţi doar o uşurare de moment faţă de căldura dureroasă ce o năpădise.

Auzind un trosnet pe duşumea, se întoarse rapid.

Merripen era pe prag privind-o.

Îmbujorarea condamnabilă nu o părăsea.

Ar fi vrut să se afle în partea cealaltă a lumii, departe de el. Ar fi vrut să nu-l mai revadă

niciodată. Şi în acelaşi timp simţurile ei îl atrăgeau pline de dor... vederea lui în cămaşa aceea desfăcută la gât, pânza albă scoţând în evidenţă culoarea de nucşoară a pielii lui... şuviţele scurte şi negre ale părului, mireasma eforturilor lui ajungând la nările ei, ce o înţepau. Dimensiunea şi prezenţa lui o paralizau. Dorea gustul pielii lui pe buzele ei. Voia să simtă bătaia pulsului lipit de al ei. Dacă ar veni la ea, aşa cum era în acest moment, şi ar strivi-o pe pat cu trupul lui tare şi greu, şi ar poseda-o...

— Cum a fost călătoria de la Londra? întrebă el cu faţa inexpresivă.

— Nu vreau să fac cu tine conversaţii fără valoare. Win se duse la fereastră şi fixă, fără să vadă, ţinutul păduros din depărtare.

— Camera îndeplineşte exigenţele tale?

Ea dădu din cap, fără să-l privească.

— Dacă există ceva de care ai nevoie...

— Am tot ce-mi trebuie, îl întrerupse ea. Mulţumesc.

— Vreau să vorbesc cu tine despre cealaltă...

— E totul în regulă, rosti ea reuşind să pară calmă. Nu ai nevoie să vii cu scuze, pentru că nu te-ai oferit să mă iei în căsătorie.

— Vreau să înţelegi...

— Înţeleg. Şi, deja te-am iertat. Poate că îţi va uşura conştiinţa să afli că voi fi mult mai bine aşa.

— Nu vreau iertarea ta, rosti el scurt.

— Bine, atunci nu eşti iertat. Orice îţi face plăcere. Nu putea să suporte să fie singură cu el, nicio clipă. Inima ei era distrusă, putea să o simtă

cum se dezagregă. Aplecându-şi capul, încercă să treacă pe lângă silueta lui nemişcată. Win nu intenţiona să se oprească. Totuşi, înainte de a trece pragul, se opri la o lungime de braţ de el. Exista ceva ce voia să-i spună. Cuvintele nu puteau fi reţinute. Din întâmplare, se auzi rostind inexpresiv: ieri am fost să văd un medic de la Londra. Unul foarte apreciat. I-am povestit despre situaţia mea, din punct de vedere medical, şi l-am rugat să-mi aprecieze starea generală de sănătate. Conştientă de intensitatea privirii lui Merripen, Win continuă în mod egal. După părerea lui de profesionist, nu există niciun motiv să nu am copii, dacă îi doresc. A spus că, pentru nicio femeie, nu există garanţii că naşterea va fi lipsită de riscuri. Dar pot duce o viaţă normală. Pot avea relaţii conjugale cu soţul meu şi, dacă vrea Dumnezeu, cândva voi deveni mamă. Făcu o pauză şi adăugă cu voce amară, care nu semăna deloc cu vocea ei obişnuită: Julian va fi aşa de încântat, când îi voi spune, nu crezi?

Dacă împunsătura a străpuns apărarea lui, nu a dat niciun semn.

— Există ceva ce trebuie să ştii despre el, rosti liniştit Merripen. Familia primei lui soţii – familia Lanham – îl suspectează că a avut ceva de a face cu moartea ei.

Capul lui Win se răsuci şi îl privi cu ochii îngustaţi.

— Nu pot să cred că ai decăzut aşa de mult. Julian mi-a spus totul despre asta. A iubit-o. A făcut tot ce a putut să o salveze de boală. Când a murit,

a fost devastat, după care a fost victimizat de familia ei. În durerea lor, aveau nevoie de cineva pe care să-l acuze. Julian a fost ţapul ispăşitor convenabil.

— Familia Lanham declară că, după moartea ei, s-a purtat în mod suspect. Nu s-a potrivit cu ideea nimănui despre văduvie.

— Nu toţi oamenii îşi arată durerea în acelaşi mod, îl repezi ea. Julian e medic – în timp ce munceşte s-a antrenat să fie impasibil, deoarece e cea mai bună atitudine faţă de pacienţi. Normal, nu s-a arătat descompus, indiferent cât de profundă era tristeţea lui. Cum îndrăzneşti să-l judeci?

— Nu-ţi dai seama că s-ar putea să fii în pericol?

— Din partea lui *Julian?* Omul care m-a făcut bine? Clătină din cap râzând neîncrezătoare. De dragul trecutei noastre prietenii, intenţionez să uit tot ce ai spus despre asta, Kev. Dar aminteşte-ţi că pe viitor nu voi tolera nicio insultă la adresa lui Julian. Aminteşte-ţi că el a rămas lângă mine, pe când tu n-ai făcut-o.

Trecu pe lângă el, fără să-i mai aştepte reacţia şi o văzu pe sora ei mai mare venind de-a lungul coridorului.

— Amelia, rosti senină. Începem turul? Vreau să văd tot.

Capitolul 16

Deşi Merripen declarase clar personalului casei

Ramsay că Leo, nu el, era stăpânul, servitorii şi muncitorii continuau să-l considere pe el autoritatea absolută. Pe Merripen îl contactau primul, în toate problemele. Şi Leo era încântat să rămână totul ca până acum, în timp ce el se familiariza cu moşia renăscută şi cu locuitorii ei.

— Nu sunt complet idiot, în ciuda aparenţelor, i se adresă sec lui Merripen, când într-o dimineaţă, se îndreptau spre colţul de est al proprietăţii. În mod evident, aranjamentele făcute de tine funcţionează. Nu intenţionez să stric lucrurile, în efortul de a dovedi că eu sunt stăpânul conacului. Acestea fiind spuse… am să-ţi sugerez doar câteva îmbunătăţiri, privind cazarea arendaşilor.

— Da?

— Câteva modificări necostisitoare în proiecte vor face căsuţele mai confortabile şi mai atractive. Şi dacă ideea e să se înfiinţeze în cele din urmă pe moşie un fel de cătun, e de datoria noastră să venim cu un set de planuri, pentru un sat model.

— Vrei să faci nişte planuri şi măsurători? întrebă Merripen, surprins de interesul demonstrat de lord, care era de obicei aşa indolent.

— Dacă nu ai nicio obiecţie.

— Sigur că nu. E moşia ta. Merripen îl privi meditativ. Ai în vedere întoarcerea la vechea ta profesie?

— De fapt, da. Aş putea să încep ca arhitect. O să vedem unde poate duce o ocupaţie serioasă. Şi are sens să-mi încerc dinţii în casele propriilor mei arendaşi. Zâmbi. Raţionamentul meu este că ei nu vor fi prea încântaţi să mă dea în judecată, spre

deosebire de cei din afară.

*

Pe o proprietate cu copaci atât de deşi, ca aceia de pe domeniul Ramsay, rărirea pădurii era necesară la fiecare zece ani. După calculele lui Merripen, moşia ratase cel puţin două cicluri precedente, ceea ce însemna că în treizeci de ani apăruseră copaci uscaţi, slabi sau cu creşterea înăbuşită, care trebuiau eliminaţi din pădurile Ramsay.

Spre groaza lui Leo, Merripen insistă să-l implice în tot procesul, până când Leo ştiu mult mai multe despre copaci, decât ar fi vrut vreodată să ştie.

— O rărire corectă ajută natura, spunea Merripen ca răspuns la bombănelile lui Leo. Moşia va poseda o cherestea mai sănătoasă şi mult mai valoroasă, dacă sunt înlăturaţi copacii care trebuie, pentru a-i ajuta pe ceilalţi să se dezvolte.

— Mai curând i-aş lăsa să-şi rezolve ei înşişi problemele, între ei, rosti Leo, afirmaţie ignorată de Merripen.

În continuare, pentru a se instrui pe el însuşi, ca şi pe Leo, Merripen a organizat o întâlnire cu personalul care se ocupa de pădurile moşiei. Plecară apoi să examineze copacii marcaţi, în timp ce pădurarii explicau cum se măsoară lungimea şi anvergura unui copac, pentru a-i determina cubajul. Folosind o rolă de măsurat, o prăjină de 6 m şi o scară, au făcut o estimare preliminară.

Înainte ca Leo să-şi dea seama cum s-a întâmplat, se trezi în vârful unei scări ajutând la măsurători.

— Aş putea să te întreb, îi strigă el de sus lui Merripen, cum se face că tu stai acolo jos, în timp ce eu sunt cocoţat aici, riscând să-mi frâng gâtul?

— Sunt copacii tăi, sublinie scurt Merripen.

— Şi gâtul meu!

Leo descoperi că Merripen voia ca el să acţioneze activ pe moşie, în toate problemele ei, mari şi mici. Se pare că în aceste zile, un aristocrat cu proprietăţi nu putea pur şi simplu să lenevească în bibliotecă bând porto, indiferent cât de atrăgător era acest scenariu. Puteai să delegi responsabilităţile moşiei managerilor şi servitorilor, dar asta însemna să rişti să fii jecmănit.

În timp ce se ocupau de alte activităţi de pe lista zilnică, ce părea că devine din ce în ce mai lungă, pe măsură ce săptămâna înainta, Leo începu să înţeleagă ce muncă uriaşă realizase Merripen în ultimii trei ani. Cea mai mare parte dintre managerii moşiilor făcuseră ucenicie şi cei mai mulţi fii de nobili fuseseră educaţi din copilărie, pentru diverse ocupaţii de pe moşiile pe care într-o zi le moşteneau.

În ce-l privea, Merripen învăţase toate acestea – să crească vite, să producă recolte, să îngrijească pădurea, să construiască, să îngraşe pământul, despre salarii, profituri şi chirii, fără nicio pregătire şi fără prea mult timp. Dar omul era ideal pentru asta. Avea o memorie colosală, apetit pentru munca grea şi un interes neobosit pentru detalii.

— Admite ceva, rosti Leo după o conversaţie deosebit de contradictorie privind ferma. Uneori n-ai găsit asta cam plictisitor, ce spui? Trebuie că ţi s-a sfărâmat ţeasta după o oră de discuţii, privind frecvenţa rotaţiei recoltei şi cât de mult teren arabil trebuie alocat porumbului şi cât fasolei.

Merripen studie cu grijă întrebarea, ca şi cum nu i s-ar fi întâmplat niciodată să descopere ceva plictisitor în munca de pe moşie.

— Nu, dacă era necesar să se facă.

Atunci a înţeles Leo, în sfârşit. Dacă Merripen hotărâse un anumit obiectiv, niciun amănunt nu era prea mic, nicio sarcină sub posibilităţile lui. Nicio împotrivire nu îl oprea. Calitatea de muncitor, pe care Leo o ridiculizase în trecut, îşi găsise unealta perfectă. Dumnezeu sau diavolul să-l ajute, pe cel care se punea în calea lui Merripen.

Dar acesta avea şi o slăbiciune.

Până acum toţi din familie fuseseră conştienţi de ataşamentul nestăpânit şi imposibil dintre Merripen şi Win. Şi toţi ştiau că menţionarea acestuia nu ducea la nimic bun, doar la necazuri. Leo nu văzuse niciodată doi oameni care să se împotrivească atât de disperat atracţiei lor reciproce.

Nu cu mult timp în urmă, Leo l-ar fi ales pe doctorul Harrow pentru Win, fără nicio clipă de ezitare. Să se mărite cu un ţigan era degradant, în lumea lor. În societatea londoneză era perfect raţional să te măriţi din interes şi să-ţi găseşti dragostea în altă parte. Totuşi, aceasta nu era posibil pentru Win. Inima ei era prea pură,

simţământele ei prea puternice. Şi după ce şi-a văzut surorile luptând să obţină tot ce voiau şi dată fiind eleganţa caracterului ei, care nu şovăia niciodată, Leo reflectă că era o ruşine condamnabilă că nu putea să aibă soţul pe care şi-l dorea.

*

În a treia dimineaţă de la sosirea lor în Hampshire, Amelia şi Win ieşiră la plimbare pe drumul care înconjura proprietatea, revenind în final la casa Ramsay. Era o zi plină de prospeţime şi senină, cărarea era puţin noroioasă în unele locuri, pajiştile erau acoperite cu o asemenea bogăţie de flori albe de ochiul boului, încât la prima vedere părea zăpadă proaspăt căzută.

Amelia, căreia întotdeauna îi plăcuse să meargă pe jos, se adaptă cu uşurinţă la paşii energici ai lui Win.

— Îmi place Stony Cross, declară Win savurând aerul dulce şi răcoros. Mă simt acasă, mai mult decât în Primrose Place, cu toate că nu am locuit aici prea mult timp.

— Da, e ceva special în legătură cu Hampshire. De câte ori ne întoarcem de la Londra, descopăr aici o uşurare de nedescris.

Scoţându-şi boneta, Amelia o ţinu de panglici şi o legănă uşor, în timp ce mergeau. Părea absorbită de peisaj, de florile răspândite peste tot, de ţârâitul şi bâzâitul insectelor active prin copaci, de miresmele emanate de ierburile încălzite de soare

şi de măcrişul de baltă piperat.

— Win, rosti ea până la urmă cu o voce gânditoare, nu trebuie să pleci din Hampshire, să ştii.

— Da, ştiu.

— Familia noastră poate să înfrunte orice scandal. Uită-te la Leo. Am supravieţuit tuturor…

— În ce priveşte scandalul, o întrerupse Win confuză, eu cred că am reuşit să fac ceva de fapt mai rău decât Leo.

— Asta nu cred că e posibil, draga mea.

— Ştii la fel de bine ca mine că pierderea virtuţii unei femei poate ruina o familie, mult mai eficient decât pierderea onoarei unui bărbat. Nu e drept, dar asta e situaţia.

— Nu ţi-ai pierdut virtutea, rosti Amelia indignată.

— Nu, pentru că n-am încercat! Dar crede-mă, chiar am vrut. Privindu-şi sora mai mare, Win văzu că o şocase. Zâmbi slab. Ai crezut că sunt deasupra acestor simţăminte, Amelia?

— Ei bine… da, presupun că aşa am crezut. Nu ai fost niciodată ahtiată după băieţii frumoşi, nici n-ai vorbit despre baluri şi petreceri, nici n-ai visat la viitorul tău soţ.

— Asta din cauza lui Merripen, admise Win. El a fost tot ce am vrut eu vreodată.

— O, Win! şopti Amelia. Îmi pare atât de rău.

Win păşi peste un pârleaz, ce trecea printr-o gaură îngustă din gardul de piară, şi Amelia o urmă. Continuară să meargă pe o cărare acoperită cu iarbă, ce ducea la un drum forestier şi

continuară aşa, până la un pod pietonal ce traversa un pârâu.

Amelia o luă pe Win de braţ.

— În lumina celor ce tocmai ai spus, simt şi mai tare că nu trebuie să te măriţi cu Harrow. Vreau să spun că, trebuie să te măriţi cu Harrow dacă vrei, dar nu din cauza fricii de scandal.

— Vreau. Îmi place. Cred că e un om bun. Şi dacă rămân aici, asta va avea ca rezultat o nefericire permanentă, atât pentru mine, cât şi pentru Merripen. Unul dintre noi trebuie să plece.

— De ce trebuie să fii tu aceea?

— De Merripen e nevoie aici. El aparţine acestui loc. Şi mie nu-mi pasă cu adevărat unde mă aflu. De fapt, cred că ar fi mai bine pentru mine să-mi croiesc un nou început, în altă parte.

— Cam intenţionează să vorbească cu el, rosti Amelia.

— O, nu, nu trebuie! Nu, în numele meu. Mândria lui Win se revoltă şi se întoarse cu faţa spre Amelia. Nu-l lăsa. *Te rog.*

— Nu-l pot opri pe Cam din indiferent ce încearcă el. Nu vorbeşte cu Merripen pentru tine, Win. O face pentru Merripen însuşi. Ne este foarte teamă de ceea ce va deveni, odată ce te va pierde pentru totdeauna.

— Deja m-a pierdut, rosti Win inexpresivă. M-a pierdut în momentul în care a refuzat să se ridice în favoarea mea. Şi după ce plec, nu va fi altfel decât a fost întotdeauna. Nu va permite niciodată să se vadă blândeţea din el. De fapt, cred că dispreţuieşte lucrurile care-i fac plăcere, deoarece

bucurându-se de un lucru ar putea să devină mai blând. Toţi muşchii mici ai feţei ei păreau că au îngheţat. Win ridică mâna pentru a-şi masa fruntea prinsă ca într-un cleşte. Cu cât îi pasă mai mult de mine, cu atât mai hotărât e să mă evite.

— Bărbaţii! bombăni Amelia traversând podul.

— Merripen e convins că nu are ce să-mi ofere. E un fel de aroganţă în asta, nu crezi? Să hotărască el, de ce am eu nevoie! Să nu-i pese de sentimentele mele! Să mă pună pe un piedestal aşa de înalt, încât asta să-l absolve de orice răspundere.

— Nu e aroganţă, rosti blând Amelia. E frică.

— Ei bine, n-o să trăiesc în felul acesta. Nu voi fi încorsetată de temerile mele, sau ale lui. Win se simţi uşor relaxată, calmul coborând asupra ei, în timp ce admitea adevărul: Îl iubesc, dar nu vreau să fie nevoie să-l ademenesc, sau să-l prind în capcana căsătoriei. Vreau un partener, care să dorească să o facă.

— În mod cert, nimeni nu te poate acuza pentru asta. Pe mine m-a deranjat cu adevărat întotdeauna felul în care oamenii afirmă că femeia îl „agăţă” pe bărbat. Ca şi cum ar fi păstrăvi şi noi reuşim să-i prindem în undiţă şi să-i scoatem din apă.

În ciuda supărării ei, Win nu se putu stăpâni să nu zâmbească.

Continuară să meargă prin atmosfera umedă şi caldă. Când până la urmă se apropiară de Casa Ramsay, văzură o trăsură oprită la intrare.

— E Julian, rosti Win. Aşa devreme! Trebuie că

a părăsit Londra înainte de a se crăpa de ziuă. Îşi grăbi pasul şi îl ajunse exact când cobora din trăsură.

Frumuseţea rece a lui Julian nu era deloc umbrită de efectele călătoriei lungi de la Londra. Luă mâinile lui Win şi le strânse ferm zâmbindu-i.

— Bun veni în Hampshire, rosti ea.

— Mulţumesc, draga mea. Ai fost la plimbare?

— Plină de energie, îl asigură ea zâmbind.

— Foarte bine. Iată, am ceva pentru tine. Băgă mâna în buzunar şi scoase un obiect mic. Win simţi cum îi strecoară pe deget un inel. Privi rubinul, nuanţa de roşu cunoscută sub numele „sânge de porumbel”, montat în aur şi cu diamante. Se spune, îi mărturisi Julian, că cine posedă un rubin are mulţumire şi pace.

— Mulţumesc, e aşa frumos, murmură ea aplecându-se înainte. Închise ochii, când simţi buzele lui apăsându-i blând fruntea. Mulţumire şi pace... dacă vrea Dumnezeu, poate că le va avea şi ea cândva...

*

Cam se îndoia de propria lui sănătate mintală, aşa cum se apropia de Merripen, care muncea la depozitul de cherestea. Privi o clipă cum acesta îi ajuta pe trei pădurari să descarce buştenii masivi din vagon. Era o muncă periculoasă, o singură greşeală putând să ducă la rănire gravă, sau la moarte.

Folosind planuri înclinate şi pârghii lungi,

oamenii rostogoleau buştenii pe pământ centimetru cu centimetru. Bombănind din cauza efortului, cu muşchii încordaţi, se luptau să controleze greutatea în coborâre. Merripen, ca cel mai mare şi mai puternic din grup, ocupase poziţia centrală, făcând din el ţinta cea mai vulnerabilă, dacă se întâmpla ceva rău.

Îngrijorat, Cam înaintă pentru a da o mână de ajutor.

— Du-te de aici, lătră Merripen zărindu-l cu coada ochiului.

Cam se opri. Pădurarii lucrau după o anumită metodă, realiză el. Oricine, care nu cunoştea procedeul, ar fi putut să facă rău tuturor, în mod necugetat.

Aşteptă privind cum buştenii erau depuşi în siguranţă pe pământ. Respirând greu, pădurarii se ghemuiră şi-şi îmbrăţişară genunchii cu braţele, căutând să-şi revină după efortul îngrozitor. Toţi, cu excepţia lui Merripen, care înfipse un cârlig mortal de ascuţit în unul din buşteni. Apoi se întoarse cu faţa la Cam, continuând să ţină în mână o pereche de cleşti.

Merripen arăta ca un diavol, cu faţa întunecată acoperită cu un strat de transpiraţie, şi cu ochii strălucind de un foc drăcesc. Deşi Cam ajunsese să-l cunoască bine în ultimii trei ani, totuşi nu-l văzuse niciodată aşa. Părea un suflet damnat, fără nicio speranţă sau dorinţă de salvare.

Doamne ajută-mă! se gândi Cam. Dacă Win se mărită cu doctorul Harrow, Merripen s-ar putea să-şi piardă controlul. Amintindu-şi tot necazul pe care

l-au avut cu Leo, Cam gemu în sinea lui.

Era tentat să se spele pe mâini de toată această afacere mizerabilă şi afurisită, gândindu-se că avea nişte lucruri mult mai bune de făcut, decât să se lupte pentru sănătatea mintală a fratelui lui. Lasă-l pe Merripen să se ocupe de consecinţele propriei lui alegeri!

Apoi însă, Cam se gândi cum s-ar comporta el însuşi, dacă cineva sau ceva ar ameninţa să i-o ia pe Amelia. Nu mult mai bine, desigur. O milă ezitantă îl umplu de nelinişte.

— Ce vrei? întrebă scurt Merripen, punând cleştii deoparte.

Cam se apropie încet.

— Harrow e aici.

— Am văzut.

— Te duci înăuntru să-i urezi bun venit?

Merripen îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Leo e stăpânul gospodăriei. El trebuie să-l întâmpine pe ticălos.

— În timp ce tu te ascunzi aici, la depozitul de cherestea?

Ochii negri ca de cafea se îngustară.

— Nu mă ascund. Muncesc. Şi tu îmi stai în cale.

— Vreau să vorbesc cu tine, *fral.*

— Nu-mi mai spune aşa. Şi nu e nevoie să te amesteci.

— Cineva trebuie să încerce să bage în tine puţin bun simţ, rosti Cam blând. Uită-te la tine, Kev. Te comporţi exact ca bruta, pe care *ţiganul baro* a încercat să o facă din tine.

— Gura, rosti Merripen răguşit.

— Îl laşi pe el să hotărască ce viaţă vei duce în continuare, insistă Cam. Te-ai înlănţuit cu toată forţa cu afurisitele astea de lanţuri.

— Dacă nu închizi gura…

— Măcar dacă te-ai răni doar pe tine, n-aş spune niciun cuvânt. Dar o răneşti şi pe ea şi se pare că nu dai un b…

Cam se întrerupse, când Merripen se aruncă asupra lui, atacându-l cu o forţă însetată de sânge, ce îi trânti pe amândoi la pământ. Impactul a fost puternic, chiar şi pe terenul acela noroios. Se rostogoliră o dată, de două ori, fiecare străduindu-se să câştige o poziţie dominantă. Merripen era infernal de greu.

Realizând că, dacă va fi imobilizat, vor rezulta daune serioase pentru el, Cam se răsuci eliberându-se şi sări în picioare. Ridicându-şi garda, îl blocă şi făcu un pas lateral, când Merripen sări în sus, ca un adevărat tigru.

Pădurarii se grăbiră să intervină, doi dintre ei apucându-l pe Merripen şi trăgându-l de acolo, celălalt năpustindu-se asupra lui Cam…

— Eşti aşa un idiot! se repezi Cam privindu-l pe Merripen. Şi se eliberă de omul care încerca să-l reţină. Eşti hotărât să strici totul în ce te priveşte, fără să-ţi pese de ceilalţi, nu-i aşa? Merripen se avântă înainte, cu o figură ucigaşă, în timp ce pădurarii se luptau să-l reţină. Cam clătină din cap dezgustat. Am sperat să discutăm raţional un minut sau două, dar aparent asta nu e de tine. Se uită la pădurari. Daţi-i drumul! Pot să mă ocup

singur de el. E uşor să învingi un om, care lasă emoţiile să elimine tot ce e mai bun în el.

La aceasta, Merripen făcu un efort vizibil pentru a-şi controla furia, rămânând liniştit, sălbăticia din ochii lui diminuându-se, până la o urmă de ură rece. Treptat, cu aceeaşi grijă pe care o foloseau pentru a mânui buştenii grei gata să-i zdrobească, pădurarii îi eliberară braţele.

— Ţi-ai demonstrat punctul de vedere, reluă Cam. Şi se pare că vei continua să faci acelaşi lucru, până când îl vei dovedi tuturor. Aşa că, lasă-mă să-ţi împărtăşesc efortul. Sunt de acord cu tine. Nu eşti făcut pentru ea.

Şi plecă de la depozitul de cherestea, în timp ce Merripen se uita după el.

*

Absenţa lui Merripen aruncă o umbră peste cina din seara aceea, indiferent cât încercau ei să se comporte normal. Cel mai ciudat lucru era că Merripen nu fusese niciodată genul care domina conversaţia, sau care deţinea un rol principal în adunare, şi totuşi lipsa prezenţei lui modeste era ca şi cum ai fi luat un picior de la un scaun. Când nu era de faţă, totul era dezechilibrat.

Julian compensă lipsa lui cu farmec şi uşurinţă, povestind istorii amuzante despre cunoştinţele lui de la Londra, discutând despre clinică, relevând originile terapiilor, care îi serveau pe pacienţii lui cu un atât de mare efect.

Win asculta şi zâmbea. Se prefăcea că e

interesată de scena din jurul ei, masa încărcată cu porţelanuri şi cristaluri, platourile cu mâncare de sezon şi câteva piese de serviciu din argint. La suprafaţă era calmă. Dar în sinea ei nu exista nimic altceva decât emoţiile ce o crispau, furia, dorinţa şi tristeţea, împletite atât de desăvârşit, încât nu le cunoştea proporţiile.

Cam pe la jumătatea cinei, între peşte şi vânat, un valet se îndreptă spre capul mesei, în mână cu o mică tavă de argint. Şi îi înmână lui Leo o notiţă.

— My lord, murmură valetul.

Toată masa rămase tăcută, în timp ce îl priveau pe Leo citind biletul. După care, băgă foaia de hârtie neglijent în haină şi îi murmură valetului să-i pregătească calul.

Un zâmbet atinse buzele lui Leo, când văzu toate privirile aţintite asupra lui.

— Scuzaţi-mă, rosti calm, E nevoie de mine într-o mică treabă, ce nu poate aştepta. Ochii lui albaştri deschis aveau o strălucire sardonică, atunci când o privi pe Amelia. Poate că ai putea să asiguri ca bucătăria să-mi păstreze o farfurie cu desert? Ştii cât îmi plac fleacurile astea. Se ridică de la masă. Vă rog să mă scuzaţi.

Win fu cuprinsă de îngrijorare. Ştia că era ceva ce avea de a face cu Merripen, simţea asta până în măduva oaselor.

— My lord, rosti ea cu voce înăbuşită. Este cumva…

— Totul e bine, rosti el imediat.

— Să vin şi eu? întrebă Cam uitându-se fix la Leo. Era o situaţie nouă, ca Leo să rezolve singur

problemele. Nouă, mai ales pentru Leo.

— Nicio şansă, răspunse el. Nu m-aş lipsi de asta, pentru nimic în lume.

*

Închisoarea din Stony Cross se afla pe Fishmonger Lane. Localnicii se refereau la temniţa cu două carcere ca la un „ocol”. Cuvânt vechi care însemna un țarc, unde erau ţinute animalele rătăcite, mai ales în vremuri medievale, când încă se mai practica sistemul terenului deschis. Stăpânul unor vaci, oi, sau capre pierdute, putea de obicei să le găsească în ocol, de unde le putea lua, contra unei taxe. Acum, beţivii şi cei cu abateri minore de la lege, erau revendicaţi de rudele lor cam în acelaşi mod.

Leo petrecuse el însuşi mai mult de câteva nopţi în ocol. Dar, după câte ştia el, Merripen nu încălcase niciodată legea şi în mod cert nu fusese niciodată învinovăţit de beţie, publică sau privată. Până acum.

Era de-a dreptul amuzantă această inversare a rolurilor. Merripen fusese întotdeauna cel care îl scosese din orice închisoare, sau carceră, în care reuşise să aterizeze.

Leo avu o scurtă întrevedere cu poliţistul obştei, care părea la fel de mişcat de toată povestea.

— Pot să întreb care e natura delictului? întrebă Leo sfios.

— S-a cherchelit bine-mersi la cârciumă,

răspunse poliţistul, şi a intrat într-o adevărată cursă gen Tom-şi-Jerry, cu un localnic.

— De ce s-au bătut?

— Localnicul a făcut o remarcă despre ţigani şi băutură şi asta l-a făcut pe domnul Merripen să ia foc, ca o candelă romană. Scărpinându-se în cap prin părul sârmos, poliţistul continuă cu chibzuială: o mulţime de oameni au sărit să-l apere pe Merripen – este iubit printre fermierii de aici – dar s-a apucat să-i bată şi pe ei. Au încercat chiar să-i plătească cauţiunea. Au spus că nu e el însuşi, aşa acru şi certăreţ. Din câte îl cunosc şi eu pe Merripen, e un tip liniştit. Nu ca alţii de felul lui. Dar am spus nu, nu aş lua banii de cauţiune, până nu va sta puţin închis. Pumnii lui sunt de mărimea unui jambon de Hampshire. Nu-l eliberez, până nu e măcar pe jumătate treaz.

— Pot să vorbesc cu el?

— Da, my lord. E în prima carceră. Am să te duc acolo.

— Nu trebuie să te deranjezi, rosti Leo amabil. Cunosc drumul.

La asta, poliţistul rânji.

— Bănuiesc că da, my lord.

Celula nu era mobilată, cu excepţia unui scăunel scund, o găleată goală şi o saltea de paie. Merripen stătea pe saltea, cu spatele sprijinit de peretele de paiantă. Ţinea un genunchi ridicat, înconjurat cu braţul. Capul negru era aplecat într-o poziţie de totală abandonare.

Când Leo se apropie de rândul de gratii de fier ce-i despărţea, Merripen ridică privirea. Faţa lui era

trasă şi posomorâtă. Arăta ca şi cum ura lumea şi pe toţi locuitorii ei.

Desigur, Leo era obişnuit cu astfel de sentimente.

— Ei bine, asta e o schimbare, remarcă el vesel. De obicei tu eşti de partea aceasta a gratiilor şi eu de partea cealaltă.

— Nu-mi pasă, mârâi Merripen.

— Asta e ceea ce spun şi *eu* de obicei, se minună Leo.

— Am să te omor, rosti Merripen cu o sinceritate guturală.

— Asta nu mă încurajează prea mult să te scot de acolo, nu-i aşa? Leo îşi încrucişă braţele la piept şi-l privi pe celălalt bărbat apreciindu-l expert. Merripen nu mai era beat. Doar că arăta ca dracu'. Şi suferea. În lumina propriilor sale ticăloşii trecute, Leo presupunea că trebuie să aibă multă răbdare cu omul acesta. Cu toate acestea, adăugă el, te voi elibera, pentru că şi tu ai făcut asta pentru mine, în aşa de multe ocazii.

— Atunci, fă-o.

— Curând. Dar mai întâi, am câte ceva să-ţi spun. Şi evident că, dacă mai întâi te las să ieşi, vei ţâşni ca un iepure urmărit de vânător şi eu n-am să mai am nicio şansă.

— Spune ce vrei. Nu te ascult.

— Uită-te la tine. Eşti o belea murdară şi stai închis în ocol. Şi eşti gata să primeşti din partea mea o lecţie de comportament, ceea ce evident e aşa înjositor, pe cât de jos poate cădea un om. După toate aparenţele, cuvintele ajungeau la

urechi surde. Leo continuă totuşi neobosit. Nu eşti potrivit pentru asta, Merripen. Nu poţi să faci ca beţia ta să valoreze vreun ban. Şi, spre deosebire de oamenii ca mine, care devin prietenoşi când beau, tu te transformi într-un trol cu temperament urât. Leo făcu o pauză gândindu-se cum ar fi mai bine să-l provoace. Alcoolul dezvăluie adevăratul caracter al cuiva, se spune.

Asta îl atinse. Merripen îi aruncă o privire întunecată, care cuprindea şi furie şi suferinţă. Surprins de violenţa reacţiei, Leo ezită, înainte de a continua.

Înţelegea situaţia, mai bine decât credea sau voia să creadă ticălosul. Poate că nu cunoştea întreaga încâlceală misterioasă din trecutul lui Merripen, sau schimbările şi revenirile complexe ale caracterului său, care-l făceau incapabil să o aibă pe femeia pe care o iubea. Dar ştia un adevăr simplu, care le anula pe toate celelalte.

Viaţa era afurisit de scurtă!

— Să te ia naiba, murmură Leo plimbându-se înainte şi înapoi. Ar fi preferat să ia un cuţit şi să-şi facă o rană în propriul lui trup, decât să spună ceea ce era nevoie să fie spus. Dar avea sentimentul că, într-un fel oarecare, el stătea între Merripen şi distrugerea lui totală, că un stimulent al unor vorbe esenţiale, un argument crucial, trebuia menţionat. Dacă n-ai fi aşa de încăpăţânat, rosti el, n-ar fi nevoie să fac asta.

Merripen nu-i răspunse. Nici măcar nu-l privi.

Leo se întoarse într-o parte şi îşi masă ceafa apăsându-şi degetele pe muşchii rigizi.

— Tu ştii că n-am vorbit niciodată despre Laura Dillard. De fapt, s-ar putea să fie prima oară când i-am pronunţat numele întreg, de când a murit. Dar am să-ţi spun ceva despre ea, pentru că nu numai că ţi-o datorez, pentru ceea ce ai făcut pentru moşia Ramsay, dar…

— Nu o face, Leo. Cuvintele erau pline de putere şi reci. Ai să te simţi prost.

— Ei bine, sunt bun la treaba asta. Şi tu nu mi-ai lăsat nicio nenorocită de alternativă. Înţelegi unde te afli, Merripen? – o închisoare ridicată de tine. Şi chiar după ce vei ieşi de aici, vei fi în continuare prins în capcană. Toată viaţa ta vei fi într-o închisoare. Leo se gândea la Laura, la particularităţile ei fizice, care nu mai erau chiar aşa clare în mintea lui. Dar persistau să existe în sinea lui, ca amintirea luminii soarelui într-o lume ce devenise amarnic de rece, de la moartea ei.

Iadul nu era un abis de foc şi pucioasă. Iadul însemna să te trezeşti singur, cu aşternutul ud de lacrimile şi de sămânţa ta, conştient că femeia pe care ai visat-o nu se va întoarce niciodată la tine.

— De când am pierdut-o pe Laura, reluă Leo, tot ce am făcut a fost în principal un mod de a-mi petrece timpul. E greu să dai o para chioară pe ceva. Dar cel puţin pot trăi cu convingerea că am luptat pentru ea. Cel puţin am petrecut cu ea fiecare nenorocit de minut, pe care l-am avut. Şi a murit ştiind că am iubit-o. Încetă să se mai plimbe şi se uită cu dispreţ la Merripen. Dar tu lepezi tot – şi sfărâmi inima surorii mele – pentru că eşti un afurisit de laş. Cum poţi… Se întrerupse, când

Merripen se aruncă asupra gratiilor zguduindu-le ca un nebun.

— Taci din gură, afurisitul dracului…

— Cu ce vei rămâne, după ce Win pleacă cu Harrow? insistă Leo. Vei sta în închisoarea ridicată de tine însuţi în jurul tău, asta e evident. Dar Win va fi într-o situaţie mult mai rea. Ea va fi singură. Departe de familia ei. Căsătorită cu un bărbat, care o priveşte ca pe nimic altceva, decât ca pe un obiect decorativ, ce trebuie ţinut pe un raft afurisit. Şi ce se întâmplă când frumuseţea ei se va ofili şi ea îşi va pierde valoarea în faţa lui? Atunci cum o va trata? Merripen stătea nemişcat, cu o figură schimonosită şi cu moartea în priviri. E o fată puternică, spuse Leo. Am petrecut doi ani cu Win, privind-o în timp ce primea o provocare după alta. După bătăliile cărora le-a făcut faţă, e afurisit de îndreptăţită să ia propriile ei hotărâri. Dacă vrea să rişte având un copil – dacă se simte destul de puternică – e dreptul ei. Şi dacă tu eşti bărbatul pe care-l vrea, nu fi idiot respingând-o. Leo îşi masă fruntea obosit. Nici tu, nici eu nu valorăm nimic, adăugă încet. O, tu poţi să munceşti pe moşie, poţi să-mi arăţi registrele de socoteli, să-i conduci pe arendaşi şi inventarul şi cămara ta puturoasă. Presupun că vom continua să o administrăm destul de bine. Dar niciunul dintre noi nu va fi niciodată mai mult decât pe jumătate viu, asemeni celor mai mulţi dintre oameni, singura deosebire fiind că noi o ştim. Leo făcu o pauză, uşor surprins de senzaţia de încordare din jurul gâtului său, ca şi cum ar fi fost strâns de un laţ. Amelia mi-a spus odată

despre bănuiala pe care a avut-o pentru o clipă. Şi a preocupat-o. Mi-a spus că, atunci când Win şi cu mine ne-am îmbolnăvit de scarlatină, iar tu ai făcut siropul acela mortal din cucută, ai pregătit mai mult decât era necesar. Şi ai reţinut o ceaşcă din el pe noptiera lui Win, ca un fel de băutură macabră pentru noapte. Amelia a spus că, dacă Win murea, ea crede că tu ai fi băut restul de otravă. Şi eu te-am urât întotdeauna pentru asta. Pentru că m-ai forţat pe mine să rămân viu, fără femeia pe care am iubit-o, în timp ce tu nu aveai nicio intenţia dracului să faci la fel. Merripen nu răspunse şi nici nu dădu vreun semn că înregistrase vorbele lui Leo. Cristoase, omule! rosti Leo răguşit. Dacă ai avut intenţia să mori cu ea, nu crezi că ar trebui să-ţi aduni curajul să *trăieşti* cu ea?

Nu se auzi nimic decât tăcerea, când Leo plecă de lângă celulă. Se întreba ce dracu' făcuse, ce efect putea să aibă.

Se duse în biroul poliţistului obştei şi îi spuse să-i dea drumul lui Merripen.

— Totuşi, mai aşteaptă încă cinci minute, adăugă el sec. Am nevoie de un avans, în cursa asta.

*

După ce Leo a plecat, atmosfera de la masa cinei căpătase un ton hotărât de veselie. Nimeni nu voia să presupună cu voce tare motivul absenţei lui Merripen, sau de ce a plecat Leo într-o misiune aşa misterioasă… Dar se pare că cele două situaţii

aveau legătură.

Win era îngrijorată în tăcere. Îşi spunea cu severitate că nu era nici locul şi nici dreptul ei să fie îngrijorată pentru Merripen. Apoi a devenit şi mai îngrijorată. Şi în timp ce se forţa să mai ia câteva îmbucături de la masă, simţea că mâncarea i se opreşte în gât.

S-a dus la culcare devreme, pretinzând că o doare capul şi i-a lăsat pe ceilalţi în salon jucând diverse jocuri. După ce Julian a însoţit-o pe scara principală, l-a lăsat să o sărute. Era un sărut lung şi umed, în timp ce-i explora buzele. Dulceaţa răbdătoare a gurii lui peste a ei fusese – dacă nu răvăşitoare – totuşi foarte plăcută.

Win reflectă că Julian va fi un partener îndemânatec şi sensibil, când în final va reuşi să-l convingă să facă dragoste cu ea. Dar nu părea grozav de înclinat spre această problemă, ceea ce era atât o dezamăgire, cât şi o uşurare. Dacă ar privi-o vreodată măcar cu o urmă de foame şi de nevoie, aşa cum făcea Merripen, poate ar fi trezit o reacţie în ea.

Însă Win ştia că şi dacă Julian o dorea, sentimentele lui nu se apropiau de cele ale lui Merripen – fundamentale şi a-tot-cuprinzătoare. Şi descoperi că e greu să şi-l imagineze pe Julian pierzându-şi calmul, în timpul celor mai intime acte. Nu şi-l putea închipui transpirând, gemând şi ţinând-o strâns. Ştia din intuiţie că Julian nu-şi va permite niciodată să coboare la nivelul acela de abandonare.

De asemenea ştia că, în viitor, exista

posibilitatea ca Julian să se culce cu altă femeie. Gândul o deprimă. Dar o astfel de îngrijorare nu era suficientă să o împiedice să se mărite. La urma urmei, adulterul cu greu putea fi numit o circumstanţă neobișnuită. În timp ce se considera un ideal social, ca un bărbat să-şi ţină jurămintele de fidelitate, cei mai mulţi dintre oameni erau gata să scuze un soţ care se abătea de la ele. Din punctul de vedere al societăţii, o soţie trebuia să ierte.

Win se îmbăie şi-şi puse o cămaşă albă de noapte, apoi se aşeză în pat să citească puţin. Romanul, împrumutat de la Poppy, avea atât de multe personaje confuze şi o proză extinsă atât de înflorată, încât oricine putea să-şi închipuie că autorul a fost plătit după numărul de cuvinte. După ce a citit două capitole, Win a închis cartea şi a stins lampa. Stătea întinsă şi se uita deprimată în întuneric.

Până la urmă somnul a cuprins-o. Dormea greu, salutând cu bucurie evadarea. Dar nu peste mult timp, când mai era încă foarte întuneric, se trezi din vis luptându-se. În cameră se afla cineva sau ceva. Primul ei gând fu că trebuie să fie sconcsul lui Beatrix, care uneori se strecura pe uşă, pentru a aduna obiectele ce-i stârneau curiozitatea.

Frecându-se la ochi, Win tocmai voia să se ridice din pat, când alături se simţi o mişcare. Peste ea trecu o umbră mare. Şi înainte ca uluirea să lase loc fricii, auzi un murmur familiar şi simţi degetele fierbinţi ale unui bărbat apăsate pe

buzele ei.

— Eu sunt.

Sub mâna lui, buzele i se mişcară fără sunet.

Kev.

Lui Win i se strânse stomacul de plăcere, iar bătăile inimii îi pulsau în gât. Dar încă mai era furioasă pe el şi pe ce anume *făcuse* cu el şi, dacă a venit aici pentru o discuţie la miezul nopţii, a greşit jalnic. Fu gata să i-o spună, dar spre surpriza ei, simţi pe gură punându-i-se o pânză, ce fu legată cu dexteritate la spate. În câteva secunde, îi legase încheieturile mâinilor în faţă.

Win înţepenise de şoc. Merripen n-ar face niciodată aşa ceva. Şi totuşi el era, l-ar fi recunoscut şi dacă i-a fi atins doar mâinile. Ce voia? Ce îi trecea prin cap? Respiraţia lui era mai accelerată ca de obicei, în timp ce o mângâia pe păr. Acum, că ochii ei se obişnuiseră cu întunericul, văzu că faţa lui era dură şi austeră.

Merripen îi scoase inelul cu rubin din deget şi îl puse pe noptieră. Luându-i capul în mâini, privi în ochii ei larg deschişi şi spuse doar trei cuvinte. Dar acestea explicau tot ce făcuse şi tot ce intenționa să facă.

— Eşti a mea.

O ridică cu uşurinţă, o aşeză pe umărul lui puternic şi o scoase afară din cameră.

Win închise ochii supusă şi tremurând. Scoase câteva suspine, prin căluşul care îi astupa gura, nu de nefericire sau frică, ci de o uşurare sălbatică. Acesta nu era un act impulsiv. Era un ritual. Era felul ţigănesc de a face curte, ca în vechime, şi nu

cu jumătăţi de măsură. Era răpită şi sedusă.

În sfârşit.

Capitolul 17

În ce priveşte răpirea, a fost executată cu mare măiestrie. Nimeni nu se putea aştepta la ceva mai puţin din partea lui Merripen. Deşi Win presupuse că o va duce în camera lui, el o surprinse când o scoase afară, unde îi aştepta un cal. Înfăşurând-o în haina sa, o ţinu la piept şi plecă cu ea călare. Nu spre poarta casei, ci spre pădure, prin ceaţa nopţii şi întunericul dens, ce în curând va fi risipit de zori.

Win stătea lipită de el şi relaxată, pentru că avea încredere în el, totuşi zdruncinată de nervi. Acesta e Merripen şi totuşi nu e el. Latura, pe care întotdeauna o ţinuse sub un control strict, fusese eliberată.

Merripen conduse expert calul prin crângul de stejari şi frasini. Şi brusc apăru o căsuţă albă, o siluetă fantomatică în întuneric. Win se întrebă cui îi aparţinea. Era îngrijită şi arăta ca nouă, cu fumul ridicându-se din coşul căminului. Era luminoasă, primitoare, ca şi cum tocmai fusese pregătită pentru vizitatori.

Descălecând, Merripen o luă pe Win în braţe şi o depuse pe treapta din faţă.

— Nu te mişca, rosti el. Ea rămase supusă, în timp ce el priponea calul.

Merripen o apucă de încheieturile legate şi o conduse înăuntru. Win îl urmă uşoară, captivă de bunăvoie. Căsuţa era modest mobilată şi mirosea a

lemn şi a zugrăveală proaspătă. Nu numai că nu avea locuitori permanenţi, dar se pare că nimeni nu locuise niciodată acolo.

Ducând-o pe Win în dormitor, Merripen o lăsă pe pat şi o acoperi cu pături şi lenjerie albă. Picioarele ei goale atârnau peste marginea somierei, când se aşeză dreaptă.

Merripen stătea în faţa ei, lumina căminului făcând să-i strălucească o parte a feţei. Privirea îi era captată de ochii ei. Încet îşi scoase haina şi o aruncă pe duşumea, nepăsător faţă de stofa fină. Când îşi trase peste cap cămaşa cu gulerul desfăcut, Win fu surprinsă de lăţimea puternică a torsului lui, de muşchii coastelor şi de pielea oacheşă. Pe piept nu avea păr, pielea lucindu-i ca satinul, încât degetele ei se încordară de nevoia de a o atinge. Se simţi roşind anticipat, cu faţa aprinsă de fierbinţeală.

Ochii negri ai lui Merripen îi observau reacţia. Simţi că el înţelege ce voia ea, de ce avea nevoie, chiar mai mult decât îşi închipuia ea. Îşi scoase ghetele, le aruncă deoparte şi veni mai aproape, până ce ea îi simţi mireasma sărată de mascul. El îi atinse gulerul tivit cu dantelă al cămăşii de noapte, pipăindu-l încet. Apoi mâna îi alunecă peste piept luând forma sânului. Apăsarea fierbinte o înfioră, senzaţie ce ajunse până la sfârcuri. Ea ar fi vrut să o sărute chiar acolo. Voia aşa de mult, încât nu mai avu astâmpăr, degetele de la picioare i se chirciră şi buzele i se desfăcură într-un oftat, sub pânza de pe gură.

Spre uşurarea ei, Merripen se îndreptă spre

ceafa ei şi îi dezlegă căluşul.

Roşie şi tremurând, Win reuşi o şoaptă nesigură:

— Tu… tu n-aveai nevoie să te foloseşti de toate astea. Aş fi rămas foarte tăcută.

Tonul lui Merripen fu grav, dar în profunzimea ochilor lui era o scânteie păgână.

— Când hotărăsc să fac ceva, îl fac aşa cum trebuie.

— Da. Scoase un suspin de plăcere, când degetele lui i se plimbară prin păr şi îi atinseră pielea capului. Ştiu…

Legănându-i capul în mâini, se aplecă şi o sărută blând, cu pătrunderi fierbinţi şi superficiale în gură şi când ea răspunse o pătrunse şi mai adânc, pretinzând şi mai mult. Sărutul continuă mai mult, şi mai mult, făcând-o să-şi piardă răsuflarea şi să se încordeze, limba ei îndrăznind lacomă să treacă peste dinţii lui. Era aşa absorbită să-l guste, aşa de năucită de vibraţia ce se trezea în ea, încât îi luă ceva timp, până îşi dădu seama că era întinsă pe spate pe pat, alături de el şi cu mâinile legate aruncate deasupra capului.

Buzele lui alunecară peste gâtul ei, savurând-o cu sărutări încete şi deschise.

— Un… unde suntem? reuşi ea să întrebe tremurând, când gura lui descoperi un loc deosebit de sensibil.

— Căsuţa paznicului de vânătoare. Întârzie asupra locului acela vulnerabil, până când ea se crispă.

— Unde e paznicul?

Vocea lui vibră de pasiune.

— Nu avem încă aşa ceva.

Win îşi frecă obrazul şi bărbia de buclele grele ale părului lui, savurându-i prezenţa.

— Cum se face că n-am văzut niciodată acest loc?

El ridică capul.

— E departe în pădure, şopti el, departe de zgomote. Se juca cu sânul ei, pipăindu-i blând vârful. Paznicul de vânătoare are nevoie de pace şi linişte, pentru a se îngriji de păsări.

Win simţea orice în sinea ei, numai pace şi linişte nu, cu nervii întinşi la maximum, cu încheieturile mâinilor trăgând de legăturile de mătase. Murea de dorinţa de a-l atinge, de a-l îmbrăţişa.

— Kev, dezleagă-mi mâinile. El clătină din cap.

Trecerea lentă a mâinii lui pe partea ei din faţă o făcu să se arcuiască. O, te rog, oftă ea. Kev…

— Şşşt, murmură el. Încă nu. Gura lui trecu flămândă peste a ei. Te doresc de atât de mult timp. Am avut aşa de multă nevoie de tine. Dinţii lui îi prinseră buza inferioară cu o delicateţe stârnită. O atingere a mâinilor tale şi n-aş fi rezistat o secundă.

— Dar vreau să te iau în braţe, rosti ea rugătoare.

Privirea lui o înfioră.

— Înainte de a termina, iubito, o să mă iei în braţe cu fiecare parte a trupului tău. Îi acoperi bătăile sălbatice ale inimii cu palma lui blândă. Coborând capul, îi sărută obrazul fierbinte şi şopti:

Înţelegi ce vreau să fac, Win?

Ea inspiră spasmodic.

— Aşa cred. Amelia mi-a spus câte ceva, mai de mult. Şi desigur, primăvara toată lumea le vede pe oi şi pe vite.

Aceasta îi smulse lui un zâmbet.

— Dacă acesta e standardul la care sunt cotat, n-o să avem niciun necaz.

Ea îl apucă cu braţele legate şi făcu efortul de a se ridica, pentru a-i ajunge la gură. El o sărută, împingând-o din nou în pat, furişându-şi cu grijă unul dintre genunchi între coapsele ei. Blând, mai mult şi mai mult, până când ea simţi o apăsare intimă pe o parte a ei ce începu să o doară. Frecarea subtilă şi ritmică o făcu să se crispeze, un fel de plăcere sinuoasă, înfrigurată emanând din fiecare împingere înceată. Uimită, Win se întrebă că dacă făcea acest lucru cu un bărbat pe care îl cunoştea aşa de bine, de atâta timp, nu era într-un fel mult mai jenant, decât să facă dragoste cu un străin.

Noaptea se transformă în zi, dimineaţa argintie năvălind în cameră. Pădurea se trezea în ciripit şi foşnete… ciocârlii, rândunici. Se gândi deodată la toţi cei rămaşi în casa Ramsay… în curând vor descoperi că lipseşte. Un fior o străbătu, când se întrebă dacă o vor căuta. Dacă se va întoarce tot virgină, orice viitor cu Merripen era în mare pericol.

— Kev, şopti ea agitată, poate că ar trebui să te grăbeşti.

— De ce? întrebă el cu buzele lipite de gâtul ei.

— Mi-e teamă că cineva ne va opri.

El înălţă capul.

— Nimeni nu ne va opri. O armată întreagă ar putea să înconjoare căsuţa. Explozii. Fulgere. Şi totuşi, se va întâmpla.

— Eu cred că ar trebui să te grăbeşti.

— Dar tu? Merripen zâmbi într-un fel care îi opri inima. Când e relaxat şi fericit, gândi ea, e bărbatul cel mai frumos care a existat vreodată.

El îi căută cu dibăcie gura, distrăgând-o cu sărutări profunde şi arzătoare. În acelaşi timp, îi apucă partea din faţă a cămăşii de noapte şi trase, rupând-o de sus până jos, ca şi cum n-ar fi fost altceva decât dantelă de hârtie. Win scoase un suspin ruşinat, dar rămase liniştită.

Merripen se ridică deasupra ei. Apucând-o de încheieturi, le trase iar peste capul ei, expunându-i trupul în întregime şi făcându-i sânii să se întărească. Se uita la sfârcurile roz deschis. Mârâitul blând din gât o făcu să vibreze. Se aplecă şi-şi deschise gura peste sfârcul sânului drept şi îl ţinu pe limbă... aşa de fierbinte... încât ea se înfioră, ca şi cum contactul ar fi fript-o. Când privi, sfârcul era mai roşu şi mai tare decât fusese înainte.

Ochii lui erau înecaţi de pasiune, când îi sărută şi celălalt sân. Limba lui transformă sfârcul moale într-un boboc aspru, pe care-l potoli cu mişcări fierbinţi. Ea se presă în umezeala aceea, respiraţia amestecându-i-se cu mici suspine. El îi apucă sfârcul între dinţi, îl muşcă cu grijă, dându-i bobârnace. Win gemu când mâinile lui puternice îi mângâiară trupul, poposind în locuri de o

sensibilitate insuportabilă.

Ajungându-i la coapse, încercă să le desfacă, dar ruşinoasă Win le ţinea strâns lipite. Dorinţa ei de a continua îi fu împiedicată de faptul că realiză că se ivise o umezeală abundentă, *acolo,* lucru la care nu se aşteptase şi despre care nu i se spusese nimic.

— Am crezut că ai spus să mă grăbesc? şopti Merripen lângă urechea ei plimbându-şi buzele pe faţa aprinsă.

— Dezleagă-mi mâinile, se rugă ea, tulburată. Am nevoie să… ei bine, să curăţ.

— Să cureţi? Aruncându-i o privire ironică, Merripen dezlegă mătasea din jurul încheieturilor. Vrei să spui, să cureţi camera?

— Nu… pe mine.

Perplexitatea adânci un şanţ între sprâncenele lui negre. Mângâie despărţitura dintre coapsele ei strâns lipite şi din reflex, ea le strânse şi mai tare. Dându-şi seama care era problema, el zâmbi uşor, în timp ce fu năpădit de o tandreţe inexprimabilă.

— Asta te îngrijorează? Îi desfăcu picioarele, pipăind netezimea umedă cu degete blânde. Că eşti umedă aici? Ea închise ochii şi dădu din cap scoţând un sunet sugrumat. Nu-i nimic, o linişti el. Aşa e bine, este aşa cum trebuie să fie. Asta mă ajută pe mine să intru în tine şi… Respiraţia lui se înăspri. O, Win, eşti aşa de dulce, lasă-mă să te ating, lasă-mă să te am…

Cu o modestie agonizantă, Win îl lăsă să-i desfacă şi mai mult coapsele. Încercă să rămână liniştită şi tăcută, dar şoldurile îi săltară, când el

ajunse în locul acela care devenise aproape dureros de sensibil. El murmură blând, absorbit pasional de carnea moale de femeie. Mai multă umezeală, mai multă căldură, atingerea lui fiind uşoară, de jur-împrejur şi pe deasupra, înghiontind-o tandru, până când un deget îi pătrunse înăuntru. Ea înţepeni şi oftă, iar invazia fu imediat retrasă.

— Te-am rănit?

Ea ridică pleoapele.

— Nu, se minună ea. De fapt, n-am simţit nicio durere. Întinse gâtul pentru a se uita între ei. E sânge acolo? Poate că ar trebui…

— Nu, Win… avea pe faţă o expresie de spaimă aproape comică. Ceea ce tocmai am făcut nu provoacă nici durere, nici sânge. Şi după o pauză scurtă: când am să o fac cu membrul meu, totuşi, probabil că o să te doară al naibii.

— Ooo! Ea cumpăni pentru o clipă. Acesta e cuvântul pe care bărbaţii îl folosesc pentru părţile lor intime?

— Una dintre vorbele folosite de *gagii.*

— Şi ţiganii cum îi spun?

— Îi spun *kori.*

— Şi ce înseamnă?

— Ţeapă.

Win aruncă o privire timidă spre protuberanţa masivă ce îi întindea pantalonii.

— Cam prea substanţială pentru o ţeapă. Am crezut că folosesc un cuvânt mai adecvat. Dar presupun… Inspiră repede, când mâna lui se duse mai jos. Presupun că dacă vrei trandafiri, trebuie… degetul lui alunecase din nou în ea… să suporţi

eventualii ţepi.

— Curată filosofie. Blând el mângâie şi aţâţă interiorul strâmt al trupului ei.

Degetele de la picioarele ei se chirciră, când tensiunea haină i se zbuciumă adânc în abdomen.

— Kev, eu ce trebuie să fac?

— Nimic. Lasă-mă doar să-ţi produc plăcere.

Toată viaţa ei tânjise după aşa ceva, fără să ştie de fapt ce era, această blândă, surprinzătoare contopire cu el, această dulce dizolvare a eului. Această încolăcire reciprocă. Fără îndoială, el se controla şi totuşi o devora minunându-se. Se simţi absorbind senzaţia, cu trupul ei infuzat de culoare şi căldură.

Merripen nu voia să o lase să ascundă nimic din ea de el… lua ce voia întorcându-i şi ridicându-i trupul, rostogolind-o dintr-o parte în alta, în permanenţă cu grijă, dar cu o insistenţă pasionată. Îi sărută subsuorile şi pe laturi, şi peste tot, plimbându-şi limba de-a lungul fiecărei curbe şi cută umedă. Încet, încet, plăcerea acumulată se schimbă în ceva întunecat şi crud şi ea gemu de durerea provocată de o nevoie acută.

Bătăile inimii ei reverberau peste tot, în sâni, în membre şi în stomac, chiar şi în vârful degetelor de la mâini şi de la picioare. Era prea mult, această sălbăticie pe care o stârnise el. Imploră o clipă de răgaz.

— Nu încă, rosti el cu respirația neregulată şi cu un ton dur de triumf, pe care ea încă nu-l înţelegea.

— Te rog, Kev…

— Eşti aşa de aproape, pot să o simt. O, Doamne... Îi luă capul în mâini şi o sărută hămesit spunându-i lipit de buzele ei: nu trebuie să mă opresc încă. Lasă-mă să-ţi arăt de ce.

Ei îi scăpă un scâncet, când el se lăsă să alunece în jos între coapsele ei, cu capul aplecat peste locul umflat, pe care-l excitase cu degetele. Îşi puse gura pe locul acela, lingând delicat strâmtoarea sărată, desfăcând-o cu degetele. Ea încercă să se ridice în şezut, dar căzu înapoi pe perne, când el găsi ceea ce voise, cu limba lui puternică şi udă.

Era desfăcută sub el ca un sacrificiu păgân, scăldat în lumina zilei ce acum umplea camera. Merripen i se închină cu lingeri fierbinţi, line, savurând încântat gustul cărnii ei. Gemând, ea îşi strânse picioarele în jurul capului lui, şi el se apucă deliberat să muşte şi să lingă interiorul palid al unei coapse, apoi al celeilalte, Desfătându-se de ea. Vrând totul.

Win înfipse disperată degetele în părul lui şi uitând de ruşine îi dirijă înapoi, cu trupul arcuindu-se indescriptibil... *aici, te rog, mai mult, mai mult, acum... şi* gemu când el îşi încleştă gura pe ea, atingând-o într-un ritm rapid. O podidi plăcerea, făcând-o să scoată un strigăt plin de uimire, înțepenind-o şi paralizând-o timp de câteva secunde chinuitoare. Fiecare mişcare, măsură şi puls din univers se diluaseră într-o fierbinţeală irezistibilă, alunecoasă, ţintuită acolo, în locul acela crucial, apoi totul cedă, senzaţiile şi tensiunea cutremurând-o minunat şi rămase epuizată de

înfiorări puternice şi binecuvântate.

Win se relaxă fără speranţă, când spasmele i se domoliră. Era cuprinsă de o sfârşeală incandescentă, un sentiment de pace atotcuprinzător care nu-i permitea nicio mişcare. Merripen plecă de lângă ea, doar atât cât să se dezbrace complet. Gol şi excitat se întoarse spre ea. O ridică, în nevoia lui masculină brută şi se aşeză peste ea.

Ea ridică braţele spre el, cu un murmur moleşit. Spatele lui era dur şi neted sub degetele ei, muşchii răsucindu-se la atingerea ei. Capul lui coborî, obrazul ras atingându-l aspru pe al ei. Ea îi primi forţa cu o supunere totală, îndoindu-şi genunchii şi ridicându-şi şoldurile, pentru a-l cuprinde.

La început el împinse blând. Carnea inocentă rezistă usturând, din cauza pătrunderii. Apoi el pătrunse şi mai cu forţă, iar lui Win i se opri respiraţia din cauza durerii arzătoare provocată de intrarea lui. Prea mult din el, prea tare, prea adânc. Ca o reacţie, ea se crispă şi el se îngropă mai tare în ea culcând-o şi icnind să rămână liniştită, spunându-i să aştepte, pentru că dacă nu se va mişca, va fi mai bine. Amândoi se liniştiră respirând puternic.

— Trebuie să mă opresc? şopti Merripen aspru, cu faţa încordată. Chiar şi acum, în momentul cel mai puternic al dorinţei, era preocupat de ea. Înţelegând ce îl costa pe el să-i ceară asta, cât de mult o dorea, Win fu copleşită de iubire.

— Nici măcar să nu te gândeşti să te opreşti

acum. Îl mângâie încurajându-l ruşinată. El gemu şi începu să se mişte, tremurând din tot trupul, în timp ce se împingea în ea.

Deşi fiecare pătrundere îi cauza o durere ascuţită, în locul unde se întâlneau, Win încercă să-l tragă şi mai în adânc. Sentimentul de a-l avea în ea era mult mai puternic decât durerea, sau plăcerea. Era o necesitate.

Merripen se uită la ea, cu ochii strălucind pe faţa îmbujorată. Arăta feroce şi hămesit şi chiar puţin dezorientat, ca şi cum experimenta ceva dincolo de ţelul unui bărbat obişnuit. Abia acum îşi dădu ea seama de enormitatea pasiunii lui, de anii în care o acumulase, în ciuda tuturor eforturilor lui de a o înăbuşi. Ce dur luptase împotriva sorţii lor, din motive pe care ea încă nu le înţelegea pe deplin. Dar acum îi poseda trupul, cu o adoraţie şi intensitate ce eclipsau toate celelalte sentimente.

Şi o iubea ca pe o femeie, nu ca pe o creatură eterică. Sentimentele lui pentru ea erau sângeroase, viguroase, elementare. Exact cum voise şi ea.

Şi îl primi, îl primi, înconjurându-l cu picioarele ei subţiri, îngropându-şi faţa între gâtul şi umărul lui. Îi plăceau sunetele pe care le scotea, mârâitul şi mormăitul, asprimea respiraţiei lui care o inunda. Şi forţa lui în jur şi în ea. Cu tandreţe îi mângâie spatele şi coastele şi îi depuse sărutări pe gură. El păru electrizat de atenţiile ei, mişcările lui accelerându-se, cu ochii strâns închişi. Apoi o pătrunse şi rămase aşa, după care se scutură, ca şi cum era pe punctul de a muri.

— Win, gemu el îngropându-şi faţa în a ei. Win! Silaba simplă conţinea toată credinţa şi pasiunea a mii de rugăciuni.

Trecură minute întregi, înainte ca vreunul din ei să vorbească. Stăteau înlănţuiţi, contopiţi şi uzi, fără să vrea să se despartă.

Win zâmbi când simţi buzele lui Merripen plimbându-se pe faţa ei. Când ajunse la bărbie, o muşcă uşor.

— Nu pe un piedestal, rosti el cu duritate.

— Hmmm? Se agită, ridicând mâna să-i mângâie ţepii de pe obraji. Ce vrei să spui?

— Ai spus că te-am aşezat pe un piedestal… îţi aminteşti?

— Da.

— N-a fost deloc aşa. Întotdeauna te-am purtat în inima mea. Întotdeauna. Am crezut că asta ar trebui să fie de ajuns.

Mişcată, Win îl sărută blând.

— Ce s-a întâmplat, Kev? De ce ţi-ai schimbat părerea?

Capitolul 18

Kev nu intenţiona să răspundă, până când nu se ocupa întâi de ea. Coborî din pat şi se duse în mica bucătărie, ce era prevăzută cu un cuptor şi un rezervor de apă din alamă, dotat cu conducte ce treceau printr-un cuptor, pentru a produce instantaneu apă fierbinte. Umplând un bidon cu apă caldă, îl aduse în dormitor, împreună cu un prosop curat.

Se opri, la vederea lui Win, care stătea lungită pe o parte, cu curbele grațioase acoperite cu cearşaful alb, cu părul răspândit pe umeri în revărsări de aur argintiu. Şi cel mai minunat dintre toate, era blândeţea sătulă a feţei şi roşeaţa umflată a buzelor pe care le sărutase, şi le sărutase... Era o imagine izvorâtă din cele mai tăinuite visuri ale lui, aşa cum stătea în pat, aşteptându-l.

Umezi prosopul cu apa caldă şi dădu la o parte cearşaful, bucurându-se de frumuseţea ei. Ar fi vrut-o indiferent cum, virgină sau nu... dar în sinea lui îşi dădea seama de satisfacţia de a fi fost primul ei bărbat. Nimeni altcineva, în afară de el, n-a atins-o, nu i-a stârnit plăcerea, n-a privit-o... cu excepţia...

— Win, rosti el încruntându-se, în timp ce o ştergea apăsând prosopul aburind între coapsele ei. La clinică, ai îmbrăcat vreodată altceva decât echipamentul tău de gimnastică? Adică, Harrow s-a uitat vreodată la tine?

Faţa ei era stăpânită, dar exista o lucire de amuzament în ochii ei de un albastru aşa bogat.

— Mă întrebi dacă Julian m-a văzut vreodată goală, în exerciţiul profesiunii?

Kev era gelos şi amândoi ştiau asta, dar nu se putu abţine să nu se încrunte.

— Da.

— Nu, n-a făcut-o, rosti ea afectată. Era interesat de sistemul meu respirator, care aşa cum ştii în mod cert, se află într-un loc foarte îndepărtat de organele de reproducere.

— E interesat de mai mult, decât de plămânii tăi, rosti întunecat Kev.

Ea zâmbi.

— Dacă speri să mă îndepărtezi de întrebarea pe care ţi-am pus-o mai devreme, să ştii că nu funcţionează. Ce s-a întâmplat cu tine noaptea trecută, Kev?

El clăti petele de sânge de pe prosop, îl stoarse şi-l apăsă din nou fierbinte între coapsele ei.

— Am fost reţinut.

Ochii ei se deschiseră mari.

— În temniţă? Acolo s-a dus Leo? Să te scoată?

— Da.

— În numele cerului, de ce te aflai în spatele gratiilor?

— M-am bătut, la cârciumă.

Plescăi din limbă de câteva ori.

— Asta nu seamănă cu tine.

Declaraţia era încărcată de o asemenea ironie lipsită de intenţie, încât Kev aproape râse. De fapt, doar câteva pufăieli apărură din fundul pieptului şi era aşa de amuzat şi de mizerabil totodată, încât nici nu putea vorbi. Expresia lui trebuie că arăta destul de ciudat, deoarece Win se uită la el intens, apoi se ridică. Îşi luă compresa şi o puse deoparte şi-şi trase cearşaful peste sâni. Apoi plimbă o mână uşoară şi graţioasă peste umărul lui gol, atingerea ei potolindu-l. Şi continuă să-l mângâie, pe piept, pe ceafă, pe abdomen şi fiecare mişcare iubitoare a mâinii ei părea să erodeze şi mai mult bariera auto-impusă de el.

— Până când am intrat în familia voastră, rosti

el răguşit, era singurul scop pentru care existam. Să mă bat. Să rănesc oameni. Am fost... monstruos. Privind în ochii lui Win, nu văzu nimic decât interes.

— Mai spune-mi, şopti ea. El clătină din cap. Un fior îi trecu pe spinare. Mâna ei alunecă în jurul cefei lui. Încet îi trase capul pe umărul ei, astfel încât faţa lui era pe jumătate ascunsă. Mai spune-mi, îl îndemnă ea.

Kev era pierdut, incapabil să-i refuze ceva. Şi ştia că e pe cale să mărturisească, ceea ce o va dezgusta şi o va revolta, dar se trezi totuşi făcând-o.

Îi relevă toată lipsa lui de îndurare, încercând să o facă să înţeleagă ce ticălos vicios fusese şi încă mai era. Îi povesti despre băieţii pe care îi bătuse măr, despre cei de care se temea că mai târziu au murit, fără să fie vreodată sigur. Îi spuse cum trăise ca un animal, mâncând rămăşiţe, cum fusese un bătăuş, un hoţ, un calic. Îi povesti despre cruzimile şi umilinţele pe care le suportase.

Kev îşi reţinuse întotdeauna mărturisirile în el însuşi, acum însă se revărsau ca nişte gunoaie. Şi fu îngrozit când îşi dădu seama că şi-a pierdut cu desăvârşire controlul, că de câte ori încerca să se oprească, tot ce reuşea era o atingere blândă şi un murmur din partea lui Win şi astfel divulga totul, ca un criminal în faţa preotului, pe eşafod.

— Cum pot eu să te ating cu mâinile astea? întrebă el sfâşiat de suferință. Cum poţi să mă laşi? Dumnezeule, dacă ai şti tot ce am făcut...

— Îmi plac mâinile tale, murmură ea.

— Nu sunt destul de bun pentru tine. Şi nimeni nu e. Cea mai mare parte dintre bărbaţi, buni sau răi, au limite în ceea ce pot face, chiar şi pentru cineva pe care-l iubesc. Eu nu am aşa ceva. Nici Dumnezeu, nici morală, nici credinţă în nimic. Cu excepţia ta. Tu eşti religia mea. Aş face orice îmi ceri. M-aş bate, aş fura, aş ucide pentru tine. Aş…

— Şşşşt. Taci. Dumnezeule mare! I se tăiase răsuflarea. Nu e nevoie să încalci nicio poruncă, Kev.

— Tu nu înţelegi, rosti el trăgându-se înapoi, pentru a se uita la ea. Dacă ai fi crezut ceva din ceea ce ţi-am spus…

— Ba înţeleg. Faţa ei era ca a unui înger, blândă şi plină de compasiune. Şi cred ce mi-ai spus… dar nu sunt deloc de acord cu concluziile pe care se pare că le-ai tras tu. Mâinile ei se ridicară, modelându-se după obrajii lui netezi. Eşti un bărbat bun, iubitor. *Ţiganul baro* a încercat să ucidă în tine toate astea, dar n-a reuşit. Din cauza forţei tale. Din cauza inimii tale. Se întinse înapoi pe pat şi îl trase lângă ea. Linişteşte-te, Kev, şopti ea. Unchiul tău a fost un om rău şi ceea ce a făcut trebuie îngropat odată cu el. „Lasă mortul să îngroape morţii”, ştii ce înseamnă asta? El scutură din cap. Să laşi trecutul în urmă şi să priveşti doar la ce te aşteaptă în viitor. Doar aşa poţi să găseşte o nouă cale. O nouă viaţă. Este o zicală creştină… dar poate însemna ceva şi pentru un ţigan, aşa cred.

Şi într-adevăr însemna mai mult decât ar fi putut Win să realizeze. Ţiganul era extrem de

superstiţios privind moartea şi morţii, distrugând tot ce aparţinuse celor care au murit, pronunţând numele decedatului cât mai rar posibil. Era în beneficiul mortului, ca şi al celor vii, să-l oprească pe acesta să revină în lumea celor vii, ca o fantomă nefericită. Lasă mortul să îngroape morţii… dar el nu era sigur că putea.

— Greu să laşi totul în urmă, rosti el cu voce groasă. Greu să uiţi.

— Da. Braţele ei se strânseră în jurul lui. Dar vom umple mintea ta cu lucruri mult mai bune, la care să te gândeşti. Kev rămase tăcut vreme îndelungată apăsându-şi urechea pe inima lui Win, ascultând bătaia regulată şi ritmul respiraţiei ei. De când te-am văzut prima oară, am ştiut ce vei însemna pentru mine, murmură până la urmă Win. Ce băiat sălbatic şi furios erai! Te-am iubit imediat. Şi tu ai simţit la fel, nu? El dădu uşor din cap desfătându-se cu senzaţiile pe care i le oferea. Pielea ei mirosea dulce ca o delicatesă, cu o vagă urmă de mosc feminin. Mi-am pus în cap să te îmblânzesc, continuă ea. Nu în toate sensurile. Dar suficient cât să pot rămâne aproape de tine. Îşi trecu degetele prin părul lui. Om insuportabil! Ce te-a făcut să mă răpeşti, când ştiai că aş fi venit de bunăvoie?

— Am demonstrat ceva, rosti el cu voce înăbuşită.

Ea chicoti şi îl mângâie pe cap, atingerea unghiilor ei făcându-l aproape să toarcă.

— Demonstraţia ta a fost bine primită. Acum trebuie să ne ducem înapoi?

— Vrei asta?

Win clătină din cap.

— Totuşi... nu mi-ar displăcea să am ceva de mâncat.

— Am adus mâncare aici, înainte de a merge după tine.

Ea îşi plimbă drăgăstos vârful degetului pe marginea urechii lui.

— Ce ticălos eficient eşti. Deci, am putea să stăm aici toată ziua?

— Da.

Win se răsuci de plăcere.

— Oare va veni cineva după noi?

— Mă îndoiesc. Kev trase de pe ea lenjeria de pat şi îşi băgă nasul în valea amplă a sânilor ei. Şi am să o omor pe prima persoană, care s-ar apropia de prag. Un râs liniştit îi scăpă ei din gât. Ce e? întrebă el fără să se mişte.

— O, mă gândeam la toţi anii pe care i-am petrecut încercând să cobor din pat, ca să fiu cu tine. Şi când am venit acasă, tot ce am vrut era să mă întorc în pat. Cu tine.

Pentru micul dejun avură ceai tare şi plăcintă, ca şi brânză topită pe felii subţiri de pâine prăjită cu unt. Înfăşurată în cămaşa lui Merripen, Win se aşează pe un scăunel din bucătărie. Se desfăta privind jocul muşchilor de pe spatele lui, în timp ce turna apă aburindă într-o cadă. Zâmbind băgă în gură ultima bucăţică de plăcintă.

— Să fii răpită şi violată, comentă ea, asta îţi stârneşte apetitul.

— Ca şi violatorului.

Părea că există o aură aproape magică în acest loc obişnuit, în această căsuţă mică şi liniştită. Win se simţea ca şi cum fusese prinsă într-un fel de descântec fermecat. Aproape îi era frică că visează, că se va trezi singură în patul ei cast. Dar prezenţa lui Merripen era prea viguroasă şi reală, pentru a fi un vis. Şi micile dureri şi spasme din trupul ei îi oferiră o dovadă în plus că fusese luată. Posedată.

— Până la ora actuală toţi ştiu, rosti Win absentă, gândindu-se la cei din Casa Ramsay. Bietul Julian! Trebuie că e furios.

— Dar ce zici de inimă sfărâmată? Merripen puse deoparte oala cu apă şi veni spre ea, doar cu pantalonii pe el.

Win se încruntă gânditoare.

— Va fi dezamăgit, aşa cred. Şi mai cred că îi pasă de mine. Dar nu, inima nu-i va fi sfărâmată. Se rezemă de el şi, în timp ce o mângâia pe păr, obrazul ei se lipi de netezimea întinsă a pieptului lui. Nu m-a vrut niciodată, în felul în care m-ai vrut tu.

— Orice bărbat, care n-ar face-o, ar însemna că e eunuc. În respiraţie îi apăru o întrerupere, când Win îi sărută marginea buricului. I-ai spus ce a zis doctorul londonez? Că eşti suficient de sănătoasă pentru a da naştere la copii? Win dădu din cap. Şi ce a spus Harrow?

— Julian mi-a spus că aş putea să consult o legiune de medici şi să obţin oricâte opinii, care să mă conducă la concluzia pe care o vreau. Dar din punctul lui de vedere, trebuie să nu am copii.

Merripen o ridică în picioare şi se uită la ea, cu o expresie insondabilă.

— Nu vreau să te expun vreunui risc. Dar nu cred nici în Harrow, nici în părerile lui.

— Pentru că te gândeşti la el ca la un rival?

— Asta ar fi o latură, admise el. Dar mai e şi instinctul. Există ceva... care-i lipseşte acestui om. Ceva la el e fals.

— Poate că din cauză că e medic, sugeră Win, înfiorându-se când Merripen îi scoase de pe ea cămaşa. Bărbaţii cu profesia lui par deseori distanţi. Superiori, chiar. Dar asta e ceva necesar, din cauză că...

— Nu e asta. Merripen o duse la cadă şi o ajută să se scufunde în ea. Win oftă, nu numai din cauza fierbinţelii apei, dar şi pentru că era goală în faţa lui. Modestia ei fu pusă la şi mai grea încercare, când Merripen îngenunche lângă cadă şi începu să o spele. Însă felul lui de a proceda nu era deloc lasciv, ci plin de grijă şi ea nu se putu stăpâni să nu se relaxeze sub acţiunea acestor mâini puternice, mângâietoare.

— Încă îl mai suspectezi pe Julian că i-a făcut rău primei lui soţii, ştiu asta, rosti Win în timp ce Merripen o îmbăia. Dar e un vindecător. Nu ar face rău nimănui, cu atât mai puţin propriei lui soţii. Făcu o pauză, când îi descifră expresia. Nu mă crezi. Eşti hotărât să crezi ce e mai rău despre el.

— Cred că se simte îndreptăţit să se joace cu viaţa şi cu moartea. Ca zeii din poveştile acelea mitologice, de care tu şi surorile tale sunteţi atât de îndrăgostite.

— Nu-l cunoşti pe Julian, aşa ca mine. Merripen nu răspunse, continuă doar să o spele. Ea îi privi faţa întunecată, prin vălul de aburi, la fel de frumoasă şi implacabilă, ca sculptura antică a unui luptător babilonian. N-ar trebui să-mi bat capul să-l apăr, continuă ea mâhnită. Nu vei fi niciodată dispus să gândeşti bine despre el, nu-i aşa?

— Aşa e, admise el.

— Şi dacă ai fi crezut că Julian e un om mai bun? întrebă ea. I-ai fi permis să se însoare cu mine?

Îi văzu muşchii gâtului încordându-se, înainte de a răspunde.

— Nu. Era o undă de duşmănie în răspunsul lui. Sunt prea egoist pentru asta. N-aş fi putut niciodată să permit să se întâmple. Dacă s-ar fi ajuns la asta, te-aş fi răpit în ziua nunţii.

Win ar fi vrut să-i spună, că nu-şi dorea să fie nobil. Era fericită – emoţionată – să fie iubită exact în acest fel, cu o pasiune care nu lăsa loc pentru nimic altceva. Dar înainte de a putea rosti un cuvânt, Merripen o săpunise mai bine şi mâna lui alunecă peste punctele sensibile dintre coapsele ei.

O atingea cu dragoste. Şi ca un stăpân. Ochii ei erau pe jumătate închişi. Degetele lui se introduseră în ea, iar braţul liber o înconjură prin spate şi ea se sprijini slabă în leagănul dintre pieptul lui tare şi umăr. Chiar şi această mică invazie o duru. Carnea ei era prea de curând iritată şi neobişnuită să fie pătrunsă. Dar apa fierbinte o linişti şi Merripen era aşa de blând, încât coapsele

ei se relaxară, susţinute de căldura ce o legăna.

Respira aerul dimineţii, luminos prin abur, mirosind a săpun, a lemn şi a cupru încins. Şi mireasma ameţitoare a iubitului ei. Îşi frecă buzele de umărul lui, savurând gustul bogat al pielii sărate.

Degetele lui calde şi excitante o atinseră din nou, ca legănarea leneşă a trestiilor unui râu… degete viclene, ce în curând descoperiră unde le dorea ea cel mai mult. Se jucă cu ea, o desfăcu investigând încet moliciunea curbă şi locurile sensibile din ea. Orbeşte se întinse şi-l apucă de încheietura puternică, simţind mişcările complexe ale osului şi ale tendoanelor. El îşi alunecă în ea două degete, cu degetul mare înconjurându-i sexul în cercuri tandre.

Apa se revărsă din cadă, când începu să se ridice ritmic, înfigându-se în mâna lui. Dar când al treilea deget lucră înăuntru, se strânse şi gemu protestând – era prea mult, nu putea – dar el îi şopti că putea, că trebuie, şi o dilată cu grijă şi îi captă gemetele cu gura.

Lărgindu-se şi plutind, Win se simţi pierdută, deschisă senzualităţii degetelor care intrau în ea. Se simţea lacomă şi sălbatică, ondulându-se să capteze şi mai mult din plăcerea aceea răvăşitoare. Şi îl încleştă puţin, mâinile ei zgâriind pielea tare şi el mârâi, ca şi cum i-ar fi făcut plăcere. Un ţipăt scurt îi părăsi buzele, la primul şoc al eliberării. Încercă să şi-l înăbuşe, dar altul fu smuls din ea şi altul şi apa din baie clipoci când se cutremură, apogeul prelungindu-se prin

pătrunderea delicată şi insistentă, care continuă, până când deveni fără vlagă şi gâfâia.

Aşezând-o în cada mai ridicată la un capăt, Merripen o lăsă câteva minute. Udându-se cu apa aburindă, era prea suprasaturată pentru a întreba, sau a observa unde se duce. Şi se întoarse cu un prosop mare şi o ridică din baie. Stătea pasivă în faţa lui, lăsându-l să o şteargă ca pe un copil. Şi când se sprijini de el, văzu pe pielea lui mici urme roşii, nu prea adânci, dar fără îndoială marcante. Ar fi trebuit să-şi ceară scuze oripilată, dar tot ce voia era să o facă din nou. Să se desfete cu el. Era aşa de puţin obişnuit pentru ea, încât se retrase în ea însăşi, pentru a se gândi mai bine.

Merripen o duse înapoi în dormitor şi o aşeză în patul proaspăt schimbat. Alunecă adânc sub pături şi-l aşteptă moţăind, în timp ce el se duse să se spele şi să golească cada. Trecea printr-o senzaţie, pe care nu o experimentase de ani întregi... felul de bucurie incandescentă pe care o simţise când era copilă şi se trezea în dimineaţa de Crăciun. Rămânea liniştită în pat, savurând conştientizarea tuturor lucrurilor bune ce se vor întâmpla în curând, cu inima aprinsă de anticipare.

Ochii lui Win se deschiseră pe jumătate, când până la urmă îl simţi urcându-se în pat. Greutatea lui scufundă somiera, cu trupul surprinzător de cald lipit de cel răcoros al ei. Strângându-se în îndoitura dintre braţul şi umărul lui, suspină adânc. Mâna lui o mângâia încet şi plăcut pe spate.

— O să avem şi noi o căsuţă ca asta, cândva? murmură ea.

Fiind Merripen, deja născocise un plan.

— Vom trăi în Casa Ramsay un an, mai curând doi, până când va fi terminată restaurarea şi Leo va fi pe picioarele lui. Apoi eu voi găsi o proprietate corespunzătoare pentru o fermă, pe care am să construiesc o casă pentru tine. Puţin mai mare decât asta, bănuiesc. Mâna lui coborî spre fundul ei, mângâindu-l în cercuri largi. Nu va fi o viaţă extravagantă, dar va fi confortabilă. Vei avea o bucătăreasă, un fecior şi un birjar. Şi vom locui lângă familia ta, aşa că vei putea să-i vezi, de câte ori îţi va plăcea.

— Sună minunat, reuşi Win să spună, atât de îmbătată de fericire, încât de abia putea să respire. Va fi paradisul. Nu se îndoia de abilitatea lui de a avea grijă de ea şi nici nu se îndoia că îl putea face fericit. Îşi vor întemeia o viaţă frumoasă împreună, cu toate că în mod cinstit nu era sigură că va fi una obişnuită.

Tonul lui fu sobru.

— Dacă te măriţi cu mine, n-o să fii niciodată o lady.

— Nu există nimic mai bun pentru mine, decât să fiu soţia ta.

Una din mâinile lui mari se opri pe capul ei, presându-l pe umărul lui.

— Întotdeauna am vrut mai mult pentru tine, decât atât.

— Mincinosule, şopti ea. Întotdeauna m-ai vrut pentru tine însuţi.

Râsul clocoti în pieptul lui.

— Da, admise el.

Apoi rămaseră liniştiţi, savurând senzaţia de a sta întinşi amândoi, în camera inundată de lumina dimineţii. Fuseseră apropiaţi în atât de multe feluri, înainte de asta... se cunoscuseră aşa de bine unul pe altul... şi totuşi nu complet. Intimitatea fizică crease o nouă dimensiune sentimentelor lui Win, ca şi cum nu numai că îi primise trupul în ea, dar şi o parte din sufletul lui. Se întreba cum se putea ca unii oameni să se angajeze în acest act, fără dragoste, ce gol şi lipsit de scop putea să fie, în comparaţie cu ce simţea ea.

Piciorul ei gol explora suprafaţa păroasă a piciorului lui, degetele atingându-i muşchiul ferm sculptat.

— Te gândeai la mine când erai cu ele? întrebă ea nesigură.

— Cu cine?

— Cu femeile cu care te-ai culcat.

Ştiu din felul în care se încordă, că lui Merripen nu-i plăcuse întrebarea. Răspunsul fu grav şi asprit de vinovăţie.

— Nu, nu mă gândeam la nimic, când eram cu ele.

Win îşi lăsă mâna să rătăcească pe pieptul lui neted, găsind micile sfârcuri brune, aţâţându-le până se transformară în două biluţe. Ridicându-se pe un cot, rosti sinceră:

— Când mi te imaginam făcând asta cu altcineva, de abia puteam suporta.

Mâna lui se aşeză peste ale ei, lipindu-le de bătăile puternice ale inimii lui.

— N-au însemnat nimic pentru mine.

Întotdeauna a fost o tranzacţie. Ceva ce trebuia făcut, cât mai repede posibil.

— Cred că asta face să fie şi mai rău. Să foloseşti o femeie în felul acesta, fără sentimente…

— Erau bine recompensate, rosti el sardonic. Şi întotdeauna gata să o facă.

— Trebuie că ai găsit totuşi pe cineva de care ţi-a păsat, cineva căreia îi păsa *de tine.* Asta ar fi fost infinit mai bine, decât o tranzacţie lipsită de iubire.

— N-am putut.

— Ce n-ai putut?

— Să-mi pese de altcineva. Tu deţineai un loc prea mare în inima mea. Win se întrebă ce se putea spune despre teribilul ei egoism, când un astfel de răspuns o mişcă şi îi plăcu. După ce ai plecat, continuă Merripen, am crezut că am să înnebunesc. Nu a existat niciun loc unde să pot merge, pentru a mă simţi mai bine. Nicio persoană cu care să vreau să fiu. Voiam să te faci bine – mi-aş fi dat viaţa pentru asta. Dar în acelaşi timp, te-am urât că ai plecat. Uram totul. Chiar şi pe inima mea, pentru că bătea. Aveam doar un singur motiv să trăiesc, să te văd din nou.

Win fu mişcată de simplitatea severă a declaraţiei lui. E o forţă, reflectă ea. Nimic nu putea să-l supună, cum nu putea supune cineva fulgerele furtunii. Ar fi iubit-o peste măsură, aşa cum îi plăcea, şi puţin îi păsa de ceilalţi.

— Femeile te-au ajutat? întrebă ea blând. Te ajutau să te culci cu ele? El dădu din cap. Asta e şi mai rău, comentă ea. Deoarece nu acela erai tu.

Win se depărta de el, cu părul căzând în şuviţe uşoare peste pieptul lui, peste gât şi braţe. Se uită în ochii lui, la fel de negri ca noaptea. Vreau să fim cinstiţi unul cu altul, rosti ea grav. De acum înainte.

Se lăsă o scurtă tăcere, se ivise o ezitare, nu din îndoială, ci din înţelegere. Ca şi cum jurămintele lor erau auzite, fiind martoră o prezenţă nevăzută.

Pieptul lui Merripen se ridică apoi se lăsă, într-o lungă şi profundă respiraţie.

— Îţi voi fi credincios, afirmă el. Pentru totdeauna.

— Şi eu la fel.

— Dar, promite-mi că nu mă vei mai părăsi.

Win ridică mâna de pe pieptul lui şi depuse acolo un sărut.

— Promit.

Era dornică, tânjea, să pecetluiască chiar atunci jurămintele lor, dar el nu voia. Voia ca ea să se odihnească, trupul ei să facă o pauză şi când ea obiectă, el o făcu să tacă cu sărutări blânde.

— Dormi, şopti el şi ea se supuse, căzând în cea mai dulce şi mai întunecată uitare, pe care o cunoscuse vreodată.

*

Lumina zilei căzu nerăbdătoare peste perdelele necăptuşite de la ferestre, transformându-le în dreptunghiuri de culoarea strălucitoare a untului. Ore întregi, Kev o ţinuse în braţe pe Win. În acest

timp, nu dormise deloc. Plăcerea de a o privi eclipsa nevoia de odihnă. Existaseră şi alte ocazii în viaţa lui, când o privise la fel, mai ales când fusese bolnavă. Dar acum era altceva, pentru că acum îi aparţinea.

Întotdeauna fusese consumat de o dorinţă îngrozitoare, iubind-o pe Win şi fiind convins că nu va ieşi nimic din asta. Acum, ţinând-o în braţe, simţea ceva neobişnuit, emanaţia unei călduri euforice. Incapabil să reziste, o sărută, urmând cu buzele arcul strălucitor al sprâncenelor. Apoi se mută pe curba roz a obrajilor. Pe vârful unui nas atât de adorabil, încât părea demn de un întreg sonet. Iubea fiecare bucăţică din ea. Astfel, îşi dădu seama că încă nu-i sărutase spaţiul dintre degetele de la picioare, o omisiune care avea o nevoie disperată de a fi corectată.

Win dormea cu unul dintre picioare azvârlit peste el, genunchiul fiindu-i prins între ale lui. Simţind pe şoldul lui asprimea intimă a cârlionţilor blonzi, i se stârni erecţia, carnea vie zvâcnind puternic şi precis, aşa cum o simţea sub cearşaful ce îl acoperea.

Ea se agită şi-şi mişcă membrele întinzându-le tremurând, cu ochii pe jumătate deschişi. Sesiză surpriza ei, deşteptându-se în braţele lui în felul acesta şi uşoara apariţie a satisfacţiei, când îşi aminti ce se întâmplase mai înainte. Mâinile ei îl cuprinseră explorându-l blând. Avea pielea întinsă, treză dar nemişcată, lăsând-o să-l descopere cum dorea.

Win îi cerceta trupul cu un abandon plin de

inocenţă, care-l seduse cu desăvârşire. Buzele ei mângâiară pielea întinsă de pe piept şi de pe coaste. Descoperind marginea ultimei lui coaste, o muşcă uşor, ca un mic canibal înfometat. Una din mâinile ei porni printre coapsele lui şi ajunse până la vintre…

El îi rosti numele prin respiraţia întretăiată, ajungând la rândul lui la degetele acelea care-l turmentau. Dar ea îi dădu mâna la o parte, cu un sunet sonor de piele frecată pe piele. Şi asta îl stârni dincolo de raţiune.

Win îi cuprinse carnea în palmă, greutatea care-şi schimba forma atârnând în palma ei. O strânse, rostogolind blând biluţele, în timp ce el scrâşnea din dinţi şi îndura atingerea, ca şi cum fusese scos din circulaţie şi sfâşiat în patru.

Ridicându-se, îi apucă uşor protuberanţa – mult prea uşor – Kev a fi vrut să o implore să o facă mai cu forţă, ca să-şi poată pierde respiraţia. Dar nu putu decât să aştepte, gemând. Capul ei se aplecă peste el, părul de aur învăluindu-l într-o reţea strălucitoare. În ciuda voinţei lui de a sta nemişcat, nu putu să oprească spasmul nărăvaş al cărnii, lungimea membrului ţâşnind în sus. Spre şocul lui, o simţi aplecându-se şi sărutându-l. Şi continuă, lucrând pe deasupra, de-a lungul colonadei tari, în timp ce el gemea de plăcere neîncrezător.

Gura ei frumoasă pe el… se simţea pe moarte, îşi pierdea minţile. Era prea lipsită de experienţă pentru a şti cum să procedeze. Nu îl luă adânc în gură, doar îi linse vârful, aşa cum îi făcuse şi el înainte. Dar, sfinte doamne, era suficient pentru

moment. Kev scoase un geamăt plin de suferinţă, când simţi o smucitură dulce şi udă şi o auzi cum îl suge. Murmurând un amestec trunchiat în ţigăneşte şi engleză, îi apucă şoldurile şi le ridică în sus. Apoi îşi îngropă faţa în ea, limba lui lucrând vorace, până când ea se zvârcoli ca o sirenă capturată.

Gustându-i excitaţia, îşi îngropă limba adânc, iar şi iar. Picioarele ei înţepeniră, ca şi cum era gata să-şi dea drumul. Dar trebuia să fie în ea când se va întâmpla, trebuia să simtă cum îl apucă şi cum se strânge în jurul lui. Aşa că o rostogoli cu grijă şi o lăsă pe burtă, împingând o pernă sub şoldurile ei.

Ea suspină şi-şi desfăcu şi mai mult genunchii. Ne mai având nevoie de altă invitaţie, el îşi alese poziţia, cu carnea lui tare şi lunecoasă de la umezeala gurii ei. Bâjbâind pe sub ea, găsi bobocul mic şi umflat şi-l masă încet, în timp ce-şi introducea coloana în ea, cu degetele mângâind din ce în ce mai repede, cu fiecare centimetru tare care se împingea în ea şi când îşi scufundă în sfârşit întreaga lungime, ea ajunse la apogeu cu un ţipăt hohotit.

Kev ar fi putut să-şi găsească şi el propria eliberare, dar voia să o prelungească. Dacă era posibil, ar fi continuat aşa, pentru totdeauna. Îşi plimbă mâna de-a lungul curbei palide şi elegante a spatelui ei. Ea se arcui sub mângâiere, şoptindu-i numele. Stătea lungit peste ea, schimbând unghiul dintre ei, ţinându-i în mână sexul, în timp ce continua să o pătrundă. Ea se cutremură când o

cuprinseră spasmele, zvârcolirile pasiunii ridicându-se până la umeri şi pe spate. El îşi puse gura pe peticele de culoare, sărutând fiecare loc îmbujorat, în timp ce se rotea uşor, lucrând şi mai adânc în ea şi mai strâns, până când în final rămase liniştit ţâşnind violent.

Rostogolindu-se de pe ea, Kev o lipi pe Win de coastele lui şi se luptă să-şi capete respiraţia. Bătăile inimii lui îi bubuiră în urechi minute întregi, din care cauză de abia realiză bătaia în uşă.

Win ridică mâna la obrajii lui şi îi întoarse faţa spre ea. Avea ochii mari.

— E cineva afară, rosti ea.

Capitolul 19

Înjurând în barbă, Kev îşi trase pantalonii şi cămaşa pe el şi se duse la uşă în picioarele goale. Deschizând-o, îl văzu pe care Rohan stând nonşalant, cu o valiză într-o mână şi un coş acoperit în alta.

— Bună. Ochii migdalaţi ai lui Cam dansară poznaşi. V-am adus câte ceva.

— Cum ne-ai găsit? întrebă Kev fără căldură.

— Ştiam că nu aţi plecat prea departe. Niciuna din hainele voastre nu lipseşte şi nici valizele sau cuferele. Şi pentru că poarta din faţa casei era prea în ochii tuturor, acesta a fost următorul loc la care m-am gândit. Nu intenţionezi să mă inviţi înăuntru?

— Nu, rosti scurt Kev şi Cam rânji.

— Dacă situaţia ar fi fost invers, *fral,* presupun

că şi eu aş fi fost la fel de neospitalier. În coş aveţi mâncare, iar în valiză îmbrăcăminte pentru amândoi.

— Mulţumesc. Kev luă obiectele şi le puse în interior. Îndreptându-se, se uită la fratele lui, căutând un semn de protest. Nu exista niciunul.

— *Ov yilo isi?* întrebă Cam.

Era o veche întrebare pe ţigăneşte, ce însemna „e totul în regulă aici?" Dar literar se putea traduce şi: „există şi inimă aici?", ceea ce părea mai adecvat.

— Da, rosti încet Kev.

— N-ai nevoie de nimic?

— Pentru prima oară în viaţa mea, admise Kev, nu am nevoie de nimic.

Cam zâmbi.

— Bine. Nonşalant îşi băgă mâinile în buzunarele hainei şi se propti cu un umăr de tocul uşii.

— Care e situaţia în Casa Ramsay? întrebă Kev, pe jumătate temându-se de răspuns.

— În dimineaţa asta, când s-a descoperit că lipsiţi amândoi, au existat câteva momente de haos. Pauză diplomatică. Harrow insista că Win a fost luată împotriva voinţei ei. La un moment dat, a ameninţat că se duce la poliţistul obştei. Harrow spune că, dacă nu te întorci cu Win până diseară, va lua măsuri drastice.

— Care ar fi acelea? întrebă Kev întunecat.

— Nu ştiu. Dar ar trebui să te gândeşti puţin şi la restul familiei, cei care trebuie să stăm în Casa Ramsay alături de el, în timp ce tu eşti aici cu

logodnica lui.

— E logodnica mea acum. Şi am să o aduc înapoi, când îmi va plăcea.

— Am înţeles. Buzele lui Cam se contractară. Intenționezi să te însori curând cu ea, sper?

— Nu curând, rosti Kev. Imediat.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! Chiar şi pentru familia Hathaway, toate astea sunt puţin cam greu de suportat. Cam îşi aruncă privirea peste silueta răvăşită a lui Kev şi zâmbi. E bine că te văd în sfârşit liniştit, Merripen. Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul tău, aş fi putut spune că arăţi chiar fericit.

Nu e uşor să te lepezi de obiceiul intimităţii. Cu toate acestea, Kev era tentat să aibă încredere în fratele lui, o treabă pentru care nici nu era sigur că are cuvinte. La fel ca descoperirea că dragostea unei femei putea să facă întreaga lume să pară nouă. Sau mirarea că Win, care întotdeauna păruse atât de fragilă, având nevoie să fie protejată, s-a dovedit o prezenţă mai puternică chiar şi decât el.

— Rohan, rosti el încet, pentru ca Win să nu audă. Am o întrebare…

— Da?

— Tu îţi conduci mariajul după sistemul *gagio,* sau după cel ţigănesc?

— Mai mult *gagio,* afirmă Rohan fără ezitare. Altfel n-ar funcţiona. Amelia e genul de femeie, pe care cu greu ai putea să o tratezi ca pe o subordonată. Dar ca ţigan, îmi voi rezerva întotdeauna dreptul de a o proteja şi a avea grijă de ea, când văd că e cazul. Zâmbi uşor. Vei găsi o

cale de mijloc, aşa cum am găsit şi noi.

Kev îşi trecu mâna prin păr şi întrebă prudent:

— Familia Hathaway e furioasă pentru, ceea ce am făcut?

— Vrei să spui, pentru că ai răpit-o pe Win?

— Da.

— Singura plângere pe care am auzit-o, a fost că ţi-a trebuit cam mult până te-ai hotărât.

— Ştie vreunul dintre ei unde suntem?

— Nu, după câte mi-am dat seama. Zâmbetul lui Cam se crispă. Aş putea să-ţi asigur încă câteva ore de linişte, *fral.* Dar să fie înapoi până diseară, dacă nu din alte motive, măcar ca să-i închidem gura lui Harrow. Se încruntă uşor. E un ciudat, acest *gagio.*

Kev îi aruncă o privire în alertă:

— De ce spui asta?

Cam ridică din umeri.

— Cei mai mulţi oameni în situaţia lui, până acum ar fi făcut ceva, *orice.* Ar fi spart nişte mobilă. Ar fi sărit la gâtul cuiva. Până la ora actuală; eu aş fi răsturnat tot Hampshire cu susul în jos, pentru a-mi găsi femeia. Dar Harrow vorbeşte. Şi vorbeşte.

— Despre ce?

— Spune o mulţime despre care sunt drepturile lui, ce este îndreptăţit să facă, impresia lui de trădare… dar până acum nu i-a trecut prin minte să-şi exprime îngrijorarea în legătură cu binele lui Win, sau să se gândească la ce vrea ea. Una peste alta, acţionează ca un copil căruia i-a fost luată jucăria şi vrea să-i ţie adusă înapoi. Cam se

strâmbă. Afurisit de stânjenitor, chiar şi pentru un *gagio.* Ridică vocea şi strigă la nevăzuta Win: acum plec. O zi bună, surioară.

— Şi ţie la fel, domnule Rohan! se auzi vocea ei veselă.

*

În coş descoperiră un adevărat festin, friptură rece de pasăre, o varietate de salate, fructe şi felii groase de chec cu seminţe... După ce au devorat tot, s-au aşezat în faţa căminului pe o pătură. Îmbrăcată doar cu cămaşa lui Kev, Win stătea între coapsele lui, în timp ce el îi descâlcea părul. Îşi trecu degetele de mai multe ori de-a lungul pletelor mătăsoase, care îi luceau în mâini ca razele de lună.

— Am putea să mergem să ne plimbăm, acum că am cu ce să mă îmbrac? întrebă Win.

— Dacă vrei. Kev îi dădu părul la o parte şi îi sărută ceafa. Şi după aceea, înapoi în pat.

Ea se înfioră şi scoase un sunet amuzat.

— N-am ştiut niciodată că petreci aşa de mult timp culcat.

— Pentru că până acum, n-am avut niciodată un motiv bun. Punând peria deoparte, o trase în poala lui, o legănă şi o sărută leneş.

Ea se împinse în sus cu o dorinţă crescândă, făcându-l să zâmbească şi să o tragă înapoi.

— Uşurel, rosti el mângâindu-i bărbia. N-o să începem din nou.

— Dar tocmai ai spus că vrei să te întorci în

pat.

— Adică, să ne odihnim.

— Şi n-o să mai facem dragoste?

— Nu astăzi, afirmă blând. Ai primit destulă. Îşi trecu degetul mare peste buzele ei umflate de sărutări. Dacă fac din nou dragoste cu tine, mâine nu vei fi în stare să mai mergi.

Dar, aşa cum descoperise el, orice provocare adusă vitalităţii ei fizice era întâmpinată cu o rezistenţă imediată.

— Sunt bine, rosti ea încăpăţânată stând dreaptă în poala lui. Apoi îl acoperi cu sărutări, pe faţă, pe gât şi peste tot unde putea să ajungă. Încă o dată, înainte de a ne întoarce. Am nevoie de tine, Kev, am nevoie…

Cu gura lui, o făcu să tacă şi primi un răspuns atât de arzător şi de nerăbdător, încât nu se putu opri să nu chicotească, lipit cum era de buzele ei. Ea se trase înapoi întrebătoare:

— Râzi de mine?

— Nu. Nu. Doar… că eşti adorabilă, îmi placi atât de mult. Mica mea *gagi*o înflăcărată… O sărută din nou încercând să o calmeze. Dar era insistentă, îşi scoase cămaşa şi îi trase mâinile pe trupul gol.

— De ce eşti aşa neliniştită? şopti el lungindu-se înapoi pe pătură alături de ea. Nu… aşteaptă… Win, răspunde-mi.

Ea se linişti în braţele lui, cu mica ei faţă încruntată apropiată de el.

— Mi-e frică să mă întorc, admise ea. Simt ca şi cum ceva rău se va întâmpla. Nu pare real că

putem cu adevărat să fim împreună.

— Nu putem să ne ascundem aici pentru totdeauna, murmură Kev mângâind-o pe păr. Nu se va întâmpla nimic, iubito. Am mers prea departe pentru a ne mai întoarce. Acum eşti a mea şi nimeni nu poate schimba asta. Ţi-e frică de Harrow? Asta era?

— Nu frică, exact. Dar nu sunt nerăbdătoare să-i fac față.

— Sigur că nu, rosti el calm. Am să te ajut în această problemă. Am să vorbesc eu întâi cu el.

— Nu cred că ar fi prea înţelept, zise ea nesigură.

— Insist în această privinţă. N-am să-mi pierd cumpătul. Dar intenţionez să-mi asum responsabilitatea, pentru ceea ce am făcut. Greu de închipuit că am să te las să suporţi tu consecinţele, fără mine.

Win îşi sprijini obrazul de umărul lui.

— Eşti sigur că nimic nu se va întâmpla, care să-ţi schimbe hotărârea de a te însura cu mine?

— Nimic pe lume n-ar putea face asta. Simţind tensiunea din trupul ei, îşi plimbă mâinile pe ea, zăbovind pe piept, unde fiecare bătaie a inimii era o bubuitură puternică şi îngrijorătoare. O masă în cercuri, pentru a o calma.

— Ce pot să fac, ca să te simţi mai bine? întrebă el tandru.

— Ţi-am spus deja, şi n-ai fost de acord, rosti ea cu voce mică şi supărată, care îi smulse lui un râs înăbuşit.

— Atunci dă-i drumul, şopti el. Dar încet,

pentru că nu vreau să te rănesc. Sărută spaţiul din spatele lobilor urechilor, după care coborî la albeaţa netedă a umerilor, la pulsul de la baza gâtului. Apoi şi mai uşor, sărută curbele durdulii ale sânilor. Vârfurile străluceau şi arătau ţuguiate de la toate atenţiile lui precedente. Fu grijuliu cu ele, avea gura blândă, când acoperea un sfârc umflat.

Win făcu o mişcare mică, scoase un şuierat abia auzit şi el îşi dădu seama că o durea. Dar mâinile i se îndreptară spre capul lui, reţinându-l. El îşi folosi limba în cercuri languroase, sugând doar atât cât să ţină carnea oferită între buzele lui încleştate. Petrecu un timp îndelungat cu sânii ei, menţinându-şi gura moale, până când ea gemu şi-şi agită şoldurile, dorind mai mult decât stimularea aceea uşoară ca fulgul.

Ducându-şi buzele mai jos, între coapsele ei, Kev scotoci în mătasea fierbinte, gustând delicatul năsturaş bont al clitorisului, folosind netezimea de catifea a limbii lui, pentru a-l pensula şi a-l mângâia. Ea îi strânse mai tare capul şi îi suspină numele şi sunetul acela gutural îl excită.

Când mişcările de răspuns ale şoldurilor ei prinseră un ritm regulat, îşi luă gura din ea şi îi desfăcu larg genunchii. Îi luă o eternitate să pătrundă în încordarea amplă a cărnii ei. Complet şezând, o înconjură cu braţele, asigurând-o împotriva trupului lui.

Ea îl încolăci dorind să o pătrundă, dar el rămase liniştit şi bine fixat. Îşi apăsă gura pe urechea ei şi îi şopti că aşa va face şi că va rămâne cu putere în ea, cât de mult va trebui.

— *Te rog, mişcă-te,* şopti ea, iar el refuză cu blândeţe. *Te rog mişcă-te, te rog…*

— *Nu.*

După o vreme însă, el începu să-şi mişte şoldurile într-un ritm subtil. Ea scânci şi tremură când o forţă, înghiontind-o mai adânc, mai necruţător. Apogeul o ajunse până la urmă, smulgând de pe buzele ei strigăte guturale, scoţând la suprafaţă înfiorări sălbatice. Kev rămase liniştit, experimentând o relaxare atât de acută şi paralizantă, că îl lăsă fără grai. Trupul ei subţire îl târî, îl smulse, îl închise în fierbinţeala ei delicată.

Plăcerea fu aşa de mare, încât ochii şi nasul îl înţepară în mod neobişnuit şi asta îl şocă până în străfunduri. *Iad însângerat, se* gândi Kev realizând că ceva se schimbase în el, ceva ce nu va putea fi pus niciodată la loc. Toate mijloacele lui de apărare fuseseră anulate de puterea nesigură a micuţei femei.

*

Soarele cobora în căldarea văii bogat împădurită, când fură amândoi îmbrăcaţi. Focul se stinsese, lăsând căsuţa rece şi întunecată.

Win se agăţă îngrijorată de mâna lui Merripen, când o duse spre cal.

— Mă întreb de ce fericirea pare întotdeauna aşa fragilă, comentă ea. Cred că situaţiile prin care a trecut familia mea… pierderea părinţilor noşti, Leo rămânând fără Laura, incendiul, boala mea… m-au făcut să-mi dau seama cât de uşor pot fi

pierdute lucrurile pe care le preţuim. Viaţa se poate schimba de la o clipă la alta.

— Nu totul se schimbă. Unele lucruri durează pentru totdeauna.

Win se opri, îşi întoarse faţa spre el şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui. El răspunse imediat, ținând-o strâns lipită de trupul lui puternic, în siguranţă. Win îşi îngropă faţa la pieptul lui.

— Aşa sper, rosti ea după o clipă. Eşti realmente al meu acuma, Kev?

— Întotdeauna am fost al tău, rosti el la urechea ei.

*

Stimulată de vociferările obişnuite ale surorilor ei, Win fu uşurată când s-au întors la Casa Ramsay şi au găsit-o senină şi liniştită. Atât de neobişnuit de senină, încât era clar că toată lumea a fost de acord să se comporte ca şi cum nimic neobişnuit nu s-a întâmplat. Le găsi pe Amelia, pe Poppy, pe domnişoara Marks şi pe Beatrix în salonul de la etaj, primele trei ocupate cu lucrul de mână şi Beatrix citind cu voce tare.

Când Win intră cu prudenţă în cameră, Beatrix se opri şi femeile ridicară privirea, cu ochi strălucitori şi plini de curiozitate.

— Bună, dragă, rosti Amelia cu căldură. Ai avut o ieşire plăcută cu Merripen? Ca şi cum nu fusese nimic mai mult decât un picnic, sau o plimbare cu trăsura.

— Da, mulţumesc. Win îi zâmbi lui Beatrix. Continuă, Bea. Tot ce citeşti tu sună drăguţ.

— Este un roman de senzaţie, afirmă Beatrix. Foarte emoţionant. Există un conac întunecat şi mohorât, şi servitori care se comportă ciudat şi o uşă secretă în spatele unei tapiţerii. Coborî dramatic vocea. Cineva e pe cale să fie ucis.

În timp ce Beatrix continua, Win se aşează lângă Amelia. Simţi mâna surorii ei mai mare căutând-o pe a ei. O mână mică, dar capabilă. O strânsoare reconfortantă. Atât de multe erau exprimate în presiunea iubitoare a mâinii Ameliei şi în apăsarea degetelor lui Win, care răspundeau… îngrijorare, acceptare, siguranţă.

— El unde e? şopti Amelia.

Win simţi un junghi de nelinişte, dar îşi menţinu expresia senină.

— S-a dus să vorbească cu doctorul Harrow.

Strânsoarea Ameliei se accentuă.

— Bine, răspunse ea cam prefăcută. Trebuie că va fi o conversaţie plină de viaţă. Am avut impresia că Harrow al tău are câteva lucruri de spus.

*

— Ţăran crud şi prost! Julian Harrow avea faţa albă dar stăpânită, când el şi Kev se întâlniră în bibliotecă. Nu ai idee ce ai făcut. În graba ta de a ajunge şi a pune mâna pe ceea ce ai vrut, nu ai dat atenţie consecinţelor. Şi n-ai s-o faci, până nu va fi prea târziu. Până când n-o vei ucide.

Având idee despre ce intenţiona Harrow să-i

vorbească, Kev hotărâse deja modul cum se va ocupa de el. De dragul lui Win, nu va tolera niciun fel de insulte sau acuzaţii. Doctorul va trebui să-şi spună păsul… dar Kev va lăsa ca totul să treacă pe lângă el. Şi va învinge. Win era acum a lui şi nimic altceva nu mai conta.

Totuşi, nu era uşor. Harrow era imaginea perfectă a unui erou romantic grav jignit… subţire, elegant, cu faţa palidă şi indignată. Prin contrast, îl făcu pe Kev să se simtă ca un ticălos oacheş şi necioplit… Şi aceste ultime cuvinte… *până când n-o vei ucide*… îl înfiorară până în măduva oaselor.

Atâtea creaturi vulnerabile suferiseră de mâinile lui. Nimeni din trecutul lui Kev nu era vrednic de Win. Şi cu toate că ea îi iertase istoria brutalităţilor lui, el nu va putea să uite niciodată.

— Nimeni n-o să o rănească, rosti Kev. E evident că în calitate de soţia ta ar fi fost bine îngrijită, dar nu asta voia ea. Singură a făcut alegerea.

— Sub presiune.

— N-am forţat-o.

— Ba da, rosti Harrow cu dispreţ. Ai cărat-o, într-o demonstraţie de putere brută. Şi fiind femeie, sigur a considerat asta emoţionant şi romantic. Femeile pot fi dominate şi făcute să accepte aproape orice. Şi în viitor, când va muri la naştere, în dureri îngrozitoare, nu te va blama pe tine pentru asta. Dar tu vei şti că tu eşti vinovatul. Un râs aspru îi scăpă, când văzu expresia lui Kev. Eşti chiar aşa de simplu, încât nu înţelegi ce spun?

— Crezi că e prea fragilă pentru a da naştere la

copii, rosti Kev. Dar a consultat şi alt medic de la Londra, care…

— Da. Ţi-a spus Winnifred numele acestui doctor? Ochii lui Harrow erau de un cenuşiu îngheţat, tonul era plin de condescendenţă. Kev clătină din cap. Am insistat să o întreb, continuă Harrow, până când mi-a spus. Şi am ştiut imediat că e un nume inventat. Un fals. Dar ca să fiu sigur, am controlat registrele tuturor medicilor legitimaţi din Londra. Doctorul numit de ea nu există. A minţit, Merripen. Harrow îşi trecu mâinile prin păr şi începu să se plimbe, în sus şi-n jos. Femeile sunt la fel de prefăcute ca şi copiii, pentru a-şi atinge scopurile. Doamne, eşti aşa uşor de manipulat, nu-i aşa?

Kev nu putu să răspundă. O crezuse pe Win, pentru simplul motiv că nu-l minţise niciodată. După câte ştia el, doar o singură dată în viaţa ei l-a dezamăgit, aceasta când l-a înşelat silindu-l să ia morfină, când s-a ars. Mai târziu a înţeles de ce a făcut asta şi a iertat-o imediat. Dar dacă a minţit în legătură cu *asta*… Chinul îi arse sângele ca un acid.

Acuma înţelegea de ce fusese Win aşa de nervoasă, în legătură cu întoarcerea.

Harrow se opri lângă masa bibliotecii şi rămase pe jumătate aşezat, pe jumătate sprijinit de ea.

— Încă o mai vreau, rosti el liniştit. Încă mai doresc să o am. Cu condiţia să nu fi rămas însărcinată. Se opri, când Kev îi aruncă o privire mortală. O, poţi să te uiţi urât, dar nu poţi nega adevărul. Uită-te la tine – cum poţi să justifici ceea

ce ai făcut? Eşti un ţigan murdar, atras de jucăriile frumoase, ca tot restul neamului tău. Harrow îl privi pe Kev de aproape, când continuă: sunt sigur că o iubeşti, în felul tău. Nu într-un mod rafinat, nu în felul de care are ea nevoie cu adevărat, ci aşa cum e capabil cineva ca tine. Cumva, găsesc asta mişcător. Şi jalnic. Fără îndoială, Winnifred simte că legăturile stabilite în copilărie îţi dau mai multe drepturi asupra ei, decât ar fi posibil să aibă oricine altcineva. Dar a fost prea îndelung ferită de lume. Nu are nici înţelepciunea nici experienţa, pentru a-şi cunoaşte propriile nevoi. Dacă se mărită cu tine, va fi doar o problemă de timp, înainte de a obosi şi a dori mai mult decât ai putea să-i oferi tu vreodată. Du-te şi găseşte-ţi o ţărancă zdravănă, Merripen. Sau, şi mai bine, o ţigancă, care ar fi fericită cu viaţa simplă pe care ai putea să i-o asiguri. Vrei o privighetoare, când ai fi mult mai bine servit de un porumbel robust. Fă ceea ce trebuie, Merripen. Dă-mi-o mie. Nu e prea târziu. Va fi mai în siguranţă cu mine.

Kev abia putu să-şi audă propria voce răguşită, pulsul bubuindu-i plin de confuzie, disperare şi furie.

— Poate că ar trebui să întreb familia Lanham. Ar fi de acord, că ar fi mai în siguranţă cu tine?

Şi fără să se uite, să vadă efectul vorbelor sale, Kev ieşi cu paşi mari din bibliotecă.

*

Neliniştea lui Win crescu, pe măsură ce seara

se lăsa peste casă. Rămăsese în salon cu surorile ei şi cu domnişoara Marks, până când Beatrix obosi să mai citească. Singura uşurare a tensiunii crescânde, era să se uite la bufoneriile sconcsului lui Beatrix, Dodger, care părea îndrăgostit de domnişoara Marks, în ciuda – sau poate din cauza – evidentei ei antipatii. El continua să se caţere pe guvernantă şi încerca să-i fure una din andrele, în timp ce ea îl privea cu ochii îngustaţi.

— Nici să nu te gândeşti, se adresă domnişoara Marks sconcsului plin de speranţă, cu un calm ce te îngheţa. Sau am să-ţi tai coada cu un cuţit de cioplit.

Beatrix zâmbi:

— Am crezut că asta se întâmplă doar şoarecilor orbi, domnişoară Marks.

— Funcţionează asupra oricărui rozător enervant, îi replică domnişoara Marks întunecată.

— De fapt, sconcşii nu sunt rozători, afirmă Beatrix. Sunt clasificaţi ca *mustelidae.* Nevăstuici. Aşa că s-ar putea spune că sconcsul e văr depărtat cu şoarecele.

— Nu e o familie, de care să vreau să devin mai apropiată, rosti Poppy.

Dodger se lipi de braţul canapelei şi o fixă pe domnişoara Marks care îl ignora, cu o privire plină de adoraţie.

Win zâmbi şi se întinse.

— Am obosit. Vă urez tuturor noapte bună.

— Şi eu sunt obosită, rosti Amelia ascunzându-şi un căscat adânc.

— Poate că ar trebui să ne retragem toate,

sugeră domnişoara Marks împăturind cu dexteritate tricotul într-un coşuleţ.

Plecară toate în camerele lor, în timp ce nervii lui Win se zbăteau în liniştea de rău augur a holului. Unde e Merripen? Ce s-a spus între el şi Julian?

În camera ei, o lampă ardea cu lumină mică, strălucirea ei de abia spulberând umbrele ce se lăsau. Când văzu forma nemişcată din colţ, clipi… Merripen stând pe un scaun.

— O… I se tăie respiraţia de surpriză. Privirea lui o urmări, când se apropie de el. Kev? întrebă ea ezitantă, în timp ce un fior îi străbătu spatele. Discuţia nu se desfăşurase bine. Ceva nu era în regulă. Ce e? întrebă răguşită.

Merripen se ridică şi se aplecă spre ea, cu o expresie insondabilă.

— Cine era medicul pe care l-ai consultat la Londra, Win? Cum l-ai găsit?

Atunci ea înţelese. Stomacul i se strânse şi inspiră de câteva ori, până se potoli.

— N-a fost niciun medic, rosti ea. N-am avut nevoie de aşa ceva.

— N-ai avut nevoie, repetă el încet.

— Nu. Pentru că – aşa cum a spus Julian mai târziu – pot să merg de la un doctor la altul, până voi reuşi să găsesc unul, care îmi va da răspunsul pe care-l voiam.

Lui Merripen îi scăpă respiraţia, ce răsună în gâtul lui ca un raşpel. Clătină din cap.

— Iisuse!

Win nu-l văzuse niciodată aşa devastat,

incapabil să strige sau să se înfurie. Se îndreptă spre el cu mâna întinsă.

— Kev, te rog, lasă-mă…

— Nu. Te rog. Se lupta vizibil să se controleze.

— Regret, rosti ea cu seriozitate. Te-am dorit aşa de mult şi eram gata să mă mărit cu Julian, aşa că am considerat că, dacă îţi spun că am consultat şi alt doctor, asta… ei bine, îţi va da un uşor impuls. El se întoarse cu mâinile încleştate. Dar, nu e nicio diferenţă, rosti Win încercând să sune calm, încercând să gândească dincolo de bubuitul disperat al inimii. Asta nu schimbă nimic, mai ales după ziua de azi.

— E o diferenţă, pentru că m-ai minţit, rosti el cu un ton gutural.

Ţiganii nu pot rămâne calmi, când sunt manipulaţi de femeile lor. Iar ea a înşelat încrederea lui Merripen, atunci când el era deosebit de vulnerabil. Coborâse garda şi îi permisese să pătrundă în el. Dar cum ar fi putut altfel să-l aibă?

— N-am simţit că aş avea vreo şansă, rosti ea. Eşti imposibil de încăpăţânat, când îţi pui ceva în cap. N-am ştiut cum să schimb asta.

— Deci mă înşeli din nou. Pentru că nu regreţi.

— Regret că eşti rănit şi furios şi înţeleg ce mult…

Se întrerupse, când Merripen se mişcă cu o repeziciune surprinzătoare şi o apucă de antebraţ proptind-o de perete. Părea că e gata să-şi arate colţii, când se apropie de ea.

— Dacă ai înţeles, atunci să nu te aştepţi să-ţi

fac un copil, care să te ucidă.

Rigidă şi tremurând, se uită în ochii lui, până fu învăluită de întuneric. Înghiţi aerul cu putere, înainte de a reuşi să spună cu încăpăţânare:

— Am să consult atâţia doctori, câţi îţi vor plăcea. Vom aduna o întreagă diversitate de păreri şi vei putea calcula şansele. Dar nimeni nu poate prevedea cu siguranţă ce se va întâmpla. Şi nimeni nu va schimba felul cum intenţionez să-mi petrec restul vieţii. Voi trăi cum vreau eu. Şi tu… tu poţi să mă ai în întregime, sau deloc. N-am să mai fiu o bolnăvicioasă. Nici chiar dacă asta înseamnă să te pierd.

— Nu admit ultimatumuri, rosti el scuturând-o uşor. Cu atât mai puţin de la o femeie.

Ochii lui Win se înceţoşară şi blestemă lacrimile ce apăruseră. Se întreba cu o disperare furioasă, de ce soarta părea hotărâtă să-i refuze viaţa obişnuită, pe care alţi oameni o considerau bună.

— Ţigan arogant, rosti ea răguşită. Nu e alegerea ta, e a mea. E trupul meu. Riscul e al meu. Şi s-ar putea ca deja să fie prea târziu. Poate că deja am rămas însărcinată.

— Nu. Îi luă capul şi îşi presă fruntea de a ei, cu respiraţia arzându-i buzele în rafale de foc. Nu pot face asta, rosti ei furios. N-am să fiu forţat să-ţi fac rău.

— Iubeşte-mă doar. Win nu fu conştientă că plânge, până când simţi gura lui pe faţa ei, cu gâtul vibrând de mormăieli, în timp ce îi lingea lacrimile. O sărută disperat, purtându-se cu o

asemenea sălbăticie, încât o făcu să se înfioare din cap până în picioare. Şi în timp ce îi strivea trupul cu al lui, simţi împunsătura erecţiei lui, chiar şi prin straturile de haine. Apoi simţi şocul de răspuns prin toate venele şi carnea ei intimă palpitând, umezindu-se... Îl voia în ea, să-l tragă mai aproape şi mai adânc, să-i facă plăcere, până când ferocitatea lui va fi îmblânzită. Ajunse jos, la lungimea lui rigidă, frământând-o şi strângând-o, până când gemu în gura ei.

Îşi eliberă buzele, destul pentru a putea icni:

— Du-mă în pat, Kev. Ia-mă... Dar el se dădu de-o parte, cu o înjurătură plină de răutate. Kev...

O privire arzătoare şi părăsi camera, uşa vibrând din balamale, din cauza izbiturii puternice.

Capitolul 20

Dis-de-dimineaţă aerul era proaspăt şi greu de ameninţarea ploii, o briză rece intrând prin fereastra pe jumătate deschisă a camerei lui Cam şi a Ameliei. Cam se trezi încet, pe măsură ce simţea trupul voluptuos al soţiei lui ghemuindu-se mai aproape de al lui. Întotdeauna dormea îmbrăcată între-o modestă cămaşă de noapte din pânză albă, cu o mulţime de volane şi mici pliseuri. Nu înceta niciodată să-l stârnească, ştiind ce curbe splendide erau ascunse sub modesta îmbrăcăminte.

În timpul nopţii, cămaşa de noapte se ridicase până la genunchi. Unul dintre picioarele goale era pus peste el, genunchiul ajungând până lângă

vintrea lui. Rotunjimea uşoară a burţii îl presa dintr-o parte. Sarcina făcuse formele feminine să devină mai ample şi mai delicioase. În aceste zile, exista la ea o aură, o vulnerabilitate înmugurită, ce îl umplea de nevoia copleşitoare de a o proteja. Şi faptul că schimbările din ea erau cauzate de sămânţa lui, o parte din el dezvoltându-se în ea… era categoric incitant.

Nu se aşteptase să fie aşa captivat de starea Ameliei. În ochii ţiganului, naşterea şi tot ce era legat de ea era considerat *mahrime,* o acţiune profanatoare. Pe de altă parte, pentru că irlandezii erau cunoscuţi ca fiind suspicioşi şi ruşinoşi, când se ajungea la probleme de reproducere. Nu existau prea multe motive, nici de-o parte nici de alta a ascendenţei lui, care să justifice plăcerea ce o simţea, faţă de sarcina soţiei sale. Dar nu se putea înfrâna. Era cea mai frumoasă şi mai fascinantă creatură pe care o întâlnise vreodată.

În timp ce somnoros o bătea cu palma pe şold, nevoia lui de a face dragoste cu ea fu prea puternică pentru a-i rezista. Îi ridică cămaşa centimetru cu centimetru şi îi mângâie fundul gol. Îi sărută buzele şi bărbia, savurând textura fină a pielii ei.

Amelia se mişcă.

— Cam, murmură somnoroasă. Apoi picioarele i se îndepărtară, pretinzând mai mult decât explorarea aceea blândă.

Cam zâmbi lipit de obrazul ei.

— Ce nevestică bună eşti tu, şopti el pe ţigăneşte. Ea se întinse şi scoase un oftat de

plăcere, când mâinile lui trecură peste trupul ei cald. Îi poziţionă cu grijă membrele, mângâind-o şi lăudând-o, sărutându-i sânii. Degetele lui i se jucară între coapse, aţâţând-o cu cruzime, până când respiraţia îi fu însoţită de suspine calme. Mâinile ei se încleştară de spatele lui, când se urcă pe ea, cu trupul înfometat de umezeala caldă ce emana din ea…

Un ciocănit în uşă. O voce înăbuşită:

— Amelia? Înţepeniră amândoi. Vocea blândă feminină încercă din nou: Amelia?

— Una din surorile mele, şopti Amelia.

Cam bombăni o înjurătură, ce descria explicit ce intenţionase să facă şi ce, aparent, nu va fi în stare să termine.

— Familia ta… începu el cu un ton întunecat.

— Ştiu. Aranjă la loc lenjeria de pat. Regret. Eu… Se opri scurt, când văzu dimensiunea erecţiei lui şi rosti slab:

— O, dragule…

Deşi de obicei era tolerant când era vorba de multitudinea de ciudăţenii şi scăpări ale familiei Hathaway, acum n-avea chef să fie înţelegător.

— Scapă de ea, indiferent cine e, şi vino înapoi.

— Da, Am să încerc. Îşi puse peste cămaşa de noapte un halat şi încheie grabnic primii trei nasturi de sus. În timp ce se grăbea să intre în salonul alăturat, îmbrăcămintea subţire şi albă flutură în spatele ei, ca vela mare a unei goelete.

Cam rămase întins pe o parte, ascultând atent. Se auzi sunetul deschiderii uşii de la hol şi cineva intrând în salonaş. Apoi există ritmul calm al vocii

întrebătoare a Ameliei şi răspunsul neliniştit al uneia din surorile ei. Win, ghici el, pentru că Poppy şi Beatrix s-ar trezi aşa devreme, doar în cazul unei catastrofe.

Unul din lucrurile pe care Cam le adora la Amelia era interesul ei tandru şi neîntrerupt faţă de toate acţiunile, mari sau mici, ale neamurilor ei. Semăna puţin cu o cloşcă, apreciind familia tot atât de mult, ca o nevastă de ţigan. Îi plăcea în mod deosebit. Asta îl purta înapoi la copilăria lui timpurie, când încă îi mai era permis să trăiască alături de trib. Familia era la fel de importantă şi pentru el. Dar acum, însemna că trebuia să o împartă pe Amelia cu ei, ceea ce în astfel de momente era afurisit de sâcâitor.

După câteva minute, sporovăială feminină tot nu încetase. Dându-şi seama că Amelia nu se va înapoia curând în pat, Cam oftă şi-l părăsi la rândul lui.

Puse pe el ceva de îmbrăcat, intră în salon şi o văzu pe Amelia şezând pe o canapea mică, alături de Win. Care părea distrusă.

Erau aşa de cufundate în discuţie, încât apariţia lui Cam aproape că nu fu băgată în seamă. Aşezându-se pe un scaun din apropiere, Cam ascultă, până înţelese că Win l-a minţit pe Merripen că a consultat un medic, că Merripen a fost furios şi că relaţia dintre ei doi scârţâia.

Amelia se întoarse spre Cam, cu fruntea brăzdată de concentrare.

— Poate că Win n-ar fi trebuit să-l dezamăgească, dar e dreptul ei să ia această

hotărâre, singură. În timp ce vorbea, ţinea mâna lui Win în ale ei. Ştii că nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, decât să o ţin pe Win departe de orice durere, totuşi… chiar şi eu trebuie să accept că nu e posibil. Merripen trebuie să fie de acord că Win vrea o căsnicie normală, alături de el.

Cam îşi frecă obrazul şi îşi înăbuşi un căscat.

— Da. Dar modul prin care-l faci să accepte, *nu* înseamnă să-l manipulezi. Se uită direct la Win. Surioară, trebuie să ştii că ultimatumurile nu funcţionează niciodată la un ţigan. E cu desăvârşire împotriva firii unui ţigan, ca femeia lui să-i spună ce să facă.

— Nu i-am spus ce să facă, protestă mizerabilă Win. I-am spus doar…

— Că nu contează ce crede sau ce simte el, murmură Cam. Că intenţionezi să-ţi trăieşti viaţa în felul tău, indiferent care e acela.

— Da, rosti ea slab. Dar n-am vrut să sugerez că nu-mi pasă de sentimentele lui.

Cam zâmbi trist.

— Admir tăria ta de caracter, surioară. Se întâmplă chiar să fiu de acord cu poziţia ta. Dar acesta nu e modul de a ţine în frâu un ţigan. Chiar şi sora ta, care nu e cunoscută în general pentru diplomaţia ei, ştie cum să se apropie de mine, într-un fel mai puţin intransigent.

— Dar eu sunt diplomată, când vreau să fiu, protestă Amelia încruntându-se şi îi adresă un scurt surâs. Întorcându-se la Win, Amelia admise împotriva ei însăşi: totuşi, Cam are dreptate.

Win rămase liniştită pentru o clipă, gândindu-

se la cele afirmate.

— Ce trebuie să fac acum? Ce pot să fac, ca lucrurile să meargă?

Amândouă femeile îl priviră pe Cam.

Ultimul lucru pe care-l voia acesta era să se implice în problemele lui Win şi ale lui Merripen. Şi Dumnezeu ştie că Merripen va fi probabil tot atât de încântător în dimineaţa aceasta, ca un urs hăituit. Tot ce voia Cam era să se întoarcă înapoi în pat şi să se arunce asupra nevestei lui. Şi poate, să doarmă puţin mai mult. Dar cum surorile îl priveau cu ochii lor albaştri rugători, oftă:

— Am să vorbesc cu el, bombăni.

— S-ar putea să fie treaz, rosti Amelia plină de speranţă. Merripen se scoală întotdeauna devreme.

Cam îi făcu ursuz un semn, întâmpinând cu dificultate perspectiva de a vorbi cu fratele lui morocănos despre probleme feminine.

— O să mă bată, ca pe un covor de rugăciune prăfuit, rosti el. Şi n-am să-l acuz.

*

După ce s-a spălat şi s-a îmbrăcat, Cam a coborât în camera micului dejun, unde Merripen îşi lua de obicei masa. Trecând pe lângă bufet, văzu o caserolă cu cârnaţi prăjiţi acoperiţi cu unt, farfurii cu şuncă şi ouă, fileuri de calcan, pâine prăjită şi un bol cu fasole fiartă.

Un scaun fusese tras de la una din mesele rotunde. Exista o ceaşcă şi o farfurioară goale şi

alături un pot mic şi aburind de argint. Mireasma cafelei negre şi tari plutea în aer.

Cam îşi aruncă ochii la uşile de sticlă ce conduceau la terasa din spate şi văzu silueta lungă şi întunecată a lui Merripen. Acesta părea că se uită la livada cu pomi fructiferi din spatele grădinii structurată simetric. Umerii şi capul lui exprimau irascibilitate şi supărare.

Drace! Cam nu avea idee ce intenţiona să-i spună fratelui său. Mai aveau mult de parcurs, înainte de a ajunge la o încredere reciprocă. Şi orice sfat va încerca să-i dea, probabil că-i va fi aruncat înapoi, în faţă.

Apucând o felie de pâine prăjită, Cam întinse o lingură de marmeladă de portocale pe ea şi ieşi afară, pe terasă.

Merripen îi aruncă o privire fugară şi îşi întoarse atenţia spre peisaj, la câmpurile în floare din spatele pământurilor conacului, la pădurile dese hrănite de artera lată a râului.

În depărtare, câteva fuioare uşoare de fum se ridicau de pe malul râului, unul din locurile unde ţiganii îşi stabileau şatra, când ajungeau în Hampshire. Cam personal sculptase semne de identificare pe copaci, pentru a indica că acesta era un loc propice pentru ţigani. Şi de fiecare dată când sosea un nou trib, Cam se ducea să-l viziteze, în speranţa că cineva din familia lui de demult ar putea să fie cu ei.

— Altă *kumpania* în trecere, remarcă el ca din întâmplare, alăturându-i-se lui Merripen pe balcon. De ce nu vii cu mine în dimineaţa asta, să le facem

o vizită?

Tonul lui Merripen fu distant şi neprietenos.

— Muncitorii pregătesc mortarul pentru aripa de est. Şi din cauza felului în care l-au stricat ultima dată, e nevoie să fiu de faţă.

— Ultima dată cofragul înălţat nu era aliniat corespunzător, afirmă Cam.

— Ştiu, se repezi Merripen.

— Bine. Simţindu-se somnoros şi plictisit, Cam se frecă cu palma pe obraz. Ascultă, nu-mi face nicio plăcere să-mi bag nasul în treburile tale, dar…

— Atunci nu-l băga.

— Dar n-o să-ţi facă niciun rău, dacă o să auzi şi o impresie din afară.

— Nu dau niciun ban pe impresiile tale.

— Dacă n-ai fi aşa de afurisit de preocupat de tine însuţi, rosti Cam acru, poate că ţi-ai da seama că nu eşti singurul, care are ceva pentru care să fie îngrijorat. Crezi că eu nu m-am gândit la ce i se poate întâmpla Ameliei, acum că e însărcinată.

— Ameliei n-o să i se întâmple nimic, îl respinse Merripen.

Cam se încruntă.

— Toată lumea din familia asta crede despre Amelia că e indestructibilă. Chiar şi Amelia crede asta. Totuşi e supusă tuturor problemelor şi fragilităţilor obişnuite oricărei femei în situaţia ei. Adevărul e că întotdeauna există un risc.

Ochii negri ai lui Merripen clocoteau de ostilitate.

— Cu atât mai mult pentru Win.

— Probabil. Dar dacă ea vrea să-şi asume riscul, e hotărârea ei.

— Aici ne deosebim noi doi, Rohan. Pentru că eu…

— Pentru că tu nu rişti pentru nimic, nu-i aşa? E destul de rău că te-ai îndrăgostit de o femeie, care nu poate fi ţinută într-o cochilie, *fral.*

— Dacă îmi mai spui o dată aşa, mârâi Merripen, am să-ţi frâng gâtul.

— Dă-i drumul, încearcă.

Merripen probabil că s-ar fi aruncat asupra lui, dacă uşile de sticlă nu s-ar fi deschis şi o altă siluetă n-ar fi apărut pe terasă. Privind în direcţia intrusului, Cam gemu în sinea lui.

Era Harrow, arătând stăpân pe el însuşi şi capabil. Se apropie de Cam ignorându-l pe Merripen.

— Bună dimineaţa, Rohan. Tocmai am venit să-ţi spun că astăzi plec din Hampshire. Dacă nu pot să o conving pe domnişoara Hathaway să termine cu prostiile, asta e.

— Desigur, rosti Cam compunându-şi o expresie plăcută. Te rog să-mi comunici dacă există ceva ce putem face, pentru a-ţi înlesni plecarea.

— Vreau doar ce e mai bun pentru ea, murmură medicul insistând să nu-l privească pe Merripen. Voi continua să cred că, să meargă cu mine în Franţa este cea mai înţeleaptă alegere, pentru toţi cei interesaţi. Dar e hotărârea domnişoarei Hathaway. Făcu o pauză, cu ochii cenuşii sumbri. Sper că-ţi vei exercita toată

influenţa, pentru a face ca *toate* părţile interesate să înţeleagă ce se află în joc.

— Eu cred că toţi avem o imagine destul de bună a situaţiei, rosti Cam cu o amabilitate ce masca o urmă de sarcasm.

Harrow îl privi suspicios şi dădu scurt din cap.

— Atunci, am să vă las să discutaţi. Accentuă cu subînţeles şi sceptic cuvântul *discutaţi,* ca şi cum era perfect conştient că sunt gata să se încaiere. Părăsi terasa, închizând uşile de sticlă în urma lui.

— Îl urăsc pe ticălosul ăsta, rosti Merripen în barbă.

— Nici favoritul meu nu e, admise Cam. Obosit îşi masă ceafa, încercând să uşureze încordarea muşchilor încleştaţi. Mă duc la şatra ţiganilor. Şi, dacă nu te superi, am să iau o cană din fiertura aia afurisită, pe care o bei tu de obicei. Nu-mi place, dar am nevoie de ceva, care să mă ajute să rămân treaz.

— Ia tot ce a mai rămas în cafetieră, bombăni Merripen. Sunt mai treaz decât aş vrea să fiu.

Cam dădu din cap şi se îndreptă spre uşile franţuzeşti. Dar se opri pe prag şi îşi dădu părul pe spate vorbind blând.

— Cea mai rea latură a iubirii, Merripen, este că întotdeauna vor exista situaţii, de care nu o vei putea proteja. Lucruri în afara controlului tău. În final vei realiza că există ceva mai rău decât moartea… să i se întâmple ei ceva. Trebuie să trăieşti în permanenţă cu această teamă. Dar trebuie să admiţi partea rea, dacă o vrei pe cea

bună.

Kev îl privi inexpresiv.

— Şi care e partea bună?

Un zâmbet atinse buzele lui Cam.

— Tot restul constituie partea bună, rosti el şi intră înăuntru.

*

— Am fost ameninţat cu moartea dacă spun ceva, fu primul comentariu al lui Leo, când i se alătură lui Merripen, în una din camerele aripii de est. Într-un colţ, doi zidari făceau măsurători şi marcau pereţii, iar altul consolida schela, ce trebuia să susţină omul de sub tavan.

— Un sfat bun, rosti Kev. Ar trebui să-l urmezi.

— Nu urmez niciodată sfaturile, bune sau rele. Asta n-ar face decât să dea curaj şi altora să-şi spună cuvântul.

În ciuda gândurilor negre, Kev simţi cum un zâmbet nedorit îi apăru pe buze. Făcu un gest spre găleata cea mai apropiată, plină cu mortar cenuşiu deschis.

— De ce nu iei un băţ să mesteci în aia?

— Ce e?

— Un amestec de mortar şi argilă păroasă.

— Argilă păroasă! Ce simpatic! Dar ascultător, Leo luă un băţ disponibil şi începu să-l învârtească în găleata cu mortar. În dimineaţa asta, femeile sunt plecate, remarcă el. S-au dus la conacul Stony Cross, să o viziteze pe Lady Westcliff. Beatrix m-a rugat să-i caut sconcsul, care se pare că a

dispărut. Domnişoara Marks a rămas acasă. O pauză de reflexie. O mică creatură ciudată, ce zici?

— Sconcsul sau domnişoara Marks?

Kev aranjă cu grijă o bucată de lemn pe perete şi o înţepeni acolo.

— Marks. Mă întrebam… oare e androfobă, sau urăşte pe toată lumea, în general.

— Ce e o androfobă?

— Cineva care urăşte bărbaţii.

— Nu urăşte bărbaţii. Întotdeauna a fost amabilă cu mine şi cu Rohan.

Leo îl privi realmente uluit.

— Atunci… mai curând mă urăşte pe *mine?*

— Aşa se pare.

— Dar n-are niciun motiv!

— Dar ce spui de faptul că eşti arogant şi respingător?

— Asta face parte din şarmul meu aristocratic, protestă Leo.

— Se pare că şarmul tău aristocratic nu are influenţă asupra domnişoarei Marks. Kev ridică o sprânceană, când văzu strâmbătura lui Leo. Şi de ce ar conta? Nu ai niciun interes personal faţă de ea, nu-i aşa?

— Sigur că nu, rosti Leo indignat. Mai curând m-aş culca cu ariciul lui Bea. Imaginează-ţi coatele şi genunchii aceia mici şi ascuţiţi. Toate unghiurile acelea înţepătoare. Un bărbat ar putea să se rănească mortal, încurcându-se cu Marks… Mestecă mortarul cu o nouă vigoare, preocupat evident de miriadele de pericole ce l-ar fi pândit în pat cu guvernanta.

E puţin cam prea preocupat, se gândi Kev.

*

E păcat, cugeta Cam în timp ce mergea agale pe pajiştea verde, cu mâinile în buzunare, că, făcând parte dintr-o familie foarte unită, înseamnă că nu poţi niciodată să te bucuri de averea ta personală, când altcineva are probleme.

Erau multe care să-i facă plăcere lui Cam în clipa aceea... binecuvântarea soarelui asupra peisajului primăvăratic, deşteptarea zumzăitoare a insectelor şi activitatea vibrantă a plantelor răsărite din pământul umed. Promiţătorul fuior de fum de la focul şatrei ţigăneşti, ce plutea în adiere. Poate că astăzi va putea în sfârşit să găsească pe cineva din vechiul lui trib. Într-o zi ca aceasta, totul părea posibil.

Avea o soţie frumoasă, care îi purta în pântec copilul. O iubea pe Amelia mai mult decât viaţa. Şi avea atât de multe de pierdut. Dar Cam nu lăsa frica să-l îngenuncheze, sau să-l împiedice să o iubească din tot sufletul. Frica... încetini pasul, uimit de mărirea bruscă şi rapidă a bătăilor inimii lui. Ca şi cum ar fi alergat kilometri fără oprire. Aruncându-şi ochii peste câmp, văzu că iarba era de un verde aproape ireal.

Bătăile inimii lui deveniră dureroase, ca şi cum cineva îi dădea repetate lovituri de picior. Tulburat, Cam se încordă, ca un om ameninţat cu cuţitul şi-şi duse o mână la piept. Iisuse, soarele strălucitor îi sfredelea privirea, până i se umeziră ochii. Îi şterse

cu mâneca şi brusc fu surprins să se trezească pe pământ, în genunchi.

Aşteptă ca durerea să se potolească, ca inima să-şi încetinească ritmul aşa cum trebuia, dar fu din ce în ce mai rău. Lupta să respire încercând să se ridice. Trupul nu i se supunea. O prăbuşire lentă, parcă nu mai avea oase, iarba verde împungându-i aspru obrazul. Şi mai multă durere, şi mai multă, inima ameninţând să-i facă explozie, din cauza forţei extraordinare a bătăilor ei.

Cam realiză cu un fel de uimire că era pe moarte. Nu putea să-şi dea seama de ce se întâmpla asta, sau cum, doar că nimeni nu va avea grijă de Amelia şi ea avea nevoie de el, nu putea să o părăsească. Cineva trebuia să vegheze asupra ei, avea nevoie de cineva să-i maseze picioarele, când era obosită. Ce obosit era! Nu putea să-şi ridice capul sau braţul, sau să-şi mişte picioarele, iar muşchii trupului tresăreau independenţi, cuprinşi de un tremur, ca o marionetă trasă de sfori. *Amelia. Nu vreau să plec de lângă tine. Doamne nu mă lăsa să mor, e prea curând.* Şi totuşi durerea continua să se reverse asupra lui, înecându-l, sufocându-i respiraţia şi bătăile inimii.

Amelia. Voia să-i rostească numele şi nu putea. Era o cruzime de neînţeles să nu poată părăsi lumea cu aceste ultime silabe preţioase pe buze.

*

După o oră de încercare a nuanţelor şi a diverselor amestecuri de var, gips şi lut, Kev, Leo şi

muncitorii se hotărârâ asupra proporţiilor corecte.

Leo manifestase un interes neaşteptat faţă de acest proces, inventând chiar o consolidare a tencuielii în trei straturi, prin îmbunătăţirea stratului de bază, stratul principal.

— Pune mai mult păr în stratul acela, sugeră el, şi răzuiți-l cu o unealtă cu dinţi; asta va face ca următorul strat să adere mai bine.

Pentru Kev era clar că, deşi Leo era prea puţin interesat de aspectele financiare ale conducerii proprietăţii, dragostea lui pentru arhitectură şi pentru toate problemele legate de construcţii era mai puternică decât oricând.

În timp ce Leo cobora de pe schelă, doamna Barnstable-menajera apăru în uşă, urmată de un băiat. Kev îl privi cu un interes deosebit. Părea că are unsprezece sau doisprezece ani. Şi chiar dacă nu era îmbrăcat în haine colorate, trăsăturile lui îndrăzneţe şi tenul oacheş dovedeau că e ţigan.

— Sir, i se adresă menajera lui Kev scuzându-se. Iartă-mă că vă deranjez de la treabă, dar puştiul ăsta a venit la uşa noastră vorbind păsăreşte şi refuză să mai plece. Credem că s-ar putea să-l înţelegi.

Păsărească se dovedi a fi o ţigănească perfect inteligibilă.

— *Droboy lume Romale,* rosti politicos băiatul.

Kev acceptă salutul dând din cap.

— *Mişto avilan.* Apoi continuă discuţia pe ţigăneşte. Eşti din *vitsa* de lângă râu?

— Da, *kako.* Am fost trimis de *ţiganul furo* să-ţi spun că am găsit un ţigan zăcând pe câmp. E

îmbrăcat ca un *gagio.* Credem că aparţine cuiva de aici.

— Zăcând pe câmp, repetă Kev, în timp ce un fior rece îi străbătu fiinţa. Îşi dădu imediat seama că s-a întâmplat ceva foarte rău. Cu efort, îşi menţinu tonul plin de răbdare. Se odihnea?

Băiatul clătină din cap.

— E bolnav şi inconştient. Şi tremură aşa… imită el tremurul cu mâinile.

— V-a spus cum îl cheamă? întrebă Kev. A spus ceva? Deşi vorbeau încă pe ţigăneşte, Leo şi doamna Barnstable se uitau intens la Kev, dându-şi seama că avusese loc ceva grav.

— Ce e? întrebă Leo încruntându-se.

Băiatul răspunse întrebărilor lui Kev.

— Nu, *kako.* Nu poate să spună nimic. Şi inima lui… Cu pumnul lui mic, băiatul se lovi în piept de câteva ori.

— Du-mă la el. În mintea lui Kev nu exista nicio îndoială că situaţia era cumplită. Cam Rohan nu fusese bolnav niciodată şi era într-o condiţie fizică superbă. Indiferent ce i s-a întâmplat, nu era vorba de o boală obişnuită.

Trecând pe engleză, Kev se adresă lui Leo şi menajerei.

— Rohan s-a îmbolnăvit… e în şatra ţiganilor. My lord, sugerez să trimiţi un valet şi birjarul la conacul Stony Cross, să o aducă imediat pe Amelia. Doamnă Barnstable, trimite după medic. Am să-l aduc pe Rohan aici, imediat ce pot.

— Sir, întrebă menajera tulburată, te referi la doctorul Harrow?

— Nu, rosti imediat Kev. Toate instinctele îl avertizau să-l ţină pe Harrow departe de toate astea. De fapt, nu-l lăsaţi să afle ce se întâmplă. Pentru moment, ţineţi totul cât mai secret posibil.

— Da, sir. Deşi menajera nu înţelegea motivele lui Kev, era prea bine instruită pentru a pune întrebări superiorului ei. Azi dimineaţă, domnul Rohan părea într-o condiţie perfectă, rosti ea. Ce i s-a putut întâmpla?

— O să aflăm. Fără să aştepte alte întrebări şi reacţii, Kev îl apucă pe băiat de umăr şi-l îndreptă spre uşă. Să mergem.

*

Vitsa se dovedi a fi un trib familial mic şi prosper. Instalaseră o şatră bine organizată, cuprinzând două *vardo* şi câţiva cai şi măgari sănătoşi. Conducătorul tribului, pe care băiatul îl identificase drept *ţiganul furo,* era un bărbat atractiv cu părul lung şi negru şi ochi negri calzi. Deşi nu era înalt, era bine făcut şi subţire, cu un aer de deplină autoritate. Kev fu surprins de relativa tinereţe a conducătorului. Cuvântul *furo-bulibaşa* de obicei desemna un om înţelept, înaintat în vârstă. Pentru un bărbat care părea să fie de aproape patruzeci de ani, însemna că e un conducător neobişnuit de respectat.

Schimbară saluturile de rigoare şi *ţiganul furo* îl conduse pe Kev în propria lui *vardo.*

— E prietenul tău? întrebă şeful evident interesat.

— Fratele meu. Dintr-un motiv oarecare afirmaţia lui Kev stârni o privire fixă.

— E bine că eşti aici. S-ar putea să fie ultima ta ocazie de a-l vedea de partea aceasta a vălului.

Kev fu surprins de propria lui reacţie viscerală faţă de acest comentariu, de violenţa ultragiului şi a durerii.

— N-o să moară, rosti aspru grăbind paşii şi sărind dârz în *vardo.*

Interiorul caravanei ţigăneşti era de aproximativ 35 m lungime şi 2 m lăţime, cu soba tipică cu burlan de tablă aşezată într-o parte a uşii. O pereche de priciuri transversale era situată la capătul opus al *vardo,* unul sus şi unul mai jos. Trupul prelung al lui Cam Rohan era întins pe priciul de jos, picioarele încălţate în ghete atârnându-i dincolo de el. Era cuprins de spasme, iar capul i se rostogolea fără încetare pe pernă.

— Iad însângerat, rosti Kev cu voce groasă, incapabil să creadă că o astfel de schimbare s-a petrecut în el, într-un timp atât de scurt. De pe faţa lui Rohan pierise culoarea sănătoasă, ajungând acum alb ca hârtia, iar buzele îi erau crăpate şi cenuşii. Gemea de durere, gâfâind ca un câine.

Kev se aşeză pe marginea priciului şi-şi puse mâna pe fruntea îngheţată a lui Rohan.

— Cam, rosti el cu urgenţă. Cam, sunt Merripen. Deschide ochii. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Rohan făcu efortul de a-şi controla tremurul, de a-şi concentra privirea, dar în mod clar îi fu imposibil. Încercă să formuleze un cuvânt, dar tot

ce putu emite fu un sunet incoerent.

Punându-şi mâna pe pieptul lui, Kev simţi bătaia feroce şi neregulată a inimii. Înjură, recunoscând că inima nici unui bărbat, indiferent cât de puternic era, nu putea să funcţioneze multă vreme într-un ritm atât de nebunesc.

— Trebuie că a mâncat vreo plantă, fără să ştie că e otrăvitoare, comentă *ţiganul furo* părând tulburat.

Kev clătină din cap.

— Fratele meu e foarte obişnuit cu plantele medicinale. N-ar face niciodată o astfel de greşeală. Privind faţa schimonosită a lui Rohan, Kev simţi un amestec de furie şi compasiune. Ar fi vrut ca propria lui inimă să poată prelua efortul, în locul fratelui său. Cineva l-a otrăvit.

— Spune-mi ce pot face eu, întrebă calm şeful tribului.

— În primul rând, avem nevoie să scăpăm de cât mai multă otravă posibil.

— Stomacul i s-a golit, înainte de a-l aduce în *vardo.*

Asta era bine. Ca reacţia să fie aşa puternică, chiar după ce s-a eliminat otrava, înseamnă că a fost vorba de o substanţă deosebit de toxică. Inima de sub mâna lui Kev părea gata să sară din pieptul lui Rohan. Va intra curând în convulsii.

— Trebuie făcut ceva, pentru a-i încetini pulsul şi a-i uşura tremurul, rosti scurt Kev. Aveţi laudanum?

— Nu, dar avem opiu brut.

— Şi mai bine. Aduceţi-l repede.

Ţiganul furo dădu ordin unei perechi de femei, care sosiseră la intrarea în *vardo*. În mai puţin de un minut, aduseră un borcănaş cu o pastă groasă cafenie. Era fluidul îngroşat din sucul coconului de mac. Luând puţin din pastă cu vârful unei linguri, Kev încercă să-l facă pe Rohan să o înghită.

Dinţii acestuia se ciocniră violent de metal, capul lui săltând, până când lingura fu vărsată. Perseverent, Kev îşi strecură braţul sub ceafa lui Rohan şi îl ridică.

— Cam. Sunt eu. Am venit să te ajut. Ia asta, pentru mine. Ia-o acum. Îi băgă din nou lingura în gură şi o ţinu acolo, în timp ce Rohan se zvârcolea sub strânsoarea lui. Asta e, murmură Kev retrăgând după o clipă lingura. Îşi puse o mână caldă pe gâtul fratelui său, masându-l uşor. Înghite. Da, *fral,* asta e tot.

Opiul acţionă cu o viteză miraculoasă. În curând tremurul începu să cedeze şi gâfâiala frenetică se uşură. Kev nu-şi dăduse seama că-şi reţinuse respiraţia, până când nu lăsă să-i scape un suspin de uşurare. Îşi puse palma pe inima lui Rohan, simţind ritmul accelerat cum încetineşte.

— Încearcă să-i dai nişte apă, sugeră şeful tribului întinzându-i o cană sculptată din lemn. Kev apăsă buza căniii pe buzele lui Rohan şi reuşi să-l convingă să ia o gură.

Genele grele se ridicară şi cu efort Rohan îşi fixă privirea asupra lui.

— Kev…

— Sunt aici, frăţioare.

Rohan se uită la el şi clipi. Întinse mâna şi se

apucă de partea din faţă a cămăşii cu gulerul desfăcut a lui Kev, ca un înecat.

— Albastru, şopti el răguşit. Totul… albastru.

Kev îşi strecură braţul pe la spatele lui Rohan şi îl strânse ferm. Se uită la *ţiganul furo* şi încercă cu disperare să gândească. Auzise de astfel de simptome şi înainte. O ceaţă albastră ce întuneca vizibilitatea. Se producea când luai o cantitatea prea mare de medicament pentru inimă.

— Se poate să fi fost digitalis, murmură el. Dar nu ştiu de unde derivă.

— Degeţel roşu, rosti *ţiganul furo.* Tonul lui era practic, dar faţa îi era încordată de îngrijorare. Destul de letal. Ucide vitele.

— Care e antidotul? întrebă Kev tăios.

Răspunsul conducătorului fu blând.

— Nu ştiu. Nici măcar nu ştiu dacă există vreunul.

Capitolul 21

După ce a trimis un fecior după medicul satului, Leo hotărî să se ducă în şatra ţiganilor, să vadă cum se simte Rohan. Nu putea să stea inactiv, sau în tensiunea aşteptării. Şi era profund tulburat la gândul celor întâmplate lui Rohan, care se pare că devenise temelia întregii familii.

Coborând rapid scara mare, Leo tocmai ajunse la intrarea în hol, când fu prins din urmă de domnişoara Marks. Trăgea după ea o cameristă, ţinând-o pe nefericita fată de încheietura mâinii. Camerista era palidă şi cu ochii roşii.

— My lord, rosti domnişoara Marks răspicat. Te invit să vii imediat cu noi în salonaş. E ceva ce trebuie…

— Având în vedere că se presupune că ştii eticheta, Marks, ar trebui să ştii că nimeni *nu-l invită* pe stăpânul casei să facă ceva.

Gura severă a guvernantei se strâmbă nerăbdătoare.

— La dracu’ cu eticheta. E important.

— Foarte bine. Aparent eşti bine dispusă. Dar spune-mi aici şi acum ce vrei, pentru că nu am timp de pălăvrăgeli de salon.

— În salonaş, insistă ea.

După o scurtă privire spre cer, Leo le urmă pe guvernantă şi pe cameristă, dincolo de intrarea în hol.

— Te avertizez că – dacă e ceva în legătură cu neînsemnatele probleme ale gospodăriei – am să-ţi sparg capul. Şi am o nevoie presantă să mă ocup de asta chiar acum şi…

— Da, i-o reteză Marks, în timp ce intrau rapid în salonaş. Ştiu totul despre asta.

— Adevărat? Dă-o naibii, se presupune că doamna Barnstable n-a spus nimănui.

— Secretele sunt reţinute arareori sub scară, my lord.

Şi, în timp ce intrau în salonaş, Leo se uită la coloana vertebrală dreaptă a guvernantei şi simţi aceeaşi undă de iritare, pe care o simţea întotdeauna în prezenţa ei. Semăna cu una din acele mâncărimi de pe spate, la care nu poţi ajunge. Oare avea legătură cu cocul şaten deschis,

strâns aşa de ferm la ceafă? Sau cu torsul îngust şi mijlocul subţire încorsetat, sau cu paloarea uscată şi imaculată a pielii ei? Nu se putea opri să nu se gândească cum ar fi fost să-i desfacă părul, să-i scoată agrafele şi să-i slăbească strânsoarea corsetului. Să-i scoată ochelarii. Să facă lucruri care ar face-o să devină roşie, asudată şi profund supărată.

Da, asta era. Voia să o supere. De mai multe ori.

Doamne Dumnezeule, ce iadului era în neregulă cu el?

Odată ce ajunseră în salonaş, domnişoara Marks închise uşa şi bătu uşor braţul cameristei, cu o mână albă şi subţire.

— Ea e Sylvia, i se adresă lui Leo. În această dimineaţă, a văzut ceva neobişnuit şi i-a fost frică să raporteze. Dar, după ce a aflat de boala domnului Rohan, a venit la mine şi m-a informat.

— De ce ai aşteptat până acum? întrebă nerăbdător Leo. În mod cert, orice fapt neobişnuit trebuie adus la cunoştinţă imediat.

Domnişoara Marks interveni cu un calm plictisit.

— Un servitor nu este protejat în niciun fel, dacă vede întâmplător ceva ce n-ar trebui să vadă. Şi fiind o fată sensibilă, Sylvia n-a vrut să fie făcută ţap ispăşitor. Ne asiguri că nu va suferi nicio consecinţă neplăcută, din cauza celor pe care le va divulga?

— Aveţi cuvântul meu, rosti Leo. Indiferent despre ce e vorba. Spune-mi, Sylvia.

Camerista dădu din cap şi se lipi de domnişoara Marks căutând sprijin. Era aşa de grea, în comparaţie cu fragila guvernantă, încât fu o minune că n-au căzut amândouă jos.

— My lord, rosti fata şovăind. Dimineaţă lustruiam furculiţele de peşte, pe care le-am pus pe bufetul micului dejun, pentru fileul de calcan. Şi când am intrat în camera aceea, i-am văzut pe domnul Merripen şi pe domnul Rohan afară pe terasă stând de vorbă. Şi doctorul Harrow se afla în cameră privindu-i…

— Şi? o grăbi Leo, în timp ce buzele fetei tremurau.

— Şi cred că l-am văzut pe doctorul Harrow punând ceva în cafetiera domnului Merripen. A căutat ceva în buzunar, semăna cu una din sticluţele acelea mici şi ciudate de la farmacie. Dar totul s-a petrecut aşa de repede! N-am putut fi sigură ce face. Apoi s-a întors şi s-a uitat la mine, cum intram în cameră. M-am prefăcut că n-am văzut nimic, my lord. N-am vrut să produc neplăceri.

— Credem că probabil domnul Rohan a băut o băutură otrăvită, rosti guvernanta.

Leo clătină din cap.

— Domnul Rohan nu bea cafea.

— N-ar fi posibil ca în această dimineaţă să fi făcut o excepţie?

Urma de sarcasm din vocea ei era insuportabil de supărătoare.

— E posibil. Dar nu-i stă în fire. Leo scoase un oftat puternic. La dracu’ cu tot. Voi încerca să aflu

ce a făcut Harrow, dacă a făcut ceva. Mulţumesc, Sylvia.

— Da, my lord. Camerista păru uşurată.

În timp ce Leo ieşea din cameră cu paşi mari, fu exasperat să descopere că domnişoara Marks se ţinea după el.

— *Nu* veni cu mine, Marks.

— Ai nevoie de mine.

— Du-te undeva şi tricotează ceva. Conjugă un verb. Orice face o guvernantă.

— M-aş duce, rosti ea acră, dacă aş avea încredere în abilitatea ta de a rezolva situaţia. Dar din ceea ce am văzut din însuşirile tale, mă îndoiesc teribil că vei reuşi să faci ceva fără ajutorul meu.

Leo se întreba dacă alte guvernante ar îndrăzni să vorbească cu stăpânul lor în acest fel. Nu credea. De ce dracu' n-au putut surorile lui să găsească o femeie liniştită şi plăcută, în locul acestei viespi mici?

— Am însuşiri pe care nu vei fi niciodată suficient de norocoasă să le descoperi, sau să le experimentezi, Marks.

Ea scoase un *hmmm* dispreţuitor şi continuă să-l urmeze.

Ajungând la camera lui Harrow, Leo ciocăni de formă şi intră. Garderoba era goală şi pe pat era un cufăr deschis.

— Scuză intruziunea, Harrow, rosti Leo fără cea mai mică urmă de politeţe. Dar a apărut o situaţie.

— Da? Doctorul arăta deosebit de curios.

— Cineva s-a îmbolnăvit.

— Ce păcat. Aş vrea să pot fi de ajutor, dar, dacă trebuie să ajung la Londra înainte de miezul nopţii, e cazul să plec în grabă. Va trebui să găsiţi alt doctor.

— În mod cert ai obligaţia etică să ajuţi pe cineva la nevoie, rosti neîncrezătoare domnişoara Marks. Ce spui de jurământul lui Hypocrate?

— Jurământul nu e obligatoriu. Şi în lumina recentelor evenimente, am tot dreptul să refuz. Va trebui să găsiţi alt doctor să-l trateze.

Să-l trateze?

Leo nici nu trebuia să se uite la domnişoara Marks, pentru a-şi da seama că şi ea sesizase scăparea. Hotărî să-l ţină de vorbă pe Harrow.

— Merripen a câştigat-o pe sora mea în mod cinstit, bătrâne. Şi ceea ce i-a apropiat a fost pus în mişcare cu mult înainte ca tu să intri în scenă. Nu e sportiv să-i acuzi.

— Nu-i acuz pe ei, rosti Harrow scurt. Pe tine te acuz.

— *Pe mine?* Leo era indignat. De ce? Nu am nimic de a face cu asta.

— Ai avut aşa de puţin respect pentru surorile tale, încât ai permis ca nu unul ci *doi* ţigani să intre în familia ta.

Cu coada ochiului, Leo îl văzu pe sconcsul Dodger furişându-se de-a curmezişul covorului. Băgăreaţa creatură ajunse la un scaun, pe care fusese aruncată o haină închisă la culoare. Stând pe labele din spate, începu să răscolească prin buzunarele hainei.

Domnişoara Marks vorbi cu însufleţire.

— Domnul Merripen şi domnul Rohan sunt oameni cu caractere excelente, doctore Harrow. S-ar putea ca Lord Ramsay să fie acuzat de multe alte lucruri, dar nu de asta.

— Sunt *ţigani,* rosti Harrow cu dispreţ.

Leo era gata să vorbească, dar fu întrerupt când domnişoara Marks îşi continuă pledoaria.

— Un bărbat trebuie judecat după ceea ce face el însuşi, doctore Harrow. După ceea ce face când nimeni nu se uită la el. Şi, trăind în apropierea domnului Merripen şi a domnului Rohan, pot să declar cu certitudine că amândoi sunt oameni buni şi onorabili.

Dodger scosese din buzunarul hainei un obiect şi se întoarse triumfător. Apoi începu să sară încet de jur-împrejurul camerei, privindu-l pe Harrow cu prudenţă.

— Iartă-mă dacă nu accept afirmaţia privind un bun caracter, venită din partea unei femei ca tine, i se adresă Harrow domnişoarei Marks. Conform zvonurilor, ai fost în apropierea *prea multor* domni, în trecut.

Guvernanta deveni albă din cauza jignirii.

— Cum îndrăzneşti?

— Găsesc remarca asta complet deplasată, rosti Leo către Harrow. E clar că niciun bărbat sănătos la minte n-ar încerca niciodată ceva aşa de scandalos faţă de Marks.

Văzând că Dodger se îndrepta spre uşă, apucă braţul rigid al guvernantei:

— Vino, Marks. Să-l lăsăm pe doctor să împacheteze.

În aceeaşi clipă, Harrow observă sconcsul, care ducea în gură un flacon subţire de sticlă. Ochii lui Harrow ieşiră din orbite şi păli.

— Dă-mi-l mie! ţipă el şi se aruncă asupra sconcsului. E al meu!

La rândul lui, Leo sări pe doctor şi îl fixă la podea. Dar Harrow îl surprinse cu un croşeu de dreapta rapid, însă maxilarul lui Leo era întărit de pe urma nenumăratelor lupte din cârciumi. Răspunse lovitură pentru lovitură, rostogolindu-se cu doctorul pe duşumea, în timp ce luptau pentru supremaţie.

— Ce dracu'... mârâi Leo... ai pus în cafeaua aia?

— Nimic. Mâinile puternice ale doctorului îl apucară de gât. Nu ştiu despre ce vorbeşti...

Cu pumnul încleştat Leo îl izbi într-o parte, până când strânsoarea doctorului cedă.

— Pe dracu', nimic, gâfâi Leo şi îi trase un genunchi în vintre. Era un truc murdar, preluat de la una din escapadele lui colorate de la Londra.

Harrow se prăbuşi pe o parte gemând.

— Un domn... n-ar... face asta...

— Domnii nici nu otrăvesc oameni. Leo îl apucă. Spune-mi ce a fost, dracu' să te ia!

În ciuda durerii, buzele lui Harrow se curbară într-un rânjet hain.

— Merripen nu va obţine niciun ajutor din partea mea.

— Nu Merripen a băut treaba aia murdară, idiotule! Rohan a făcut-o. Acum spune-mi ce ai pus în cafeaua aia, ori îţi rup gâtul.

Doctorul arăta buimac. Strânse buzele şi refuză să vorbească. Leo îl plesni cu dreapta, apoi cu stânga, dar ticălosul rămase mut.

Vocea domnişoarei Marks pătrunse prin furia clocotitoare.

— My lord, opreşte-te*. În acest moment.* Am nevoie de ajutorul tău să recuperez flaconul.

Ridicându-l pe Harrow, Leo îl trase spre garderoba goală şi-l închise înăuntru. Apoi încuie uşa şi se întoarse spre domnişoara Marks, cu faţa asudată şi gâfâind.

Pentru o fracţiune de secundă, privirile li se încrucişară. Ochii ei deveniră rotunzi, ca lentilele ochelarilor. Dar comunicarea aceea ciudată fu imediat anulată de clănţănitul triumfător al lui Dodger.

Afurisitul de sconcs aştepta pe prag, schiţând un fericit dans războinic, compus dintr-o serie de sărituri într-o parte şi-n alta. În mod clar, era încântat de noua lui achiziţie şi mai mult, de faptul că domnişoara Marks părea că vrea să i-o ia.

— Dă-mi drumul! ţipa Harrow cu voce înăbuşită şi din garderobă se auzi un bubuit puternic.

— Blestemata asta de nevăstuică, bombăni domnişoara Marks. Pentru el e o joacă. Va petrece ore întregi sâcâindu-ne cu flaconul ăla şi ţinându-l astfel, încât să nu putem să i-l luăm.

Uitându-se la sconcs, Leo se aşeză pe covor şi spuse cu glas blând:

— Vino aici, ghem de păr puricos. O să primeşti toţi biscuiţii dulci pe care-i vrei, dacă-mi dai noua ta jucărie. Fluieră încet şi pocni din degete.

Dar linguşeala nu funcţionă. Dodger îl privea cu ochi strălucitori şi stătea pe prag strângând sticluţa între lăbuţe.

— Dă-i una din jartierele tale, rosti Leo continuând să se uite la sconcs.

— Scuză-mă, ce ai spus? întrebă cu răceală domnişoara Marks.

— M-ai auzit destul de bine. Scoate-ţi o jartieră şi oferă-i-o la schimb. Altfel va trebui să-l vânăm pe afurisitul ăsta de animal prin toată casa. Şi mă îndoiesc că Rohan va aprecia întârzierea.

Guvernanta îi aruncă o privire plină de suferinţă.

— Numai din pricina domnului Rohan consimt la aşa ceva. Întoarce-te cu spatele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Marks, crezi că cineva doreşte cu adevărat să-şi arunce privirea la beţele alea de chibrit uscate, pe care tu le numeşti picioare? Dar se supuse întorcându-se cu faţa în cealaltă parte. Auzi apoi o mulţime de foşnete, când domnişoara Marks se aşează pe un scaun şi-şi ridică fustele.

Se întâmpla că Leo se afla într-o poziţie apropiată de o oglindă mare, genul acela oval care putea fi orientat în sus sau în jos, pentru a prinde imaginea cuiva. Şi astfel avu o perspectivă excelentă a domnişoarei Marks aşezată pe scaun. Şi cel mai ciudat lucru a fost că surprinse imaginea unui picior surprinzător de frumos. Clipi uimit, după care fustele fură coborâte.

— Uite, rosti domnişoara Marks cu glas aspru şi aruncă jartiera în direcţia lui Leo.

Întorcându-se, acesta reuşi să o prindă din zbor.

Cu ochii ca mărgelele, Dodger îi supraveghea pe amândoi cu un interes deosebit.

Leo învârti jartiera ademenitor pe deget.

— Ia uită-te, Dodger. Mătase albastră tivită cu dantelă. Oare toate guvernantele îşi fixează ciorapii într-un mod atât de plăcut? Probabil că zvonurile despre trecutul tău scandalos sunt adevărate, Marks.

— Am să-ţi mulţumesc, dacă ai să păstrezi în vorbire o limbă civilizată, my lord.

Căpşorul lui Dodger se bălăbănea, în timp ce urmărea fiecare mişcare a jartierei. Potrivindu-şi flaconul în gură, sconcsul îl căra ca pe un căţel în miniatură, înaintând spre Leo cu o încetineală înnebunitoare.

— Aici e vorba de troc, bătrâne, i se adresă Leo. Nu poţi să ai ceva, dacă nu dai nimic.

Cu grijă, Dodger lăsă flaconul jos şi se întinse după jartieră. Simultan Leo îl ocoli şi apucă sticluţa. Era pe jumătate plină cu o pudră fină verde. Se uită la ea intens, rotind-o între degete.

Într-o clipă domnişoara Marks fu alături de el, ghemuită pe mâini şi pe genunchi.

— E etichetată? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— Nu. Fir-ar al dracului! Leo fu apucat de o furie clocotitoare.

— Dă-mi-l mie, zise domnişoara Marks luând flaconul de la el.

Leo sări imediat în picioare, îndreptându-se în viteză spre garderobă. Izbi în uşă cu amândoi

pumnii.

— Dracu’ să te ia, Harrow, ce e asta? Ce e praful ăsta? Spune-mi, sau ai să stai acolo până ai să putrezeşti.

Din garderobă nu se auzi nimic, decât tăcere.

— Pe Dumnezeul meu, intenţionez să… începu Leo, dar domnişoara Marks îl întrerupse.

— E pudră digitalică.

Leo îi aruncă o privire distratră. Deschisese flaconul şi îl mirosi cu atenţie.

— De unde ştii?

— Bunica mea obişnuia să ia aşa ceva pentru inimă. Mirosul este ca de ceai, iar culoarea e de neconfundat.

— Care e antidotul?

— Nu am idee, rosti domnişoara Marks privind şi mai abătută. Dar e o substanţă puternică. O doză mare poate cu uşurinţă să oprească inima unui om.

Leo se întoarse spre garderobă.

— Harrow, strigă ei, dacă vrei să trăieşti, ai să-mi spui acum antidotul.

— Lasă-mă întâi să ies, veni răspunsul înăbuşit.

— Nu e loc de negocieri! Spune-mi ce contracarează otrava, dracu’ să te ia!

— *Niciodată.*

— Leo? O nouă voce intră în zona conflictuală. Se întoarse brusc şi le văzu pe Amelia, Win şi Beatrix pe prag. Se uitau la el, ca şi cum ar fi înnebunit.

Amelia vorbi cu un calm admirabil.

— Am două întrebări, Leo: de ce ai trimis după

mine şi de ce te cerţi cu garderoba?

— Înăuntru e Harrow, răspunse el.

Expresia ei se schimbă.

— De ce?

— Încerc să-l fac să-mi spună cum se contracarează o supradoză de pudră digitalică. Se uită răzbunător la garderobă. Şi am să-l *ucid,* dacă nu o face.

— Cine a luat supradoza? întrebă Amelia cu faţa golită de sânge. E cineva bolnav? Cine?

— Era destinată lui Merripen, rosti Leo cu voce scăzută ducându-se să o susţină, înainte de a continua: dar a luat-o Cam, din greşeală.

Îi scăpă un ţipăt sugrumat.

— Dumnezeule! Unde e?

— În şatra ţiganilor. Merripen e cu el.

Din ochii Ameliei ţâşniră lacrimi.

— Trebuie să mă duc la el.

— N-ai ce să-i faci, fără antidot.

Win trecu pe lângă ei îndreptându-se spre noptieră. Mişcându-se cu prudenţă dar grăbită, luă o lampă cu gaz şi o cutie cu chibrituri şi le duse lângă garderobă.

— Ce faci? se miră Leo întrebându-se dacă nu şi-a pierdut cu desăvârşire minţile. Nu are nevoie de lampă, Win.

Ignorându-l, Win scoase sticla de lampă şi o puse pe pat. Făcu acelaşi lucru cu suportul de aramă ai fitilului, descoperind astfel rezervorul cu gaz. Fără ezitare, turnă gazul peste partea din faţă a garderobei. Mirosul violent şi uşor inflamabil se răspândi prin cameră.

— Ţi-ai pierdut minţile? mai întrebă Leo, uimit nu doar de acţiunile ei, dar şi de comportamentul ei calm.

— Julian, am o cutie cu chibrituri, rosti ea. Spune-mi ce să-i dăm domnului Rohan, ori dau foc garderobei.

— N-ai să îndrăzneşti, ţipă Harrow.

— Win, rosti Leo, ai să dai foc la toată casa asta blestemată, acum, după ce a fost refăcută. Dă-mi afurisitele alea de chibrituri. Ea clătină din cap cu fermitate. Instaurăm un nou ritual de primăvară? mai întrebă Leo. Incendierea anuală a conacului? Vino-ţi în fire, Win.

Aceasta se întoarse cu spatele la el şi se uită la uşa garderobei.

— Julian, mi s-a spus că ţi-ai ucis prima soţie. Probabil otrăvind-o. Acuma, ştiind ce i-ai făcut cumnatului meu, cred în ce se spune. Şi, dacă nu ne ajuţi, intenţionez să te prăjesc, ca pe o bucată de plăcintă galeză. Deschise cutia cu chibrituri.

Realizând că nu putea fi serioasă, Leo hotărî să-i susţină mistificarea.

— Te implor, Win, rosti el teatral, nu face asta. Nu e nevoie *să... Cristoase!*

Ultimul cuvânt fu rostit în timp ce Win aprinse un chibrit şi dădu foc garderobei.

Deci nu e nicio prefăcătorie, se gândi Leo năucit. Intenţionează realmente să-l prăjească pe ticălos.

La prima izbucnire a flăcării şerpuitoare şi strălucitoare, se auzi un ţipăt terifiant din interiorul garderobei.

— În regulă! Scoateţi-mă de aici! *Lăsaţi-mă să ies!* E vorba de acid tanic. *Acid tanic.* E în trusa mea medicală, lăsaţi-mă să ies!

— Foarte bine, rosti Win aproape fără să respire. Leo, poţi stinge focul.

În ciuda panicii ce-i străbătea fiinţa, Leo nu-şi putu stăpâni râsul. Ea vorbise, ca şi cum l-ar fi rugat să sufle într-o lumânare, nu să stingă o piesă de mobilier cuprinsă de flăcări. Scoţându-şi haina, începu să lovească în grabă şi sălbatic uşa garderobei.

— Nu eşti normală, i se adresă lui Win când trecu pe lângă ea.

— Altfel nu ne-ar fi spus, replică aceasta.

Alertaţi de toată agitaţia, apărură şi câţiva servitori. Unul dintre ei – un valet – îşi scoase haina şi se grăbi să-l ajute pe Leo. Între timp, femeile scotociră prin trusa medicală din piele neagră a lui Harrow.

— Acidul tanic nu seamănă cu ceaiul? întrebă Amelia cu mâinile tremurând, în timp ce bâjbâia la încuietoarea trusei.

— Nu, doamnă Rohan, răspunse guvernanta. Cred că doctorul s-a referit la acidul tanic din frunze de stejar, nu la taninul din ceai. Întinse rapid mâna, când Amelia aproape răsturnă trusa. Aveţi grijă, nu o loviţi. Nu-şi etichetează flacoanele. Deschizând trusa cu pereţii duri, găsiră rânduri de tubuleţe de sticlă perfect aliniate, conţinând diverse pudre şi lichide. Deşi flacoanele nu erau marcate, conţinutul acestora putea fi identificat cu ajutorul unor litere scrise cu cerneală. Răsturnând

trusa, domnişoara Marks luă un flacon plin cu o pudră brun-galbuie. Aceasta e.

Win o luă.

— Lasă-mă să le-o duc eu, zise ea. Ştiu une e şatra. Leo e ocupat cu salvarea garderobei.

— Am să-i duc eu lui Cam flaconul, rosti vehementă Amelia. E soţul meu.

— Da. Şi îi porţi copilul în pântec. Dacă o să cazi călărind într-un ritm infernal, n-o să te ierte niciodată că ai riscat viaţa bebeluşului.

Amelia îi aruncă o privire chinuită. Gura îi tremura. Dădu din cap şi rosti dogit:

— *Grăbeşte-te,* Win.

*

— Poţi să improvizezi o brancardă din pânză şi beţe? îl întrebă Merripen pe *ţiganul furo.* Trebuie să-l transport la Casa Ramsay.

Conducătorul tribului dădu pe loc din cap afirmativ. Apoi strigă la un mic grup, care aştepta lângă intrarea în *vardo,* le dădu câteva indicaţii şi aceştia dispărură imediat. Întorcându-se spre Merripen, murmură:

— O să avem ceva aranjat, în câteva minute.

Kev dădu din cap, privind faţa cenuşie a lui Cam. În niciun caz, nu era bine, dar cel puţin ameninţarea convulsiilor şi încetarea inimii fuseseră temporar evitate. Fără expresivitatea lui obişnuită, Cam arăta tânăr şi lipsit de apărare.

Era ciudat să-ţi închipui că erau fraţi şi că îşi petrecuseră toată viaţa fără să se cunoască unul

pe altul. Kev fusese întotdeauna prizonierul solitudinii lui auto-impuse, care în vremea din urmă părea să fi dispărut, ca o haină uzată ce se destrăma la cusături. Voia să afle mai multe despre Cam, să schimbe cu el amintiri. Voia un frate*... „Întotdeauna am ştiut că nu se putea să fiu singur”* îi spusese Cam în ziua când au descoperit legătura lor de sânge. Şi Kev simţise la fel. Doar că nu fusese în stare să o spună.

Luând o bucată de pânză, şterse pelicula de transpiraţie de pe faţa lui Cam. Un scâncet slab scăpă de pe buzele acestuia, parcă era un copil bântuit de un coşmar.

— Totul e în regulă, *fral,* şopti Kev punându-i o mână pe piept şi testând bătăile încete şi ezitante ale inimii. Curând te faci bine. N-am să te părăsesc.

— Eşti foarte apropiat de fratele tău, rosti blând *ţiganul furo.* Asta e bine. Mai sunteţi şi alţii în familie?

— Locuim împreună cu *gagii,* specifică Kev. Dar expresia şefului tribului rămase prietenoasă şi interesată. Unul dintre aceştia e soţia lui.

— Sper că nu e frumoasă, comentă *ţiganul furo.*

— Ba este, afirmă Kev. De ce n-ar trebui să fie?

— Pentru că cineva trebuie să-şi aleagă soţia folosind urechile, nu ochii.

Kev zâmbi uşor.

— Câtă înţelepciune! Se uită din nou la Cam gândindu-se că începuse să arate şi mai rău. Dacă au nevoie de ajutor la brancarda aia, ca să-l pot

cără…

— Nu, oamenii mei sunt iuţi. O vor termina în curând. Dar trebuie făcută bine şi rezistentă, să poată susţine un bărbat de dimensiunile lui.

Mâinile lui Cam fură cuprinse de spasme, degetele lui lungi apucându-se convulsiv de pătura care-l acoperea. Kev îi luă mâna rece şi o strânse ferm, încercând să-l încălzească şi să-i dea siguranţă.

Ţiganul furo se uită la tatuajul vizibil pe antebraţul lui Cam, înfăţişând silueta neagră a calului înaripat.

— Când l-ai întâlnit pe Rohan? întrebă el încet.

Kev îi aruncă o privire speriată, strânsoarea lui protectoare accentuându-se pe mâna lui Cam.

— De unde îi ştii numele?

Conducătorul tribului zâmbi cu ochii calzi.

— Mai ştiu şi alte lucruri. Tu şi fratele tău aţi fost despărţiţi multă vreme. Atinse tatuajul cu degetul arătător. Şi acest semn… ai şi tu unul.

Kev îl privi fără să clipească.

De afară se auzi un zgomot slab şi cineva intră împingând uşa. O femeie. Surprins şi plin de interes, Kev zări strălucirea părului blond argintiu.

— Win, exclamă el dând drumul cu grijă mâinii lui Cam şi ridicându-se în picioare. Din păcate nu putea să stea prea drept în cortul acela cu tavanul jos. Spune-mi că n-ai venit aici singură. Nu eşti în siguranţă. De ce…

— Încerc să ajut. Fustele băţoase ale costumului de călărie foşniră, în timp ce Win se grăbi să intre în *vardo.* Una din mâinile ei nu purta

mănuşă şi ţinea în ea ceva. Nu-i aruncă nicio privire *ţiganului furo,* aşa de concentrată era să ajungă la Kev. Uite. *Uite.* Respira cu greutate, din cauza călăritului până în şatră, într-un ritm de să-şi frângă gâtul, iar obrajii îi erau îmbujoraţi.

— Ce e asta? murmură Kev luând cu blândeţe de la ea obiectul şi cu mâna liberă mângâind-o pe spate. Se uită apoi la micul flacon cu pudră.

— Antidotul, răspunse ea. Dă-i-l imediat.

— De unde ştii că e medicamentul care trebuie?

— L-am determinat pe doctorul Harrow să-mi spună.

— Trebuie că a minţit.

— Nu. Sunt sigură că n-a minţit, deoarece în acel moment era aproape să ia f... vreau să spun că era sub presiune.

Strângea flaconul între degete. Nu aveau de ales. Nu puteau să aştepte, până ar fi consultat un medic de încredere şi, din felul cum arăta, Cam nu prea mai avea mult timp de pierdut. Şi nici să nu facă nimic nu era o opţiune.

Kev se apucă să dizolve zece bobiţe din pulbere într-o cantitate mică de apă, raţionând că era mai bine să înceapă cu o soluţie slabă, decât să-l îndoape pe Cam cu o nouă otravă. Îl ajută să stea într-o poziţie şezând, sprijinindu-l de pieptul lui. Delirând şi nesigur, Cam scoase un sunet de protest, când mişcarea îi stârni o nouă durere prin muşchii contractaţi.

Deşi Kev nu putea să-i vadă faţa, văzu totuşi expresia compătimitoare a lui Win, când întinse

mâna spre maxilarul lui Cam. Masă muşchii înţepeniţi şi îi deschise gura. După ce îi strecură în gură soluţia, cu ajutorul unei linguri, îi masă obrajii şi gâtul, făcându-l să înghită. Cam înghiţi medicamentul şi se înfioră, apoi rămase sprijinit greu de Kev.

— Mulţumesc, şopti Win dând pe spate părul umed al lui Cam şi punându-şi palma pe obrazul lui rece. Acum va fi mai bine. Stai liniştit şi lasă-l să-şi facă efectul. Kev reflectă că nu arătase niciodată atât de drăguţă ca în acest moment, cu faţa blândă, de o gravitate tandră. După câteva minute, Win reluă calmă: Îi revin culorile în obraji.

Şi la fel şi respiraţia, ritmul nesigur prelungindu-se şi încetinind. Apoi Kev simţi trupul lui Cam relaxându-se şi muşchii încordaţi înmuindu-se, când efectul activ al digitalelor fu neutralizat.

Cam se mişcă, parcă se trezea dintr-un somn îndelungat.

— Amelia, rosti cu voce neclară, încă sub influenţa opiului.

Win îi luă una din mâini în ale ei.

— E bine şi te aşteaptă acasă, dragă.

— Acasă, repetă el cu o mişcare epuizată a capului.

Kev îl întinse grijuliu pe prici şi se uită la el apreciindu-l. Paloarea ca de mască dispărea secundă după secundă, pe faţă revenindu-i culoarea sănătoasă. Rapiditatea transformării era uluitoare.

Ochii de ambră se deschiseră şi Cam îl fixă pe

Kev.

— Merripen, rosti aşa de clar, încât Kev se simţi uşurat.

— Da, *fral?*

— Sunt mort?

— Nu.

— Trebuie că sunt.

— De ce? întrebă Kev amuzat.

— Pentru că eu… Cam făcu o pauză pentru a-şi umezi buzele uscate. Pentru că… *tu zâmbeşti…* iar acolo, tocmai l-am zărit pe vărul Noah.

Capitolul 22

Ţiganul furo veni şi îngenunche lângă prici.

— Bună, Camlo, murmură el.

Cam îl privi minunându-se.

— Noah. Ai îmbătrânit.

Vărul lui chicoti.

— Adevărat. Ultima oară când te-am văzut, abia dacă îmi ajungeai până la piept. Şi acum arăţi parcă ai fi cu un cap mai înalt decât mine.

— N-ai mai venit după mine.

Kev interveni încordat.

— Iar tu nu i-ai spus niciodată că are un frate.

Zâmbetul lui Noah fu plin de regret, când se uită la amândoi.

— N-am putut să fac nimic. Pentru propria voastră protecţie. Privirea lui se abătu în direcţia lui Kev. Ni s-a spus că ai murit, Kev. Sunt încântat să aflu că am fost înşelaţi. Cum ai supravieţuit? Unde ai stat?

Kev se încruntă la el.

— N-are importanţă. Rohan a petrecut *ani întregi* căutându-te. Căutând răspunsuri. Acum spune-i adevărul, de ce am fost alungaţi din trib şi ce înseamnă afurisitul ăsta de tatuaj. Nimic să nu-ţi scape.

Noah arăta uşor uluit de comportamentul autoritar al lui Kev. În calitate de conducător al *vitsei* nu era obişnuit să primească ordine de la nimeni.

— Aşa e întotdeauna, i se adresă Cam. O să te obişnuieşti.

Căutând sub cuşetă, Noah trase afară o ladă de lemn şi începu să-i răscolească conţinutul.

— Ce ştii despre sângele irlandez? întrebă Kev. Care a fost numele tatălui nostru?

— Există multe lucruri pe care nu le ştiu, admise Noah. Găsind ceea ce în mod evident căutase, îl scoase din cutie şi se uită la Cam. Dar, pe patul de moarte, bunica noastră mi-a spus tot ce a putut. Şi mi-a dat ăsta…

Ridică un cuţit de argint mat.

Cu un reflex fulgerător, Kev apucă încheietura vărului strângând-o să o rupă. Win scoase un ţipăt speriat, în timp ce Cam încerca fără succes să se ridice pe coate.

Noah se uită adânc în ochii lui Kev.

— Pace, vere. Niciodată nu i-aş face rău lui Camlo. Deschise mâna. Ia-l. Îţi aparţine, a fost al tatălui tău. Numele lui era Brian Cole.

Kev luă cuţitul şi încet dădu drumul încheieturii lui Noah. Se uită la obiect, un cuţit uzat, cu o lamă

cu două tăişuri, lung de aproximativ 10 cm. Mânerul era de argint gravat. Arăta vechi şi scump. Dar ceea ce-l uimi pe Kev fu gravura de pe partea netedă a mânerului… un simbol perfect stilizat al unui *pooka* irlandez.

I-l arătă lui Cam, căruia i se opri o clipă respiraţia.

— Sunteţi Cameron şi Kevin Cole, continuă Noah. Acest cal e simbolul familiei voastre… Se afla pe stema lor. Când v-am despărţit, s-a luat hotărârea să se imprime acest semn pe amândoi. Nu doar pentru a vă identifica, ci şi ca un apel către cel de al doilea fiu al lui Moşto, să vă apere şi să vă protejeze.

— Cine e Moşto? întrebă încet Win.

— O divinitate ţigănească, rosti Kev auzindu-şi propria voce uluită, ca şi cum ar fi aparţinut altcuiva. Zeul tuturor lucrurilor bune.

— Am căutat… începu Cam încă privind cuţitul şi clătină din cap, parcă efortul de a explică era prea mare.

Vorbi Kev pentru el.

— Fratele meu a angajat experţi şi cercetători în heraldică, pentru a căuta prin cărţile cu stemele familiilor irlandeze, şi n-au găsit acest simbol.

— Cred că familia Cole a scos *pooka* de pe stema lor acum aproximativ trei sute de ani, când regele englez s-a declarat capul Bisericii Irlandei. *Pooka* era un simbol păgân. Fără îndoială, au crezut că în Biserica reformată situaţia lor putea fi în primejdie. Dar au continuat să iubească simbolul. Îmi amintesc că tatăl vostru purta un inel

mare de argint gravat cu *pooka.* Privindu-şi fratele, Kev îşi dădu seama că şi Cam simţea exact ce simţea şi el, ca şi cum toată viaţa ar fi fost închis într-o cameră şi deodată uşa s-a deschis. Tatăl vostru, Brian, continuă Noah, a fost fiul lordului Cavan, nobilul reprezentant al Irlandei în Camera Lorzilor Angliei. Brian era singurul lui moştenitor. Dar tatăl vostru a făcut o greşeală – s-a îndrăgostit de o ţigancă cu numele Sonya. Era cu adevărat frumoasă. S-a însurat cu ea, în ciuda familiei lui şi a ei. Au trăit departe de toţi, destul de mult timp pentru ca Sonya să dea naştere la doi fii. A murit pe patul de suferinţă, când s-a născut Cam.

— Întotdeauna am crezut că mama a murit când m-a născut pe mine, rosti Kev cu blândeţe. N-am ştiut că am un frate mai mic.

— S-a dus la Dumnezeu după cel de-al doilea fiu. Noah arăta gânditor. Eram destul de mare pentru a-mi aminti ziua în care Cole v-a adus pe amândoi la bunica noastră. I-a spus lui *Mami* că ar fi îngrozitor să încerce să trăiască în ambele lumi şi că voia să se întoarcă la cei de care aparţinea. Aşa că şi-a lăsat copiii tribului şi nu s-a mai întors niciodată.

— De ce ne-aţi despărţit? întrebă Cam arătând încă destul de epuizat, dar mult mai aproape de felul lui obişnuit de a fi.

Noah se ridică cu o mişcare uşoară şi se duse în colţ lângă sobă. În timp ce răspundea, pregăti ceaiul cu o siguranţă remarcabilă, turnând frunzele uscate într-un recipient mic cu apă clocotită.

— După câţiva ani, tatăl vostru s-a recăsătorit.

Apoi alte *vitse* ne-au spus că nişte *gagii* au venit să-i caute pe băieţi, oferind bani pentru orice informaţie şi folosindu-se de violenţă, când ţiganii nu le-au spus nimic. Ne-am dat seama că tatăl vostru voia să scape de fii lui metişi, care erau moştenitorii legali ai titlului. Avea o soţie nouă, care urma să îi dea copii albi.

— Şi noi le stăteam în cale, rosti Kev fioros.

— Aşa se pare. Noah strecură ceaiul în alt vas. Apoi îl turnă într-o ceaşcă, adăugă zahăr şi i-o duse lui Cam.

— Ia puţin, Camlo. Ai nevoie să-ţi speli stomacul de otravă.

Cam se aşeză şi-şi sprijini spatele de perete. Luă cana cu o mână nesigură şi sorbi cu grijă băutura fierbinte.

— Aşa că, pentru a reduce şansele de a fi găsiţi amândoi, rosti el, m-aţi reţinut pe mine şi pe Kev l-aţi dat unchiului nostru.

— Da, unchiului Pov. Noah se încruntă şi îşi feri privirea de Kev. Sonya fusese sora lui favorită. Am crezut că va fi un bun protector. Nimeni nu se aştepta ca el să îi acuze pe copii de moartea ei.

— Îi ura pe *gagii,* rosti Kev cu voce scăzută. Asta era încă ceva ce avea împotriva mea.

Noah făcu un efort să se uite la el.

— După ce am auzit că ai murit, am crezut că e prea periculos să-l mai ţinem pe Cam. Aşa că l-am dus la Londra şi l-am ajutat să-şi găsească de lucru.

— Într-un club de jocuri de noroc? rosti Cam cu o notă de scepticism întrebător în glas.

— Uneori cel mai bun loc de ascuns este în plină vedere, veni răspunsul prozaic al lui Noah.

Cam clătină din cap cu tristeţe.

— Fac pariu că jumătate din Londra mi-a văzut tatuajul. E de mirare că lordul Cavan n-a aflat niciodată.

Noah se încruntă.

— Ţi-am spus să îl ţii acoperit.

— Nu, nu mi-ai spus.

— Ţi-am spus, insistă Noah şi îşi duse mâna la frunte. O, Moşto, niciodată n-ai fost un ascultător prea bun.

*

Win stătea liniştită lângă Merripen. Ascultase ce vorbeau bărbaţii, dar era şi atentă la ceea ce o înconjura. *Vardo* era vechi, dar perfect întreţinut, interiorul era curat şi ordonat. Un miros slab şi înviorător de fum părea că emană din pereţi, scândurile fiind îmbibate de miile de mirosuri de mâncare, ce fusese pregătită în vehicul. Afară se jucau copiii, râzând şi hârjonindu-se. Era ciudat să-ţi dai seama că această caravană era singurul refugiu al unei familii, în faţa lumii de afară. Lipsa spaţiului de adăpostire determina tribul să locuiască mai mult în afara uşilor. Cât de străină părea această idee, totuşi exista un fel de libertate în acest loc.

Era posibil să şi-l imagineze pe Cam ducând acest fel de trai, adaptându-se la el, dar nu pe Kev. Întotdeauna a existat ceva în el, care îl făcea să

controleze şi să stăpânească tot ce-l înconjura. Să construiască, să organizeze.

Trăind aşa de atâta timp, ajunsese să-i înţeleagă. Şi înţelegându-i, devenise şi mai asemănător lor.

Se întreba cum se simţea descoperind în sfârşit trecutul lui ţigănesc, misterele explicate. Părea perfect calm şi controlat, deşi pentru oricine ar fi fost neliniştitor să experimenteze aşa ceva.

— … cu tot timpul care a trecut, tocmai rostea Cam, mă întreb dacă mai există vreun pericol pentru noi? Tatăl nostru mai trăieşte?

— Ar fi destul de uşor de aflat, răspunse Merripen şi adăugă întunecat, probabil că n-ar fi deloc bucuros să afle că încă mai trăim.

— Atâta timp cât rămâneţi ţigani, sunteţi mai mult sau mai puţin în siguranţă, interveni Noah. Dar dacă Kev se dezvăluie ca moştenitor Cavan şi încearcă să pretindă titlul, ar putea apărea necazuri.

Merripen arăta plin de dispreţ.

— De ce aş face aşa ceva?

Noah ridică din umeri.

— Niciun ţigan n-ar face-o. Dar tu eşti pe jumătate *gagio.*

— Nu vreau titlul şi nici ceea ce vine odată cu el, rosti ferm Merripen. Şi nu vreau să am nimic de a face cu familia Cole, lordul Cavan, sau orice e irlandez.

— Şi să ignori jumătate din tine însuţi? întrebă Cam.

— Am petrecut cea mai mare parte a vieţii fără

să ştiu nimic de jumătatea mea irlandeză. Nu va fi nicio problemă să o ignor şi de acum înainte.

Un ţigănuş intră în *vardo,* pentru a-i anunţa că brancarda a fost terminată.

— Bine, rosti hotărât Merripen. Am să-l ajut să iasă şi…

— O, nu, rosti Cam încruntându-se. Nu există nicio posibilitate să mă las să fiu cărat pe o brancardă până la Casa Ramsay.

Merripen îi aruncă o privire sardonică.

— Şi cum plănuieşti să ajungi până acolo?

— Călare.

Sprâncenele lui Merripen se lăsară în jos.

— Nu eşti în situaţia de a putea călări. Ai să cazi şi ai să-ţi frângi gâtul.

— Pot s-o fac, insistă Cam încăpăţânat. Nu e departe.

— Vei cădea de pe cal!

— Nu mă duc pe nenorocita aia de brancardă. Asta ar înspăimânta-o pe Amelia.

— Nu eşti îngrijorat în legătură cu Amelia, pe cât te preocupă propria ta mândrie. Ai să fii purtat pe brancardă şi cu asta, basta.

— Nemernicule, îl repezi Cam.

Win şi Noah schimbară o privire îngrijorată. Fraţii erau gata să se încaiere.

— În calitate de şef al tribului, aş putea să ajut la rezolvarea disputei… începu diplomatic Noah.

Merripen şi Cam răspunseră amândoi deodată:

— *Nu.*

— Kev, murmură Win, n-ar putea să călărească cu mine? Ar putea să stea în spatele meu şi să se

ţină de mine, pentru a-şi menţine echilibrul.

— În regulă, rosti imediat Cam. Aşa vom face.

Merripen se încruntă la amândoi.

— Am să merg şi eu, rosti Noah cu un zâmbet uşor. Pe propriul meu cal. Am să-i spun fiului meu să-i pună şaua. Făcu o pauză. Nu mai puteţi sta încă puţin? Aveţi o mulţime de veri ţigani, pe care să-i întâlniţi. Iar eu am soţie şi copii şi vreau să-i cunoaşteţi şi…

— Altă dată, rosti Merripen. Trebuie să-mi duc fără întârziere fratele la soţia lui.

— Foarte bine.

După ieşirea lui Noah, Cam privea absent rămăşiţele de pe fundul cănii de ceai.

— La ce te gândeşti? întrebă Merripen.

— Mă întreb dacă tatăl nostru a avut copii de la cea de a doua soţie. Şi în acest caz, câţi? Avem oare fraţi şi surori vitrege, pe care nu-i cunoaştem?

Merripen îşi îngustă privirea.

— Ce mai contează?

— Sunt familia noastră.

Merripen se lovi cu palma pe frunte, într-un gest dramatic neobişnuit.

— Avem familia Hathaway, iar pe afară avem mai mult de o duzină de ţigani, care aparent ne sunt veri. La naiba, cât de mare familie mai vrei?

Cam zâmbi doar.

*

Deloc surprinzător, la Casa Ramsay era zarvă mare. Familia Hathaway, domnişoara Marks,

servitorii, poliţistul obştei şi un medic erau îngrămădiţi în holul de la intrare. Deoarece scurta cavalcadă îi epuizase lui Cam forţele, când intrară înăuntru fu silit să se sprijine de Merripen.

Fură imediat înconjuraţi de familie, cu Amelia croindu-și drum spre Cam. Scoase un suspin de uşurare când ajunse la el, luptând cu lacrimile, în timp ce-şi plimba frenetic mâinile pe pieptul şi pe faţa lui. Despărţindu-se de Merripen, Cam o înconjură pe Amelia cu braţele, capul lui aproape sprijinindu-i-se pe umăr. Stăteau tăcuţi în mijlocul tumultului, respirând cu suspine potolite. Una din mâinile ei i se vârî în păr, cu degetele încleştate în şuviţele negre. Cam murmură ceva la urechea ei, un fel de asigurare blândă şi intimă. Şi se clătină, făcând-o pe Amelia să-l ţină şi mai strâns, în timp ce Kev îl prindea de umeri pentru a-l susţine.

Cam îşi înălţă capul şi se uită la soţia lui.

— În dimineaţa asta am băut nişte cafea, îi spuse el. Şi nu mi-a făcut bine.

— Aşa am auzit şi eu, rosti Amelia mângâindu-i pieptul. Îi aruncă o privire îngrijorată lui Kev. Nu are privirea centrată.

— E mai în pom decât o stăncuţă, rosti Kev. Înainte ca Win să aducă antidotul, i-am dat opiu brut, pentru a-i calma inima.

— Hai să-l ducem sus, rosti Amelia folosindu-şi mâneca pentru a-şi şterge ochii umezi. Ridicând vocea, i se adresă bărbatului bărbos şi mai în vârstă, care stătea în afara grupului: Doctore Martin, te rog însoţeşte-ne până sus, unde vei putea să evaluezi situaţia soţului meu în linişte.

— Nu am nevoie de medic, protestă Cam.

— Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş plânge, i se adresă Amelia. Am fost tentată să trimit după cel puţin o jumătate de duzină de medici, să nu mai menţionez specialiştii din Londra. Făcu o pauză, suficient de lungă pentru a-l privi pe Noah. Eşti domnul care l-a ajutat pe domnul Rohan? Îţi suntem îndatoraţi, sir.

— Totul pentru vărul meu, răspunse Noah.

— Văr? repetă Amelia cu ochii larg deschişi.

— Am să-ţi explic totul sus, interveni Cam mergând clătinându-se. Imediat Noah i se alătură de o parte şi Merripen de cealaltă şi, pe jumătate îl traseră, pe jumătate îl cărară pe sus, pe scara mare. Familia îi urmă, exclamând şi discutând emoţionaţi.

— Sunt cei mai gălăgioşi *gagii* pe care i-am întâlnit vreodată, remarcă Noah.

— Asta e nimic, rosti Cam gâfâind din cauza efortului. De obicei e mult mai rău.

— *Moşto!* exclamă Noah clătinând din cap.

Intimitatea lui Cam fu pe cât posibil asigurată, când fu pus în pat şi doctorul Martin începu să-l examineze. Amelia făcu câteva încercări să scoată familia şi rudele din cameră, dar ei continuară să revină înghesuindu-se pentru a vedea ce se întâmplă. După ce Martin i-a luat pulsul, mărimea pupilelor, i-a ascultat plămânii, i-a observat umezeala pielii, culoarea şi reflexele, a decretat că, după părerea lui, pacientul şi-a revenit aproape complet. Dacă vor mai apărea simptome îngrijorătoare în timpul nopţii, cum ar fi palpitaţii la

inimă, puteau fi potolite turnând o picătură de laudanum într-un pahar cu apă.

Medicul mai recomandă să i se dea lui Cam lichide şi mâncăruri neiritante şi să se odihnească în următoarele două-trei zile. Probabil că se va confrunta cu o pierdere a apetitului şi aproape sigur că va avea dureri de cap, dar când va scăpa complet de ultimele urme de digitalis, totul va reveni la normal.

Satisfăcut că fratele lui era într-o stare bună, Kev se îndreptă spre Leo care stătea într-un colţ al camerei şi îl întrebă încet:

— Unde e Harrow?

— Nu e la îndemâna ta, răspunse Leo. L-au dus la închisoare, înainte de sosirea ta. Şi nu-ţi bate capul încercând să ajungi la el. I-am spus deja poliţistului obştei să nu te lase să te apropii de închisoare, la mai puţin de o sută de metri.

— Credeam că ţi-ar fi plăcut să ajungi tu la el mai întâi, rosti Merripen. Îl dispreţuieşti tot atât de mult ca mine.

— Adevărat. Dar eu vreau ca justiţia să-şi urmeze cursul. Şi nu vreau ca Beatrix să fie dezamăgită. Speră într-un proces.

— De ce?

— Pentru că vrea să-l prezinte pe Dodger ca martor.

Ridicându-şi ochii spre cer, Kev se îndreptă spre colţul camerei şi se sprijini cu spatele de perete. Ascultă apoi cum familia Hathaway schimba impresii despre evenimentele zilei, pe poliţist punând întrebări şi chiar şi pe Noah

implicându-se, ceea ce duse la relevarea trecutului lui Kev şi al lui Cam şi aşa mai departe. Informaţiile zburau animate.

Între timp, Cam părea mai mult decât mulţumit să stea lungit în pat, în timp ce Amelia se agita în jurul lui. Îi netezi părul, îi dădu apă, îi îndreptă cuverturile şi îl mângâie de repetate ori. El căscă şi se luptă să-şi ţină ochii deschişi băgându-şi obrazul în pernă.

Kev îşi îndreptă atenţia spre Win, care stătea pe un scaun lângă pat, cu spatele drept ca de obicei. Arăta senină şi curată, cu excepţia faptului că din părul ei îi scăpaseră câteva şuviţe din agrafe. Nimeni nu va ghici niciodată că a fost în stare să pună foc garderobei. Cu doctorul Harrow înăuntru. Aşa cum stabilise şi Leo, isprava nu reflecta atât inteligenţa ei, cât îi demonstra duritatea. Şi asta a făcut ca treaba să funcţioneze.

Kev a regretat să audă că Leo l-a scos pe Harrow afară, afumat dar fără răni.

Până la urmă Amelia anunţă că vizita trebuie să ia sfârşit, pentru că bolnavul Cam are nevoie de odihnă. Poliţistul plecă, la fel şi Noah şi servitorii, singurii rămaşi fiind doar cei mai apropiaţi din familie.

— Cred că Dodger e sub pat. Beatrix se lăsă pe duşumea şi se uită dedesubt.

— Îmi vreau jartiera înapoi, rosti întunecată domnişoara Marks, lăsându-se şi ea pe covor lângă Beatrix.

Leo o privea cu un interes ascuns.

Între timp, Kev se întreba ce să facă în

legătură cu Win.

Se pare că dragostea acţiona inexorabil asupra lui, mai exotică, mai dulce şi mai dezorientată ca opiul brut. Mai pătrunzătoare decât oxigenul din aer. Era prea afurisit de obosit, pentru a încerca să-i mai reziste!

Cam avea dreptate. Nu poţi prezice niciodată ce se poate întâmpla. Tot ce poţi să faci este să o iubeşti.

Foarte bine.

Are să se abandoneze iubirii, ei, fără să încerce să califice, sau să controleze ceva. Va fi încorsetat. Va ieşi din umbră pentru totdeauna. Inspiră îndelung şi încet şi ieşi afară.

Te iubesc se gândi el uitându-se la Win. *Iubesc fiecare bucăţică din tine, fiecare gând şi cuvânt... întregul pachet complex şi fascinant al lucrurilor din care eşti formată. Te vreau cu zece feluri diferite de nevoi deodată. Iubesc toate anotimpurile tale, felul în care eşti acum, gândul cât de frumoasă vei fi în decadele ce vin. Te iubesc pentru că eşti răspunsul la fiecare întrebare, pe care inima mea poate să o pună.*

Şi păru aşa uşor, odată ce capitulă. Părea normal şi corect.

Kev nu era sigur dacă cedase în faţa lui Win, sau a propriei lui pasiuni pentru ea. Doar că nu mai exista posibilitatea de a da înapoi. Are să o ia. Şi îi va da tot ce are ei, fiecare părticică din sufletul lui, chiar sfărâmat în bucăţi.

Se uita la ea fără să clipească, pe jumătate îngrozit că cea mai mică mişcare din partea lui ar

putea provoca acţiuni, pe care nu le-ar putea controla. Trebuia doar să se arunce asupra ei şi să o tragă afară din cameră. Anticiparea era delicioasă, ştiind că în curând o va avea.

Atrasă de privirea lui, Win se uită la el. Ceea ce văzu pe figura lui o făcu să clipească şi să roşească. Degetele îi fâlfâiră îndreptându-se spre gât, ca şi cum ar fi trebuit să-şi liniştească propriul puls rebel. Asta făcea ca totul să fie şi mai rău, în nevoia lui disperată de a o ţine în braţe. Voia să-i guste îmbujorarea pielii, să-i absoarbă fierbinţeala cu buzele şi limba. Cele mai primitive impulsuri începură să se inflameze în el şi stătea privind-o intens, dorind să se mişte.

— Scuză-mă, murmură Win ridicându-se cu o mişcare graţioasă, care îl stârni dincolo de sănătatea lui psihică. Degetele ei fâlfâiră din nou, de data aceasta lângă şold, ca şi cum nervii ei erau gata să sară în sus şi el ar fi vrut să-i ia mâna şi să o ducă la gură. Am să te las să te odihneşti, dragă domnule Rohan, rosti ea şovăielnic.

— Mulţumesc, murmură Cam din pat. Surioară… … mulţumesc pentru…

Cum el ezita, Win rosti cu un mic zâmbet rapid.

— Înţeleg. Somn uşor.

Zâmbetul se risipi, când riscă să-şi arunce privirea spre Kev. Părând inspirată de un sentiment sănătos de autoconservare, părăsi camera în grabă.

Înainte de a se mai scurge o secundă, Kev era pe urmele ei.

— Unde se duc aşa grăbiţi? întrebă Beatrix de

sub pat.

— Să joace table, rosti imediat domnişoara Marks. Sunt sigură că i-am auzit plănuind să joace o rundă sau două de table.

— Şi eu am auzit, comentă Leo.

— Trebuie să fie nostim să joci table în pat, rosti Beatrix inocentă, apoi chicoti.

*

Imediat deveni clar că nu va exista un arbitraj al cuvintelor, ci ceva mult mai primitiv. Win se duse repede şi în tăcere spre camera ei, neîndrăznind să se uite înapoi, deşi era conştientă că e urmată îndeaproape. Podeaua acoperită cu covor absorbea zgomotul paşilor lor, unii grăbiţi, alţii prădalnici.

Continuând să nu-l privească, Win se opri în faţa uşii ei închise, cu degetele încleştate pe clanţă.

— În condiţiile mele, rosti ea încet. Aşa cum ţi le-am comunicat înainte.

Kev înţelese. Nimic nu se va întâmpla între ei acum, dacă nu era conform căilor stabilite de ea. Şi lui îi plăcea pentru forţa ei încăpăţânată, în timp ce jumătatea sa de ţigan se revolta. Putea să-l domine în unele privinţe, dar nu în totalitate. Dădu un brânci uşii cu umărul, o împinse pe Win în cameră şi apoi închise uşa, cu amândoi înăuntru. După care răsuci cheia în broască.

Înainte ca ea să-şi tragă sufletul, îi apucase capul în mâini şi o săruta, deschizându-i gura cu a

lui. Gustul ei îl puse pe jăratec, dar continuă încet, permiţându-i sărutului să devină mai profund şi mai seducător, muşcând şi sugând pentru a-i atrage limba în gura lui. Simţi cum trupul ei se înmoaie lipit de al lui, cel puţin atât cât fustele ei grele îi permiteau.

— Să nu mă mai minţi, rosti el cu asprime.

— Niciodată, promit. Ochii ei albaştri străluceau de iubire.

Voia să-i atingă carnea delicată de sub straturile de haine şi dantele. Aşa că se apucă să tragă de partea din spate a rochiei, descheind nasturii ornamentali, smulgându-i pe cei care rezistau, croindu-şi drum în jos, până când toată îmbrăcămintea cedă şi ea oftă. Strivind valurile de haine în picioare, stătea împreună cu ea între faldurile de un roz profund ale rochiei distruse, ca în mijlocul unei flori gigantice. Apoi întinse mâna după lenjerie, desfăcând panglica de la gât a cămăşuţei şi şireturile pantalonaşilor. Ea se mişcă pentru a-l ajuta, braţele subţiri şi picioarele apărând din lenjeria distrusă.

Goliciunea ei roz-cu-alb îţi tăia răsuflarea. Gambele subţiri şi puternice erau adăpostite în ciorapi albi susţinuţi de jartiere late. Era incredibil de erotic contrastul dintre pielea caldă luxuriantă şi bumbacul alb pretenţios. Cu intenţia de a-i scoate jartierele, el îngenunche peste grămada moale a muselinei roz. Ea îşi depărtă unul din genunchi pentru a-l ajuta, oferta timidă distrăgându-l peste măsură. Se aplecă să-i sărute genunchii, interiorul mătăsos al coapselor şi când

ea murmură încercând să-l îndepărteze, o apucă de şolduri şi o ţinu nemişcată. Apoi încet îşi băgă nasul în buclele blonde şi în mireasma şi moliciunea trandafirie, folosindu-şi limba pentru a o desface. A o deschide. Suspinul ei fu blând şi rugător.

— Îmi tremură genunchii, şopti ea. Am să cad.

Kev o ignoră, sondând-o şi mai profund. O linse, o supse, o mestecă, foamea lui izbucnind de la primul gust al elixirului de femeie. Ea palpită în jurul lui, când îşi introduse limba şi mai adânc, simţind răspunsul rezonând prin tot trupul ei. Respirând între faldurile pluşate, îi linse una dintre părţi, apoi pe cealaltă, apoi exact la mijloc, în locul central al plăcerii ei. Intrând în ea, împinse iar şi iar, până când mâinile ei îl apucară de păr şi şoldurile ei îl grăbiră cu ondulaţii strânse.

El îşi luă gura din ea şi se ridică în picioare. Faţa ei era uluită, privirea distantă, parcă nu-l vedea. Tremura din cap până în picioare. Braţele lui o înconjurară, lipindu-i trupul gol de al lui, încă îmbrăcat. Coborându-şi gura spre îmbinarea tandră dintre gât şi umăr, îi sărută pielea şi o atinse cu limba. În acelaşi timp, ajunse la betelia pantalonilor lui şi o desfăcu.

Când o ridică şi o propti de perete, ea se agăţă de el, în timp ce unul din braţele lui îi proteja spatele să nu se zgârie. Trupul ei era suplu şi surprinzător de uşor, spinarea ei încordându-se când el o lăsă în jos şi când ea realiză ce intenţiona să facă. O imobiliză complet, privindu-i gura luând forma unui o moale de surpriză, când fu trasă în

ţeapa lui într-o alunecare înceată şi sigură.

Picioarele cu ciorapi se încleştară în jurul mijlocului lui şi se agăţă de el cu disperare, ca şi cum ar fi fost pe puntea mişcătoare a unui vas lovit de furtună. Dar Kev o ţinu fixă şi sigură, lăsându-i şoldurile să facă treaba. Betelia pantalonilor se desfăcu din agăţătorile bretelelor şi hainele îi alunecară până la genunchi. Îşi întoarse faţa pentru a-şi ascunde un zâmbet scurt, gândindu-se o clipă să se oprească pentru a se dezbrăca… dar se simţea prea bine, dorinţa mărindu-i-se, până când eclipsă orice urmă de amuzament.

Cu fiecare mişcare udă şi rotită, Win scotea un mic suspin, simţindu-se plină, scormonită. El se opri pentru a o săruta înfometat, în timp ce degetele blânde ajunseră jos şi desfăcură buzele umflate. Când se stabili ritmul, pătrunderile lui atingeau uşor micul vârf, cu fiecare împingere fermă înăuntru. Ochii ei se închiseră ca în somn, carnea ei intimă lucrând asupra lui cu pulsaţii frenetice.

Înăuntru şi înăuntru, înfigându-se din ce în ce mai adânc, ducând-o mai departe spre apogeu. Picioarele ei erau strâns încleştate de mijlocul lui. Înţepeni şi ţipă sub gura lui, dar el o înăbuşi sărutând-o, pentru a o face să tacă. Totuşi ţâşniră mici gemete, plăcerea cutremurând-o şi inundând-o. În timp ce Kev se îngropa în moliciunea lăptoasă şi aşa de plăcută, fu cuprins de extaz, ce se risipi fierbinte transformându-se încet în palpitaţii nestăpânite.

Gâfâind, Kev îi coborî picioarele pe podea.

Stăteau amândoi în picioare, cu trupurile ude ferecate, cu gurile frecându-se în sărutări liniştitoare şi suspine. Mâinile lui Win alunecară pe sub cămaşa lui şi se mişcară peste coaste şi înapoi, într-o binecuvântare blândă. El se retrase de lângă ea încet şi-şi scoase îmbrăcămintea de pe trupul asudat.

Până la urmă ajunseră în pat. Kev o trase împreună cu el în coconul de lână şi pânză şi o ghemui lângă el. Mirosul ei, al amândurora, se ridica la nasul lui într-un parfum uşor şi sărat. Îl inspiră, tulburat de aroma amestecată.

— *Me voliv tu,* şopti el şi îi atinse buzele zâmbitoare cu ale lui. Când un ţigan îi spune femeii lui „te iubesc” semnificaţia cuvântului nu e niciodată castă. Exprimă dorinţă. Poftă.

Lui Win îi plăcu.

— *Me voliv tu,* şopti şi ea. Kev…

— Da, iubito?

— Cum se desfăşoară căsătoria în stil ţigănesc?

— Se unesc mâinile în faţa martorilor şi se rosteşte un jurământ. Dar o vom face şi în stil *gagio.* Şi în toate stilurile la care voi putea să mă gândesc. Îi scoase jartierele şi îi rulă ciorapii pe rând sugându-i degetele de la picioare unul câte unul, până când ea începu să toarcă.

Apoi întinzând mâna, îi îndrumă capul spre sânii ei, arcuindu-se în sus şi invitându-l. El o mulţumi, luând vârful roz în gură şi înconjurându-l cu limba, până când se contractă într-un boboc tare.

— Nu ştiu ce să fac acum, rosti Win cu voce fără vlagă.

— Stai doar acolo. Am eu grijă de rest.

Ea chicoti.

— Nu, am vrut să spun, ce fac oamenii, când în sfârşit ajung la fericirea-de-după?

— O prelungesc. Îi dezmierdă şi celălalt sân, înconjurându-i blând rotunjimea cu degetele.

— Crezi în fericirea-de-după? insistă ea oftând puţin, când o ciupi în joacă.

— În poveştile pentru copii? Nu.

— Nu crezi?

El dădu din cap.

— Eu cred în doi oameni care se iubesc unul pe altul. Un zâmbet îi curbă buzele. Care găsesc plăcere în situaţii obişnuite. Merg împreună. Se ceartă pentru lucruri ca timpul de fierbere a unui ou, sau cum să conduci servitorii, sau în legătură cu mărimea notei de plată de la măcelar. Să te urci în pat în fiecare noapte şi să te trezeşti împreună în fiecare dimineaţă. Ridicând capul, îi luă faţa în mâini. Întotdeauna mi-am început fiecare zi ducându-mă la fereastră pentru a privi cerul. Acum nu mai trebuie.

— De ce nu? întrebă ea încet.

— Pentru că în loc de asta, voi privi albastrul din ochii tăi.

— Ce romantic eşti, murmură ea cu un zâmbet sărutându-l uşor. Dar nu-ţi fie teamă. N-am să spun nimănui.

Merripen începu să facă din nou dragoste cu ea, aşa de absorbit, încât păru că nu observă

zgomotul uşor de la broasca uşii.

Uitându-se peste umărul lui, Win văzu trupul lung şi costeliv al sconcsului lui Beatrix întinzându-se pentru a scoate cheia din broască. Buzele ei fură gata să spună ceva, dar tocmai atunci Merripen o sărută şi îi desfăcu coapsele. *Mai târziu,* reflectă ea ameţită, ignorând priveliştea lui Dodger ce se înghesuia pe sub uşă, cu cheia în gură. Poate mai târziu va găsi un moment mai prielnic să menţioneze asta…

Şi în curând uită total de cheie.

Capitolul 23

Cu toate că *pliaşca,* sau ceremonia de logodnă, se desfăşura în mod tradiţional mai multe zile, Kev hotărî că va dura doar o noapte.

— Am încuiat argintăria? îl întrebase el pe Cam mai devreme, când ţiganii din şatra de pe râu începură să curgă spre casă, îmbrăcaţi în haine colorate şi podoabe zornăitoare.

— *Fral,* rosti vesel Cam, nu e nevoie. Fac parte din familie.

— Tocmai pentru că fac parte din familia noastră vreau să fie încuiată argintăria.

După părerea lui Kev, Cam se bucura de procesul logodnei cam prea mult. Cu câteva zile înainte făcuse un adevărat spectacol prezentându-se ca reprezentantul lui Kev, la negocierea cu Leo a preţului miresei. Cei doi au dezbătut în glumă meritele mirelui şi ale miresei şi cât de mult trebuie să plătească familia mirelui pentru

privilegiul de a pune mâna pe o comoară ca Win. Ambele părţi au concluzionat, cu mare veselie, că merita o avere femeia care trebuia să-l tolereze pe Merripen. Toată astea în timp ce Kev şedea şi se încrunta la ei, ceea ce părea că-i amuză pe zăpăciţi şi mai tare.

Cu această formalitate îndeplinită, *pliaşca* fu repede plănuită şi rezolvată cu entuziasm. După ceremonia de logodnă fu servit un festin uriaş, cu tradiţionala friptură de porc şi hălcile de vită, cu tot felul de carne de pasăre şi platouri cu cartofi prăjiţi, cu mirodenii şi cantităţi copioase de usturoi. Din respect pentru Beatrix, din meniu n-au făcut parte aricii.

Muzica chitarelor şi a viorilor umplea sala de bal, în timp ce oaspeţii se adunau în cerc. Îmbrăcat cu o cămaşă albă desfăcută la gât, cu pantaloni şi cizme din piele şi cu o eşarfă roşie înnodată în talie într-o parte, Cam intră în cerc. Ţinea în mână o sticlă înfăşurată în mătase deschisă la culoare, de gâtul căreia atârna un şirag de monede de aur. Făcu un gest să tacă toată lumea şi obligatoriu muzica făcu o pauză.

Bucurându-se de tumultul colorat al adunării, Win stătea alături de Merripen şi asculta cum Cam făcea diverse comentarii pe ţigăneşte. Spre deosebire de fratele lui, Merripen era îmbrăcat în veşminte *gagio,* cu excepţia faptului că renunţase la cravată şi la guler. Vederea gâtului său bronzat şi neted o ademenea pe Win. Voia să-şi pună buzele pe locul unde i se zărea pulsul bătând regulat. În loc de asta, se mulţumi cu o atingere

discretă a degetelor lui peste ale ei. Merripen arareori se deda la demonstraţii în public. În intimitate însă…

Ea îi simţi mâna cuprinzând-o încet pe a ei, cu degetul mare mângâind pielea gingaşă, chiar deasupra palmei.

Terminând scurta cuvântare, Cam veni la Win. Cu dexteritate scoase monezile de pe sticlă şi le puse la gâtul ei. Erau grele şi reci pe piele, zornăind triumfător. Colierul demonstra că acum e logodită şi orice alt bărbat în afară de Merripen, care s-ar apropia acum de ea, ar fi în pericol.

Zâmbind, Cam o îmbrăţişă ferm pe Win, murmurând ceva afectuos la urechea ei şi îi dădu sticla să bea. Ea luă o gură prudentă din vinul roşu şi tare şi îi dădu sticla lui Merripen, care bău după ea. Apoi, vinul fu oferit tuturor oaspeţilor, în cupe umplute conform dorinţei. Se auziră strigăte de *„Sastimos”,* sănătate, când băură în onoarea perechii logodite.

Apoi sărbătorirea începu cu adevărat. Muzica prinse viaţă şi cupele fură rapid golite.

— Dansează cu mine, o surprinse Merripen murmurându-i.

Win scuturã din cap râzând uşor şi privind perechile învârtindu-se şi mişcându-se sinuos unul pe lângă altul. Femeile îşi foloseau mâinile pentru a schiţa mişcări în jurul trupurilor lor, în timp ce bărbaţii pocneau din călcâie şi băteau din palme şi toate în timp ce se înconjurau unii pe alţii privindu-se în ochi cât mai îndelung posibil.

— Nu ştiu cum, rosti Win.

Merripen stătea în picioare în spatele ei şi o prinse în braţe, lipindu-i spatele de el. Altă surpriză. Nu-l văzuse niciodată atingând-o în mod aşa deschis. Dar cu toate cele care aveau loc, se pare că nimeni nu observă şi nici nu-i păsa.

Vocea lui era fierbinte şi blândă la urechea ei.

— Uită-te o clipă. Vezi ce puţin spaţiu e necesar? Cum se ocolesc unul pe altul? Când ţiganii dansează, ridică mâinile spre cer, apoi izbesc din picioare pentru a-şi exprima legătura cu pământul. Şi cu pasiunile pământeşti. Zâmbi lipit de obrazul ei şi o întoarse încet, pentru a-i sta în faţă. Vino, murmură el şi îi înconjură mijlocul, pentru a o îndemna să meargă.

Win îl urmă timidă, fascinată de această latură a lui, pe care nu o văzuse înainte. Nu se aşteptase să fie aşa de sigur pe el, trăgând-o la dans cu o graţie naturală şi privind-o cu o strălucire rea în ochi. O convinse să ridice mâinile în sus, să pocnească din degete, chiar să-şi foşnească fustele spre el, în timp ce el se mişca în jurul ei.

Nu putea să se oprească din chicotit. Dansau şi el era aşa de bun la această treabă, transformând totul într-un joc de-a pisica şi şoarecele.

Ea se învârti în cerc şi el o prinse de mijloc, trăgând-o mai aproape pentru o clipă fierbinte. Mireasma pielii lui, mişcarea pieptului lipit de al ei, o umplură de o dorinţă intensă. Lipindu-şi fruntea de a ei, Merripen o privi, până când ea se înecă în profunzimea ochilor lui, la fel de negri şi strălucitori ca focul iadului.

— Sărută-mă, şopti ea deodată, fără să-i pese

unde se aflau, sau cine putea să-i vadă.

Un zâmbet atinse buzele lui.

— Dacă încep acum, nu voi fi în stare să mă opresc.

Afirmaţia fu întreruptă de cineva de alături, care îşi dregea glasul în semn de scuză.

Merripen aruncă o privire într-o parte, acolo unde se afla Cam.

Faţa acestuia era cu grijă golită de orice expresie.

— Scuze că vă întrerup. Dar doamna Barnstable a venit la mine să-mi spună că a sosit un oaspete neaşteptat.

— Tot din familie?

— Da. Dar nu din partea ţigănească.

Merripen dădu din cap perplex.

— Cine e?

Cam înghiţi în mod vizibil.

— Lord Cavan. Bunicul nostru.

*

S-a hotărât ca atât Cam cât şi Kev să se întâlnească cu Cavan, fără alţi membri ai familiei. În timp ce petrecerea continua cu toată vigoarea, fraţii se retraseră în bibliotecă şi aşteptau. Doi valeţi goneau în sus şi în jos, aducând diverse obiecte dintr-o trăsură de afară: perne, un scăunel pentru picioare acoperit cu catifea, o pătură pentru genunchi, ceva de încălzit picioarele, o tavă de argint cu o cupă. După ce mulţimea de pregătiri s-a terminat, Cavan fu anunţat de unul din valeţi şi

intră în cameră.

Bătrânul lord irlandez nu era impozant din punct de vedere fizic: bătrân, mic şi slab. Dar păstra aspectul unui monarh detronat, o fostă grandoare înlocuită de o mândrie obosită. O şuviţă de păr alb fusese aranjată pentru a acoperi ţeasta rozacee şi un barbişon îi împodobea bărbia, ca mustăţile unui leu. Ochii lui căprui şireţi îi fixau pe tineri, lipsiţi de pasiune.

— Sunteţi Kevin şi Cameron Cole, rosti el, mai mult afirmând decât întrebând, cu un curgător accent anglo-irlandez, cu silabe seci graţioase şi uşoare. Niciunul din ei nu răspunse. Care e mai mare? întrebă Cavan aşezându-se pe un scaun tapisat. Un valet îi puse imediat sub călcâie scăunelul pentru picioare.

— El, rosti Cam arătând spre Kev, în timp ce acesta îi aruncă o privire piezişă. Ignorându-i privirea, Cam vorbi în mod neoficial: cum ne-ai găsit, my lord?

— Un expert în heraldică m-a contactat recent la Londra, cu informaţia că l-aţi angajat să cerceteze un anumit desen. El l-a identificat ca fiind simbolul vechi al familiei Cole. Când mi-a arătat schiţa pe care a făcut-o după tatuajul de pe braţul vostru, am ştiut imediat cine sunteţi şi de ce vreţi să cercetaţi semnul.

— Şi care ar fi scopul? întrebă Cam calm.

— Vreţi să câştigaţi din punct de vedere social şi financiar. Vreţi să fiţi recunoscuţi ca făcând parte din familia Cole.

Cam zâmbi fără veselie.

— Crede-mă, my lord, n-am vrut nici câştig, nici recunoaştere. În principal am vrut să ştiu cine sunt. Ochii lui străluciră de supărare. Şi l-am plătit pe afurisitul acela de cercetător să-mi dea *mie* răspunsul, nu să se ducă întâi la tine. Am să-i trag o bătaie zdravănă pentru asta.

— De ce ai vrut să ne vezi? întrebă brusc Kev. Nu vrem nimic de la tine şi tu n-ai să obţii nimic de la noi.

— În primul rând, mă interesează să aflaţi că tatăl vostru a murit. A expiat acum câteva săptămâni, ca urmare unui accident de călărie. N-a fost niciodată abil cu caii. Ca dovadă moartea lui.

— Condoleanţe, rosti Cam hotărât.

Kev ridică din umeri.

— *Acesta* este modul cum primiţi voi vestea morţii părintelui vostru? întrebă Cavan.

— Mi-e teamă că nu l-am cunoscut suficient de bine, pentru a demonstra o reacţie mai satisfăcătoare, rosti sardonic Kev. Scuză lipsa lacrimilor.

— Vreau din partea voastră altceva, nu lacrimi.

— De ce oare mă alarmez? se minună cu voce tare Cam.

— Fiul meu a lăsat în urmă o soţie şi trei fiice. Fără fii, cu excepţia voastră. Lordul îşi împreună degetele palide şi noduroase. Domeniile revin numai bărbaţilor şi nu există nimeni pe linia Cole, în niciuna dintre ramuri. Aşa cum stau lucrurile în prezent, titlul Cavan şi tot ce aparţine acestuia se vor stinge la moartea mea. Maxilarul lui se încordă. Nu vreau să permit ca patrimoniul să fie pierdut

pentru totdeauna, din cauza neputinţei tatălui vostru de a se reproduce.

Kevin arcui o sprânceană.

— Cu greu aş putea numi neputinţă de a se reproduce, doi fii şi trei fiice.

— Fiicele nu contează. Şi voi doi sunteţi metişi. Cu greu poate cineva să admită că tatăl vostru a reuşit să slujească interesele familiei. Dar nu mai contează. Situaţia trebuie tolerată. La urma urmei, voi sunteţi legitimii. O pauză acră. Voi sunteţi singuri mei moştenitori.

În acel moment, o vastă prăpastie culturală se căscă între ei. Dacă lord Cavan ar fi făcut un astfel de dar oricărui alt fel de om, acesta ar fi căzut în extaz. Dar prezentarea în faţa unei perechi de ţigani a perspectivei unui status social măreţ şi a unor mari bogăţii materiale, nu-i oferi lui Cavan reacţia pe care o anticipase.

În loc de asta, amândoi păreau în mod deosebit – aproape înnebunitor – de neimpresionaţi.

Cavan i se adresă iritat lui Kev.

— Ieşit viconte Mornington, moştenitor al domeniului Mornington din County Meath. La moartea mea vei primi şi castelul Knotford din Hillsborough, domeniul Fairwall din County Down şi parcul Watford din Hertfordshire. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— Nu, cu adevărat.

— Eşti ultimul pe linie de descendenţă, insistă Cavan cu voce ascuţită, al unei familii ale cărei origini urcă până la un nobil împroprietărit de

Athelstan în anul 936. Mai mult, eşti moştenitorul unui titlu de conte pe o linie foarte distinsă, din care fac parte trei sferturi dintre toţi nobilii Coroanei. Nu ai *nimic* de spus? Nici măcar nu înţelegi norocul deosebit care a dat peste tine?

Kev înţelegea totul. De asemenea, înţelegea că acest ticălos bătrân şi arogant, care cândva l-a vrut mort, acum se aştepta să cadă jos, din cauza unei moşteniri pe care n-a pretins-o.

— Nu ne-ai căutat odată, cu intenţia de a ne trimite pe lumea cealaltă, ca pe o pereche de căţeluşi nedoriţi?

Cavan se încruntă.

— Întrebarea asta nu are nicio relevantă faţă de problema actuală.

— Asta înseamnă da, i se adresă Cam lui Kev.

— Circumstanţele s-au schimbat, rosti Cavan. Mi-aţi devenit mai folositori vii, decât morţi. Un fapt pe care ar trebui să-l apreciaţi.

Kev fu gata să-i spună ce să facă cu proprietăţile şi titlurile lui, când Cam îi dădu un ghiont dur cu umărul.

— Scuză-ne, i se adresă el peste umăr lui Cavan, e nevoie să discutăm puţin frăţeşte.

— Nu vreau să discut, bombăni Kev.

— Ascultă-mă măcar o dată, rosti Cam cu ton blând şi cu ochii îngustaţi. *Măcar* o dată.

Încrucişându-şi braţele pe piept, Kev îşi plecă privirea.

— Înainte de a-i trage una în fundul ăla bătrân şi veştejit, rosti calm Cam, ar trebui să iei în considerare câteva puncte. În primul rând, nu va

mai trăi mult. În al doilea, arendaşii pământurilor Cavan au probabil o nevoie disperată de o conducere şi un ajutor decent. Există multe lucruri pe care le poţi face pentru ei, chiar dacă alegi să locuieşti în Anglia şi să supraveghezi partea irlandeză a proprietăţilor de la depărtare. În al treilea rând, gândeşte-te la Win. Ar avea bogăţie şi poziţie socială. Nimeni nu va îndrăzni să desconsidere o contesă. În al patrulea rând, aparent avem o mamă şi trei surori vitrege, de care nimeni n-o să aibă grijă, după ce bătrânul dă pe spate. În al cincilea…

— Nu mai e nevoie de al cincilea, rosti Kev. Am s-o fac.

— Ce? Cam ridică din sprâncene. Eşti de acord cu mine?

— Da.

Toate punctele subliniate au fost rezonabile, dar menţionarea lui Win era în mod deosebit suficientă. Ea ar trăi mai bine şi ar fi tratată cu mult mai mult respect în calitate de contesă, decât ca soţie de ţigan.

Bătrânul îl privea pe Kev cu o expresie acră.

— Se pare că ai impresia greşită că ţi-am oferit o alegere. Nu ţi-am *cerut* nimic. Te-am *informat* în legătură cu norocul şi datoria ta. Mai mult…

— Ei bine, s-a hotărât, îl întrerupse în grabă Cam. Lord Cavan, ai acum un moştenitor şi o piesă de schimb. Propun să ne despărţim, pentru a studia noile circumstanţe. Dacă îţi face plăcere, my lord, ne vom întâlni din nou mâine, pentru a discuta amănuntele.

— De acord.

— Am putea să vă oferim cazare peste noapte, ţie şi servitorilor tăi?

— Am aranjat deja să mă cazez la lordul şi lady Westcliff. Fără îndoială că aţi auzit de acest lord. Un domn foarte distins. L-am cunoscut pe tatăl lui.

— Da, rosti Cam grav. Am auzit de Westcliff.

Buzele lui Cavan se subţiară.

— Presupun că îmi va reveni mie sarcina să vă recomand cândva lui. Aruncă o privire dispreţuitoare peste amândoi. *Dacă* putem să facem ceva în legătură cu felul vostru de a vă îmbrăca şi cu comportamentul personal. Şi cu educaţia voastră. Dumnezeu să ne ajute pe toţi. Pocni din degete şi cei doi valeţi adunară cu repeziciune articolele pe care le căraseră înăuntru. Ridicându-se de pe scaun, Cavan permise să-i fie aşezată haina pe umerii lui înguşti. Cu o mişcare ursuză a capului, se uită la Kev şi mormăi: aşa cum frecvent îmi reamintesc mie însumi, tu eşti mai bun decât nimic. Pe mâine.

În momentul în care părăsi încăperea, Cam se îndreptă spre bufet şi turnă două porţii generoase de coniac. Arătând amuzat, îi dădu una lui Kev.

— La ce te gândeşti? întrebă el.

— Pare că e genul de bunic pe care meritărm să-l avem, rosti Kev şi Cam aproape că vărsă coniacul râzând.

*

Mult mai târziu în aceeaşi seară, Win stătea

lungită la pieptul lui Kev cu părul revărsat peste el, ca razele de lună.

Era goală, cu excepţia colierului de monezi. Desprinzându-l cu blândeţe din păr, Kev îi scoase colierul şi îl puse pe noptieră.

— Nu, protestă ea.

— De ce?

— Îmi place să-l port. Îmi aminteşte că sunt logodită.

— Am să-ţi amintesc eu asta, murmură, el rostogolind-o, până când rămase în încheietura braţului lui. Cât de des ai nevoie.

Ea îi zâmbi, atingând conturul buzelor lui cu vârfurile exploratoare ale degetelor.

— Îţi pare rău că te-a găsit lordul Cavan, Kev?

El sărută pernuţele delicate ale degetelor ei, în timp ce cântărea întrebarea.

— Nu, rosti până la urmă. Este un cretin bătrân şi amar şi nu-mi pasă să petrec o vreme în compania lui. Însă acum am răspuns la întrebările pe care mi le-am pus toată viaţa. Şi… ezită înainte de admite sfios:…şi nu-mi pasă dacă într-o zi voi şi conte de Cavan.

— Nu-ţi pasă? Ea îl privi cu un zâmbet ironic.

Kev dădu din cap.

— Cred că aş putea să fiu destul de bun în postura asta, mărturisi el.

— Aşa cred şi eu, rosti Win cu o şoaptă conspirativă. De fapt, cred că mulţi oameni vor fi surprinşi de strălucirea ta, când le vei spune ce să facă.

Kev zâmbi şi îi sărută fruntea.

— Ţi-am spus ultimul lucru pe care l-a rostit Cavan, înainte de a pleca, în seara asta? A spus că îşi reaminteşte frecvent că sunt mai bun decât nimic.

— Ce gură spartă de bătrân neghiob! rosti Win strecurându-şi mâna pe ceafa lui. Şi e total greşit, adăugă înainte ca buzele lor să se întâlnească. Pentru că, iubire, tu eşti mai bun decât *oricine.*

Multă vreme după aceea, nu se mai rosti niciun cuvânt.

Epilog

Conform medicului, a fost prima naştere, în timpul căreia acesta a fost mai îngrijorat pentru viitorul tată, decât pentru mamă şi copil.

Kev se comportase destul de bine în majoritatea timpului sarcinii lui Win, deşi tinsese să reacţioneze uneori prea tare. Durerile şi junghiurile obişnuite din timpul sarcinii nu cauzaseră decât scurte alarme şi mai mult decât o dată a insistat să trimită după doctor pentru niciun alt motiv, în ciuda refuzului disperat al lui Win.

Însă o parte din tot ce s-a întâmplat a fost minunat. Serile liniştite când Kev se odihnea alături de ea, cu mâinile pe abdomenul ei, pentru a simţi cum dă din picioare bebeluşul. După-amiezile de vară, când se plimbau prin Hampshire, simţindu-se una cu natura şi cu viaţa fecundă de peste tot. Descoperirea neaşteptată că, acum căsătoria impregnase relaţia lor cu seriozitate, dăduse naştere într-un fel la un sentiment de uşurare, de

optimism. Acum Kev râdea mai des. Era mult mai înclinat să tachineze, să se joace, să-şi arate deschis afecţiunea.

Totuşi, în timpul ultimelor câtorva săptămâni de sarcină, Kev n-a fost în stare să-şi ascundă frica crescândă. Şi când au început durerile facerii în toiul nopţii, a intrat într-o stare de teroare copleşitoare, pe care aparent nimic n-a putut să o calmeze… Fiecare crampă, fiecare oftat ascuţit al ei, îl făcea pe Kev să devină cenuşiu, până când Win realiză că ea se comporta mult mai bine decât el.

— Te rog, îi şoptise Win Ameliei în particular, fă ceva cu el.

Şi astfel, Cam şi Leo l-au scos pe Kev din dormitor şi l-au dus în bibliotecă, oferindu-i whisky irlandez bun, în cea mai mare parte a zilei.

Când viitorul conte de Cavan se născu, doctorul a spus că e perfect sănătos şi că ar dori ca toate naşterile să se desfăşoare la fel de bine. Amelia şi Poppy o spălară pe Win şi o îmbrăcară cu o cămaşă de noapte proaspătă şi curăţară şi înfăşară bebeluşul în bumbac moale. Numai atunci i s-a permis lui Kev să urce să-i vadă. După ce s-a convins singur că soţia şi copilul lui sunt bine, Kev a plâns fără ruşine de uşurare şi imediat a adormit pe pat, alături de Win.

Ea privea de la frumosul ei soţ adormit la bebeluşul din braţele ei. Fiul ei era mic dar perfect format, cu pielea deschisă la culoare şi cu o cantitate remarcabilă de păr negru. Culoarea ochilor lui era nedefinită pentru moment, dar Win

considera că se vor transforma până la urmă în albaştri. Îl ridică mai sus pe pieptul ei, până când buzele îi fură aproape de urechea lui miniaturală. Şi, conform tradiţiei ţigăneşti, îi rosti numele secret.

— Tu eşti Andrei, şopti ea. E un nume de luptător. Fiul lui Kev Merripen nu putea fi ceva mai puţin. Numele tău *gagio e* Jason Cole. Iar numele tribului tău e… făcu o pauză gânditoare.

— Jado, se auzi vocea somnoroasă a soţului ei, de alături.

Win se uită la Kev şi întinse mâna pentru a-i mângâia părul des şi negru. Ridurile de pe faţa lui dispăruseră şi arăta relaxat şi mulţumit.

— Şi ce înseamnă? întrebă ea.

— Unul care trăieşte în afara ţiganilor.

— E perfect. Îşi lăsă mâna să se odihnească în părul lui. *Ov yilo isi?* întrebă ea blând.

— Da, răspunse Kev în engleză. Există şi inimă aici. Şi Win zâmbi, când el se ridică şi o sărută.

Sfârşit

Kev Merripen a tînjit după frumoasa și educata Winnifred Hathaway de cînd familia ei l-a salvat de la moarte, pe cînd nu era decît un copil. Dar acest țigan frumos este un bărbat cu origini misterioase și se teme că bezna trecutului său ar putea să o distrugă pe delicata și luminoasa Win. Așa că el refuză să se supună tentației... și în curînd Win e despărțită de el de o devastatoare lovitură a sorții. Apoi Win revine în Anglia... doar pentru a afla că iubitul ei Kev s-a transformat într-un bărbat dur, care-și va nega iubirea, indiferent de consecințe. Între timp, un pretendent atractiv și seducător a pus ochii pe Win. Kev trebuie să acționeze acum sau niciodată. Dar mai întîi trebuie să se confrunte cu un secret periculos privind destinul său... altfel, riscă să o piardă pe singura femeie pe care a iubit-o vreodată.

„Vă va lăsa cu răsuflarea tăiată."
Romantic Times

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978-973-8991-71-2
9 789738 991712